

AMANDA QUICK

*B
aronetka*



SKANDÁL

Amanda Quick

Skandál



Přeložila:

JANA PACNEROVÁ

Amanda Quick: Skandál

Vydání druhé

Copyright © 1991 by Jayne Ann Krentz

This translation is published by arrangement with The Bantam Dell Publishing Group, a division of Random House, Inc.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz

v roce 2008 jako svou 1314. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu Scandal vydaného nakladatelstvím Bantam Books, a division of Bantam Doubleday Publishing Group, Inc., New York v roce 1991.

Český překlad © 2001, 2008 Jana Pacnerová.

Přebal a vazba © 2008 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2008 Martina Kysucká.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-090-7

BARONET

Praha 2008

Věnováno několika velmi dobrým přítelkyním

*Suzanne Simmons Guntrumové Stelle Cameronové Ann
Maxwellové Lindě Barlowové*

Mé díky

1

Dcera byla klíčem k jeho pomstě. To věděl už řadu měsíců. Skrze ni se pomstí celému Faringdonovu klanu, neboť ze čtyř mužů, kteří jsou vinni tím, co se stalo před tříadvaceti lety, je mu Broderick Faringdon dlužen nejvíc.

Jejím prostřednictvím získá zpět vše, na co má od narození právo, a potrestá viníka, který mu to ukradl.

Simon Augustus Traherne, hrabě z Blade, zastavil uprostřed háje holých jilmů svého kaštanového hřebce, mlčky a upřeně hleděl na veliký dům. Neviděl St. Clair Hall tříadvacet let, ale jeho zadumaným očím připadal pořád stejný jako toho dne, kdy ho opouštěl.

Slabé světlo předjarního slunce dodávalo kamenným zdem sídla chladný lesk šedého mramoru. Venkovský dům byl stroze elegantní, žádná rozlehlá stavba jako tolik podobných rezidencí. Byl zbudován v antickém stylu, který byl populární v minulém století a působil dojmem vážného odstupu a důstojnosti.

Dům nebyl tak masivní jako jiné podobné stavby, ale v každé linii byla neotřesitelná, ne-li chladná elegance, počínaje vysokými sošnými okny a konče širokým schodištěm, vedoucím k domovním dveřím.

Simon si povšiml, že dům se sice nezměnil, zato krajina kolem rozhodně ano. Zmizely strohé, povznesené vyhlídky na nekonečně zelený trávník, tu a tam přerušeny klasickou fontánou. Nahradily je květinové zahrady.

Velmi mnoho květinových zahrad.

Někdo se tu zřejmě zamiloval do zakládání květinových zahrad.

Dokonce i uprostřed zimy bylo zřejmé, že to zjemnilo celý dům. Na jaře a v létě budou studené šedé zdi St. Clair Hall vystupovat z teplého přívalu zářivě barevných květín, kaskád popínavých rostlin a pestře lemovaných živých plotů.

Bylo to absurdní. Sídlo nikdy nebylo přívětivým, pohostinným domem. Nemělo by být obklopeno pestrými, veselými zahradami a živými ploty, sestříhanými do pošetilých tvarů. Simon měl tušení, že ví, kdo zavínil tuhle do nebe volající změnu.

Hnědák neklidně přešlapoval. Hrabě nepřítomně poplácal hřebce po šíji rukou v kožené rukavici. „Už to bude, Lap Sengu,“ zamumlal ke koni a přitáhl otěže. „Brzy tu smečku Faringdonových parchantů zaženu. Po třiaadvaceti letech se konečně pomstím.“

A dcera je klíč.

Ne že by slečna Emily Faringdonová byla nevinná mladá dívka, která sotva opustila školní škamna. Bylo jí čtyřiaadvacet let a podle jeho hostitelky, lady Gillinghamové, si ta slečna byla dobře vědoma, že má mimořádně malou pravděpodobnost uzavřít dobrý sňatek. Existovaly totiž zastřené zmlínky o jakémsi skandálu v minulosti řečené dámy, skandálu, který pokazil veškeré naděje na ctihodný svazek.

Proto byla Emily Faringdonová mimořádně užitečná.

Simona napadlo, že strávil tolik let života mezi podivnými kulturami Východní Indie, že už tak docela neuvažuje jako Angličan. Dokonce mu přátelé a známí často vyčítali, že je záhadný a mysteriózní.

Snad to byla i pravda. Msta například už pro něj nebyla prostá a přímočará věc, nýbrž vyžadovala mimořádnou péči a přípravu. Podle východního způsobu bylo zapotřebí zničit celou rodinu, ne jenom jednoho jejího člena.

Slušného anglického pána vznešeného původu by nikdy ani nenapadlo využít nevinnou mladou ženu při své pomstě. Jenže Simon shledal, že mu to nedělá potíže. Vůbec žádné.

Na každý pád, jsou-li ty řeči pravdivé, není ta dáma zase tak nevinná.

V Simonově nitru se usadilo chladné zadostiučinění, když hbitě ujížděl zpátky k venkovskému domu svých hostitelů. Po třiaadvaceti letech čekání měl St. Clair Hall a svou pomstu konečně na dosah ruky.

Emily Faringdonová věděla, že je zamilovaná. Nikdy se nesetkala s objektem své náklonnosti, ale to její jistotou ani v nejmenším neotřásl. Věděla z jeho dopisů, že pan S. A. Traherne je mužem, s nímž její duše komunikuje na vyšší rovině. Byl výplodem všech ctností mezi muži, vnímavým člověkem s vysoce vyvinutou citlivostí, člověkem prozíravým a inteligentním, člověkem silného charakteru. Byl zkrátka zcela dokonalý.

Naneštěstí nebylo pravděpodobné, že by se s ním někdy setkala, natožpak že by se mezi nimi vyvinul nějaký romantický poměr; pravděpodobnost něčeho takového byla daleko menší než pravděpodobnost výhry v hazardní hře.

Emily vzdychla, nasadila si svoje brejličky ve stříbrných obroučkách a vytáhla dopis od S. A. Traherna ze stohu dopisů, novin a časopisů, které přišly ranní poštou. Během posledních několika měsíců už si osvojila vynikající schopnost rozeznat na první pohled Trahernův smělý, elegantní rukopis a neobvyklou pečeť s dračí hlavou. Její rozsáhlá korespondence a široká různorodost předplaceného tisku vždycky způsobily, že se na obrovském mahagonovém psacím stole vršila velká hromada pošty, ale dopis od S. A. Traherna pokaždé dokázala rozpoznat na první pohled.

Velmi pečlivě použila nůž na dopisy, aby neporušila vzácnou pečeť. Každá část poselství od S. A. Traherna byla velmi důležitá a zasloužila si být uložena navždy ve zvláštní skříňce, kterou si Emily pro ten účel zakoupila.

Právě jemně odlamovala červenou voskovou pečeť, když se dveře knihovny otevřely a do místnosti vklouzl její bratr.

„Dobré jitro, Em. Vidím, že jsi v plné práci, jako obvykle. Nevím, jak to děláš, sestro drahá.“

„Zdravím tě, Charlesi.“

Charles Faringdon vtiskl sestře letmou pusou na tvář a pak elegantně klesl do křesla naproti širokému psacímu stolu. Obdařil ji bezstarostným, podmanivým úsměvem, který byl poznávacím znamením mužů z Faringdonova rodu, a zkřížil elegantně nohy. „Ovšem nevím, co bychom si všichni počali, kdyby tě netěšilo zahrabat se tady a mořit se se vší tou hnusnou, nudnou korespondencí.“

Emily neochotně odložila dopis od S. A. Traherna na svůj psací stůl a jakoby nic přes něj položila poslední výtisk *The Gentleman's Magazine*. Trahernovy dopisy byly soukromé a osobní, nebyly určeny k tomu, aby zůstávaly ležet otevřené na místech, kde by mohly upoutat náhodnou pozornost některého z ostatních členů rodiny.

„Zřejmě máš výtečnou náladu,“ řekla lehce. „Nejspíš už ses vzpamatoval z toho, jak jsi byl zaražený ze svých nedávných ztrát ve hře, a připravuješ se brzy vrátit do města?“ Dívala se na svého

hezkého bratra skrz kulaté čočky brýlí a uvědomovala si svou obvyklou směs podrážděnosti a náklonnosti.

Emily milovala Charlese stejně jako jeho dvojče Devlina a bezstarostného, společenského otce. Jenže nebylo možné přehlížet skutečnost, že to, jak se Faringdonovi muži stavěli k životu s jistou nezodpovědnou, přehlíživou ležérností, bývalo občas nadmíru náročné. Dokonce i její krásná matka, která zemřela před šesti lety, si na to často stěžovala.

Emily však přesto musela uznat, že s výjimkou její dost zamračené osoby je na Faringdonovy pěkná podíváná.

Dnes ráno vypadal Charles ve svém jezdeckém úboru jako vždy skvěle. Kabát měl ušitý od Westona. Emily to věděla, protože za něj právě zaplatila účet. Kalhoty měl dokonale střižené, aby zdůrazňovaly jeho skvělou postavu, a holínky naleštěné jako zrcadlo. Emily v nich takřka viděla svůj odraz.

Vysoký, s vlasy tak světlými, že na slunci vypadaly jako pozlacené, a s očima modrými jako letní obloha byl Charles typickým Faringdonem. Neměl jen tvář mladého Adonise, ale měl také faringdonské kouzlo.

„Takříkajíc už jsem se zcela vzpamatoval,“ ujistil ji Charles zvesela. „Za pár minut odjízďím do Londýna. Krásný den na projízďku. Jestli máš nějaké instrukce pro Davenporta, s radostí je vyřídím. Musím být ve městě dřív než poštovní povoz. Vsadil jsem se o to, abych řekl pravdu, s Pearsonem.“

Emily zavrtěla hlavou. „Ne. Dneska nic pro pana Davenporta. Snad příští týden, až budu mít zprávu o přípravách na letní sklizeň fazolí od svých korespondentů v Essexu a Kentu, pak učiním nějaká rozhodnutí.“

Charles nakrčil svůj hezký nos. „*Fazole*. Jak si vůbec můžeš dělat starosti s takovými věcmi, jako je produkce fazolí, Emily? Taková zatracená nuda.“

„O nic nudnější než podrobnosti z výroby železa, produkce uhlí a sklizně pšenice,“ odsekla. „Překvapuje mě, že ty sám neprojevuješ o tyhle záležitosti trošku větší zájem. Všechno, co tě v životě těší, od těch krásných holínek až po toho skvělého loveckého koně, co sis koupil minulý měsíc, je přímým důsledkem toho, že si všímám detailů takových věcí, jako je produkce fazolí.“

Charles se zazubil, zvedl ruce nad hlavu a vstal. „Už dost přednášek, Em. Ty jsou ještě nudnější než fazole. Na každý pád, ten

lovecký kůň je pozoruhodné zvíře. Otec mi ho pomohl vybrat u Tattersalla a ty víš, jak skvělé oko otec má, pokud jde o čistokrevné zvíře.“

„Ano, ale byl to děsně drahý kůň, Charlesi.“

„Ber toho koně jako investici.“ Charles jí vtiskl další letmé políbení na líčko. „No, jestli nemáš žádné zprávy pro Davenporta, tak vyrazím. Uvidíme se, až si budu potřebovat odpočinout od hráčských stolů.“

Emily se na něj teskně usmála. „Pozdravuj ode mě papá a Devlina. Skoro lituju, že nejedu do Londýna s tebou.“

„Nesmysl. Vždycky říkáš, že jsi nejšťastnější tady na venkově, kde máš po celý den plno práce.“ Charles vykročil ke dveřím. „Na každý pád je čtvrtek. Dneska odpoledne máš schůzi té své literární společnosti, ne? Tu bys přece nechtěla zmeškat.“

„Ne, to asi ne. Sbohem, Charlesi.“

„Sbohem, Em.“

Emily počkala, až se za bratrem zavřou dveře knihovny, a teprve pak zvedla *The Gentleman's Magazine* z dopisu od S. A. Traherna. Usmála se tajnou rozkoší, když začala číst elegantní rukopis, který pokrýval dopisní papír.

Má milá slečno Faringdonová,

obávám se, že tento list bude dost krátký, ale prosím Vás, abyste mi odpustila můj spěch, až Vám sdělím, proč tomu tak je. Velmi záhy totiž přijedu do Vašich končin. Mám být hostem ve venkovském domě lorda Gillinghama, který, pokud vím, je Vaším sousedem. Zajisté nejsem přespříliš smělý, jestliže Vám prozradím, že chovám naději, že budete tak laskavá a dopřejete mi příležitost seznámit se s Vámi osobně.

Emily užasla. *S. A. Traherne přijede do Little Dippingtonu.*

Nemohla uvěřit vlastním očím. Se srdcem bušícím vzrušením svírala dopis v ruce a zas a znova četla úvodní řádky.

Je to pravda. Bude hostem Gillinghamových, kteří mají venkovskou vilu kousek od St. Clair Hall. Roztřesenými prsty Emily pečlivě položila dopis a přinutila se několikrát zhluboka nadechnout, aby zvládla příval vzrušení, který ji zaplavoval.

Bylo to vzrušení smíšené s hrůzou.

Ta část její bytosti, která toužila setkat se s živým S. A. Trahernem, už teď válčila s tou částí, která se podobného setkání odjakživa obávala. Z následného napětí se jí točila hlava.

V zoufalé snaze držet se pevně zdravého rozumu se Emily přiměla nepouštět z mysli, že z takového setkání prostě nemůže vzejít nic romantického. Po pravdě řečeno, připravovala se na ztrátu té drahocenné korespondence, která pro ni v průběhu posledních několika měsíců měla takový význam.

Strašlivé riziko s tím spojené spočívalo ve skutečnosti, že během pobytu v sousedství by se S. A. Traherne mohl doslechnout nějaký hrůzostrašný náznak o nešťastné příhodě z její minulosti. Jeho hostitelka, lady Gillinghamová, ví samozřejmě vše o té děsivé skvrně na Emilyně pověsti. Stejně jako všichni ostatní v blízkosti Little Dippingtonu. Všechno se to událo před pěti lety a nikdo už o tom moc nemluví, ale rozhodně to není žádné tajemství.

Emily se pokusila uvažovat realisticky. Dřív nebo později, setrvá-li S. A. Traherne ve zdejší oblasti dost dlouho, se mu o příhodě určitě někdo zmíní.

„Zatracená práce,“ řekla Emily dost důrazně do ticha knihovny. Trhla sebou nad těmi neženskými slovy.

Jednou z nevýhod toho, že trávila tolik času o samotě v tom velikém domě, kde jí společnost dělalo pouze služebnictvo, bylo, že si osvojila pár ošklivých návyků. Mohla si například beze všeho klít jako muž, když se jí zachtělo, a zvykla si na to. Emily si v duchu říkala, že si bude muset v přítomnosti S. A. Traherna dávat pozor na jazyk. Muž s jeho pěstěnou vnímavostí by rozhodně považoval klení u ženy za velmi nepřijatelné.

Emily záupněla. Bude to velmi těžké vyhovět vysokým nárokům S. A. Traherna. Provinile zauvažovala, jestli ho náhodou také trochu neklamala, pokud šlo o stupeň její vlastní zjemnělosti a intelektu.

Vyskočila a šla si stoupnout k oknu s vyhlídkou do zahrady. Na mou duši nevěděla, zda má překypovat radostí, nebo zda ji Trahernův dopis uvrhl do hlubin zoufalství. Bylo jí, jako by balancovala nad hlubokou propastí.

S. A. Traherne přijíždí do *Little Dippingtonu*. Nedokázala to pochopit. Možnosti a rizika se prolínaly jejími představami. Nenapsal, kdy přijede, ale působilo to dojmem, jako by se tu mohl ocitnout během krátké doby. Snad pár týdnů. Nebo příští měsíc.

Možná by si mohla vymyslet nakvap návštěvu u nějakých vzdálených příbuzných.

Jenže Emily připadalo, že si tu příležitost prostě nemůže nechat ujít, i kdyby měla všechno zničit. Hrůza, že ji může tak děsit pomýšlení na setkání s mužem, kterého miluje.

„Zatracená práce,“ zopakovala Emily. A pak si uvědomila, že se zubí jako idiot, i když je jí do pláce. Změť emocí byla takřka k nesnesení. Vrátila se k velkému psacímu stolu a zahleděla se na zbytek listu od S. A. Traherne.

Děkuji, že jste mi poslala opis své poslední básně *Myšlenky v temném domě před svítáním*. Přečetl jsem ji s velikým zájmem a musím Vám sdělit, že mě obzvlášť zasáhly verše, v nichž zkoumáte pozoruhodnou podobu mezi prasklou nádobou a zlomeným srdcem. Velmi působivé. Jsem přesvědčen, že než obdržíte tento dopis, budete již mít v rukou pozitivní odezvu od nějakého vydavatele.

Navždy Váš

S. A. Traherne

V té chvíli Emily pochopila, že prostě nemůže utéct na návštěvu k nějakým neexistujícím příbuzným. Ať se stane, co se má stát, nedokázala však odolat příležitosti sejít se s mužem, který tak dobře chápe její poezii a jemuž připadají její verše *velmi působivé*.

Pečlivě znovu složila dopis a vsunula si jej za živůtek bleděmodré ranní toalety se širokým pasem. Pohled na vysoké stojací hodiny jí sdělil, že je na čas vrátit se k práci. Musí toho hodně stihnout, než odejde na schůzku s členy Čtvrteční odpolední literární společnosti.

Poslední zamítavý dopis od vydavatele Emily našla teprve až v polovině stohu korespondence. Poznala ho okamžitě, protože už dostala velmi mnoho úplně stejných. Pan Pound, muž očividně omezené inteligence a otupělé vnímavosti, zřejmě neshledával její poezii *velmi působivou*.

Avšak tu ránu jaksí nesmírně zmírnila zpráva, že S. A. Traherne se záhy ocitne ve zdejší kraji.

„Krucinál, nechápu, proč se chcete zúčastnit schůze místní literární společnosti, Blade.“ Huňaté obočí lorda Gillinghama se zvedlo, jak pozoroval svého hosta.

On a Simon stáli na nádvoří před Gillinghamovou vilou a čekali, až jim přivedou koně.

„Napadlo mi, že by to mohlo být zábavné.“ Simon si lehce pleskal jezdeckým bičíkem o holínku. Začínal být netrpělivý, když už ho jen pár minut dělilo od setkání se slečnou Emily Faringdonovou.

„Zábavné? Vy jste nějaký divný, Blade, ne? To bude asi tím, kolik let jste strávil na Východě. Člověku asi nesvědčí žít moc dlouho mezi cizinci, co? Budí to v něm divné myšlenky.“

„Já tam taky přišel k jmění,“ připomněl mu Simon suše.

„No, to je celkem pravda.“ Gillingham si odkašlal a změnil téma. „Řekl jsem slečinkám Inglebrightovým, že se zúčastníte. Budete víc než vítaný, soudím, ale měl bych vás upozornit, že ten spolek je všeho všudy banda starých panen, co přicházejí do let, jednou týdně se sejdou a pějou ódy nad partou zatracených básníků. Ženské mají tuze velké sklony k takovým romantickým nesmyslům, však víte.“

„Slyšel jsem o tom. Nicméně jsem zvědavý na to, jak se dneska baví lidé na venkově.“

„Jen si posлуžte. Já s vámi zajedu do Rose Cottage a představím vás, ale potom už se o sebe musíte postarat sám. Nebude vám vadit, když tam nebudu okounět, že ne?“

„Ovšemže ne,“ zamumlal Simon, když štolba přiváděl koně. „Tohle je můj divný nápad a jsem zcela ochoten nést jeho následky.“

Simon se zlehka vyhoupl do Lap Sengova sedla a tryskem vyrazil po cestě po boku svého hostitele. Nedočkavost, již pociťoval, sílila a hryzala v něm. Pracně se ji snažil ovládnout. Pyšnil se svým železným sebeovládáním.

Simon pramálo pochyboval o tom, jakého uvítání se mu dostane od slečen Inglebrightových a skupiny poeziemilovných starých panen. Není možná nejhezčí v tom stylu, kterému získali popularitu lord Byron, Ashbrook a další, ale je koneckonců hrabě.

Už tato prostá skutečnost, jak si byl Simon dobře vědom, spolu s jeho nesmírným bohatstvím a mocí, dokáže snadno smazat množství závad na fyzickém zevnějšku muže a také zastříti bohatý výběr rozličných hříchů, selhání úsudku a různých charakterových vad.

Dámy ze Čtvrteční odpolední literární společnosti byly bezpochyby radostně vzrušeny zjištěním, že hrabě z Blade zatoužil pocítit svou přítomností jejich skromný salon.

Rose Cottage byl vskutku skromný. Byl to malinkatý domeček, situovaný u krátké odbočky nedaleko od vesnice a obklopený malinkatou růžovou zahradou.

Dvě malé, šedovlasé ženy neurčitého věku stály u branky a vítaly další tři ženy, které právě dorazily pěšky. Všechny byly zachumlané do obnošených, stárnoucích plášťů a pelerínek, které byly uniformně šedohnědé barvy. Staromódní čepce měly pevně uvázané pod bradou.

Simon zkoumal pohledem dámy stojící u branky, když k nim s lordem Gillinghamem přijížděl. Získal bezprostřední dojem, že ho čeká střetnutí s hejnem nervózních šedých holubů. Tiše v duchu zaklel a uvažoval, který z těch nudných a bezvýrazných ptáků je Emily Faringdonová. Prožíval zvláštní pocit nelibosti a uvědomil si, že je také poněkud překvapen.

Na základě jejích dopisů si ji vůbec nepředstavoval jako jednu z těchto strohých ženštin středního věku. Očekával mladou ženu, která je plná smělé energie a přebujelé romantiky.

Pět párů obezřetných očí vykouklo zpod nemoderních čepců. Ani jeden z těch pohledů, zdálo se, nenáleží osobě mladší čtyřiceti let. Simon se zamračil. Byl si původně jist, že slečna Faringdonová bude daleko mladší. A hezčí. Faringdonové byli známí svým zevnějškem stejně jako svou bezohledností.

„Dobré odpoledne, dámy.“ Gillingham smekl klobouk galantním gestem a žoviálně se usmál. „Přivedl jsem vám na odpoledne hosta. Dovolte, abych vám představil hraběte z Blade. Zrovna nedávno se vrátil z Východní Indie, víte? Chce vidět, co se děje v literárních kruzích tady u nás v Anglii.“

Simon právě smekal svůj vysoký plstěný klobouk se zvlněnou krempou a zoceloval se k úkolu, který měl před sebou, když ho náhle zarazilo, že v žádném z pěti párů očí, jež se na něj upíraly, nebyla ani stopa uvítání.

Sám přimhouřil oči, zatímco Gillingham prováděl představování. Nedalo se o tom pochybovat. Dámy ze Čtvrteční odpolední literární společnosti nebyly nijak nadšené, že ho vidí. Po pravdě řečeno, byl by přísahal, že vidí na jejich tvářích dotčenost a podezřívavost. Jeden by si málem pomyslel, že ty dobré dámy ze společnosti by byly raději, kdyby tu vůbec nebyl.

Gillingham rychle ukončil formality. „Slečny Inglebrightovy, slečna Bracegirdleová, slečna Hornsbyová a slečna Ostlyová.“

Všechny ženy reagovaly na jeho představování zdvořile, byť bez nadšení. Žádná slečna Faringdonová tu není, uvědomil si Simon.

Nemohl popřít, že se mu ulevilo, ale záležitost se tím také zkomplikovala. Doufal, že se jen opozdila.

„To je od vás hezké, že jste nás dneska poctil svou návštěvou, mylordé,“ řekla dost chladně slečna Bracegirdleová, vysoká, kostnatá žena s protáhlou tváří.

„Ano, vsutku,“ prohlásila upjatě starší z obou sester Inglebrightových. Znělo to, jako by jí bylo milejší, kdyby šel radši místo toho na lov. „Je od vás velmi hezké, že se zajímáte o naši malou venkovskou společnost. Obávám se však, že vám budeme připadat dost nezajímavé. To není jako ty skvělé londýnské salony.“

„Ne, ne, vůbec nic jako londýnské sešlosti,“ zašvitořila hbitě slečna Ostlyová, buclatá a podsaditá. „My jsme tady sto let za opicemi, mylordé.“

„Nenarazil jsem v Londýně na žádné obzvlášť geniální literární salony,“ řekl Simon uhlazeně. Přijetí, jehož se mu dostávalo, v něm probouzelo zvědavost. Něco tady není, jak by mělo být. „Jen na několik málo skupin povídavých dam a šviháků, kteří raději mluví o nejnovějších skandálech než o nejnovějších literárních dílech.“

Všech pět žen se po sobě nejistě podívalo. Mladší slečna Inglebrightová si odkašlala. „Čirou náhodou, my občas také sklouzneme do takových pošetilých řečí, mylordé. Víte, jak to na venkově chodí. Od lidí z města chceme slyšet ty nejlepší klepy.“

„Pak vám snad budu moci poskytnout několik nejčerstvějších *on dits*,“ odsekl Simon, napůl pobaveně. Takhle snadno se ho nezbaví. Odejde, až bude sám chtít.

Ženy se po sobě podívaly a vypadaly ještě nejistěji a dotčeněji. V té chvíli všichni postřehli zvuk koňských kopyt na ulici.

„Á, už jede slečna Faringdonová,“ řekla slečna Hornsbyová, poprvé jevíc známky upřímného vzrušení.

Konečně ta záhadná slečna Faringdonová. Simon se ohlédl přes rameno a spatřil grošovanou šedou klisnu, klusající směrem ke skupince. Pocítil napětí.

První, čeho si všiml, bylo, že žena na hřbetě klisny jede obkročmo, a ne v dámském sedle. Druhá věc, kterou si uvědomil, že to rozhodně není žádná zlatovlasá Faringdonová. Zářivě rudé kučery divoce vlály zpod furiantsky nasazeného slaměného čepce.

Na tváři dámy cosi zajiskřilo. Simona to hluboce zaujalo. Emily Faringdonová měla na nose brýle ve stříbrných obroučkách. Pohled

na ně ho na pár vteřin omráčil. Žádná dáma z jeho okolí by se nedala nachytat s brýlemi na veřejnosti.

„Slečna Emily Faringdonová,“ svěřoval mu lord Gillingham tlumeným šepotem. „Rodina je nejspíš docela příjemná, ale jsou to všichni hráči, jeden jak druhý. Všichni jim říkají povrchní, nezodpovědní Faringdonové, víte? Totiž až na slečnu Emily. Milé děvče. Škoda té nešťastné příhody z její minulosti.“

„Ach ano. Ta příhoda.“ Simon se rozpomněl na klep, který jemně vypáčil ze své hostitelky. Byla to nadmíru užitečná informace. Ačkoliv dosud neznal všechny podrobnosti, věděl už o Emilyně minulosti dost, aby chápal, že má mocnou taktickou výhodu v tažení, které se chystá odstartovat.

Nedokázal od Emily Faringdonové odtrhnout oči. S úžasem pozoroval, že má na nosíku rozstříknutou hrstku pih. A oči za jiskřícími čočkami byly docela zelené. Neuvěřitelně zelené.

Lord Gillingham si diskrétně odkašlal, skrýváje ústa dlaní. „Neměl bych nic říkat,“ zamumlal. „Stalo se to, když jí bylo sotva devatenáct, děvce ubohé. Všechno je to minulost. Nikdo se o tom přirozeně nezmiňuje. Jsem přesvědčen, že ani vy se o tom nebudete zmiňovat, pane.“

„Ovšemže ne,“ odpověděl Simon polohlasem.

Lord Gillingham se mírně napřímil v sedle a laskavě se na Emily usmál. „Dobré odpoledne, slečno Emily.“

„Dobré odpoledne, mylorde. Krásný den, že?“ Emily zastavila svou klisnu a přívětivě se usmála na Gillinghama. „Vy se k nám dnes odpoledne hodláte přidat?“ Začala sesedat bez pomoci.

„Dovolte, slečno Faringdonová.“ Simon už byl ze sedla dole, otěže hodil Gillinghamovi. Přejel Emily rychlým hodnotícím pohledem, ještě než k ní došel. Ještě pořád nemohl uvěřit, že konečně dostihl svou kořist. Všichni Faringdonové, které kdy viděl, byli vysocí, světlaví a nezdvořilí hezci.

Když teď hleděl na Emily, mohl se Simon jen dohadovat, že jakási uličnická víla před čtyřiceti lety podstrčila Faringdonovým do dětského pokoje kukaččí vejce. Emily dokonce i trochu vypadala jako lesní skřítek. Především tahle Faringdonová nebyla žádná sošná bohyně. Byla moc malá, velmi štíhlá a o poprsí se nedalo mluvit. Skutečně, všechno se na ní zdálo křehké a jemné, od zvednutého nosánu až po něžnou křivku boků, která byla takřka nerozeznatelná

pod těžkou tkaninou jejího staromódního, vybledlého jezdeckého úboru.

Slunce se znovu odrazilo od čoček jejích brýlí, když Emily obrátila hlavu a pohlédla na Simona. Shledal, že ho ten zkoumavý, upřený zelený pohled úplně ochromil. Byl to pohled, který se doslova třpytil zvláště osvěžující směsí čiperné inteligence a dobromyslné nevinnosti.

Simon v tom okamžiku usoudil, že slečna Emily Faringdonová bude jakákoliv, jen ne nudná. Trošku zřejmě nemoderní, ale rozhodně ne nudná. Je koneckonců přesně taková jako její dopisy, pomyslel si. Tahle dáma je originál.

Simon vztáhl ruce a objal dlaněmi Emilyn útlý pas. Pod jeho prsty byla pružná a štíhlá. Taký silná na svou velikost. A plná ženské vitality.

Zatraceně. Vzučuje ho, už jen když se jí dotýká. Simon se zamračil a okamžitě se znovu ovládl.

Gillingham zahájil kvapné představování, ale Emily pořádně neposlouchala.

„Děkuju vám, pane...,“ řekla trochu zadýchaně, když začala klouzat dolů z klisny. Soustředila se na svou vyboulenou kabelku, kterou měla připevněnou k sedlu. „...Blade? Milosrdný bože, rozhodně nemáme ve zvyku hostit o čtvrtčních odpoledních hrabata.“

„Moje křestní jméno je Simon. Simon Augustus Traherne,“ řekl Simon pečlivě. „Mám za to, že mě znáte jako S. A. Traherne, slečno Faringdonová.“

Emily Faringdonová otevřela zděšením ústa a velké oči se jí za čočkami brýlí rozšířily viditelnou hrůzou.

„S. A. Traherne? Ne, vy přece nemůžete být pan Traherne.“ Ucukla před jeho stiskem, jako by pátil.

„Dávejte pozor, slečno Faringdonová!“ vykřikl Simon, když uviděl, jak klisna prudce trhla hlavou, protože se polekala.

Avšak jeho varování přišlo pozdě. Emilyna noha v holínce náhodně zasáhla zaoblené břicho klisny. Ubohé zvíře se urazilo nad tak špatným nakládáním a nervózním pohybem uskočilo do strany. Kabelka bouchla do plecí klisny.

Emily začaly klouzat brýle z nosu. Snažila se je posunout zpátky na místo a současně se pracně pokoušela zvládnout svého oře. Jenže už byla napůl dole ze sedla, a když klisna znovu zafrkala a učinila

další prudký, šubavý pohyb, začala Emily nevyhnutelně klouzat dolů.

„Dobré nebe,“ zavřískla slečna Bracegirdleová, „ona padá z koně.“

„Jáříku,“ začal lord Gillingham s očividnou obavou.

Jedna ze slečen Inglebrightových se vyřítla kupředu, aby divoce hmátla po uzdě klisny.

Pokud šlo o klisnu, tohle byla poslední kapka. Zvíře se vzepjalo na zadní a předními kopyty zahrabalo ve vzduchu.

„Zatracená práce,“ zamumlala Emily, když úplně ztratila rovnováhu a spadla přímo do Simonovy čekající náruče.

2

Emily toužila, aby se podlaha Rose Cottage pod její židli rozestoupila a celou ji pohltila. Byla jako omráčená. Byla pokořená. Zmítala se v trýznivé citové úzkosti. Dala by cokoli za to, aby dokázala podlehnout mdlobě. Naneštěstí její smysly zase tak delikátní nebyly.

Především zuřila. Bylo absolutně nesnesitelné, že její veliká životní láska na ni natrefila a zastihla ji tak žalostně nepřipravenou na tak světobornou událost.

Upila čaje, aby si uklidnila nervy, a naslouchala, jak se dámy z místní literární společnosti úporně snaží diskutovat o posledních článcích v novém vydání *Edinburgh Review*. S jejich snažením se poжил výrazný nedostatek nadšení.

Šálek cinkl o talířek, když ho Emily postavila. Při tom zvuku si uvědomila, jak napjaté má nervy. Jestli to takhle půjde dál, je jen otázkou času, než vyleje všechný čaj na koberec.

„Nejspíš by mě neměl překvapovat posudek posledního Southeyho snažení,“ pronikl Simonův klidný, hluboký hlas třepetavou konverzací o dosti nudném díle Johna MacDonalda *Geografické memoáry Perské říše*. „Jako obvykle jsou vydavatelé se svými komentáři úplně mimo. Prostě nevědí, jak mají Southeyho brát. Samozřejmě nevědí ani, jak mají brát Wordsworthe nebo Coleridge, že? Jeden by mýsl, že vyhlásili jezerním básníkům krevní mstu.“

Chabá diskuse, která už předtím měla co dělat, aby vůbec započala, se promptně úplně zadrhla.

Simon usrkl svůj čaj a vyčkávavě se rozhlédl po místnosti. Když nikdo nepromluvil, chrabře se pokusil znovu zahájit konverzaci. „Samozřejmě, co můžete očekávat od těch Skotů, co si říkají recenzenti? Jak před pár lety podotkl Byron, kritici z *Edinburghu* jsou malicherná, zlomyslná banda. Chce se mi s ním souhlasit. Co tomu říká vaše skupinka?“

„Zmiňujete se o Byronových verších nazvaných *Angličtí bardi a skotští recenzenti*, mylordé?“ vypravila ze sebe slečna Hornsbyová zdvořilou otázkou.

„Správně.“ Simonův hlas už se lámal netrpělivostí.

Slečna Hornsbyová zbledla, jako by ji něco kouslo. Jedna či dvě z ostatních členek literární společnosti si odkašlaly a nervózně se po sobě podívaly.

„Ještě čaj, mylord?“ otázala se Lavinia Inglebrightová statečně a chopila se konvice.

„Děkuji,“ řekl Simon suše.

Emily byla překvapena tím, jak očividně byl hrabě dotčený a zoufalý, když se konverzace opět utopila v nicotě. Nedokázala však odolat letmému úšklebku. Simonův jaksepatří zmrazující účinek na Čtvrteční odpolední literární společnost byl v leckterém ohledu zábavný.

Bylo to dost podobné jako mít v saloně draka. Člověk ví, že musí být nadmíru zdvořilý, ale neví tak docela, co si s tím stvořením počít.

S. A. Traherne, usazený na čestném místě u krbu, jako by zabíral všechen dostupný prostor v maličké, ženské místnosti plné volánků a ozdob. Po pravdě řečeno, překonával ji svou výraznou, lehce nebezpečnou mužností.

Emily se zachvěla zvláštním vzrušením, když ho v skrytu pozorovala. Hrabě byl velký, pevný a štíhlý, ramenatý. Jeho silná stehna obepínaly těsně padnoucí kalhoty. Emily vycítila, jak Lavinia Inglebrightová vrhá úzkostlivé pohledy na titěrné křesílko, ve kterém hrabě seděl. Chudák Lavinia se patrně bojí, aby se ten křehký kus nábytku nezhroutil. Ve vzduchu visela společenská pohroma.

To tedy bude zajímavá podívaná, jak hrabě sedí v troskách křesílka Lavinie Inglebrightové, říkala si v duchu Emily. V příštím okamžiku usoudila, že určitě začíná být hysterická. Copak tohle nekonečné odpoledne potrvá věčně?

Potlačila sten a trochu zašilhala ve snaze nalézt nejbližší stůl, kam by mohla bezpečně postavit svůj cinkající šálek s podšálkem. Všechno bez brýlí vypadalo jako pestrá šmouha.

Brýle samozřejmě sundala a strčila do kabelky, jen co ji hrabě postavil na nohy. Ale škoda už nastala. Viděl ji v nich.

Po tolika měsících tajných nadějí a nedočkavosti konečně narazila na svou velkou životní lásku a měla při tom na nose brýle. To už bylo prostě moc.

Ani tím pohroma nekončila. Blade ji také viděl jet obkročmo namísto v dámském sedle. A zastihl ji v nemoderním čepci a nejstarším jezdeckém úboru. A samozřejmě se ani neobtěžovala poprášit si pihy pudrem, než dnes odpoledne vyjela ze St. Clair Hall.

Tady na venkově se s pudrem nikdy neobtěžovala. Všichni kolem Little Dippingtonu už věděli, jak vypadá.

Dobrý bože, takové fiasko!

Na druhé straně, Simon Augustus Traherne, hrabě z Blade, byl zcela dokonalý, přesně jak to předem věděla. Pravda, byla poněkud zaražena chladností jeho podivného, zlatého pohledu, ale jistý chladný třpyt se dá od dračích očí jen očekávat, říkala si.

Nemohla mu vytýkat ani nečekanou drsnost rysů obličeje. Rozhodně to nebyla Bladeova chyba, že se nenašel ani náznak jemnosti či měkkosti na tom smělém nose, širokých lícních kostech a chmurně tesané linii brady. Je to tvář velikého charakteru, říkala si Emily. Tvář, která odráží nesmírnou sílu vůle. Nadmíru mužná tvář. Výkvět mezi muži.

Jaká směla, že se z něj vyklubal hrabě. Propast mezi nimi je teď mnohem širší, než bývala, dokud byl prostě S. A. Trahernem.

Šálek a podšálek jí v ruce nebezpečně zacinkaly, když se Emily předklonila.

„Dovolte, abych od vás ten šálek vzal, slečno Faringdonová.“ Simonovy silné, teplé prsty se otřely o její, když obratně odebral talířek z jejího sevření.

„Děkuju.“ Emily se kousla do rtu a opřela se. Její strnulost už neznala hranic. Očividně se připravovala postavit svůj šálek s talířkem někomu na klín, možná *jemu*. *Zatracená práce*. Vyslala k nebesům zoufalou modlitbu o únik z tohoto zlého snu.

„Doporučuji vám, abyste si nasadila brýle, slečno Faringdonová,“ zamumlal Simon polohlasem, zatímco dámy začaly s nevalnou vervou diskutovat o spravedlivosti recenzentů *Edinburghu*. „Nemá smysl chodit po světě napůl slepá. Jsme staří přátelé, vy a já. Předemnou si nemusíte dělat starosti s módou.“

Emily vzdychla. „To máte nejspíš pravdu, mylorde. Na každý pád, už jste mě v nich viděl, že?“ Zasažtrala v kabelce po brýlích a nasadila si je. Simonová zasmušile řezaná tvář a podivně mrazivé oči se hned zaostřily. Uvědomila si, že si ji velmi soustředěně prohlíží, a pomyslela si, že mu dokáže přečíst myšlenky. „Není to docela, jak jste čekal, že, mylorde?“

Ústa se mu krátce, pobaveně zacukala. „Jste ještě zajímavější osobně než v dopisech, slečno Faringdonová. Ujišťuji vás, že nejsem ani v nejmenším zklamán. Doufám jen, že můžete říci totéž.“

Emilyna ústa se otevřela úžasem. Hbitě je zavřela. „Zklamána?“ vykoktala. „Ach ne, ani v nejmenším, pane Traherne, totiž mylord.“ S uzarděním si připomněla, že je jí čtyřiašest let a není žádná pošetilá školačka. A co víc, už kolik měsíců si s tímto mužem dopisuje.

„To je dobře. Děláme pokroky.“ Simonův hlas zněl spokojeně. Znovu si lokl čaje a cosi na tom, jak pokřivil ústa, dalo mírně najevo, že se mu jeho chuť nezamlouvá.

Odhodlána chovat se jako dospělá, již ve skutečnosti byla, přiměla se Emily zúčastnit rozhovoru, který kolem ní probíhal. Ostatním se konečně podařilo rozvinout poněkud nenápaditou diskusi o vlivu jezerních básníků a Emily se ze všech sil snažila jejich úsilí napomoci. Hrabě chvíli mlčky upíjel čaj.

Emily už si připadala daleko víc ve své kůži, když zčistajasna Simon postavil svůj šálek s čajem a obrazně hodil doprostřed salonku bombu.

„Když už je řeč o Byronovi a jemu rovných,“ řekl hrabě klidně, „měl tady někdo příležitost číst poslední dílo lorda Ashbrooka *Hrdinu z Marliany*? Mně osobně to připadá jako dost ubohá imitace Byrona. A to se ještě mírním. Ten chlapík prostě není tak zajímavý jako Byron, že? Chybí mu solidní smysl pro ironii. Ale nedá se pochybovat o tom, že Ashbrook je v některých kruzích momentálně docela populární. Jsem zvědavý na váš názor.“

Dopad této na pohled nevinné poznámky byl bezprostřední. Slečny Inglebrightovy se unisono zajíklly. Ústa slečny Bracegirdleové se zachvěla zděšením. Slečna Hornsbyová a slečna Ostlyová se přes místnost setkaly pohledem. Emily se zadívala dolů na své ruce, které velmi pevně svírala v klíně.

Dokonce i Simon se přes všechnu svou chladnou rafinovanost zdál lehce polekán olověným tichem, které v salonku zavládlo. Tohle mlčení bylo docela jiné než ta ostatní, která mu předcházela. Ta byla rozpačitá; tohle bylo jednoznačně nepřátelské a vyčítavé.

Simon se rozhlédl s výrazem mírné obavy. „Mám za to, že jste tedy neměly příležitost přečíst si Ashbrookův epos?“

„Ne, mylord. Neměly.“ Emily odvrátila pohled, vědoma si prudkého žáru na svých lících. Sáhla znovu po šálku s talířkem v zoufalé snaze zaměstnat nějak své roztřesené prsty.

„Ujišťuji vás, že jste o moc nepřišly,“ řekl Simon lenivě. Jeho zlaté oči byly nebezpečně zvědavé, patřily drakovi, který zahlédl možnou kořist.

Dámy ze Čtvrteční odpolední literární společnosti náhle ožily. Jako by je zmínka o Ashbrookovi probudila k činnosti, ovládly úplně konverzaci. Jejich hlasy zesílily a naplnily salonek dlouhou, obšírnou debatou o posledním díle Marie Edgeworthové, nazvaném *Záštit*. Dokonce i v *Edinburgh Review*, kde se za normálních okolností nad slečnou Edgeworthovou přímo rozplývali, těžko hledali, co by se o této knize dalo říct hezkého. Dámy ze salonu Čtvrtečního odpoledne ji rozsápaly na kusy.

S chladným, nečitelným úsměvem se Simon opřel ve svém křesle a nechal kolem sebe zuřit debatu. „Odpusťte mi,“ zamumlal k Emily. „Zřejmě jsem řekl něco nepatřičného.“

Emily se zakuckala čajem. „Vůbec ne, mylord,“ vypravila ze sebe mezi lapáním po dechu. Do očí jí vhrkly slzy. „Jenomže my tady nejsme moc obeznámené s díly lorda Ashbrooka.“

„Aha.“ Simon se natáhl a dost ležérně bouchl Emily mezi lopatky.

Emily se zakymácela pod silou toho úderu a pak se jí vrátila rovnováha i dech. „Děkuju, mylord,“ dostala ze sebe.

„Rádo se stalo.“ Se sardonicky zkřivenými rty hrabě vstal. Okamžitě zavládla v salonku další pauza, tentokrát výrazně naplněná nadějí. Pozvedl jedno obočí. „Když prominete, dámy, musím už vyrazit. Slíbil jsem lady Gillinghamové, že se brzy vrátím. Jsem přesvědčen, že budu mít to veliké potěšení znovu se s vámi všemi sejít. Ujišťuji vás, že to bylo velice podnětné odpoledne.“

Nastal několikaminutový zdvořilý chaos, jak Simona kvapně vyprovázely ke dveřím domku. Zdvořile se uklonil a kráčel po pěšince k brance, kde byl uvázán jeho hřebec. Nasedl, smekl klobouk a odklusal ulicí.

V Rose Cottage okamžitě zavládla úleva. Všech pět žen se jako jedna obrátilo k Emily.

„Už jsem myslela, že nikdy neodejde,“ zamumlala Priscilla Inglebrightová a klesla do svého křesla. „Lavinie, nalej všem ještě šálek čaje, ano?“

„Zajisté.“ Její sestra zvedla konvici, zatímco ostatní znovu zaujaly svá místa. „To byl ale šok, když lord Gillingham vzkázal, že nás chce Blade dneska navštívit. Člověk stěží mohl odmítnout. Gillingham mi říkal, že hrabě je v Londýně nadmíru mocný muž.“

„Blade je svým způsobem nejspíš docela dobrý,“ řekla její sestra, „ale do naší skupinky zrovna nezapadá.“

„Moc ne.“ Slečna Hornsbyová vzdychla. „Bylo to docela, jako bychom musely hostit nějaké velké zvíře, které se omylem zatoulalo do salonu.“

„Draka,“ nadhodila Emily tiše.

„Drak je velmi výstižné označení,“ souhlasila ihned slečna Ostlyová. „Blade vypadá dost nebezpečně, že? Na těch jeho divných očích je cosi, co člověka nutí k nesmírné obezřelosti. Velmi mrazivé jsou ty oči.“

„Měly bychom být dost polichoceny, že nás navštívil hrabě, a určitě taky všechny jsme, ale abych byla upřímná, nesmírně se mi ulevilo, že je pryč. Takoví muži se nehodí do malých venkovských salonků, jako je ten náš,“ prohlásila Priscilla Inglebrightová. „Je to náramně vyčerpávající, když se člověku plete pod nohy takový mužský.“

„Jeho rodina kdysi žila v téhle oblasti, pokud vím.“ Lavinia se zamyšleně zamračila.

Emily se polekala. „Víte to jistě?“

„No ano. Už je to přes dvacet let. Priscilla a já jsme se sem krátce předtím teprve přistěhovaly. Rodina hraběte tady v okolí vlastnila hodně půdy, jak si vzpomínám.“ Lavinia se náhle zarazila s podivným výrazem v očích. „Ale jak už jsem řekla, to bylo před dvaceti lety a já si skutečně nepamatuji žádné podrobnosti.“

„No, musím říct, že to bylo obzvlášť znepokojivé, když se tady ukázal zrovna dneska,“ poznamenala slečna Hornsbyová. „My tady celé věky čekáme na zprávu od Emily a musíme strávit celou hodinu debatou o posledních literárních recenzích. Nesmírně nepříjemné. Ale teď konečně můžeme přistoupit k věci.“ Obrátila vybledlé, vyčkávané oči k Emily. „No, má milá? Jak to šlo?“

Emily si postrčila brejličky pevněji ke kořeni nosu a zvedla kabelku. Myslelo jí to teď jasněji, když už byl S. A. Traherne pryč. „Dámy ze Čtvrteční odpolední literární společnosti, je mi potěšením přinést vám dobrou zprávu.“ Při řeči štrachala v kabelce, až vytáhla několik papírů. „Ty akcie navigačního kanálu, které jsme koupily, se prodaly se slušným výdělkem. Ranní poštou jsem obdržela zprávu od pana Davenporta. Už odnesl poukázky do banky a uložil je na vaše účty.“

„Ach propána,“ řekla slečna Bracegirdleová, oči zářící. „Přece jen si budu moci dovolit ten domeček na konci ulice. To je ale úleva, vědět, že budu mít střechu nad hlavou, až poslední z mých svěřenců nastoupí napřesrok do školy.“

„To je ale napínavé,“ prohlásila slečna Hornsbyová. „Jen si představ, Martho,“ dodala ke slečně Ostlyové, „jsme na nejlepší cestě zajistit si slušnou penzi.“

„A kromě toho,“ odsekla Martha Ostlyová, „taky konečně pochopit, že je docela jasné, že žádný z našich zaměstnavatelů se nebude obtěžovat nám ji poskytnout. To je ale úleva, že člověk nemusí uvažovat o tom, jak stráví stáří v ušlechtilé chudobě.“

„Když to takhle půjde dál, budeme mít Lavinia a já brzy dost peněz, abychom otevřely náš seminář pro mladé dámy,“ řekla Priscilla Inglebrightová radostně. „Tak dlouho nám to připadalo jako neuskutečnitelný sen, a teď už to máme takřka na dosah.“

„Díky, Emily,“ dodala Lavinia Inglebrightová s vřelým úsměvem, určeným nejmladší člence skupiny.

„Třesu se při pomyslení, co by s námi všemi bylo, kdybys nepřipadla na ten skvělý plán dát dohromady peníze a investovat do akcií a fondů, Emily.“ Slečna Hornsbyová potřásla hlavou. „Mě například děsilo, že se budu muset stát společnící některé z mých stárnoucích příbuzných. Je to mizerná banda, moji příbuzní. Všichni do posledního. Každé zrnko dobročinnosti si nechají jaksepatří zaplatit.“

„Jsme toho ušetřeny a za to všechno vděčíme Emily,“ řekla slečna Bracegirdleová. „A jestli existuje způsob, jak ti to můžeme splatit, Emily, musíš nám to ihned povědět.“

„Všechny jste mi to už tisícinásobně splatily tím, že jste mými přítelkyněmi,“ ujistila je Emily vážně. „Nikdy nezapomenu, co jste pro mě udělaly, když jsem ze sebe před pěti lety udělala takového blázna.“

„Nesmysl, má milá,“ opáčila slečna Bracegirdleová. „Všeho všudy jsme trvaly na tom, abys dál navštěvovala naši Čtvrteční odpolední skupinku jako obvykle.“

A tím jste daly jednou provždy jasně najevo, že slušní lidé z Little Dippingtonu nehodlají ostrakizovat to Faringdonovo děvče jen kvůli nešťastné příhodě, pomyslela si Emily s návaem náklonnosti. Nikdy nepřestane být dámám ze Čtvrteční odpolední literární společnosti vděčná.

Lavinia Inglebrightová vstala, oči jí jiskřily. „Víte, podle mého názoru to chce oslavu. Mám přinést tu láhev klaretu, co máme schovanou, Priscillo?“

„Rozkošný nápad,“ zvolala Priscilla.

Simon musel vodit svého hřebce bez cíle mezi stromy skoro půl hodiny, než se jeho kořist uvolila objevit.

Hrabě v duchu zuřil vzteky. Události nespěly k tomu hladkému startu, na který se těšil, když si zařídil návštěvu čtvrtedního odpoledního salonu. Donucen ke strategickému ústupu se rozhodl čekat v záloze, až Emily pojede zpátky do St. Clair Hall.

S jistotou očekával, že se schůze literární společnosti rozejde krátce poté, co on se odporoučí, ale dobré dámy ze skupiny očividně našly po jeho odchodu něco, o čem se dalo mluvit. Začínala mu být zatracená zima, ačkoliv bylo na tuhle roční dobu nezvykle teplé odpoledne. Koneckonců, nedalo se zapomínat, že je konec února.

Lap Seng tiše zaržál a nastražil jemné uši. Simon se zastavil a naslouchal. V dále uslyšel klus koně po cestě.

„Už bylo na čase,“ zavrčel a nasedl zpátky do sedla. Pak se zamračil, když uslyšel Emilyn hlas zpívat falešně, ale z plných plic veselou píseň.

„K čemu jsou muži, to ptám se vás, dámy? Náš rozum nám velí vale jim dát. Prý i ta pijavka užitek dá mi, však která chce užitek mužského znát, ta se mu musí jen do kalhot podívat.“

Navzdory špatné náladě Simon shledal, že se usmívá. Členky společnosti očividně přešly po jeho odchodu k něčemu silnějšímu, než byl ten slabý čaj.

Přitáhl otěže a pobídl Lap Senga z úkrytu mezi stromy doprostřed cesty. O okamžik později už byl připraven, když Emilyn grošovaný sedák vyrazil z ohybu.

Emily ho zprvu neviděla. Soustředila se příliš hluboce na svou oplzlou píseň. Brejličky se jí jiskřily ve slunečním svitu a rudé kučery nadsakovaly v rytmu nápěvu. Simona popadla náhlá touha vědět, jak by ta masa plamenných vlasů vypadala, kdyby se rozpustila a nechala spadnout kolem ramen.

„U všech d'asů,“ zamumlal polohlasem, zatímco čekal, až si Emily všimne, že jí stojí přímo v cestě. To poslední, oč stál, bylo zjistit, že ho ta ženská fyzicky přitahuje. Potřebuje mít jasnou hlavu na to, co zamýšlí. Chladnokrevná pomsta vyžaduje chladnokrevné uvažování.

„Dobré odpoledne, slečno Faringdonová.“

S polekaným výrazem Emily prudce zastavila svého koně. „Mylorde, co tu propána děláte?“ Tvář měla uzardělou a ve skřítkovských očích úzkostlivou poplašenost. „Zabloudil jste? Gillinghamovi jsou přímo za tím kopečkem. Stačí jen u potoka zahrnout doleva a jet rovnou na kopec.“

„Děkuji,“ řekl Simon. „Ale ujišťuji vás, že jsem nezabloudil. Čekal jsem na vás. Už jsem se začal obávat, že jste se vydala domů jinudy.“

Bezvýrazně na něj pohlédla. „Ale říkal jste, že vás u Gillinghamů čekají brzy zpátky.“

„Přiznávám, že to byla výmluva, která mi umožnila odejít dřív. Získal jsem určitý dojem, že má přítomnost má skličující účinky na dobré dámy z literární společnosti.“

Emily zamrkala jako sova. „Obávám se, že máte pravdu, mylorde. Nejsme zvyklé hostit draky –“ zatvářila se zděšeně a okamžitě se pokusila to napravit, „– totiž *hrabata* ve čtvrtek odpoledne.“

„Draka, hmm? Toho ve mně vidíte, slečno Faringdonová?“

„Kdepak, mylorde,“ ujišťovala ho hbitě. „No, možná je tu nějaká mírná podoba kolem očí.“

Simon se chmurně usmál. „A co zuby?“

„Jen nepatrný stupeň podoby. Ale to nic neznamená, ujišťuji vás, mylorde. Jste přesně takový, jak jsem si vás z vašich dopisů představovala.“

Simon zvolna vydechl, zuřivě se snažil uchovat si trpělivost. „Nechtěla byste se se mnou kousek projít? Máme mnohé věci k prodiskutování.“

„Ano?“

„Samozřejmě. Jsme přece staří přátelé, ne?“

„Jsme?“

„Opravte mě, pokud se mýlím, slečno Faringdonová, ale mám dojem, že si dopisujeme už sedm měsíců.“

Okamžitě upadla do rozpaků. „No ano, mylorde. Ovšemže dopisujeme. Zajisté.“ Její rudé kučery nadskakovaly pod čepcem, jak s hbitým souhlasem pokyvovala hlavou. „Mám pocit, že vás znám už celé věky.“

„Ten pocit je oboustranný.“

„Jde o to, že jsem vůbec neočekávala, že se s vámi skutečně setkám osobně.“

„Aha. Co byste řekla procházce podél potoka?“ Simon seskočil a odhodlaně k ní přistoupil, přičemž vedl Lap Senga za uzdu.

Shlédla na něj s neskryvanou touhou. „To bych moc ráda, mylord, ale obávám se, že by se to tak docela nepatřilo.“

„Nesmysl. Kdo nás uvidí? A i kdyby si nás někdo všiml, stěží by mohl něco namítat moc nahlas. Koneckonců, právě jsme byli zcela řádně představeni na místní schůzi literární společnosti.“

Její krátké zaváhání okamžitě vyprchalo. Vrhla na něj zářivý úsměv. „Máte úplnou pravdu, mylord. Musím vám říct, stěží dokážu uvěřit, že jsme se konečně setkali. To je vyvrcholení všech mých nadějí.“

Začala klouzat z klisny dolů a Simon vztáhl ruce, aby jí pomohl. Tentokrát neztratila rovnováhu a neskulila se mu do náručí. Uvědomil si, že je trochu zklamán. Zčásti toužil znovu pocítit dotek toho měkkého, vláčného ženského těla na svém pevném trupu.

„Mrzí mě, že jsem vás dnes odpoledne tak zaskočil,“ řekl, když vedl koně mezi stromy. „Doufal jsem, že vás překvapím. Víím, jak máte ráda překvapení.“

„To bylo od vás velmi uvážlivé,“ ujistila ho. „Mám ráda překvapení.“ Odmíkla se. „Většinou.“

Ironicky se usmál. „Ale ne vždycky.“

„Já bych totiž byla moc ráda vypadala co nejlíp, když jsme se setkali,“ připustila. „Neumíte si představit, jak jsem se touhle událostí trápila od té doby, co jsem dnes ráno dostala váš dopis. Domnívala jsem se, že budu mít na přípravu celé týdny. Ne že by to asi byl zas takový rozdíl.“

Shlédl na ni a uvědomil si, že mu sahá jen k ramenům. Byla malá, ale v jejích pohybech byl jakýsi úchvatný, vzdušný půvab. „Musíte mi dovolit, abych vám sdělil, že vypadáte výtečně, slečno Faringdonová. Vskutku, byl jsem okouzlen v tu chvíli, jak jsem vás spatřil.“

„Opravdu?“ Nakrčila nos, očividně užaslá nad tímto prohlášením.

„Naprosto.“

Oči jí zazářily radostí. „Děkuju vám, mylord. Ujišťuji vás, že jsem byla stejně okouzlena. Totiž vámi.“

Tohle, říkal si Simon, bude až moc snadné. „Ale nikdy bych úmyslně nerozčilil vás ani dámy z literární společnosti. Musíte mi odpustit.“

„Ano, inu, víte, my jsme ve skutečnosti dneska neměly v plánu diskutovat o poezii ani o nejnovějších recenzích,“ vysvětlovala Emily a zlehka našlapovala po jeho boku.

„Co jste měly v úmyslu probrat?“

„Investice.“ Udělala neurčité drobné přezíravé gesto.

Zvědavě na ni pohlédl. „Investice?“

„Ano. Uvědomuju si, že vám to musí připadat strašlivě nudné.“ Úzkostlivě k němu vzhlédla. „Ujišťuji vás, že dnešek byl dost neobvyklý. Měla jsem několik výtečných zpráv s ohledem na investice, které jsem učinila za své přítelkyně. Dělají si náramné starosti ze svých penzí, víte? Člověk jim to stěží může zazlívát.“

„Vy se staráte o jejich budoucí penze?“

„Mám jisté schopnosti ve finančních záležitostech, takže dělám, co se dá. Dámy, se kterými jste se dnes sešel, ke mně byly velmi hodné. Tohle je to nejmenší, čím jim to mohu oplatit.“ Vrhla na něj uklidňující úsměv. „Ale ručím vám za to, že za normálních okolností se věnujeme živé diskusi o nejnovějších knihách a poezii. Vždyť zrovna minulý týden jsme se zabývaly tuze soustředěnou analýzou knihy slečny Austenové *Pýcha a předsudek*. Chtěla jsem vám na to téma napsat dopis.“

„Co si o tom románu myslíte?“

„No, svým způsobem je nejspíš náramně příjemný. Totiž, slečna Austenová je rozhodně velmi dobrá spisovatelka. Báječné nadání ilustrovat jisté typy povah, ale.“

„Ale?“ Proti své vůli byl zvědavý.

„Jde o to, že její téma je převelice obyčejné, nesouhlasíte snad? Píše o tuze obyčejných lidech a událostech.“

„Slečna Austenová není Byron, to máte pravdu.“

„To zajisté,“ souhlasila Emily v návalu nadšení. „Její knihy jsou docela zábavné, ale postrádají vzrušující, exotické vlastnosti děl lorda Byrona, ani nemluvě o duchu dobrodružství a přemíře vášně. Literární společnost právě dočetla *Ďaura*.“

„A ten se jí líbil, soudím?“

„No ano. Tak skvělá atmosféra, tak pozoruhodná dobrodružství, tak vzrušující pocit temných vášní. Byla jsem z toho stejně nadšená jako z *Childe Harolda*. Nemohu se dočkat příštího Byronova díla.“

„Vy a většina Londýna.“

„Povězte mi, pane, víte, jak se má správně vyslovovat slovo *Ďaur*? Ďaur, nebo džaur? Minulý čtvrtek jsme diskusí o tom strávily hodně

času a žádná z nás si nebyla jistá, ačkoliv slečna Bracegirdleová, která má výtečné znalosti starověkých dějin, je přesvědčená, že by to mělo znít d'aur.“

„Tenhle bod, pokud vím, nebyl dosud vyřešen,“ opáčil Simon. Neměl dosud příležitost si báseň přečíst a neměl to v plánu. Přičichl si k romantické literatuře a poezii právě jen tolik, aby mohl nalíčit svou past. Když se teď past užůž uzavírala, nezáleželo mu na tom, jestli někdy v životě ještě přečte nějakou epickou poému o vášni a dobrodružství. Dovedl se svým časem naložit daleko lépe.

„Ne že by na tom nějak velice záleželo,“ ujišťovala ho Emily taktně. „Totiž na tom d'.“

Simon pokrčil rameny. „Byronovi na tom nejspíš záleží.“ Dorazili k potoku a byli už bezpečně mimo dohled ze silnice. Automaticky se obrátil a zamířil doprava proti proudu potoka.

Emily si podkasala sukně svého vybledlého jezdeckého úboru s nevyumělkovaným půvabem, který jaksi obdařil obnošený oděv větší elegancí, než jakou ve skutečnosti měl. Zvědavě se rozhlédla po krajině. „Promiňte, mylorde, ale vy zřejmě víte, kam jdete. Pamatujete si tuhle pěšinu z doby, kdy jste jako dítě žil v tomhle kraji?“

Simon na ni úkosem pohlédl. Samozřejmě, tuhle informaci se musela dost rychle dozvědět. „Jak víte, že tady býval domov mé rodiny?“

„Lavinia Inglebrightová se o tom zmínila.“

„Už je to dávno, co jsem žil v tomhle kraji,“ řekl Simon opatrně.

„Ale stejně, je to úžasná náhoda, že? Jen si představte, mylorde, že jste si se mnou původně začal dopisovat, protože jste čistou náhodou zjistil, že sdílím váš veliký zájem o romantickou literaturu. A pak zjistíme, že jste žil jako dítě v Little Dippingtonu! A teď jsme se setkali. Náramně neuvěřitelné.“

„Život je plný zvláštních náhod.“

„Já to raději považuji za osud. Víte, dovedu si vás představit jako malého kluka, který utíká tady podle toho potoka, možná se psem. Měl jste psa, pane?“

„Mám za to, že měl.“

Emily kývla. „To jsem si myslela. Já sama sem často chodím. Vzpomínáte si na mou báseň nazvanou *Verše o letním dni u rybníčka*?“

„Zcela jasně.“

„Napsala jsem ji, když jsem seděla tamhle u té tůňky,“ sdělila mu hrdě. „Možná si vybavíte jeden či dva verše?“

Simon vrhl jediný pohled na výraz jejích zelených očí, plných naděje, a shledal, že zoufale přemýšlí, aby se rozpomněl na pár slov z milé, ale jinak snadno zapomenutelné básně, kterou pečlivě opsala do jednoho ze svých posledních dopisů. Nesmírně se mu ulevilo, když mu přispěchala na pomoc jeho výtečná paměť. Trefil se do prvních dvou veršů.

„Popatři na tůňku, jež sluncem leskne se a třpytí, jež chová zázračné tak poklady v mém žití, byť postačí mi sedět tu a snít.“

„Vy si to pamatujete.“ Emily vypadala tak nadšeně, jako by jí právě dal celé jmění v drahokamech. Pak se uzarděla a dodala tónem, jako by se svěřovala: „Uvědomuju si, že bych některé části měla přepracovat. Nelíbí se mi tak docela, jak se tam rýmuje ‚žití‘ a ‚třpytí‘. Nějaký rým na ‚duši‘ by byl lepší, nemyslíte?“

„Inu,“ začal Simon opatrně, „těžko říct.“

„Ne že by to momentálně mělo nějaký význam,“ prohlásila zvesela. „Pracuju na jednom velkém projektu a nějakou dobu potrvá, než se vrátím k *Veršům o letním dni u rybníčka*.“

„Na velkém projektu?“ Simon si uvědomil, že se mu konverzace jaksi začíná vymykat z rukou.

„Ano, pojmenovala jsem to *Záhadná dáma*. Bude to dlouhá epická báseň o dobrodružství a temných vášních na způsob Byrona.“ Ostýchavě k němu vzhlédla. „Vy jste kromě členek literární společnosti jediný, komu jsem o tom doposud pověděla, mylorde.“

„To jsem poctěn,“ protáhl Simon. „Dobrodružství a temné vášně, hm?“

„No, ano. Je to celé o jedné mladé ženě s vlasy barvy divokého západu slunce, která se vydá pátrat po svém milenci, jenž zmizel. Měli se brát, víte? Jenže její rodina s tím nesouhlasila a zakázala jim scházet se. Byl nucen se odporoučet. Ale než odjel, dal jí prsten a ujistil ji, že se vrátí, aby ji unesl a oženil se s ní navzdory její rodině.“

„Jenže ten plán se nějak zhatil?“

„Ano. Nevrátil se a hrdinka ví, že je v nesnázích a zoufale ji potřebuje.“

„Jak to ví?“ otázal se Simon.

„Ona a hrdina jsou si tak blízcí, tak sjednoceni svou vzájemnou čirou a vznešenou vášní, že jsou schopni komunikovat na vyšší

rovině. Ona prostě ví, že je v nesnázích. Opustí domov a domácí krb, aby po něm pátrala.“

„Dost riskantní podnik. Možná prostě využil nesouhlasu jejích rodičů jako záminky, aby ji opustil. Možná už ho otravovala a to, že ho její rodina vykopla, byl šikovný způsob, jak se vymanit z trapnosti pout, o která nestál.“ Jen co vyřkl poslední slova, měl Simon sto chutí nakopnout sám sebe. Zděšený výraz v Emilyně tváři stačil, aby probudil ten kousek svědomí, co v něm ještě zbyl.

„Ach ne,“ vydechla Emily. „Tak to vůbec nebylo.“

„Ovšemže nebylo,“ Simon se přinutil k zasmušilému úsměvu. „Jen jsem vás škádlil. Musíte mi odpustit. Jak bych mohl znát příběh, skrytý za vaši poemou? Píšete ji přece vy.“

„Přesně tak. A ručím vám za to, že bude mít šťastné zakončení. Já dávám přednost šťastným koncům, víte?“

„Povězte mi jednu věc, slečno Faringdonová. Kdyby vám dneska někdo dal deset tisíc liber, co byste s nimi udělala?“

Nezemské vzrušení zmizelo jako zázrakem. Za čóčkami brýlí se Emilyn snivý pohled po jeho náhlé otázce prudce změnil v mazaný výraz. Intelligence ostrá jako břitva se v těch skřítkovských očích zatřpytila jako zelený oheň. „Koupila bych pár akcií toho nového průplavu, o kterém jsem se nedávno dozvěděla, snad trochu bankovních akcií, a pak bych uložila nějaké peníze na čtyřprocentní úrok. S tím bych ale byla opatrná. Ta únavná válka proti Napoleonovi brzy skončí a hodnoty fondů by klidně mohly klesnout. Člověk musí být připravený k rychlým přesunům, když operuje se státními penězi.“

„Výtečné,“ zamumlal si polohlasem. „Jen jsem se chtěl ujistit, že jsem narazil na tu pravou. Na chvílku už jsem začal pochybovat.“

Emily zamrkala. „Prosím?“

„To nic. Takový tajný žertík.“ Simon se na ni usmál. „Vaše finanční rada je velmi rozumná, slečno Faringdonová. Vaše strategie se velmi podobá mé.“

„Ach. Vy hrajete na burze?“

„Mimo jiné. Mám širokou škálu finančních zájmů.“ Zastavil koně a přivázal jejich otěže ke dvěma nedalekým stromům. Pak uchopil Emily za paži a vedl ji k velkému balvanu u tůně.

Díval se, jak usedá a půvabně si upravuje těžké sukně jezdeckého úboru. Na okamžik ho roztřásl pohyb jejích rukou, jimž si hladila

těžké záhyby sukna. Pak si to uvědomil. *Je na čase vrátit se k bezprostřednímu cíli*, pomyslel si Simon.

„Neumíte si představit, co pro mě tohle znamená,“ prohlásil, usedl vedle ní a zadíval se na tůňku. „Často jsem si v duchu tohle místo představoval. A přitom jsem vždycky viděl po mém boku vás. Když jsem si přečetl vaši báseň, pochopil jsem, že dokážete tohle místo docenit stejně jako já.“

Rozhlédla se, soustředěně hleděla na travnaté břehy a mělkou tůňku s oblázkovým dnem. „Myslíte, že jsem to vystihla správně, mylord? Víte jistě, že jste podle popisu v mých verších poznal zrovna tohle místo?“

Simon sledoval její pohled a rozpomínal se na všechny chvíle, kdy sem přicházel ve svém osamělém mládí hledat útočiště před otcem, chladným tyranem, a klid před nekonečnými požadavky slabošské, neustále churavějící matky. „Ano, slečno Faringdonová. Poznal bych tohle místo mezi všemi.“

„Je tuze krásné. Chodím sem dost často, abych byla sama a mohla přemýšlet o svém eposu *Záhadná dáma*. Když teď vím, že jste měl kdysi ve zvyku tady sedávat a meditovat, bude pro mě mít tohle místo ještě větší význam.“

„Vy mi lichoťíte.“

„Mluvím jen pravdu. Je to zvláštní, ne?“ Obrátila se k němu, obočí stažené ve vážném výrazu. „Ale připadal jste mi velmi blízký od okamžiku, kdy jsem si přečetla váš první dopis. Nezdá se vám to jako tuze úžasný zásah osudu, že jsme jeden druhého objevili prostřednictvím pošty?“

„Tuze úžasný zásah.“ Simon myslel na to, kolik týdnů strávil zkoumáním nejlepšího přístupu ke slečně Emily Faringdonové. Dopis, napsaný jí pod záminkou, že zaslechl zmínku o jejím zájmu o poezii, se nakonec zdál nejrychlejší a nejsnazší cestou, jak se vetřít zpátky do St. Clair Hall.

„Věděla jsem už od vašeho prvního listu, že jste docela zvláštní člověk, mylord.“

„To já naopak získal dojem, že si dopisují s velmi zvláštní ženou.“ Simon galantně uchopil její ruku a políbil ji.

Zamženě se usmála. „Snila jsem tuze dlouho o takovém vztahu, jako je ten náš,“ přiznala.

Vrhl na ni úkosem hodnotící pohled. Čím dál snazší. Ta ženská už je do něj napůl zamilovaná. Simon znovu obrazně zabouchl dveře

před tím vtíravým pocitem viny, který se mu vynořoval v jakémsi odlehlém koutě mysli. „Povězte mi, slečno Faringdonová, jakpak se díváte na náš vztah?“

Zarděla se, ale oči se jí leskly nadšením. „Je to velmi čistý vztah, mylorde. Vztah utvářený na vyšší úrovni, jestli víte, jak to myslím.“

„Na vyšší úrovni?“

„Ano. Jak já to vidím, je naše spojení očividně *intelektuální*. Je to vznešený stav mysli, vztah, který se odehrává v metafyzické říši. Je to přátelství založené na společném vnímání a vzájemném pochopení. Dalo by se říci, že je mezi námi duchovní splynutí, mylorde. Spojení neposkvrněné přízemními myšlenkami a úvahami. Naše vášně jsou vyššího řádu.“

„Krucci písek,“ řekl Simon.

„Mylorde?“

Vzhlédla k němu s takovou tázavou nevinností, až zatoužil s ní zatřepat. Nemůže přece být tak naivní, navzdory té své poezii. Koneckonců je jí čtyřiatdvacet let a byla tu ta záležitost s nešťastnou příhodou, o které se prve zmiňoval Gillingham.

„Obávám se, že jste truchlivě přecenila mou ušlechtilost, slečno Faringdonová,“ řekl neomaleně. „Nepřijel jsem do Hampshiru pěstovat s vámi stínové metafyzické spojení.“

Záře jí z očí okamžitě vymizela. „Prosím, mylorde?“

Simon zaskřípal zuby a znovu uchopil její ruku. „Přijel jsem sem dolů s daleko všednějším cílem, slečno Faringdonová.“

„S jakým, pane?“

„Přijel jsem požádat vašeho otce o vaši ruku.“

Reakce vůbec nebyla taková, jakou by očekával od staré panny s temnou minulostí, která by měla být celá nadšená, když uslyší, že nějaký hrabě chce promluvit s jejím otcem na téma manželství.

„Zatracená práce,“ vykřikla Emily.

Simon ztratil s tou divnou ženskou sedící po jeho boku trpělivost. „A je to,“ prohlásil. „Myslím, slečno Faringdonová, že je nejvyšší čas přeskočit všechno to romantické tlachání o lásce na vyšší úrovni, kterým jste se krmila už tolik měsíců.“

„Mylorde, o čem to mluvíte?“

„Přece o temných vášních, samozřejmě, slečno Faringdonová.“ Vztáhl ruce a strhl si ji do náručí. „Náhle mě užírá zvědavost, jestli se vám skutečně líbím.“

3

Emily byla jako omráčená, když se ocitla v těsném objetí. Už to bylo pět let, co ji nějaký muž takhle důvěrně držel. A že to bude zrovna Simon, kdo ji teď takhle objímá, to bylo takřka k nepochopení. Simon byl jejím společníkem z metafyzické říše, jejím vznešeným, vysokomyslným přítelem, jejím intelektuálním duševním druhem.

Jen v nejtemnějších hodinách noci a ve svých nejtajnějších snech si dovolovala fantazírovat o něm jako o milenci z masa a kostí.

„Ach Simone,“ vydechla, vzhlížejíc k němu s pocitem úžasu a touhy, která byla tak prudká, až se v jeho náruči rozehvěla.

Neodpověděl. Zlaté oči se mu třpytily energií, která by u každého jiného muže působila znepokojivě. Jako by však v jeho upřeném pohledu bylo víc dotčené netrpělivosti než sladké náklonnosti. Ale snad jsou to jen její představy.

Beze slova jí sundal brýle a čepec a položil je na kámen vedle svého klobouku. Pak se jeho ústa zvolna a pečlivě přiblížila k jejím a Emily zapomněla na všechno kromě ostrého, velitelského žáru jeho polibku.

Jeho polibek byl právě takový, jak o tom snila za nehybných, temných hodin uprostřed noci, kdy si dopřávala snít nespílitelné sny.

Po pravdě řečeno je předčil. Nikdy si nedokázala naplno představit dotek jeho úst na svých, protože nikdy nezažila nic, co by se tomu tak docela podobalo. Tohle zdaleka nebylo jako ty polibky, které dostávala před pěti lety. Pocit doteků Simonových paží a podmanivé důvěrnosti jeho úst účinně roztříštily křehké romantické celoživotní iluze a poučily ji o opravdovém významu slova vášeň v jediném spalujícím okamžiku.

Simonová ruka, která byla ovinuta kolem jejího pasu, začala klouzat nahoru podél jejího boku k nadru. Emily mlhavě pocítila, že by to měla ihned ukončit, ale jako by to nebylo v její moci. Tohle je S. A. Traherne, muž, kterého si postavila na piedestal, muž, kterého milovala na dálku s čirou a vznešenou vášní... muž jejích snů.

Nyní, v jediném oslepujícím okamžiku smyslného jasu, si Emily uvědomila, že Simon její lásku opětuje. Ten zázrak překonával vše.

Simonovy prsty postupovaly vzhůru po živůtku jezdeckého úboru, až mu na hraně ruky spočinulo malé, měkké závaží Emilyna ňadra. Uslyšela, jak zasténal, když jemně sledoval palcem obrys jedné něžné křivky. Bradavku měla náhle pod těžkým vlněným suknem rozbolavěle napjatou. Emily se zachvěla a Simonová dlaň majetnický sevřela její ňadro.

„Pojď sem, skřítku,“ zamumlal Simon hrubým, chraplavým hlasem a přitáhl si ji na klín. Přitiskl si ji k hrudi jedním zdviženým kolenem a ocelově tvrdými pažemi. Síla, která se v něm tajila, by měla Emily vyděsit, ale nestalo se to. Tohle je její drak a ona věděla, že je u něj v bezpečí.

Tiskla roztažené prsty k jeho hrudi, nehty mu naléhavě zaryla do látky kabátu. Hezky voní, pomyslela si. Kombinace kůže a koní a mužného žáru. Jeho vůně byla zvláště opojná a ona shledala, že se hrouží blíž k jeho teplu.

„Rozevři rty,“ naléhal Simon tiše.

Emily instinktivně uposlechla. Bez varování jí jeho jazyk směle vklouzl do úst. Emily se zděšením zajíkla a odtáhla. Náhle si uvědomila pod svým stehnem jeho mužství. Věděla, že ji zalévá ruměncem.

„Můj bože, Emily.“

Na okamžik jako by se svět zastavil. Nemohla skoro dýchat, natožpak odpovědět.

„Emily, otevři oči a podívej se na mě.“

Emily jako ve snu zvedla řasy a vzhledla do Simonovy drsně tesané tváře. Byl tak blízko, že ho viděla i bez brýlí. Fascinoval ji jiskřivý žár, který smyl chlad v jeho očích. Oheň teď ozařoval krásný zlatý pohled, divoký plamen mužné touhy, tvrdě ovládané.

„Draku,“ zašeptala něžně, dotýkajíc se něžnými prsty jeho líce. „Můj zlatooký draku.“

Přimhouřil oči a zadíval se na ni. „Draci mají nebezpečnou pověst, pokud jde o krásné panny.“

Něžně se na něj usmála. „Nemá smysl sršet oheň a kouř, abyste mě polekal, mylord. Víím, že jsem u vás docela v bezpečí.“

„Čímpak to, že jste si tak jistá?“

„Znám vás velmi dobře. Četla jsem zas a znova všechny dopisy, které jste mi kdy poslal. Přesto musím přiznat, že nedokážu docela uvěřit tomu, co se tu odehrává.“

„Ani já ne.“ Prudce se přesunul, sešoupl si ji z klína. Prohrábl si rukou tmavé vlasy. „Dobrý bože. Musel jsem přijít o rozum.“

„Vím, jak to myslíte. Jsem si jista, že tomuhle básníci říkají divoká, sladká přemíra citového pohnutí. Je to docela vzrušující, že?“ Emily se narovnala, trochu ostýchavá a otřesená, ale jinak jí bylo skvěle.

„Vzrušující je jedno slovo, které se na to dá použít. Mě napadá ještě pár dalších.“

„Jako třeba?“

„Hloupé.“

Emily se zamračila nad jeho sardonickým tónem. „Stalo se něco, mylord?“ Zasažela po brýlích, protože se odtáhl příliš daleko, než aby jasně viděla výraz v jeho očích.

„Tady.“ Netrpělivěji strčil brýle do rukou a ona si je nasadila.

Emily hned viděla, že se Simon divoce škaredí. „Něco se stalo. Copak je, mylord?“

Vrhl na ni opovržlivý, kosý pohled. „To se mě ptáte? Po tom, k čemu před okamžikem málem došlo?“

Emily naklonila hlavu, zadívala se na něj. „Políbil jste mě. Bylo to nádherné. Nejnádhernější zážitek mého života. Proč by mělo být něco v nepořádku?“

„Krucinál, ženská, ještě pět minut a mohli jsme... Sakra. To nic.“

„Ještě pět minut a byli bychom možná *vyvrženi proudem na nezemský, zlatý lásky břeh*?“

„Dobrý bože. Teď není čas na poetické eufemismy.“ Simon se mračil na klidnou vodu tůň. Už už chtěl říct něco jiného a pak se mu rty sevřely. O vteřinu později po jeho tvrdých ústech přelétl zlomyslný úsměv. „*Vyvrženi proudem na nezemský, zlatý lásky břeh*? Z jakého díla jste ten verš opsala?“

„Vymyslela jsem ho sama,“ prohlásila Emily, ne bez jisté hrdosti. „To je verš z epické básně, o které jsem vám říkala, že na ní v současnosti pracuji, *Záhadná dáma*. Ještě pořád pátrám po příhodném rýmu na ‚břeh‘.“

„Zkoušela jste už ‚leh‘?“

Zazubila se. „Už mě zase škádlíte. Povězte mi pravdu, pane. Co říkáte tomu verši?“

Ohlédl se na ni přes rameno, zlaté oči zářily tím, co měla být vášeň, avšak Emily se velice obávala, že je to spíš skrytý smích. „Je tuze výstižný, slečno Faringdonová. Pojdte sem.“

Ochotně se vrátila do jeho objetí, ale tentokrát ji jen lehce políbil na čelo a pak na špičku nosu, než ji posadil zase kousek od sebe. „Ted' dávejte pozor, slečno Faringdonová, neboť vám musím říci něco nadmíru důležitého.“

„Ano, mylord?“

„Od této chvíle, kdykoli se ocitneme v ohrožení, že budeme vyvrženi proudem na nezemský, zlatý lásky břeh, chci, abyste mi dala facku. Rozumíte tomu?“

Zděšeně se na něj zadívala. „Nic takového neudělám.“

„Ano, uděláte, jestli máte trochu zdravého rozumu.“

„Určitě byste nepřekročil meze toho, co se patří, mylord.“

„Už jsem je překročil,“ řekl skrz zaťaté zuby, pobavený úsměv ho rychle opouštěl.

„Jde o to, mylord,“ trochu se zamyšleně zamračila, „že si vůbec nejsem jistá, zda můžeme v takovéhle situaci spoléhat na můj zdravý rozum. Ujistila jsem se, že v takových záležitostech ho moc nemám. Tudíž musíme spoléhat na váš smysl pro čest a to, co se patří. Nebojte se, mylord, určitě budete přesně vědět, jak si dál počínat.“

„Jak to ve jménu božím myslíte, že v takovéhle věci nemáte žádný zdravý rozum?“

„Ale nijak – skutečně nijak,“ řekla kvapně, nechťelo se jí vysvětlovat nešťastnou příhodu, dokud to nebude absolutně nezbytné. Koneckonců jakmile se Simon dozví o tom, co se událo, když jí bylo devatenáct, bude nucen přestat se všemi těmi báječnými řečmi o lásce. „Jenomže moje rodina má pocit, že mě dost špatně ovlivnila moje láska k romantické literatuře,“ vysvětlovala slabě. To byla celkem pravda.

„A ovlivnila?“ Jeho zlaté oči byly nečitelné.

Emily se zarděla a pohlédla na jeho dokonale uvázaný nákrčník, který se nezdál být ani v nejmenším narušen nedávným výbuchem vášně. „Na to byste měl znát odpověď sám, mylord. Znáte mě líp než kdo jiný.“

„Z vašich dopisů?“ Jemně zachytil její bradu hranou své dlaně a přinutil ji, aby mu pohlédla do očí. „Víte, možná máte pravdu. Mám vzdálený dojem, že jste truchlivě nepochopená mladá žena. Jenže je chyba, jestliže se dohadujete, že o mně víte tolik jako já o vás.“

„Ani na okamžik by mě nenapadlo, že má víra je omyl, mylord.“ Vzhledla k němu velmi vážně. „Prostřednictvím našich dopisů se mezi mnou a vámi vyvinulo to nejdokonalejší intelektuální a

duchovní sdružení myslí. Jsem si zcela jistá, že naše komunikace, k níž dochází na těch nejvyšších rovinách, nás zavedla k opravdovému vzájemnému pochopení –“

„Dost,“ přerušil ji stroze. „Slečno Faringdonová, je vždycky chyba domnívat se, že můžete člověku úplně důvěřovat, pokud jde o záležitosti vášně.“

Vesele se usmála, věděla, že se mýlí. „To já si nemyslím, mylord. Ve vašem případě ne. Vám bych svěřila své srdce i svůj život.“

„Krucinál.“ Simon zvolna zavrtěl hlavou a pustil její bradu. „Vaše rodina má zřejmě pravdu. V tomhleto nemáte ani špetku zdravého rozumu. Nevadí vám rizika, obsažená ve hře lásky, soudím?“

Lehce pokrčila rameny. „Já pocházím ze starého hráčského rodu, mylord. Mám to v krvi.“

„A jak často tohle konkrétní riziko podstupujete?“ otázal se s náhlou hedvábnou zlověstností.

Emily se zadívala přes tůňku a pečlivě volila slova. Věděla, že čest od ní žádá, aby byla upřímná, ale nesnesla představu, že zničí celou tuhle idylu tím, že mu vypoví celý svůj příběh. „Ještě nikdy jsem nebyla zamilovaná. Ne doopravdy. Teď to vím. Jednou, kdysi dávno, jsem si myslela, že jsem, ale ukázalo se, že se mýlím. Od té doby se nenašel nikdo jiný, s kým bych chtěla tak riskovat.“

„Zajímavé.“

Nejistě obrátila hlavu a shledala, že ji pozoruje chladnými, hodnotícíma očima. „Mylorde?“

Řekl si něco pod vousy a vstal. „Nevšímejte si mě. Očividně mi to momentálně moc jasně nemyslí. Soudím, že jde o přímý důsledek toho, že jsem doplul příliš blízko k nezemskému, zlatému břehu. Pojd'te. Pojedu s vámi až na dohled od St. Clair Hall.“

„Řekla jsem něco špatného, mylord?“

„Vůbec ne. Mám dojem, že od nynějška mezi námi půjde všechno docela hladce. Prostě jsem potřeboval získat jistou informaci, než budu pokračovat dál, a té se mi dostalo.“

„Aha. Velmi moudré.“ Emily se uklidnila, usmála se na něj a nedbala toho, má-li srdce v očích. Věděla velmi dobře, že jejich vztah nemá budoucnost, ale byla tu přítomnost a ona byla odhodlána užívat si ji co nejdéle. „Ve mém posledním dopise jste psal, že na vás velmi zapůsobily mé verše o urnách a zlomených srdcích.“

Ústa se mu mírně zvlnila, vzal ji za paži a vedl zpět k čekajícím koním. „To vskutku zapůsobily, slečno Faringdonová.“

„Inu, jsem ráda, že vás zaujaly,“ řekla vesele. „Pana Pounda, knihkupce a nakladatele, nezaujaly. Dostala jsem od něj ranní poštu další sprosté odmítnutí.“

„Pan Pound má očividně ještě horší vkus než kritici z *Edinburgh Review*.“

Emily se zasmála radostí. „Máte pravdu.“ Znovu se zastavila a její výraz vystřízlivěl, jak ji zasáhl oštěp viny. Vlastně by ho měla trochu varovat před zkázou, k níž je jeho náklonnost předem odsouzena. „Mylorde?“

„Ano, slečno Faringdonová?“ Simon měl napilno s odvazováním grošované šedé klisny.

„Myslel jste to vážně, když jste říkal, že jste tu, abyste... promluvil s mým otcem a požádal ho o mou ruku?“

„Ano, slečno Faringdonová. Každíčké slovo jsem myslel vážně.“ Zlehka ji vysadil do sedla.

Dotkla se jeho ruky, která sklouzla od jejího pasu. V očích se jí začínaly hromadit slzy. „Je to zcela nemožné, jak záhy pochopíte. Ale chci, abyste věděl, že budu navždycky vděčná za tuhle chvíli. Budu si chovat vzpomínku na ni u srdce po celý zbytek života.“

„Co to má, k čertu, znamenat?“ zaškaredil se na ni Simon.

Emily už nevydržela déle v jeho blízkosti. Určitě se zeptá, co znamenají ty slzy. Jemně přitiskla kotníky k plecím klisny, otočila se a odklusala od něj směrem k silnici do St. Clair Hall.

Studený vánek odvál kapky vláhy, které jí kanuly po lících.

Simonovi se podařilo udržet svou zádumčivou zvědavost na uzdě, dokud lady Gillinghamová, půvabně roztržitá jako vždy, nevstala po večeři od stolu, aby zanechala pány u portského.

Jakmile dáma odešla, pánové se rázem uvolnili. Opřeli se zády do židlí, natáhli si pod stolem nohy a pozvedli sklenky. Lord Gillingham si zapálil doutník.

Simon se připravoval udělat to, co nesvědomití pánové dělají od nepaměti: debatovat o dámě nad lahví portského. Čekal, až nastane vhodná chvíle, a ta přišla rychle. Gillingham byl v povídavé náladě, protože už u večeře zkonzumoval značné množství klaretu.

„Pobavila vás návštěva té literární společnosti?“ otázal se Gillingham, mžouraje modrým oparem kouře ze svého doutníku.

„Připadala mi zajímavá.“ Simon obracel broušenou křišťálovou sklenku v ruce a pozoroval, jak si světlo pohrává na jejích fasetách.

„Zřejmě se šílení po nové romantické poezii rozšířilo i za hranice Londýna. Alespoň mezi dámami.“

„Nevím, co z toho vzejde.“ Gillingham zasmušile potřásl hlavou. „Všechny ty romantické nesmysly nutně musí mít na ženské velmi špatné účinky.“

„Dozajista ne na dobré dámy z Little Dippingtonu?“

„Inu, snad to nezpůsobí žádnou opravdovou škodu těm starším, jako jsou sestry Inglebrightovy a ostatní, ale pro mladé dámy to vůbec není zdravé.“

„Jako třeba pro slečnu Faringdonovou?“ otázal se Simon jemně.

„Zatracené poetické nesmysly znamenaly pro to ubohé děvče zkázu. Škoda. Ale koneckonců, stejně nikdy neměla moc velkou šanci, když vyrůstala v tom hnízdě marnotratníků a hráčů. Byla to jen otázka času, než se po smrti své matky dostane do nesnáží.“

„Její matka zemřela asi před šesti lety, pokud vím.“

„Rozkošná žena. Krásná, samozřejmě. Všichni vrtkaví Faringdonové jsou ohromně pěkní, mužští jako ženské. Až na slečnu Emily. Ty zrzavé vlasy a ty pihy nejsou nic moc, víte? A pak ty brýle. Možná by dokázala některé ty vady zakrývat dost dlouho, aby přestála společenskou sezonu, ale ta chudák holka nikdy neměla šanci.“

„Kvůli smrti své matky?“

„Po které následovala nešťastná příhoda,“ vysvětloval smutně Gillingham.

„Jápak zlá byla ta nešťastná příhoda?“ zeptal se Simon opatrně. Je na čase získat všechny truchlivé detaily, říkal si.

„Dost zlá, podle jejího otce. Chudák děvčenka.“

„Došlo k tomu před pěti lety?“ sondoval Simon.

„Asi tak, pokud vím. Slečně Faringdonové bylo tenkrát devatenáct. Asi tak rok předtím ztratila maminku. Ten její zatracený otec a ti nezdární bratři byli pořád pryč, nechávali ji o samotě v tom velkém domě. Faringdon se nedá na moc dlouho odlákat od karbanu, víte? Na každý pád, slečna Faringdonová byla víceméně odkázána sama na sebe a společnost jí dělali jen sloužící. Osamělá, bezpochyby. Neměl jí kdo poradit. Chuděra byla zralá k pohromě.“

Simon sáhl po lahvi portského a dolil hostiteli sklenku. „A ta nastala?“

„Pohroma? Nastala jaksepatří. V podobě nějakého mladého hejska, přirozeně. Tak to vždycky chodí, že?“

„Ano.“ Simon usrl portského a uvažoval, proč má najednou sto chutí na místě rozhovor utnout. Tušil, jak to vyprávění skončí, a už netoužil vyslechnout víc. Ale už dávno se poučil, že informace každého druhu jsou životně důležitým zbožím, zvlášť když člověk osnuje pomstu. „Ten mladík. Žije ještě v kraji?“

„Ashbrook? U všech ďasů a pekel, ne. Po té příhodě už jsem ho nikdy neviděl. Slyšel jsem, že před pár lety zdědil titul. Je teď baron. A básník. Potlouká se už dost dlouho po londýnských salonech a určitě na něj a na jeho obdivovatele narazíte. Patrně jste ho na nějaké sešlosti už zahlédl. Momentálně po něm všichni šlípí.“

Simonovy prsty sevřely pevně sklenku. Opatrně je uvolnil, nechtěl rozbít křehký křišťál.

Při zmínce o Ashbrookovi se náhle jasně rozpomněl na pět párů vyčítavých očí, které se k němu stočily dnes odpoledne, když se neopatrně zmínil o básníkově posledním eposu. Až sebou škubl nad rozsahem svého dnešního *faux pas*.

„Takže to byl Ashbrook, kdo zničil Em... totiž slečnu Faringdonovou?“

„Přemluvil ji, aby s ním utekla. Velmi smutné.“

„Chtěli se vzít?“

„Chudák slečna Faringdonová věřila, že se vezmou. Ale já osobně pochybuju, že by to Ashbrook měl někdy v úmyslu. Faringdon je dostihl o den později a říká se, že Ashbrook se nezdržel dost dlouho, aby se stihl střetnout s rozhořčeným otcem. Ale škoda už samozřejmě nastala. Párek spolu strávil noc v zájezdním hostinci, jak mi řekl Faringdon mezi čtyřma očima.“

„Aha.“

„Zatraceně smutné. Emily je sladký drobek. Nikdo tady kolem o té příhodě nemluví. Nechceme holce ubližovat. Byl bych vám vděčný, kdybyste o tom taky mlčel, pane.“

„Ovšem.“ Simon měl před očima náhlý obraz Emilyny tváře, když se mu snažila vysvětlit, že je zcela nemožné, aby požádal o její ruku. Očividně byla stejně jako všichni ostatní přesvědčena, že je společensky zničena. Pokud jde o romantiku, může dnes doufat nanejvýš ve vznešené, vysokomyslné spojení, udržované prostřednictvím pošty. Žádný div, že ji rozladilo, když se ukázal osobně.

Simon se rozpomněl, že na Ashbrooka jednou či dvakrát narazil ve dvou londýnských plesových sálech. Ten člověk vkládal velikou

námahu do toho, aby působil dojmem nespoutané smyslnosti a jedovatých, cynických způsobů. Dámy, jež se kolem něj shlukovaly, ho očividně považovaly za úchvatného. Nebylo žádné tajemství, že v něm spatřovaly ztělesnění nového romantického stylu, jemuž zjednal popularitu Byron.

„Copak Faringdon netrval na tom, aby se Ashbrook s jeho dcerou oženil?“ zeptal se Simon.

„Petrně to zkoušel. Ashbrook zřejmě odmítl. Člověk se nedá tak docela přinutit násilím, víte? Otázka cti a tak dále. A ne že by byl Faringdon nějak významný ve společenských kruzích. Vlastně nemá žádné postavení, samozřejmě. Broderick Faringdon má nějaké vzdálené příbuzenské vztahy k jednomu zchudlému baronovi nahoře v Northumberlandu, ale to je všechno.“

„Takže toho Faringdon nechal?“

„Bohužel. Naše malá slečna Faringdonová nebyla dost hezká a tenkrát ani bohatá, aby vzbudila v Ashbrookovi zájem o trvalý závazek. Obávám se, že si ten mladík pouze pohrával s její náklonností a dáma zaplatila cenu za své zneuctění, jak se to mladým dámám často stává.“

Simon zkoumal pohledem své portské. „Překvapuje mě, že se ani Broderick Faringdon, ani některé z dvojčat nepokusili vyzvat Ashbrooka na souboj.“

„Faringdonovi riskují u hráčských stolů, neriskují krk.“

„Aha.“

„Škoda, všechno dohromady,“ uzavíral Gillingham a sáhl po portském. „Díky bohu za dámy z místní literární společnosti.“ Simon vzhlédl. „Proč to říkáte?“

„Nudná, ale jaksepatří počestná sešlost, ta jejich parta. Daly se dohromady a vzaly do spolku i slečnu Faringdonovou. Daly jasně najevo, že se jí nebudou stranit, i kdyby byla v očích světa úplně zničená. Kdyby vás zajímal můj názor, nenajde se mezi dámami z literární společnosti jediná, která by té holce potají nezáviděla. Vnesla trochu vzrušení do jejich jednotvárného života.“

Simon si pomyslel, že je to od jeho hostitele překvapivě prozíravá poznámka. Uvažoval, zda Gillingham ví, že Emily odplácí svým dobroditelkám tak, že jim všem zajišťuje pohodlnou penzi na stará kolena. „Takže slečna Faringdonová se kvůli tomu skandálu nikdy neprovdala. Víte, mně je zatěžko uvěřit, že někdo z jejího okolí

nebyl ochoten to přehlédnout a požádat ji o ruku. Ta maličká je poutavá.“

„Inu, ještě pořád je tu Prendergast,“ řekl Gillingham zamyšleně.

Simon se zamračil. „Kdo je Prendergast?“

„Venkovská šlechta. Patří mu spousta pozemků tady v okolí. Před rokem mu zemřela žena a on dal jasně najevo, že je ochoten přehlédnout tu příhodu z minulosti slečny Faringdonové. Není to zrovna muž snů mladého děvčete, ale slečna Faringdonová už taky není žádné mladé děvče. A nemá moc na vybranou.“

O několik hodin později už se Simon vzdal pokusů usnout. Odhodil těžké přikrývky, vylezl z postele, oblékl si kalhoty, holínky a košili. Pak sebral kabát a vydal se do haly.

Neklid v něm hlodal od chvíle, kdy se odebral na lože. Třeba mu pomůže procházka.

V domě bylo chladno a tma. Simon uvažoval, nemá-li rozsvítit svíčku, ale pak se rozhodl, že to neudělá. Odjakživa viděl v noci docela dobře.

Bylo celkem snadné najít při měsíčku cestu lesem k St. Clair Hall. Už to byla léta, co chodil v noci po této půdě, ale cestu nezapomněl.

O deset minut později už Simon kráčel po dlouhé, elegantní příjezdové cestě k sídlu, jeho holínky křupaly po zmrzlé zemi. Zastavil se na úpatí elegantního schodiště, otočil se a prošel zahradou k boční stěně domu. Polekalo ho, když uviděl, že v okně knihovny dosud plane světlo.

Žaludek se mu stáhl. Světlo svítilo stejně zářivě jako té noci před tříadvaceti lety, kdy vtrhl do knihovny a nalezl otce ležícího tváří na psacím stole v kaluži krve.

Simon už věděl, co ho dnes večer táhne k oknu knihovny. Přišel se podívat, zda se otcův duch dosud vznáší u mahagonového stolu.

Jakási odlehlá část Simonovy mysli napůl očekávala, že spatří pistoli, sevřenou v mrtvé ruce hraběte, očekávala dosud, že spatří krev a rozervané maso a šedou hmotu rozstříknutou na stěně za židlí. Žil s tou šerednou vzpomínkou celá léta.

Ale místo ducha muže, který ztratil vše, odešel cestou zbabělce a nechal dvanáctiletého syna, aby se s tím vypořádal, jak umí, spatřil Simon Emily.

Seděla na krajíčku velkého křesla, vypadala velmi malá a éterická a pracovitě se skláněla nad obrovskou deskou mahagonového psacího

stolu. Ve světle svíček se její rudé vlasy leskly stejně sytě jako Lap Sengova srst na slunci.

Měla na sobě bílý krajkový čepeček a upjatý župan s kanýrkem u krku. Její nohy, zastrčené pod křeslem, vězely v měkkých saténových trepkách. Pilně cosi škrábala husím brkem do svazku, vázaného v kůži.

Simona napadlo, že takové romantické stvoření jako Emily si určitě vede deník. Pokud ano, pak v dnešním zápisu bude bezpochyby figurovat on.

Anebo možná komponuje nové sloky *Záhadné dámy*.

Pozoroval ji ještě pár minut a říkal si, že by měl odejít. Jenže se neotočil a nevyrazil nazpátek lesem ke Gillinghamům, dokud Emily konečně neodložila pero. Díval se, jak vztahuje ruku, aby v knihovně zhasla. Pak zvedla svíčku, aby si posvítila na cestu do schodů, a opustila místnost.

V knihovně se setmělo.

Simon si uvědomil, že tu dosud stojí a zírá do husté tmy v místnosti. Nakonec se otočil a vydal se pěšky nazpátek ke Gillinghamům.

Uvědomil si, že neviděl to, na co se přišel podívat. Přízrak svého otce, který měl obývat knihovnu, byl zaplašen rudovlasou, zelenookou Titanií, která seděla u psacího stolu.

Emily plula následujícím týdnem, jako by seděla na obláčku. Ještě nikdy k ní rýmy nepřicházely tak snadno. Inspirovalo ji vše, co uviděla nebo čeho se dotkla, obzvlášť Simon. A hraběte vídala hodně často.

Věděla, že právě tehle mráček, na kterém se vznáší, bude záhy rozerván na cáry a ona spadne na zem s odporným žuchnutím. Jenže byla odhodlána užívat si té jízdy co nejdéle. Vstřebávala do sebe dost nadpozemských zážitků, aby jí to vydrželo nadosmrti.

Emily byla zamilována a její milenec, jak se zdálo, dokázal být během toho týdne všude, kde byla ona.

V sobotu večer narazila na Simona na karetním večíрку u Hathersageů. Dělal jí partnera při whistu a vyhráli. Přírozeně. Jak by takový tým mohl prohrát? podotkla Emily později.

V pondělí odpoledne navštívil koncertní vystoupení u Sewardů. Emily si s ním vyměnila potají rozesmátý pohled, když nejmladší Sewardova dcera ztratila přehled v Mozartovu divertimentu.

Společně tleskali na konci tak silně, až zardělá dívka nabídla přídavek.

Simon byl ve vesnici, když šla Emily nakupovat. Dal si záležet, aby se s ní zastavil na kus řeči.

Jako by projížděl po cestě, vedoucí k St. Clair Hall, pokaždé když si Emily vyjela na koni.

Ke konci týdne se Simon zjevil v brance farské zahrady právě ve chvíli, kdy se Emily loučila s paní Ludlowovou, vikářovou manželkou. Jel na kaštanovém hřebci, kterému říkal Lap Seng. Pozdravil paní Ludlowovou s povinnou zdvořilostí, seskočil z koně, zůstal a pěknou chvíli s oběma ženami rozprávěl.

Nakonec popřál dámám dobrého dne a vyhoupl se zpět do sedla, kde okamžik seděl a usmíval se dolů na Emily.

„Věřím, že mi slíbíte tanec na zítřejším plese u Gillinghamů, slečno Faringdonová,“ řekl, když přitáhl hřebci otěže.

„Ach ano, samozřejmě,“ řekla Emily zadýchaně. Bude to poprvé, co spolu budou tančit, pomyslela si a dívala se, jak kluše ulicí. Stěží dokázala zadržet své vzrušení.

„Propána, propána,“ mumlala vikářova žena s vědoucím výrazem. „Blade o vás rozhodně projevuje značný zájem, slečno.“

Emily se zarděla a děsivě dobře si uvědomila, na co asi paní Ludlowová myslí. Vikářova manželka byla hodná osoba. Bezpochyby Emily lituje, protože všichni vědí, že dřív nebo později se Blade dozví o příhodě, a to bude konec Emilyna namlouvání.

„Hrabě je ve svých pozornostech velmi laskavý,“ řekla Emily slabě. Další poznámka paní Ludlowové ji překvapila.

„Jeho rodina tady svého času žila,“ řekla paní Ludlowová zamyšleně. „Před víc než dvaceti lety, pokud vím.“

Emily, která očekávala jemné varování, aby nebudila v hraběti domněnku, že jeho pozornosti mají nějakou budoucnost, zamžikala překvapením. „Slečna Inglebrightová to říkala.“

„Chlapec a jeho matka odešli po otcově smrti. Velmi smutná situace to byla.“ Paní Ludlowová se zatvářila, jako by se chystala říci ještě něco, ale náhle si to rozmyslela. Potřásla dost rázně hlavou. „To nic, má milá. Všechno to skončilo už před lety a rozhodně to teď nemá žádný význam. Inu, Emily, musíte si zítra večer vzít svoji nejlepší toaletu, hm?“

Emily se usmála a uvažovala, zda přednáška a varování nepřijdou nyní. „To mám v úmyslu,“ řekla jen se slaboučkým nádechem vzdoru.

„To je dobře, to je dobře. Mladí lidé se mají bavit, dokud mohou. A teď už běžte, chudí z Little Dippingtonu určitě budou tuze vděční za to šatstvo, co jste dnes odpoledne přinesla.“

Takže žádné varování nebude. Emily si vzdychla úlevou a vykročila zpět k místu, kde uvázala svou klisnu. Stejně to bylo nepochopitelné. Nikdo neměl pocit, že by ji měl zdržovat od flirtu s hrabětem. Zřejmě ani nikdo nepocíťoval povinnost upozornit Bladea na nešťastnou příhodu.

Emily začala uvažovat, zda dobří lidé z Little Dippingtonu ve skutečnosti dokonce nedoufají, že ten románec bude mít šťastný konec. Jenže dřív nebo později mu určitě někdo něco řekne.

Když se Simon ukázal na další schůzce Čtvrteční odpolední literární společnosti, byla Emily konečně nucena připustit, že se záležitosti dostávají do trapného stadia. V hloubi duše věděla, že prostě nemůže dovolit, aby se jí Simon tak otevřeně dvořil, když je to všechno tak beznadějně.

Začal ji pronásledovat pocit viny. Věděla, že nemůže dovolit, aby to pokračovalo. Skandál vždycky vyjde dřív nebo později najevo. Jestliže nikdo jiný nehodlá říct to, co musí být řečeno, měla by se s tím trapným úkolem vypořádat sama.

Děsila se okamžiku pravdy tak, jak se ještě nikdy v životě ničeho neděsila. Avšak připomínala si, že od začátku věděla, že láska, již pocíťuje k hraběti z Blade, je předem odsouzena ke zkáze. Je na čase tu romantickou maškarádu ukončit.

4

Emily dotančila skotský rejdivák a věděla, že se směje příliš vesele a je přespříliš uzardělá. Náladu měla nepřírozeně rozjařenou a příčinu znala. Posilovala se k úkolu, který ji čeká.

Svědomy už jí nedovolovalo odkládat chvíli, kdy poví Simonovi o tom skandálu.

Dnes večer, když se oblékala na večírek u Gillinghamů, se v duchu zapřísáhla, že udělá to, co se musí udělat, bez dalšího odkládání. Jakkoliv se jí nesmírně líbila fantazie, ve které žila, Emily věděla, že už nemůže déle čekat, až sekera dopadne. Musí to mít za sebou jednou provždy. Čím déle to takhle půjde dál, tím víc se bude litovat, až Simon nakonec objeví pravdu a znechuceně odkráčí.

Naschvál si vybrala svoji nejlepší toaletu, kterou jí zhotovila vesnická švadlena. Dnes večer měla poprvé na sobě ten bledězelený mušelín lemovaný žlutými stužkami a několika řadami bohatých volánu. Lorňon se jí diskrétně houpal na stužce, připevněné k šatům.

Lorňon byl protivný, ale Emily odmítla vzít si dnes večer brýle.

Hluboký výstřih šatů s vysokým pasem byl navržen tak, aby odhaloval velkolepé poprsí. Když si Emily výstřih objednávala, jaksi doufala, že dodá velkoleposti jejím nepříliš působivým křivkám. Když si ale róbu dnes večer oblékla, zděsilo ji, že se dekoltu všehovšudy daří upoutat pozornost na malé rozměry jejích tvarů.

„Ale kdepak,“ trvala na svém její služka Lizzie, když obdivovala svou paní rozradostněnými očima. „Vypadáte tak nějak celá vzdušná a delikátní. Jako byste mohla ulítnout do měsíčního svitu nebo tak něco.“

Emily doufala, že má pravdu. Dnes večer si nepřipadala nijak zvlášť lehce a vzdušně. V žaludku měla olověnou kouli, která jako by se každou minutou zvětšovala.

Gillinghamův malý plesový sál byl k prasknutí plný místního panstva, nastrojeného v nejlepších šatech. Lord a lady Gillinghamovi byli vyhlášeni tím, že jsou tak hodní a zvou jednou či dvakrát ročně i své méně vznešené sousedy. Simonová přítomnost v jejich domácnosti byla zřejmě záminkou pro takovou společenskou

událost. Podávalo se šampaňské a bufetový stůl byl plný sladkostí a pochoutek.

Simon upoutal na sebe a Emily pozornost, když s ní tančil první tanec. Bez brýlí a ztracena v romantickém oparu dokázala Emily ignorovat četné upřené a zvědavé pohledy, o nichž věděla, že se na ni a na hraběte upírají. Simon si jich jako obvykle zřejmě také nevšímal, ale to bylo proto, že se nikdy nesnížil k tomu, aby si všímal takových věcí.

Emily si nedokázala představit, že by něco mohlo narušit Simonovo klidné sebevědomí. Pocit vnitřní síly a jistoty, který byl do takové míry součástí jeho osobnosti, býval občas trochu zarážející, ale rozhodně to bylo působivé.

Emily zvedla na pár vteřin lorňon a kradmo přejela pohledem dav, až zahlédla Simona v rozhovoru s vikářem. Blade je, jak usoudila, dnes večer rozhodně nejúžasnější muž v sále. Samozřejmě, byla mírně zaujatá. Ale nedalo se popřít, že ve svém strohém černém a bílém večerním oděvu byl Simon nebezpečně přitažlivý v místnosti, přeplněné zářivě zbarvenými kabáty a vestami.

„Dobrý večer, slečno Faringdonová. Mohu vám přinést sklenici limonády?“

Emily potlačila sten, když uslyšela nevítaný hlas Eliase Prendergasta. Spustila lorňon – nepotřebovala jeho pomoc při pohledu na tu známou tlustou, ruměnou tvář s mohutnými licousy.

Nepotřebovala ani brýle či lorňon k tomu, aby viděla, že otlýl pan Prendergast se pro tu příležitost opásal korzetem. Slyšela, jak mu při pohybu vrže.

„Ne, děkuji,“ zamumlala Emily s myšlenkou, že by spíš potřebovala sklenici šampaňského. Rozevřela vějíř a začala se horlivě ovívat, když se Prendergast naklonil blíž. Páchl, jako by se neobtěžoval před večírkem ani vykoupat. Prendergast byl ze staré školy a choval silnou nedůvěru k nové módě častého používání mýdla a vody. Daleko milejší mu bylo používat místo toho množství parfému.

„Chtěl jsem se za vámi stavit, když už mi skončil smutek, slečno Faringdonová,“ zahájil Prendergast s důležitým výrazem. „Mám pocit, že bychom si měli něco prohodit.“

Emily se zdvořile usmála. „Jsem přesvědčena, že by se to vůbec nepatřilo, pane. Dozajista budete chtít počkat, dokud nebude přítomen můj otec.“

„To je právě ono, hernajs,“ řekl Prendergast očividně dotčeně. „Váš otec tady na venkově moc času netráví. Ty jeho příjezdy a odjezdy jsou nepředvídatelné, že?“

„Má hodně práce se svými záležitostmi ve městě. Krásný večírek, vidíte?“ Emily mávla vějířem v půvabném oblouku, který obsáhl celou jasně osvětlenou místnost. „Ale ostatně, lady Gillinghamová je vždycky skvělá hostitelka.“

Prendergastovo huňaté obočí se zamračeně stáhlo. Odkášlal si. Emily pokleslo srdce. Měla strašlivou předtuchu, co bude následovat.

„Slečno Faringdonová, má milá, mám pocit, že jsem tak trochu vaším rádcem, když je váš rodič tak často pryč,“ řekl Prendergast zlověstným tónem. „A všiml jsem si, že máme v sousedství návštěvníka, který se s vámi poslední dobou hodně vídá.“

„Vy mě děsíte, pane. Neměla jsem zdání, že jste si osvojil zvyk dát na místní klepy. Přísahala bych, že musí být únavné pořád je sledovat.“

Prendergast zafuněl a nepředstavitelně se zaškaredil. Bylo dobře známo, že paní Prendergastová bývala myšší stvořeníčko, kterému se nikdy ani nesnilo pronášet tak štiplavé poznámky.

„Tak heleďte, slečno. Tuze dobře vím, jak ženské dokáže zamotat hlavu taková romantická pozornost, jakou vás ten Blade zahrnuje, slečno Faringdonová, jestli prominete, že to říkám.“

„Ale neprominu, pane.“ Emilyn úsměv nabyl na zuřivosti a ostrosti, jak se v ní začal rozněcovat vztek. Prendergast byl na nejlepší cestě pokazit jí zbývající čas, který ještě může strávit se Simonem.

Prendergastova mohutná tvář se stáhla v bojovný výraz, který Emily viděla docela jasně i bez brýlí.

„Mluvím jen z nehlubších obav o vaši pověst, slečno Faringdonová.“

„Všichni vědí, že moje pověst už je nenapravitelná. Prosím, nedělejte si s ní starosti.“

„Ale, ale, nesmíte být na sebe tak přísná,“ káral ji Prendergast. „Je sice pravda, že ve vaší minulosti je ten šeredný skandálek. Ale byla jste mladá a hloupá a udělala jste chybu. Tyhle věci se mladým děvčatům stávají. Já jsem muž znalý světa a nechybí mi zkušenosti s výchovou temperamentních ženských, takže jsem ochoten tu příhodu přehlédnout.“

„To je od vás velmi laskavé, pane.“

„No, vlastně je. Blade by to přirozeně nedokázal. Musí myslet na jméno a titul své rodiny, víte?“

Emily zaťala prsty do vějíře. „Prosím, neobtěžujte se dalšími radami, pane.“

Prendergast se napřímil v celé své výši. Tyčil se nad Emily a jeho korzet přitom sténal. „Slečno Faringdonová, už jednou jste se nechala strhnout nadměrnými vášněmi, a tím jste se společensky zničila. Dozajista jste nezapomněla na poučení, které vám ta nešťastná událost přinesla?“

„Ujišťuji vás, že jsem nezapomněla na nic,“ procedila Emily skrze zuby. „Ale vy mě začínáte dopalovat, pane.“

„Slečno Faringdonová, vy mi špatně rozumíte. Moje úmysly jsou zcela počestné. Jen vám chci pomoci, poskytnout vám počestné zázemí pro vaše temperamentní sklony.“ Chytil ji za ruku a drtil ji svými vlhkými, mohutnými dlaněmi.

„Prosím, pusťte mě, pane.“ Emily se neúspěšně snažila vytáhnout prsty z jeho upoceného stisku.

Prendergast ignoroval její úsilí, jeho prsty se bolestně sevřely. Naklonil se blíž, až jeho páchnoucí dech a těžký parfém Emily málem skolily. Pak ztlumil hlas do důvěrného tónu.

„Slečno Faringdonová, zcela chápu, jak těžké musí být pro tak vášnivou ženu, jako jste vy, když je nucena podřídit se tísnivým pravidlům společnosti. Jsem si jist, že jako vdaná budete daleko šťastnější. V rámci svátosti manželského lože budete moci popustit oteře těm pudům, které teď musíte ovládat.“

„Pane, pokud mě okamžitě nepustíte, přísahám, že budu nucena udělat něco drastického.“

Ale Prendergast se nyní velice soustředil na své poslání. „Potřebujete muže, který se dokáže přizpůsobit vašim výstřelkům citu, má milá. Ujišťuji vás, že tím mužem jsem já. A co víc, mám v plánu při nejbližší příležitosti navštívit vašeho otce a zpravit ho o svých úmyslech.“

„Ne,“ zajíkla se Emily, zděšena už jen tou myšlenkou.

„Za tím účelem,“ pokračoval Prendergast, jako by neslyšel leknutí v jejím hlase, „jsem mu napsal dopis, kde ho informuji o nebezpečí, jemuž v současnosti čelíte, a ujišťuji ho, že se o vás postarám, dokud se nevrátí, aby vás ochraňoval před Bladeovými pozornostmi.“

„Starejte se o své, pane. Netoužím být ochraňována před jeho pozornostmi.“

„On si jen pohrává s vaší náklonností, má milá. Stejně jako ten darebák před pěti lety.“

Emily konečně ztratila nervy. S cvaknutím složila vějíř a dost ostře jím udeřila Prendergasta přes hřbet ruky. V ráně bylo tolik síly, až tyčky vějíře praskly.

„*Jaú.*“ Prendergast pustil prudce její prsty a třel si hřbet ruky. Barva jeho buclatých lící potměněla. „A, slečno Faringdonová, vy jste vskutku velice vášnivá osoba. Nemohu se dočkat, až se vezmeme. Ujišťuji vás, že si s vámi velmi snadno poradím, má milá. Vskutku velmi dobře.“

„Nejlíp byste udělal, kdybyste si pro tu velkolepou událost šetřil dech,“ doporučil mu Simon svým chladným, temným, protahovaným tónem.

Emily nadskočila a otočila se na patě, aby zjistila, že se hrabě objevil za jejími zády. Zářivě se na draka usmála. Je uspokojivě velký a zuřivý, pomyslela si, a má spoustu silných, bílých zubů. A co víc, jsou jeho vlastní, což o sobě Elias Prendergast tvrdit nemůže.

„Zdravím vás, mylordě,“ řekla Emily šťastně. „Určitě se dobře bavíte?“

„Vělice. Napadlo mě, že byste možná potřebovala tohle.“ Podal jí sklenku šampaňského.

„To je od vás velice předvídavé, pane.“ Její prsty vděčně sevřely sklenku.

„Slečna Faringdonová dává přednost limonádě,“ prohlásil Prendergast.

„To se mýlíte.“ Emily upila. „Momentálně dává slečna Faringdonová rozhodně přednost šampaňskému.“

Prendergast se zaškaredil do její nekající tváře. „Tuhle záležitost probereme více v příhodnější době, slečno Faringdonová.“

„Jakou záležitost? To, že dávám přednost šampaňskému? Ujišťuji vás, že na tom není co probírat.“

„Mluvil jsem o té druhé, naléhavější obavě,“ zasyčel Prendergast. Trhaně sklonil hlavu. „Pokud mě omluvíte, musím promluvit s jedním přítelem.“ Vzdálil se s velikou důstojností, jež byla poněkud narušena zvukem jeho vrzajícího korzetu.

Emily potlačila povzdech. Jakkoli byl Prendergast odporný, v jednom ohledu měl také pravdu. Nemůže dál vodit Simona za nos.

Znovu si lokla šampaňského a vzhlédla k hraběti. Stála dost blízko, aby viděla, že ji pozoruje se známým posměšným pobavením v zářících očích.

„Zdá se, že mám konkurenci, pokud jde o vaši ruku,“ podotkl Simon polohlasem.

Emily rychle zavrtěla hlavou, kučery jí nadskočily. „Pana Prendergasta si nevšímejte. Je poněkud otravný už od té doby, co jeho ubohá choť konečně uchřadla. Simone, musím s vámi mluvit.“

„Máte mou plnou pozornost.“

„Ne, ne tady. Ne teď.“ Kradmo se rozhlédla a zamžourala, aby zjistila, zda někdo nestojí příliš nablízku. „Simone, musím s vámi mluvit mezi čtyřma očima.“

„To zní slibně.“

„Obávám se, že to není téma k žertování, mylorde. Dokonce je to nanejvýš vážné. Prosím, kdy se s vámi mohu vidět? Tohle už trvá dost dlouho a existují...“ Emily se zarazila, zvedla lorňon, aby se znovu rychle rozhlédla kolem sebe, a pak dodala velmi tlumeným, nešťastným hlasem: „Existují věci, které vám musím povědět.“

„Aha.“

„Udělala jsem velkou chybu, když jsem vás o těchto konkrétních záležitostech neinformovala už dříve. Bylo to ode mě dost zbabělé, ale nejspíš jsem se domnívala, že někdo jiný ten úkol splní za mě.“

„Vy mě lékáte, má milá. Připadám si jako postava v románu z Červené knihovny. Mám za to, že se začínám třást jakýmsi děsem z neznáma.“

„Mylorde, víte velmi dobře, že byste se netřásl děsem z ničeho,“ řekla Emily dopáleně. „Přisahám, že už takhle je to dost těžké. Prosím, neposmívejte se mi.“

„To by mě ani nenapadlo. Výborně, pokud se nesmím třást děsem, seberu odvahu a sejdu se s vámi, abych vyslechl to strašlivé prohlášení. Co takhle u vás v knihovně, řekněme, v jednu po půlnoci? To už budete bezpečně doma a vaši sloužící by měli být v posteli.“

Emily zděšeně upustila lorňon. „U mě v knihovně? Vy hodláte přijít do St. Clair Hall? Dnes v noci?“

„Dokážete zařídit, abyste v tu dobu byla v knihovně sama?“

„No, ano. Ovšemže dokážu. Často pracuji v knihovně ještě potom, co sloužící odejdou spát.“ Zachmuřila se a zauvažovala o

praktických problémech s tím spojených. „Budu vám muset odstrčit závoru na domovních dveřích.“

„Není třeba.“ Upil šampaňského a pozoroval páry, které se promenovaly mezi tanci. „Jen se postarejte, abyste byla v jednu v knihovně. Já tam za vámi přijdu.“

Emily zvedla lorňon a zapátrala v jeho tváři. Jako obvykle nepoznala z jeho výrazu, nač myslel. Připadalo jí naprosto úžasné, že dokáže za fasádou chladného odstupu zakrývat svou citlivou, vášnivou povahu tak dokonale.

„Jak je libo, mylord. V jednu hodinu.“

Emily musela přiznat, že i když dnešní večer byl předurčen k tomu, aby skončil milostným zklamáním, záhadný způsob, jímž Simon zorganizoval jejich poslední tajné setkání, byl báječně poutavý. Ale koneckonců, na hraběti z Blade nebylo nikdy nic obvyčejného. Bude na jeho krátké dvoření vzpomínat po celý svůj život a ty uhrančivé vzpomínky budou inspirovat její psaní i její sny po mnoho budoucích let.

Několik minut před jednou po půlnoci zasedla Emily k mahagonovému psacímu stolu a upřeně se zadívala na karafu s brandy. Už si zase nasadila brýle, ale byla připravena je sundat a nacpat do horní zásuvky stolu, jen co Simon dorazí.

Karafa s brandy vypadala velmi lákavě.

Byla plná a Emily se třásla nervozitou a nedočkavostí. Už půl hodiny uvažovala, zda si nemá nalít skleničku na posilněnou.

Ručičky na ciferníku vysokých stojacích hodin u krbu se pohybovaly tak pomalu, až se Emily začínalo zdát, jestli se úplně nezastavily. Nedaleko hořel pár svíček, ale to bylo jediné osvětlení místnosti. V krbu byla hranická připravená na ráno, ale ona se ji neodvažovala zapálit. Někdo z personálu si ráno všimne, že byla zase dlouho vzhůru, a všichni si budou dělat starosti, že se přepíná v práci. V důsledku toho se v místnosti dost ochlazovalo.

Emily sebou trhla, když pocítila, jak jí na pažích naskočila husí kůže z náhlého závanu studeného vzduchu, který vtrhl do místnosti za jejími zády. Zachvěla se ve svém županu s volánky a napadlo ji, jestli se neotevřelo okno. Začala vstávat z křesla.

V tomtéž okamžiku vycítila v místnosti přítomnost někoho jiného.

Vyskočila, rty pootevřené k výkřiku, a popadla nůž na dopisy, který ležel na psacím stole.

Avšak výkřik nezazněl. Velká mužská ruka se jí přitiskla dost pevně k ústům a Emily byla hbitě stažena zády k pevnému mužskému tělu.

Ochabla úlevou, když si uvědomila, kdo ji drží.

„Připadal bych si daleko vítanější, kdybyste odložila ten nůž na dopisy,“ řekl Simon a spustil ruku z jejích úst. Zhasl svíčku, kterou držel v druhé ruce.

„*Simone*. Ztracená práce.“ Emily odhodila nůž na dopisy, otočila se a mračila se skrz brýle. „Strašlivě jste mě polekal. Odkud jste se tu vzal? Jak jste se ke mně propána mohl takhle připlížit? Už celá léta pozoruju dveře.“

Simon si rozeplnul svrchník a ustoupil stranou. Ledabyly ukázal na sekci polic s knihami, která zvolna, němě klouzala zpět na své místo u zdi. Emily uviděla temný vstup, který zel v kameni za knihovnou, a vyvalila oči úžasem a radostí.

„Tajná chodba. *Simone*, to je báječné.“ Vrhla se kolem něj k rychle mizící chodbě. Všechny představy dlouho plánovaného přiznání vymizely tváří v tvář příslibu ohromného dobrodružství.

„Kroťte své nadšení, slečno *Faringdonová*.“ Simon se natáhl a chytil ji za paži, zastavil ji. „Ta knihovna se před vámi zavře. Je moc těžká, než aby se dala otevřít rukou. Člověk musí použít skrytou páku.“

„Jakou skrytou páku? Kde je? Ach, to je ale vzrušující! Přesně jako některý z těch románů, co při nich stydne krev v žilách. Ani tomu nemůžu uvěřit. Když si představím, že tady žiju skoro celý svůj život a nikdy jsem o tomhle tajemství nevěděla!“

„Uklidněte se.“ Očividně pobaven jejím nepotlačitelným nadšením, rozhlédl se Simon po místnosti, až zahlédl karafu s brandy. Přehodil těžký svrchník přes křeslo. „Existují dvě páky,“ vysvětloval, zatímco přistupoval ke stolečku, kde stálo brandy.

„Dvě?“

„Jedna v chodbě za stěnou a jedna skrytá v samotné knihovně.“ Při řeči nalil dvě sklenky brandy. „Člověk, který *St. Clair Hall* stavěl, si potrpěl na udržování únikových cest.“

„Ale odkud víte o té tajné chodbě?“ Emily s lítostí sledovala, jak knihovna znovu zapadla do zdi.

„Ještě jste na to nepřišla? Vy mě udivujete. Vím o té chodbě, protože jsem tady kdysi žil.“

To ji plně upoutalo. Emily se hbitě otočila a uviděla, že se opírá o psací stůl s lenivou ležérností a usrkává brandy. Uvědomila si, že se převlékl z večerního oděvu. Byl oblečen do kalhot, holínek a lněné košile. Dokonce ani neměl nákrčník. Vypadal jako muž, odpočívající v pohodlí vlastního domova.

Vlastního domova.

Simon jí beze slova podal druhou sklenku brandy. *Přesně jako by on tu byl hostitelem a já návštěvnící*, napadlo Emily náhle.

„St. Clair Hall byl venkovským domovem vaší rodiny?“ Emily uchopila sklenku brandy oběma rukama a pátrala v jeho tváři. „To je ale úžasná náhoda.“

„Zase jedna, kterou si můžete zaznamenat do svého deníku.“ Polkl doušek brandy.

Emily se kousla do spodního rtu, nebyla si jista jeho náladou. „Určitě jste musel být hodně malý chlapec, když jste odjížděl.“

„Dvanáct.“

„Proč jste se nezmínil o tom, že tohle sídlo kdysi bývalo vaším domovem?“

Pokrčil rameny. „Nepřipadalo mi to zvlášť důležité.“

Emily si srkla brandy a znovu se zamračila. Měla jakýsi neurčitý pocit, že jí něco uniká, ale za živého boha nedokázala připadnout na to, co to je. Její romantická představivost se znovu ujala vedení.

„Je zřejmé, že tahle zvláštní náhoda je prostě dalším začarovaným prvkem v našem ke zkáze odsouzeném vztahu, mylordé,“ prohlásila Emily nakonec.

Simon ji obdařil ostrým pohledem. „Ke zkáze odsouzeném, řekla jste? Přiznávám, že nejsem tak dobře vzdělán v prvcích romantické literatury jako vy. Snad byste mi to mohla vysvětlit?“

Emily si znovu srkla brandy a začala přecházet po místnosti. Její měkké trepy nevydávaly na koberci žádný zvuk. „Musím vám povědět, mylordé, že nás nečeká žádný šťastný konec. A je to všechno moje chyba.“

Pozoroval ji přimhouřenýma, zúženýma očima. „Pročpak?“

Emily sevřela sklenku s brandy tak divoce, až jí zbělely klouby. Nedokázala se podívat Simonovi do očí, když se na konci místnosti otočila a vydala se zpátky k psacímu stolu. *Radši to říct rychle a mít to jednou provždy za sebou*, rozhodla se.

„Mylorde, musím přiznat, že jsem vás hanebně klamala. Odvážně jsem s vámi flirtovala. Šokujícím způsobem jsem vás vodila za nos a nechala jsem vás uvěřit, že uvítám vaši nabídku k sňatku.“

Od psacího stolu se dočkala krátkého, elektrinou nabitého mlčení. Pak se Simon chladně zeptal: „Snažíte se mi sdělit, že pro vás taková nabídka není vítaná?“

„Kdepak, mylorde. Tak to vůbec není.“ Vrhla na něj úzkostlivý pohled, otočila se na patě a statečně vykročila zpátky k protějšímu konci místnosti. „Ujišťuji vás, že bych byla takovou nabídkou hluboce poctěna. *Hluboce* poctěna. Ale nemohu vám s dobrým svědomím dovolit, abyste mi ji učinil.“

„Jak mi v tom hodláte zabránit?“

„Tím, že vám o sobě řeknu pravdu. Pravdu, o které jsem už dávno předpokládala, že vám ji někdo řekne přede mnou.“ Emily se na okamžik zamračila. „Dokonce si nedovedu představit, proč se vám nikdo ještě nezmnínil o nešťastné příhodě, ale protože dobří lidé v Little Dippingtonu uznali za vhodné držet ústa na zámek, musím přiznat všechno sama.“

„To přiznání musí být vskutku zajímavé, pokud musí být učiněno potají v tuhle noční hodinu.“

Zvuk křišťálu, cinkajícího jemně o křišťál, se ozval od stolku s brandy. Emily se odvážila úkosem pohlédnout tím směrem a uviděla, že si hrabě nalévá další brandy. Napadlo ji, že by si taky ještě jednu dala.

„Mylorde, pokusím se být co možná stručná, abyste se mohl věnovat svým záležitostem.“ Emily se zhluboka nadechla a vzchopila se. „Děsivá pravda je taková, že nemůžete požádat o mou ruku prostě z toho důvodu, že jsem zničená žena.“

„Zničená? Mně připadáte docela svěží. Zdravá jako kůň.“

Emily pevně zavřela oči a zastavila se tváří k policím s knihami na druhém konci místnosti. „Tak to nemyslím, mylorde,“ řekla tiše. „Snažím se vám sdělit, že jsem společensky zničená. Řečeno po lopatě, v mé minulosti existuje veliký skandál.“

„Skandál?“

„Skandál, na němž se podílel jeden muž. Je to skandál takových proporcí, že mě má rodina ujistila, že žádný slušný muž – zvláště muž s povinnostmi ke vznešenému titulu, jako je ten váš – si nemůže přát oženit se se mnou.“

Tak, pomyslela si Emily tupě. A je to. Čekala bouři, která dozajista musí přijít. Hrabě z Blade nebude rád, že mu dovolila dělat ze sebe troubu víc než čtrnáct dní.

„Nemluvíme tady náhodou o tom nesmyslu, ke kterému došlo, když vám bylo devatenáct?“ zeptal se Simon neomaleně.

Emily se ocitla v okamžitém zmatku. „Vy jste slyšel o té příhodě, mylorde?“

„Buďte si jista, má milá, že se vždycky snažím pojistit co největším počtem informací, než se pustím do nějakého projektu. Je to můj starý zvyk. Osvojil jsem si ho za ta léta, jež jsem strávil na Východě.“

Obrátila se a upřeně se na něj zahleděla, nechápala, jak to může brát na tak lehkou váhu. „Mylorde, to nebyla žádná malichernost. Utekli jsme spolu za účelem sňatku. Aspoň mělo to tak být. Bohužel jsem pošetile podlehla přemíře romantické vášně a zaplatila jsem za to.“

„To je čím dál tím zajímavější.“

„Zatracená práce, Blade, to není vtip. Copak to nechápete? *Utekla jsem s mužem.* Můj otec nás dostihl, ale bylo...“ lehce si odkašlala, „už bylo pozdě.“

„Pozdě?“ Hrabě zvedl jedno obočí, nevypadal ani v nejmenším poplašeně.

„Museli jsme strávit noc na cestě,“ zamumlala Emily. Vyhnula se pohledu Simonových lesklých očí. „Otec mě našel až příští den ráno.“

„Aha. Povězte mi jednu věc, Emily. Pročpak mám takový neurčitý pocit, že toho incidentu tak docela nelitujete?“

Emily začala znova přecházet po místnosti. „Ujišťuji vás, že teď toho lituju. Ale přiznávám, že tehdy to byla ta nejnapínavější věc, co mě kdy potkala.“ Zasněně vzdychla. „Ale tatínek mi záhy vysvětlil, že to byla *jediná* napínavá věc, která mě kdy potkala, protože potom už mě žádný slušný muž nebude chtít. Odvezl mě domů a řekl, že musím zasvětit svůj život studiu akciových obchodů a investic.“

„Baví vás to studium?“

„No ano, občas. Je to svým způsobem fascinující, víte?“ Neurčitě mávla rukou. „Ale je to od ničeho k ničemu.“ Nadechla se. „Mylorde, uznávám, že ve světle této informace musíte samozřejmě upustit od svého úmyslu požádat o mou ruku.“

„Jen zřídka kdy upouštím od svých úmyslů, Emily. Jsem známý tím, že jdu za svým až do konce. Zeptejte se v Londýně, koho chcete.“

„No, v téhle záležitosti to sotva můžete myslet vážně,“ odpálila ho. „Muži ve vašem postavení se neženou s ženami, které byly zničeny. Tak tedy, mylord, vyzpovídala jsem se vám, a pokud mnou nejste úplně znechucen, ráda bych ještě něco dodala.“

„Ujišťuji vás, Emily, že se teď nechystám odejít. Nesmírně mě zajímá, co mi ještě chcete říct.“

„Tak tedy dobrá, možná vás napadlo, proč jsem si na tuhle tajnou schůzku vzala župan.“

„Soudím, že to bylo proto, že je vám zima a váš župan je bezpochyby značně teplejší než ty převelice okouzlující šaty, které jste měla na sobě večer. Tahle místnost byla odjakživa studená.“

Emily zasténala. Poprvé ji napadlo, zda snad hrabě z Blade není v některých záležitostech trošičku přitroublý. Upírala oči na knihovnu, když se přiměla pokračovat. „Vzala jsem si župan, protože vám hodlám nabídnout nelegální vztah romantické povahy.“

„Obávám se, že nerozumím, má milá. My už máme legální vztah romantické povahy.“

Otočila se na patě, rozhořčeně zamračená. „Myslela jsem, že jste muž znalý světa, pane. Prosím, dávejte pozor. Protože náš sňatek nepřípadá v úvahu a já jsem se do vás dost beznadějně zamilovala, dospěla jsem k rozhodnutí nabídnout vám... poměr.“

„Poměr?“ Nechápal na ni civěl.

„*Nabízím vám poměr, vy tupá hlavo.*“ Emily zděšeně nasála vzduch, když si uvědomila, co právě řekla. Strnule zavřela oči. Tvář jí hořela. „Mylorde, odpusťte mi. Nechtěla jsem vám říct tupá hlavo. Obávám se, že moje nervy jsou dost rozrušeny a vinou toho jsem určitě podlehla rozčilení. Občas mě to přemůže.“

„Jste očividně žena silných vášní, přesně jak to konstatoval Prendergast.“

„A vy jste očividně muž, který se zřejmě baví těmi nejpodivnějšími věcmi.“ Odložila sklenku s brandy. Bylo jasné, že už pila víc než dost. Strčila ruce do kapes županu. „No?“ otázala se nasupeně. „Co říkáte na mou nabídku?“

Hrabě se zvolna napřímil a postavil svou prázdnou sklenici. Přešel místností až k ní, jeho silné ruce jí přívětivě sevřely ramena. „Emily,

má milá, prosím, buďte si jistá, že jsem hluboce poctěn vaší šarmantní nabídkou.“

Srdce jí pokleslo. „Ale?“

„Ale myslím, že jelikož jste nadmíru vášnivě stvoření obdařené energickým romantickým temperamentem, bylo by nejlepší, kdybyste se dala v této záležitosti ode mne vést.“

„Proč?“ zeptala se dutě. „Myslíte, že dokážete brát takovouhle věc stejně chladnokrevně jako všechno ostatní?“

„Ti, kdo mě znají, by vám řekli, že dokážu, a zpravidla jsem dost chladnokrevný ve všem. Dejte si pozor, Emily.“

„Pokrytče. Jenom to předstíráte. Je zbytečné pokoušet se mi namluvit, že jste chladnokrevný, protože já znám pravdu. Nezapomínejte, že jsem se o vás z vašich dopisů hodně dozvěděla, mylorde. Naše myšlenky se setkaly a propojily na vyšší úrovni. Nahlédli jsme jeden druhému hluboko do duše.“

„Věřte si, čemu chcete, má milá. Nicméně připustíte, že když nic jiného, jsem starší než vy a viděl jsem daleko větší kus světa.“

„To nepochybně. Já vezím celý život v Little Dippingtonu.“

„Pak mi přiznejte výhodu širšího rozhledu a dovolte, abych učinil rozhodnutí, týkající se našeho budoucího vztahu.“

„Ano?“

„Ano, Emily,“ řekl docela něžně. „Ano.“ Sklonil hlavu a políbil ji na špičku nosu. „Jsem přesvědčen, že bude nejlepší, počkáte-li až do své svatební noci, než se úplně vzdáte dalšímu návalu nadměrné romantické vášně.“

„Pak budu čekat věčně, mylorde,“ odsekla, „protože rozhodně nemám v úmyslu provdat se za Eliase Prendergasta, a to je asi jediný, kdo mě požádá o ruku.“

„Ne, má milá, to není. Já vás o ni požádám. Jen co se váš otec vrátí do Little Dippingtonu.“

Emily k němu vzhledla se zjevnou nechápavostí. „Vy požádáte o mou ruku? Ale mylorde, právě jsem vám vysvětlila, že jsem zničená žena.“

„Myslím,“ řekl Simon chladně, „že už nebudeme debatovat o nešťastné příhodě z vaší minulosti.“

„Nebudeme?“

„Už začínáte chápat.“ Přešel zlehka ústy po jejích a pak se s mdlým úsměvem odtáhl.

Zachytila jeho velkou ruku mezi své dlaně. „Simone, myslíte to vážně? Vy nadále hodláte požádat o mou ruku bez ohledu na ten veliký skandál v mé minulosti?“

„No ano, Emily. Je mým pevným úmyslem požádat vašeho otce o vaši ruku.“

Stěží tomu dokázala uvěřit. Hrozilo, že se přímo utopí v radostném vzrušení. „A nechcete místo toho zahájit dnes večer nelegální romantický poměr?“

„Je přirozeně těžké odolat ženě tak vřelé a vášnivě, jako jste vy, Emily, ale hodlám počkat až do svatební noci, než se oddám našemu spojení.“

„Ach.“

Simon se tiše zasmál lítostivému zklamání v jejích očích. Zvedl jednu její ruku ke rtům a políbil ji na zápěstí, nespouštěje oči z jejích. „Což neznamená, má sladká, že si nemůžeme dopřát ochutnat jedno či dvě sousta zakázaného ovoce.“

Zazářila na něj a ovinula mu paže kolem krku. „Znamená to, že mě políbíte?“

„Mimo jiné.“ Sklonil hlavu, jeho dračí oči měly barvu roztaveného zlata. Jeho ústa ji hrála na křivce hrdla.

„Ach *Simone*.“

„Líbí se mi, když takhle vyslovujete mé jméno. Moc se mi to líbí. Skoro tolik, jako to, jak se chvějete, když se vás dotknu.“

Sevřel ji pevně kolem pasu a zvedl z podlahy. Shlížela k němu s pocitem úžasu, ruce opřené o jeho ramena, když ji nesl k mahagonovému psacímu stolu.

Simon ji posadil na okraj stolu a pak začal velmi pečlivě rozepínat Emilyn chintzový župan. Očima ji hypnotizoval, zatímco zvolna rozhrnoval okraje oděvu, až odhalil vyšívanou mušelinovou noční košili upnutou ke krku.

Emily cítila, jak se červená od hlavy až k patě. Bezpochyby vidí, jak jí bradavky trčí pod jemnou tkaninou. Připomněla si, že je zničená žena a že on od ní bude očekávat v takovýchto věcech jistou úroveň rafinovanosti.

Odkašlala si. „Mylorde, tomuhle vy říkáte líbání?“ řekla, jak doufala, přiměřeně blazeované.

„Ne, tomuhle říkám ochutnávání zakázaného ovoce.“ Usmál se jí do očí a sklonil hlavu, aby zakryl její ústa svými. Ruka mu sklouzla k jejímu řadru.

Emily ztuhla zděšením a pak tiše zasténala. Paže sevřela kolem jeho krku. Simonův palec přejel bradavku, takže z ní vytvořil pevné poupátko touhy. Jeho ústa omamně klouzala po jejích. Žár jeho těla, když se skláněl těsně k ní, zahnal chlad místnosti.

Ztracena v úžasu a vzrušení ze Simonova polibku, Emily si sotva všimla, když jeho ruce sklouzly k jejím nohám. Vyhrnul jí lem noční košile na stehna a pak ji velmi pevně popadl za kolena. Zvolna, jemně jí nohy doširoka roztáhl a pak, děsivě intimním pohybem, vstoupil směle mezi ně.

Emily prudce otevřela oči. „Mylorde... Simone, já...“

„Pst, drahousku.“ Neodtáhl při řeči svá ústa od jejích. Prsty jí klouzal zdánlivě nazdařbůh po vnitřních stranách stehen. „Jste velmi měkká. Jako teplé hedvábí.“

Instinktivně se pokusila sevřít nohy k sobě a shledala, že jí v tom překáží jeho tvrdá, svalnatá stehna. Cítila na nahé kůži jen drsnou strukturu jeho nohavic, kterýžto dotek jí vyslal tělem polekaný třes.

„Zavřete oči a nemyslete na to, co dělám,“ nařizoval Simon tiše.

Jeho ruce se sunuly blíž k Emilyným nejtajnějším místům. Zavřela oči, náhle zadýcháná.

„Polib mě, Emily.“ Simonův hlas byl chraplavý a vmlouvavý.

Emily si se zábleskem provinilého leknutí uvědomila, že celou svou pozornost soustředila na pohyb jeho rukou. Očividně měla věnovat víc pozornosti opětování jeho polibku.

V obavách, aby ho nezklamala, zachytila jeho tvář do dlaní a naléhavě přitiskla svá ústa na jeho, až jim o sebe zacvakaly zuby.

„To je mnohem lepší, má sladká,“ mumlal Simon povzbudivě. „Ale musíš se trochu uvolnit. Otevři ústa.“

Se zachvěním Emily poslechla. Simonův jazyk se okamžitě zasunul hluboko dovnitř a v tomtéž okamžiku nalezl jeho prst čišící teplo mezi jejíma nohama.

Emily ztuhla. Pokusila se promluvit, ale nešlo to. Pokusila se zhluboka nadechnout – a nešlo to. Pokusila se přijít na to, jak by rafinovaná, zničená žena zareagovala na takové důvěrnosti, a taky to nešlo. Celá ta věc ji prostě překonala. Smysly měla zmatené.

Simon zřejmě od ní nic neočekával, jen ten slabý třes, který ji rozechvěl od hlavy k patě. Jeho ústa dál lnula k jejím a prsty ji hladily s něžnou důvěrností.

Emily začala zapomínat na podivnost celé té věci, zatímco jí v dolní části těla narůstal příliv žáru a napětí. Divoce zaťala prsty do látky Simonovy plátěné košile.

„Simone,“ vypravila ze sebe nakonec, odtrhla na okamžik svá ústa od jeho a zadívala se na něj tázavými očima.

„Drž se mě hodně pevně, skřítku,“ radil tiše. „Slibuju ti, že všechno dobře dopadne. Nezapomínej, co říkají básníci. Člověk se musí otevřít světu smyslných zkušeností, má-li poznat pravdu o povaze metafyzického světa. Otevři se, Emily. Odevzdej se mi.“

Nevědouc, co jiného dělat, Emily uposlechla, cítil se úplně jako na mořských vlnách omračujících, neznámých pocitů. Zavřela oči a přitiskla se k Simonovi, jako by na tom závisel její život.

Jeho prsty už byly vlhké a pohybovaly se kluzce a snadno po jemných okvětních lístcích, jež zaštiťovaly její tajemství. A pak jako by ty něžné, zkoumavé prsty našly jakési velmi zvláštní místo. Emily bezmocně vyklenula záda, zatímco pocit nutkání uvnitř v ní hrozil výbuchem. Zoufale něco potřebovala, ale nevěděla, co to něco je. Nakonec usoudila, že je to Simonův dotyk. Instinktivně roztáhla nohy ještě šir, němě prosíc o víc toho omračujícího dotyku.

„Ano.“ Simon ji políbil na hrdlo a jeho ruka se po ní pohybovala. „Ano, má sladká. Tak, Emily. Ukaž mi, jaké vášnivé stvoření vlastně jsi.“ Jeden prst vklouzl jemně přímo dovnitř její vlhké pochvy.

Emily se zajíkla. Otevřela ústa kvílivým výkřikem vzrušení a celé tělo se jí stáhlo křečí. Simonová ústa se zmocnila jejích, ztlumila ten tichý, ženský výkřik uvolnění.

Emily měla pocit, že dlí v místech, která se dala nazvat jedinečnou opravdovou metafyzickou rovinou. Trvalo to několik vteřin, a pak se zvolna zhroutila v měkkou hromádku na Simonově hrudi.

„Zatracená práce,“ zamumlala omámeným hlasem na jeho rameni.

Simon přidal krátký, přidušený zvuk, který mohl být smíchem nebo stenem. Nedalo se to poznat. „Ach, Emily. Ty jsi skutečně stvoření nadané velikou vášní.“ Zvolna odtáhl ruce z rozsochy mezi jejíma nohama a jemně jí znovu upravil oděv.

Emily zvedla hlavu z jeho ramene. Dosud si připadala jako omámená a dělalo jí potíže zaostřit pohled na jeho tvář. Pak si uvědomila, že v některém okamžiku jí sundal brýle.

„Ach Simone.“

„Ach Emily.“ Políbil ji na špičku nosu a podal jí brýle s dvornou elegancí.

Když si je nasadila, uviděla, že se usmívá tím svým slabým, nevyzpytatelným úsměvem. Ale oči měl přivřené a zářily mu žlutým ohněm. Nikdy nevypadal nebezpečněji ani podmanivě přitažlivěji. Pak Emily pohlédla dolů a spatřila výraznou vybouleninu na jeho přiléhavých nohavicích. „Simone?“

Trochu ohně mu v očích pohaslo, když jeho pohled s lítostivým vědomím sledoval její. „Nebojte se, Emily. To bude v pořádku. Ale abych víc nepodlehł rozkošnému pokušení, které dnes večer skýtáte, patrně bude nejlépe, abych se odporoučel. Dlouhá procházka domů v chladném nočním vzduchu můj současný problém vyřeší.“ Odstoupil od ní a zvedl svrchník.

„Uvidím vás brzy?“ Zoufale toužila, aby neodcházal.

„Jestli si správně vzpomínám, já a ostatní členky literární společnosti jsme přijali pozvání na čaj tady v St. Clair Hall zítra odpoledne. Těším se na to.“

Emily se usmála svým nejoslnivějším úsměvem a seskočila z psacího stolu. Zapotácela se a musela se chytit okraje, aby udržela rovnováhu. Oči se jí naplnily smíchem, když si náhle uvědomila, že se cítí nezvykle dobře, ačkoliv vlhkost mezi jejími stehny byla znepokojivá.

„Ano, to je pravda. Zítra na čaji. Mylorde, jestliže už se vám dnes večer nechce ochutnávat další zakázané ovoce, prokázal byste mi jednu velikou laskavost?“

Pohlédl na ni pozorně a pobaveně, zatímco si navlékal kabát s kapuci. „A jakápak laskavost by to byla?“

„Ukázal byste mi, jak se otevírá vchod do té tajné chodby?“

Hrabě se ironicky zašklebil. „Je zřejmé, že dozvědět se tajemství tajné chodby je pro vás do puntíku stejně vzrušující myšlenka jako oddat se noci nemravné vášně.“

Emily se bála, zda ho neurazila. Konejšivě ho poplácala po ruce. „Jenomže já mám moc ráda takové věci, jako jsou tajné chodby, mylorde. A hrozně ráda bych tuhleto použila ve své poemě *Záhadná dáma*. Na mou duši, k příběhu by se to skvěle hodilo.“

„Jak bych si mohl dovolit stavět se do cesty vaší literární múze?“ Simon ji uchopil za ruku a vedl ke knihovně.

Emily se soustředěně mračila nad dopisem od otcova tajemníka, pana Davenporta.

Milá slečno Faringdonová!

Tímto Vám sděluji, že jsem se řídil Vašimi instrukcemi při prodeji jihomořských anuit a indických dluhopisů. Jistě Vás potěší zjištění, že konečná cena obého byla nanejvýš uspokojivá.

Laskavě mi sdělte své rozhodnutí o důlních investicích, o nichž jste se zmiňovala ve svém posledním listě.

Váš ponížený služebník

B. Davenport

Emily se spokojeně usmála a načrtla si koncept dopisu, jímž vyzývala Davenporta, aby pokračoval v investicích do northumberlandského důlního projektu. Když skončila, natáhla ruku a zatáhla za provaz zvonku, který visel vedle psacího stolu. Takřka ihned se objevil majordom Duckett.

„Á, tady jste, Duckette.“ Emily se vesele zazubila. „Prosím, sdělte personálu, že ty jihomořské anuity a indické dluhopisy přinesly své ovoce. Vaše investice realizovaly pěkný zisk a v pondělí byly prodány, výnos je v bance.“

Duckettův mrzutý obličej se rozzářil vděčností a radostí. „Personál bude mít tuze velkou radost, slečno Faringdonová. Opravdu tuze velkou. Prosím, přijměte naše nejupřímnější poděkování. Neumíte si představit, jaká je to veliká úleva, mít finanční zajištění na penzi.“ Krátce zaváhal. „Za daných okolností.“

Emily nakrčila nos. „Známe se spolu už mnoho let, Duckette. Můžeme být k sobě upřímní. Vím náramně dobře, že kdyby měl personál téhle domácnosti spoléhat na to, že můj otec bude myslet na to, aby mu dal stranou něco na penzi, pak byste všichni na stará kolena umřeli hladu.“

„Dost dramatické tvrzení, ale pravděpodobně pravdivé.“ Duckett si dopřál kratičký úsměv. „Na každý pád jsme nesmírně vděční za vaše rady a služby, pokud jde o investice, slečno Faringdonová.“

„To já jsem nesmírně vděčná, Duckette,“ řekla Emily velmi vážně. „Staráte se o mě výtečně. Nevím, co bych si bez vás počala. Byla bych tady velmi osamělá, to je jistá věc.“

„Děkuji vám, slečno Faringdonová,“ řekl majordom laskavě. „Snažíme se.“

Usmála se. „A vedete si velmi zdatně a úspěšně. Ach, Duckette, ještě jednu věc, než odejdete.“

„Ano, slečno?“

Emily se odmlčela, hledala v duchu správná slova. Bála se, aby neurazila. „Nemá paní Hickinbothamová nějaké, hm, dotazy stran dnešního odpoledne?“

Duckettovy oči znězněly. „Vůbec ne, slečno Faringdonová. Ujišťuji vás, že v průběhu svých předchozích zaměstnání získala paní Hickinbothamová velmi mnoho zkušeností z podávání čaje hostům.“

Emily se okamžitě ocitla v rozpacích, že zapochybovala o kvalifikaci své hospodyně. „Ano, ovšem. Nejspíš jsem maličko úzkostlivá. Zveme sem do St. Clair Hall tak málo hostů. A ještě nikdy u nás nebyl na čaji hrabě.“

„Mám za to, že se paní Hickinbothamová jednou zmínila, že před několika lety dohlížela na přípravu čaje pro nějakého markýze.“

„To je skvělé.“ Emily cítila ponížení a úlevu. „Děkuji vám, Duckette.“

„Velmi rádo se stalo, slečno Faringdonová. Ujišťuji vás, že dnes odpoledne půjde všechno zcela hladce.“

„Určitě máte pravdu. Jen ještě jednu věc. Požádal byste paní Hickinbothamovou, aby se podívala, jestli nám nezbylo trochu čaje Lap Seng? Pokud ano, byla bych ráda, kdyby ho servírovala místo té směsi Congou.“

„Lap Seng? Zeptám se.“

„Děkuji. Je to kvůli hraběti, víte? Kdovíproč pojmenoval svého koně Lap Seng, takže soudím, že chová v oblibě právě tento typ souchongského čaje.“

„Svého koně?“ Duckett se zatvářil mírně polekaně, ale okamžitě se vzpamatoval. „Chápu. Ihned promluvím s paní Hickinbothamovou, slečno Faringdonová.“ Majordom tiše opustil knihovnu.

Emily sledovala, jak se dveře zavírají, a říkala si, že jednoho krásného dne nesmí zapomenout a zeptat se Simona, pročpak pojmenoval svého kaštanového hřebce Lap Seng. Na tolik věcí se ho

musí zeptat, říkala si, tolik fascinujících témat čeká, až je proberou! Bude to báječné, provdat se za muže, se kterým může sdílet intelektuální spojení, za takového, s nímž lze komunikovat na vyšší, transcendentální rovině, za muže s pěstěným uvažováním.

Samozřejmě, jejich komunikace na všednější, fyzické rovině bude taky docela vzrušující. Emily cítila, jak se docela rozehřívá, i když v krbu nebylo zatopeno.

Zadívala se na okamžik zasněně z okna. Nikdy v životě nezažila nic podobného tomu tříštivému pocitu uvolnění, který zakusila předchozí noci tady v knihovně. Získávala tím úplně nový pohled na jisté poetické pasáže, sepsané jejími oblíbenými autory.

Také tím získala zcela nové pochopení slovního spojení *přemíra vášně*.

Slabé zamrazení čirého, neředěného štěstí jí projelo jako výboj jednoho z těch elektrických přístrojů, které se používají k vědeckým experimentům. Celé to bylo neuvěřitelné. Takřka se to nedalo pochopit.

Nebyla zvyklá na štěstí v ničem kromě finančních záležitostí.

„Zatracená práce,“ zašeptala Emily nahlas. Pak se okamžitě zamračila. Skutečně musí přestat klít tak nežensky způsobem. Brzy bude hraběnkou a byla si docela jistá, že hraběnky neklejí.

Doufala, že Simona měřítka vysoké šlechty nezavazují k dlouhému zasnoubení. Letitá zasnoubení nebyla mezi smetánkou ničím neobvyklým. Zpravidla bylo zapotřebí vyřešit mnoho podrobností, ten druh podrobností, který spadal pod neurčité označení „vypořádání“. Emily měla dojem, že rok by čekat nevydržela.

Neochotně se vrátila zpátky ke svým dopisům, časopisům a poznámkám, vysoko navršeným na psacím stole. To poslední, do čeho se jí dnes ráno chtělo, byla práce na investicích. Jenže při tom tempu, jakým muži z Faringdonové rodu utráceli peníze, měla soustavná péče o finance zásadní význam. Maminka Emily často vysvětlovala, že o papá a dvojčata se někdo musí starat. Paní Faringdonová dokonce zdůraznila tuto skutečnost Emily ještě na smrtelné posteli.

Bez nadšení si Emily přitáhla k sobě poslední číslo *The Gentleman's Magazine* a otevřela ho na měsíčním souhrnu burzovních cen akcií. Přelétla pohledem každodenní změny cen akcií průplavu, indických dluhopisů, bankovních akcií a podílových fondů, udělala si pár rychlých poznámek a otočila stránku.

Pak sjela prstem po souhrnu cen, placených v poslední době za pšenici, žito, oves a fazole ve vnitrozemských hrabstvích, a porovnávala je s cenami placenými v přímořských hrabstvích. Znovu zvedla brko a načrtla si jednu či dvě poznámky. Pak prověřila průměrné ceny mouky, cukru, sena a slámy za předcházející měsíc, hledala trendy.

Když dokončila záznamy o současných cenách zboží, přelistovala Emily na měsíční meteorologickou tabulku. Té věnovala jen letmý pohled. Ještě byla zima a denní teploty a srážky nebyly pro její výpočty teď tak důležité jako na jaře a v létě. Za pár měsíců je začne sledovat důkladně ve snaze předpovědět, jaká bude úroda.

Když vyčetla z *The Gentleman's Magazine* co se dalo, obrátila se ke své korespondenci. Sir Alfred Chumley měl zprávy o novém podnikání v uhelných dolech a jistá paní Middletonová psala dotaz, zda má Emily skutečně zájem o loď, která bude brzy odplouvat do Západní Indie. Měla by se vrátit se značným ziskem, stejně jako ta předcházející.

Paní Hickinbothamová našla Lap Seng.

Emily sledovala úzkostlivě, jak Simon upíjí první doušek exotické, kouřové tekutiny. Když se na ni usmál přes okraj šálku a vrhl na ni vědoucí pohled, měla sto chutí paní Hickinbothamovou obejmout. Hospodyní zajiskřilo v očích, ale její výraz zůstal patřičně zdrženlivý, když udělala pukrle a zanechala členy literární společnosti jejich debatám.

Emily si třikrát rozmyslela, co si vezme na sebe, než ji Lizzie nakonec přemluvila do nabíraného mušelínu s volánem u krku. Toaleta byla světležlutá s tenoučkými bílými proužky a Lizzie tvrdila, že zdůrazňuje barvu Emilyných vlasů. Emily si vůbec nebyla jistá, jestli je to dobrý nápad, zdůrazňovat zrzavé vlasy, ale Lizzie paniny obavy zaplašila.

Dámy z literární společnosti dorazily s výrazem velikého očekávání. Už si poslední dobou zvykaly mít hraběte ve svém středu a jeho pozornost vůči Emily nezůstala nepovšimnuta. Dobré dámy byly všechny potají vzrušeny ušlechtilou romancí, vzkvétající v jejich středu, a nyní vítaly Simona s přátelskou srdečností.

Jako obvykle, jen co usedl mezi ně, vypadal jako nějaké temné zlatooké zvíře, obklopené hejnem čiperných, švitořivých ptáků. Simonovi ten kontrast zřejmě nevadil. Avšak Emily bylo nad slunce jasnější, že hraběti nevadí prakticky nic.

Celá společenská událost, včetně občerstvení a konverzace, proběhla s tak nenásilnou nenuceností, až Emily začala mít tušení, že má až dosud neobjevený talent hostitelky. Opravdu se tomu musí víc věnovat, usoudila, když začala být diskuse docela živá.

„A jak pokračuje vaše poema, Emily?“ zeptala se slečna Bracegirdleová poté, co uzavřeli temperamentní debatu o podstatě přednášek Samuela Coleridge o Shakespearovi. Nikdo z přítomných na těch přednáškách nebyl doopravdy přítomen, ale zprávy o nich kolovaly široko daleko a obecně se soudilo, že nedosahují té vysoké úrovně, jaká by se od Coleridge očekávala.

„Pracuju na rozšíření veršů, abych do nich obsáhla jedno nové dobrodružství,“ oznámila Emily. Pohlédla na Simona a líce jí zbarvil mírný ruměnek. „Mám skvělý nápad na scénu v tajné chodbě.“

„To je ale vzrušující.“ Slečna Ostlyová, která měla ze všeho nejraději napínavé romány z nakladatelství Minerva Press, byla očividně uchválena. „A snad i duch? Já strašně miluju přízraky.“

Emily zvedla obočí až nad obroučky brýlí, jak uvažovala o tom, že by do *Záhadné dámy* přidala nějakého toho ducha. „Přízraky jsou vždycky výtečná věc v dobrodružném a romantickém příběhu. Ale je těžké najít rýmy na slovo duch. Člověk vždycky skončí u vzduchu nebo ruchu.“

„Nebo puchu,“ prohodil Simon.

Slečna Hornsbyová, která prve přijala sklenku sherry místo čaje, se zachichotala. Lavinia Inglebrightová po ní střelila zdrcujícím pohledem. Otevřela ústa, aby nadhodila jiný možný rým, ale vyrušil ji zvuk kopyt koní na příjezdové cestě. Překvapeně pohlédla na Emily. „Mám dojem, že máte návštěvu.“

Emily znehybněla, pohledem zalétla k Simonově nevzrušené tváři. Takřka nikdy nemívala návštěvy a všichni v saloně to věděli. „Můj otec a bratři, bezpochyby.“ Takže dopis Eliase Prendergasta dorazil do Londýna a přinesl očekávané důsledky. „Nečekala jsem je.“ *Ne ted'. Ne tak brzy.*

Jenže Simon, který očividně přesně pochopil, nač myslí, se pouze usmál svým nevyzpytatelným úsměvem a usrkl svého kouřového čaje Lap Seng.

V hale se ozval dusot nohou v holínkách, hovor netrpělivých mužských hlasů a za okamžik se dveře salonu rozlétly.

Tři nádherní muži z Faringdonové rodu vpadli do místnosti jako tři pozlacené větrné smršti. Vysocí, hezcí a vystrojení do jezdeckých

úborů podle nejposlednější módy, vypadali všichni po cestě úchvatně nepořádně. Dvojčata Devlin a Charles rychle přelétla pohledem skupinu, zda nespátří nějakou pěknou ženskou tvář, a když nenalezli žádnou podle svého vkusu, zaškaredili se na Simona.

Broderick Faringdon, Emilyn otec, už trochu plešatěl, a to, co mu z vlasů zbývalo, se ze zlata změnilo ve stříbro, ale ještě pořád se mu dařilo uchovávat si stejně elegantní zevnějšek jako synům. Jeho jestřábí nos a modré oči spolu s výrazem zhýralé prostopášnosti z něho stále ještě činily muže velmi přitažlivého.

„Dobré odpoledne, dámy. Blade.“

Zatímco dámy ševalily příval zdvořilých pozdravů, Broderick Faringdon se stroze lehce uklonil Simonovi.

Emily pocítila v místnosti náhlý chlad. Něco špatného se stalo. Instinkty jí sdělovaly, že se tady děje něco víc, než že rozladěný otec jedná s nežádoucím nápadníkem. Zalétla pohledem k Simonovi.

Jenže drak jen odpověděl na otcův pozdrav posměšným úklonem hlavy a znovu začal upíjet svůj Lap Seng.

„Papá.“ Emily vyskočila. „Nevzkázal jsi předem. Nevěděli jsme, že tě máme očekávat.“

„Nevzkázal jsem, protože jsem věděl, že tu budu dřív než pošta. Mám nového hřebce, kterého nic čtyřnohého nepředhoní. Pojď jaksepatří uvítat svého papá, slečno.“

Emily k němu poslušně přistoupila a způsobně ho políbila na tvář. Pak odstoupila, oči přimhouřené. Když teď první šok pominul, dopalovalo ji, že narušili její čajový dýchánek. „Vážně, papá, já myslím, žeš mě mohl nějak upozornit.“

„Tohle je můj domov, děvče. Proč bych se měl ohlašovat jako návštěvník?“

Za Emily už dámy z literární společnosti rychle vstávaly a připravovaly se k odchodu.

„Už vážně musíme vyrazit,“ řekla Priscilla Inglebrightová. „Mockrát vám děkujeme, že jste nás dnes odpoledne přijala u sebe, Emily.“

„Ano, krásné pohoštění,“ řekla slečna Bracegirdleová chrabře, sbírajíc kabelku.

Loučení poté proběhlo rychle a zuřivě. Emily stála u dveří s odhodlaným úsměvem na tváři, zatímco uvnitř funěla vzteky. Její otec a bratři všechno pokazili. Jen Simon otálel s odchodem.

Venku v hale se kvapně přehazovaly šály a hbitě uvazovaly čepce. V okamžiku už byly všechny dámy posazeny do kočáru, který Emily objednala, aby je rozvezl do jejich domovů.

V saloně zavládlo chladné, nebezpečné mlčení.

Zatracená práce, pomyslela si Emily. Otočila se na patě k otci. „No, papá, čemu vděčím za čest téhle uspěchané návštěvy?“

„Zeptej se Bladea. Ten na to nejspíš odpověď zná.“ Broderick Faringdon se zaškaredil na Simona, který klidně dopíjel čaj. „Co máte k čertu za lubem, pane?“

Simon mírně zvedl obočí. „Já myslel, že je to zřejmé, Faringdone. Byl jsem pozván na čaj a pochutnávám si na šálku velmi dobrého Lap Sengu.“

„Nesnažte se mě oblafnout nějakým nesmyslem s čajem. Vy něco chystáte, Blade.“

Simon se usmál svým nejstudenějším úsměvem a postavil prázdný šálek. V očích mu zaplálo cosi, co mohlo být zadostiučinění nebo vítězosláva. „V tom případě vás navštívím zítra ve tři, abychom to prodiskutovali.“

„Čerta starého navštívíte,“ zavrčel Faringdon.

Emily byla polekána šeredným ruměncem v otcově tváři. Devlin a Charles na ni zírali, jako by se podruhé znemohla a znemožnila.

„Ano. Dozajista vás navštívím.“ Simon vstal se smrtonosným půvabem, ještě vyšší než vysocí Faringdonové. „Zítra na shledanou, Faringdone.“ Přistoupil k Emily, uchopil její ruku a políbil ji. Jeho oči na ni zasvítily. „Děkuji vám za čaj, slečno Faringdonová. Bavil jsem se velmi dobře. Koneckonců tak jako vždycky ve vaší přítomnosti.“

„Sbohem, mylord. Děkuji vám, že jste se dnes odpoledne zúčastnil našeho salonu.“ Emily měla náhle sto chutí popadnout ho za šosy krásně střiženého modrého kabátu a pevně ho přidržet v saloně. Nechtěla čelit otci a bratrům o samotě. Jenže se nedalo nic dělat.

Okamžik nato už Simon přebral od Ducketta svůj plstěný klobouk a běžové rukavice a vytratil se z domovních dveří k čekající Gillinghamové kolesce. Ozvalo se rachocení kopyt a kol a už byl pryč.

Emily sepjala ruce před tělem a zamračila se na otce a bratry. „Doufám, že jste všichni spokojeni. Úplně jste mi zkazili čajový

dýchánek. Báječně jsme se bavili, dokud jste sem nevtrhli a neřekli ani s dovolením.“

„Říkal jsem ti, že tohle je můj dům, děvče. Nemusím žádat o povolení, abych vstoupil do vlastního salonu. Čert to vem, Emily, co se to tu děje?“ Broderick Faringdon stanul proti své dceři, ruce v bok. „Dostal jsem od Prendergasta dopis, kde mi píše, že se ti dvoří hrabě z Blade, proboha.“

„Dvoří. Čekala bych, že budeš potěšen a hrdý, papá.“

„Hrdý?“ Devlin si nalil sklenku klaretu z lahve, kterou sloužící přinesli prve pro Simona. Střelil po sestře lítostivým pohledem. „Přišlaš o rozum, Em? Víš, co se stane, až se Blade dozví o tvé příhodě. Proč ho vůbec vodíš za nos? Víš, jak to dopadne.“

Charles potřásl hlavou. „Jak jsi mohla nechat zajít všechno tak daleko, Em? Ted' to určitě bude trapná scéna. Všechno staré bláto se bude znovu tahat na světlo boží a ty si budeš připadat jako prvotřídní hlupák.“

„O tom skandálu už ví,“ zařvala Emily, ruce zaťaté do pěstiček. „Už to ví a nevádí mu to. Slyšíte mě? Kašle na to zvysoka.“

Nastalo absolutní ticho. A pak si s unaveným výrazem nejstarší Faringdon nalil sklenku klaretu.

„Tak tohle je jeho hra,“ řekl Broderick tiše. „Já věděl, že osnuje nějaký ďábelský plán. Ten člověk je zatraceně nebezpečný. To ví celý Londýn. Přisámbož, kéž by byl zůstal ve Východní Indii. Proč se sakra musel vracet?“

„Jaký plán?“ otázala se Emily. „O čem to mluvíš, papá? Ten člověk chce požádat o mou ruku. Ví, že jsem společensky znemožněná, ale stejně mě miluje.“

„Emily, má milá. Ty jsi tak zatraceně naivní.“ Broderick se vrhl na pohovku a lokl si klaretu. „Muži jako Blade se nežení se ženami, jako jsi ty. Proč by měli? Se svým titulem a jméním, které si nadělal ve Východní Indii, si může Blade vybírat z hezkých panenek, které se vyvádějí na svatební trh každou sezonu. Proč by si měl brát pošpiněné zboží?“

Emily se zarděla, bránila se starému ponížení. „Takové věci pro něj zřejmě nejsou důležité, papá.“

„Takové věci jsou důležité pro každého muže,“ prohlásil Charles s bratrskou nemilosrdností.

„Opravdu?“ vzplála zuřivě Emily. „Tak proč si dáváš tolik práce, abys svedl každou ubohou, usouzenou ženskou, na kterou narazíš, a udělal z ní *pošpiněné zboží*?“

„No tak,“ vyštěkl Devlin. „Charles a já jsme gentlemani. My nespádáme nevinné mladé ženy z dobrého rodu.“

„Jen nevinné mladé ženy z nižších vrstev? Ty, které nemají na vybranou? Nejspíš si myslíte, že je to v pořádku vzhledem k jejich podřízenému společenskému postavení?“

„Dost!“ zařval Broderick Faringdon. „Odbočujeme od tématu. Emily, řeknu to bez okolků. Všechny jsi nás dostala do velmi závažné situace, a teprve teď začínám tušit, co nás to bude stát.“

„Proč by nás to mělo něco stát?“ křikla na něj v odpověď. „Budu vdaná. Co je na tom špatného?“

Sklenice v otcově ruce udeřila o stůl s hlasitým bouchnutím. „Zatraceně, děvče, copak nevidíš, co se tady děje? Blade si tě nehodlá vzít. Ani ve snu.“

„Tak proč chce žádat o mou ruku?“

Broderick Faringdon na okamžik utichl. Byl z těch, kteří se při hře o vysoké sázky naučí velmi rychle vyčíst úmysly svého protivníka. „Bezpochyby nabídne obchod.“

„Zatraceně. Máš pravdu, otče.“ Charles si nalil další klaret.

„U všech ďasů a zatraceně. Samozřejmě. Mohli jsme to tušit,“ zamumlal Devlin.

Emily zírala na otce. „Obchod? Papá, o čem to, propána, mluvíš?“

Broderick potřásl hlavou. „Tobě to ještě nedošlo, děvče? Blade si tě nechce vzít. Má v úmyslu vyhrožovat, že s tebou uteče, pokud mu nedám to, co chce.“ Přelétl zádumčivým zrakem po elegantním salonu. „A já myslím, že vím, co bude požadovat výměnou za to, že nám prokáže tu velikou laskavost, aby vypadl z našeho života.“

Devlin na něj ostře pohlédl. „Co chce, otče?“

„St. Clair Hall.“ Broderick vyprázdnil zbytek klaretu ze své sklenice jedním douškem. „Ten parchant zatracená mě nenávidí. Čekal třiatdvacet let na svou pomstu a teď konečně našel způsob, jak jí dosáhnout.“

Emily pociťovala závrať. Strnule klesla do brokátového křesla, nespouštějíc oči z otce. „Myslím, že bys mi to měl vysvětlit, papá. Hned.“

Broderick dlouhou chvíli pozoroval své tři ratolesti a pak těžce vzdychl. „Kež by s námi ještě byla vaše mamá. Takovéhle

nepříjemnosti vždycky zařizovala ona. Dovedla to. Mohl jsem nechat všechno na ní.“

Devlin pohlédl na Charlese a pak přímo na svého otce. „Charles a já zčásti víme, oč jde. Víme, že Blade se pokouší nějak Emily využít. Ale co s tím má společného St. Clair Hall? Proč by ho chtěl výměnou za to, že s Em neutěče? Ten člověk je bohatý jak Krésus. Mohl by si koupit tucet takhle krásných domů.“

Emily pevně zaťala prsty. „Řekl, že tohle kdysi býval jeho domov,“ řekla zvolna. „Žil tady jako chlapec.“

Broderick se zatvářil uštvaně. „To ti řekl?“

„Ach ano, papá. Jsme si velmi blízcí.“ Emily vzdorovitě přimhouřila oči za čóčkami brýlí.

„Jak blízcí?“ otázal se Devlin prudce. „Intimně blízcí? Proboha, snad už tě ten parchant nesvedl, Em? Proto si myslíš, že s ním utečeš?“

„Hrabě se zachoval jako dokonalý gentleman,“ sdělila mu Emily hrdě.

„No, aspoň můžeme být rádi, že tomu člověku zbylo trochu svědomí,“ konstatoval Broderick unaveně. „Ale pochybuju, že mi to nějak moc prospěje.“

„Papá,“ řekla Emily ostře. „Tohle všechno mi vysvětlíš, a to hned.“

Starší Faringdon zasmušile kývl. „Budeš se to dřív nebo později muset všechno dozvědět. O to se Blade postaral, ten zatracený všivý parchant. Zkrátka a dobře, nekoupil jsem St. Clair Hall potom, co se na mě obzvlášť pěkně usmála Štěstěna, jak jsem ti kdysi říkal. Vyhrál jsem ho spolu s většinou Trahernova jmění přímo od Bladeova otce před tříadvaceti lety v kartách. Hrabě zaplatil svůj dluh jako gentleman, jímž byl.“

„A?“ Emily se na něj zaškaredila. „Vím, že to není všechno, papá.“

„A pak se sem ten blázen vrátil a prohnal si hlavu kulkou.“

Emily hrůzou zavřela oči. „Dobrý bože na nebesích.“

Charles promluvil. „Pořád nechápu, v čem je problém. Byl to čestný dluh a ten člověk zaplatil. Skutečnost, že později spáchal sebevraždu, se nás nijak netýká.“

Emily se otřásla. „Jak můžeš být tak neomalený? Neuvědomuješ si, k čemu asi došlo?“

Broderick šťavnatě zaklel. „Moc víc už toho k vyprávění není. Ten malý kluk a jeho matka uprázdnilí dům a odstěhovali se někam na

sever. Matka už se ve společnosti nikdy ani neobjevila, pokud vím. Před několika lety zemřela, tuším.“

„A co Blade?“ zeptal se Devlin. „Co se stalo s ním?“

„Nějaký příbuzný – mám za to, že nějaká teta – nakonec vyškrábal dost peněz, aby mu koupil hodnost v armádě. Patrně aby se ho zbavili. Blade odjel na dva roky do anglo-francouzské války. Pak hodnost prodal a vydal se do Východní Indie.“

„Protože neměl vlastní jmění,“ vložila se divoce do řeči Emily. „Ukradls mu dědictví, zbavils ho pozemků a nemovitostí, které mu právem náležely. Potom co se jeho otec zabil, byli Simon a jeho matka vyvrženi ze svého domova bez halíře. Byli závislí na dobročinnosti příbuzných. Jak to asi Blade nenáviděl! Je tak hrdý. Jak jsi mohl něco takového udělat, papá?“

Broderick po ní střelil šízravým pohledem. „Všechno jsem získal v čestné hře a na to nikdy nezapomíněj, slečinko. Tak to ve světě chodí. Člověk nemá hrát, když si nemůže dovolit platit.“

„Papá!“

„Na každý pád, Blade si vedl dobře. V klubech se říká, že si tam žil na nějakém ostrově jako paša. Prokázal nějaké služby Východoindické společnosti a ti ho odměnili krajícem z obchodu s čajem. Má pěkné vlastní jmění. Bůh ví, že od nás nic nepotřebuje.“

„Ale má pocit, že mu dlužíš St. Clair Hall?“ zeptal se Devlin.

Broderick kývl. „Mstivý parchant. Viděl jsem ho za ta léta jen párkrát. Vyhledal mě, než odjel do té války, a ještě jednou těsně předtím, než odplul na Východ. Pokaždé řekl jen to, že jednoho krásného dne splatím to, co jsem udělal jemu a jeho rodině. Odpřísáhl, že moje rodina bude trpět stejně, jako trpěla jeho. Také se zapřísáhl, že dostane St. Clair Hall nazpátek. Já myslel, že je to samé chvástání.“

„A on si teď myslí, že našel způsob, jak tě přinutit, abys mu dal ten dům,“ řekl Charles a zamračil se na sestru. „Ale když je tak bohatý, proč prostě nenabídne, že ho odkoupí nazpátek?“

„To je podle mého podstata toho všeho. On si myslí, že mu něco dlužím. Říkal jsem vám, že touží po pomstě. A patrně ví, že bych dům neprodal, ani kdyby mi udělal slušnou nabídku.“

„Proč ne?“ otázal se Charles netrpělivě. „Stejně tady skoro nesídlíme. Samozřejmě až na Emily.“

Broderick se znovu rozhlédl, vychutnával pohledem zařízení krásného pokoje. „Tohle je nejkrásnější dům, jaký kdy nějaký

Faringdon vlastnil, přísámbůh. Krásnější než všechno, co kdy získal můj otec nebo dědeček nebo i sám baron, ten mizerný škudlil. Vedl jsem si líp než oni. První Faringdon, který se kdy něčeho domohl. A tenhle dům to dokazuje.“

Devlin střelil přimhouřeným pohledem po Emilyně bílé tváři. „Tohle by mohlo být opravdu hodně hnusné. Blade není z těch, kdo blufují. Emily, určitě jsi nebyla tak pitomá, abys Bladeovi dala své srdce?“

„Jasně že dala,“ zamumlal Charles. „Podívej se na ni. Ona si myslí, že ten prevít se s ní opravdu chce oženit. A to jí taky řekne, až ji vyzve, aby s ním utekla. Ona mu uvěří, stejně jako uvěřila Ashbrookovi. Kristepane, to je mizérie. Budeme ji muset zamknout.“

„Nebud' idiot,“ řekla Emily. „Dokázala bych utéct z kterékoli místnosti v tomhle domě.“ Hrdě se napřímila, hněv jí proudil žilami jako rudý oheň. „Však uvidíte. Blade požádá o mou ruku a já se za něj provdám.“

„On tě nechce, holka. Ne za manželku. Není to dost jasné?“ Charles zdrceně potřásl hlavou. „Zítra ve tři nepřijde požádat o tvou ruku. Bude místo toho otce vydírat.“

„Zatracená práce, požádá o mou ruku ve vší počestnosti,“ odsekla Emily hlasem vysokým a sevřeným napětím. „Já ho znám, krucinál.“

Broderick těžce vzdychl. „Ne, Emily, ty ho neznáš. Bladea nezná nikdo. Neslyšelas, co se povídá v klubech. Ten člověk je zahalen tajemstvím. Taký je zatraceně mocný. Prý má pod palcem i takové lidi, jako je Canonbury a Peppington. Všichni jsou si jisti jenom tím, že je velmi bohatý a taky velmi nebezpečný.“

„Neříkej jí takové věci, otče,“ zamumlal Devlin. „Bude jí připadat jen tím poutavější. Znáš její romantickou představivost.“

„Poslouchej, Emily, ty jsi přece rozumná holka, pokud jde o řízení financí,“ řekl Broderick lichotivým tónem. „Očekávám, že budeš rozumná i v téhle záležitosti. Tohle není nějaká zatracená romantická povídka. Tohle je skutečnost. V sázce je tvá budoucnost. Bladeova hraje stará, ačkoliv uznávám, že muži jeho společenského postavení ji obvykle nehrají. Běžnější je, že nějaký zchudlý vandrák nabídne, že se přestane dvořit dceři z bohatého domu výměnou za velkou částku peněz.“

„Jediný rozdíl,“ řekl Charles, „je tady ten, že Blade není zchudlý.“

„Jsem přesvědčena, že se mýlíte,“ procedila Emily skrze zuby. „Hrabě učiní svou nabídku vážně a já ji přijmu, i když mi nedáš své svolení, papá. Nemůžeš mi zabránit.“

Broderick si masíroval spánky. „Vzpomeň si na tu pohromu před pěti lety, má milá. Přece nechceš znovu absolvovat to ponížení a zklamání. Tesknila jsi celé dny.“

„To není totéž,“ vykřikla Emily. „Hrabě si mě vezme.“

„Je to totéž, krucinál,“ odpálil Broderick. „A Blade si tě nikdy nevezme. Ale než to pochopíš, budeme všichni –“ Prudce se zarazil.

„Budete všichni co, papá?“ Avšak Emily právě zničehonic pochopila. Pokud šlo o finanční záležitosti, byla jen zřídka zaslepena romantikou. Vyvalila oči úzkostí. „A, myslím, že začínám chápat rozsah hrozby hraběte. Je velmi chytrý, že?“

„Ale Em, nelam si tady hlavičku podrobnostmi,“ řekl Charles rychle. „Ať to vyřídí otec.“ Vyměnil si ustaraný pohled s Devlinem, který se temně mračil.

„Vám nedělá starosti jen ohrožení mé pověsti, že?“ řekla Emily zvolna. „Koneckonců, už jste tím jednou prošli. Ne, skutečné riziko je v tom, že by mě Blade skutečně mohl na nějakou dobu odvézt. Možná na pár měsíců. Dokonce i na rok nebo dva. A jakmile budete zbaveni mých finančních schopností, ztratíte všichni tři St. Clair Hall a všechno ostatní v hernách, než se nadějete.“

„Hernajs, Emily, o to vůbec nejde. Já se bojím o tebe, děvče. Jsi má jediná dcera. Myslíš, že bych tě chtěl vidět podruhé znemožněnou?“ zamračil se na ni Broderick.

Emily si založila ruce křížem a spokojeně kývla. „Velmi chytré, skutečně. Vsadím se, že když nebudete mít mě, abych soustavně záplatovala vaše jmění na burze, nedokážete vy tři udržet tenhle dům, ani své nákladné plnokrevníky, ani mnoho dalšího víc než rok, nanejvýš.“

„To není pravda,“ odsekl Charles. „To o tebe si děláme starosti. Tvá pověst a štěstí, to je tady důležité.“

„Děkuji,“ řekla Emily suše. „To jsi moc hodný.“

„Tak podívej, Em –“ začal Devlin vztekle.

„Víš,“ uvažovala Emily zádumčivě, „nejzajímavější otázka tady je, jak se hrabě dozvěděl, jak jsem důležitá pro tvou finanční situaci, papá.“

„Zatraceně dobrá otázka,“ zamumlal Broderick a nalil si další sklenici klaretu. „Což neznamená, že tvůj bratr nemá pravdu,“ dodal rychle. „Dělám si o tebe starosti, děvče. Velké starosti.“

„To my taky,“ ujišťoval ji Charles. „Peníze s tím nemají nic společného.“

„To se mi ulevilo,“ zamumlala Emily. „Je moc milé vědět, že rodině na člověku záleží.“ Vstala a vyšla z místnosti.

Za ní si Broderick Faringdon dolil zbytek klaretu. On a jeho synové upadli do zasmušilého mlčení.

Emily šla rovnou do své svatyně, do knihovny. Tam usedla za velký mahagonový psací stůl a zadívala se nevidoucíma očima ven do zahrady. Dlouhou chvíli se nepohnula. Pak otevřela zásuvku a vyndala krásnou skříňku, která obsahovala pečlivě svázanou hromádku Simonových dopisů.

Bylo na čase vystoupit z romantického oparu, v němž žila posledních několik dní. Tatínek měl v jednom pravdu: celá její budoucnost je v sázce. Je na čase vážně si promyslet problém, který má před sebou.

Po pravdě řečeno, je na čase použít onu bystrou inteligenci, kterou za normálních okolností používala při řešení finančních záležitostí, v situaci, v níž se nyní ocitla sama. Emily otevřela první dopis z balíčku. Četla ho už nespočetněkrát a mohla by ho recitovat zpaměti.

Milá slečno Faringdonová!

Osměluji se představit se Vám prostřednictvím pošty, neboť jsem postřehl, že Vy a já máme některé společné intelektuální zájmy. Slyšel jsem, že máte zájem o jisté básně, jež nedávno vydal knihkupec jménem Pound. Pan Pound byl tak laskav, že mi dal Vaši adresu...

Po hodině znovučení dopisů a znovupromýšlení všeho, co bylo řečeno během několika posledních dnů mezi ní a Simonem, se Emily přinutila čelit jistým nevyhnutelným závěrům.

První závěr byl takový, že její rodina má pravdu. Simon s ní navázal vztah výlučně za tím účelem, aby ji využil k pomstě na jejím otci. Celý řetězec událostí, jež přičítala dobrotivému osudu, nyní jevil strašlivou, bezútěšnou logiku.

Jenže Emily dospěla po opětovném přečtení Simonových dopisů ještě k druhému závěru. Muž, který ty citlivé, inteligentní listy psal, nemůže být taková příšera, jak o něm tvrdí její otec.

Třetí nevyhnutelný závěr byl ten, že je do toho záhadného, zlatoookého draka z Východu dosud zamilovaná.

Ale ona přece pochází z dlouhého rodu hazardních hráčů, připomněla si Emily. Je na čase riskovat pro vlastní šťastnou budoucnost.

Přitáhla si kus papíru, zvedla brko a načrtla krátký dopis.

Milý pane!

Musím se s Vámi okamžitě sejít. Prosím, prokažte mi tu laskavost a sejděte se se mnou potají na tom místě, kde jsme poprvé debatovali o tom, jak nesnadné je najít rým na slovo *třpytí*. Prosím, buďte diskrétní a opatrný a *nikomu nic neříkejte*. Mnohé je v sázce.

Vaše přítelkyně

Emily se nad tím dopisem mračila, když ho skládala. Zazvonila na zvonek, aby přivolala lokaje. Doufala, že formulace je dost neurčitá na to, aby nic neprozradila pro případ, že by byl vzkaz zachycen. Člověk musí být velmi opatrný, když si domlouvá tajná dostaveníčka.

Simon na ni čekal u tůně. Emily vzdychla obrovskou úlevou, když uviděla jeho kaštanového hřebce volně uvázaného u jilmu.

Drak jí přicházel naproti mezi stromy, zlaté oči se ani nezachvěly. Emily se vzchopila.

„Jak vidíte, obdržel jsem váš list, slečno Faringdonová.“ Hrabě vztáhl ruce, aby jí pomohl sestoupit ze sedla.

„Děkuji, mylord.“ Emily naschvál mluvila formálně a zcela se vyhýbala emocím. Teplo jeho rukou ji hrálo skrz látku jezdeckého úboru. Odstoupila od Simona, jakmile se nohama dotkla země. Rázně se otočila a vykročila k potoku. „Nezdržím vás dlouho. Připozdívá se.“

„Ano, připozdívá.“ Následoval ji, jeho nízké černé holínky nevydávaly žádný zvuk na měkkém koberci starého listí, jež pokrývalo zem.

Emily usedla upjatě na balvan, kde ji Simon poprvé políbil, a odvážila se na něj letmo pohlédnout zpod okraje svého slaměného

čepce. Neusmíval se. Prostě se opřel jednou nohou v holince o balvan, podepřel si loket o koleno a čekal.

„Mluvila jsem s otcem a bratry. Několik věcí se mi vyjasnilo,“ začala Emily zvolna.

„Skutečně?“

Pohlédla směrem k potoku. „Chci, abyste věděl, mylord, že plně chápu vaše důvody k této dosti bizarní formě pomsty, kterou jste zvolil. Já ve vaší kůži bych nejspíš zkusila něco stejně drastického. Nejsme si v některých ohledech moc cizí.“

„Váš otec byl dost povídavý, jak vidím.“

„Vysvětlil mi, co se stalo tehdy před lety. Jak má rodina získala St. Clair Hall. A o té strašlivé tragické smrti vašeho otce. Máte právo se mstít.“

„Vy jste velmi chápavá, má milá.“

Uvažovala, zda se jí neposmívá. Z jeho klidného tónu se to nedalo poznat. Emily se nadechla a pokračovala. Už byla rozhodnuta. „Uvědomuji si, že nemáte ve skutečnosti v úmyslu legálně požádat o mou ruku. Máte v plánu vyhrožovat, že se mnou utečete a schováte mě někde jako svou milenkou na nějakých pár měsíců, pokud vám můj otec nepředá St. Clair Hall. Bezpochyby mě po tu dobu budete citově držet na udičce tím, že mi budete slibovat manželství.“

„Jen na pár měsíců?“

Emily kývla. „Jen na tak dlouho, abyste měl jistotu, že mého otce potká nějaká finanční katastrofa, dost těžká, aby ho přinutila vzdát se toho velikého domu. Když nebudu řídit jejich investice a tlumit následky výstřelků, tak jak to dělávala mamá, nemělo by to trvat dlouho. Zvlášť pokud zařídíte, aby byli vlákáni do zvlášť vysoké hry v hernách. Jakmile budete mít St. Clair Hall nazpátek, bezpochyby mě zamýšlíte poslat zneuctěnou zpátky rodině.“

„To jsem ale Machiavelli.“

„Je to opravdu docela geniální plán.“ Emily se cítila povinována vyslovit uznání tam, kde se to patřilo.

„Děkuji,“ řekl Simon tiše. „Ale soudím, že když jste teď objevila můj plán, nic z toho nebude?“

„Kdepak, ještě pořád se to dá uskutečnit. Stačí vám jen má spolupráce. A vy víte docela dobře, že ji máte, mylord.“

„Vy mi tvrdíte, že jste ochotna utéct a žít nějakou dobu jako má milenkou?“ Zvedl prouteček a pohrával si s ním.

Emily sepjala ruce. „Ano. Kdyby to byla má jediná možnost. Vy víte, že mé city k vám jsou velmi hluboké, mylord. Nicméně bych dala přednost manželství s vámi. Ráda bych s vámi žila po zbytek svého života, ne jen pár měsíců nebo rok.“

„Aha.“

„Vím, že manželství nebylo vašim původním úmyslem, ale ráda bych, abyste zvážil jisté aspekty této záležitosti, které vás možná dříve nenapadly.“

Na to Simon několik vteřin nereagoval. A pak mu klacík praskl v prstech. „Jaké aspekty?“

Nepodívala se na něj. „Uvědomuji si, že nejsem přesně taková manželka, jakou si muž ve vašem postavení přeje. Nemám zevnějšek ani postavení, které by stály za řeč, a momentálně nemůžete chovat k žádnému Faringdonovi jakoukoli náklonnost. A pak je tu samozřejmě ta nešťastná příhoda z mé minulosti. Ale mám pocit, že vám své nedostatky mohu vynahradit v několika ohledech.“

„Slečno Faringdonová, vy mě nepřestáváte udivovat. Nemohu se dočkat, až si to vyposlechnu do konce.“

„Myslím to velice vážně, mylord. Za prvé, ráda bych podotkla, že pokud se se mnou oženíte, pomsta se vám здаří stejně jistě, jako kdybyste se mnou jenom utekl. Má rodina na vás bude finančně závislá. Jediný přístup k mým investičním schopnostem budou mít, jen když vás požádají o svolení poradit se se mnou. Nebyla by to vhodná pomsta?“

„Zajímavý postřeh.“

„Můžete mít všechny Faringdony na provázku jako loutky, a to navždy.“

Simon se zatvářil zamyšleně. „To je pravda.“

Emily se úzkostlivě kousla do rtu. „Prosím, uvažte ještě něco, mylord. Myslím, že shledáte, že vám budu výtečnou chotí. Rozumím vám, víte? Mám pocit, že vás znám skrze vaše dopisy velmi dobře. Intelektuálně máme hodně společného. Budeme mít určitou oblast konverzace, jaké většina párů nikdy nedocílí.“

„Zkrátka mě u večere nebudete nudit, je to tak?“

„Jsem si jista, že najdeme mnoho společných zájmů, o kterých můžeme debatovat celá léta. Takový druh společenství by určitě muži vaší intelektuální povahy velmi vyhovoval.“

„Naznačujete, že náš vztah pokračuje na té vyšší úrovni, která pro něj byla charakteristická na počátku? Spatřujete v našem spojení intelektuální spojení dvou lidí stejných názorů?“

„Ano, přesně tak,“ řekla Emily a nabývala nadšení, když viděla, jak důkladnou pozornost jí věnuje. „Mylorde, zcela už chápu, že do mě nejste zamilovaný. Vzhledem k tomu si také uvědomuji, že neuvítáte žádné výstřelky romantické vášně z mé strany a ujišťuji vás, že je od vás nebudu vyžadovat.“

„Slečno Faringdonová, vy mě šokujete.“

„A vy se mi posmíváte,“ odsekla ublíženě.

„Vůbec ne. Jen bych rád věděl, co vás vedlo k závěru, že bych od vás neuvítal žádné výstřelky vášně.“

Sklopila oči ke svým sepjatým rukám, tvář jí žhnula. „Podrobná analýza událostí včerejší noci v knihovně, mylorde.“

„Co je s včerejší noci?“

Potlačila povzdech. „Myslela jsem tehdy, že jste odmítl mou nabídku nemravného poměru, protože jste dost ušlechtilý a galantní. Usoudila jsem, že jste se zdržel milování, protože jste se nedokázal přimět, abyste využil slabosti ženy, kterou máte rád, i když už má neblahou minulost.“

„Jinými slovy jste usoudila, že se chovám jako ten gentleman, za kterého se vydávám?“

Rychle kývla. „Ano. Ted' si uvědomuji, že jste odmítl mou dosti nestoudnou nabídku proto, že mě nemilujete.“

„Aha.“

„A protože jste neměl v plánu si mě skutečně vzít a bylo velmi nepravděpodobné, že byste byl nucen se mnou uprchnout, jelikož můj otec určitě ustoupí vašim požadavkům, neexistovala skutečná nutnost předstírat vašeň, kterou jste nepociťoval. Za daných okolností jste se vlastně choval jako gentleman.“ Zamyšleně se zamračila. „To jest, jak dalece se gentlemansky může chovat muž, který osnuje pomstu. Věřím, že v sobě máte vrozenou noblesu a velkorysost, Blade.“

„Ted' mi lichotíte.“

„Mylorde, dovolte mi tuhle záležitost dokončit. Shrnu výhody, související s naším manželstvím. Dosáhnete svého cíle v podobě výtečné pomsty mé rodině. Získáte manželku, se kterou můžete komunikovat na vyšší úrovni. Budete mít záruku, že vás nebudu

obtěžovat svými nezvládnutými romantickými vášněmi. A pak je tu ještě jedna věc.“

„Už teď jsem ohromen svým štěstím, ale prosím, pokračujte.“

Emily zvedla bradu a obrátila se k němu. Počítala s tím, že tahle poslední položka bude znamenat její vítězství. „Vždyť je to zřejmé, mylorde. Budete plně těžit z mých finančních schopností.“

Simonovi se krátce zatřpytilo v očích. „To je rozhodně zajímavý postřeh.“

„Mylorde, jen uvažte,“ řekla Emily vážně. „Vím, že jste velmi bohatý, ale prosím, rozpomeňte se, že i to největší jmění může propadnout zkáze. Pár špatných rozhodnutí v investicích, pár rozpustilých nocí v hráčských doupatech, smůla ve fondech a všechno se může záhy ocitnout v troskách.“

„Ale s vámi po boku bych si určitě dokázal vynahradiť veškeré ztráty, které bych mohl utrpět, už léta předem, je to tak?“

Emiliny naděje stoupaly k nebesům. Vycítila, že se schyluje k uzavření obchodu. „Ano, přesně tak to je, mylorde. Berte to tak, že je to trochu jako oženit se s bohatou dědičkou. Mé nadání hrát na burze a v oblastech souvisejících vám zajistí určité ekonomické zabezpečení, stejně jako v posledních letech mé rodině.“

„Jinými slovy, má milá, mi sdělujete, že manželství s vámi bude obzvlášť mazaná investice z mé strany?“

Emily se uvolnila poprvé od chvíle, kdy se pokazil její čajový dýchánek. Zářivě se usmála. „Přesně tak, mylorde. Manželství se mnou bude bezpochyby ta nejlepší investice, jakou jste kdy udělal.“ Odmlčela se, protože ji přemohla upřímnost. Úsměv ji opustil. „Je samozřejmě zapotřebí brát v úvahu nešťastnou příhodu. Uvědomuji si, že to mluví hodně proti mně. Ale kdybych zůstala na venkově a nepokoušela se vstoupit do společnosti, třeba si toho nikdo nevšimne.“

„Slečno Faringdonová, ujišťuji vás, že nešťastná příhoda mi dělá nejmenší starosti.“

„Vy věříte, že by se nám mohlo podařit úspěšně udržet ten skandál pod pokličkou?“ zeptala se dychtivě.

„Mohu vám s jistotou slíbit, slečno Faringdonová, že jestliže se vezmeme, přestane ten skandál existovat.“

6

„Vzít si ji. Zatraceně, člověče, to nemůžete myslet vážně. Jakou d'ábelskou hru to teď hrajete?“ Broderick Faringdon, zabarikádovaný za masivním mahagonovým psacím stolem v knihovně, se mračil na svého návštěvníka, ústa otevřená úžasem. „Oba víme, že muž s titulem, jako je ten váš, se neožení s holkou, která má svou minulost.“

„Mám za to, že bych vás měl upozornit, abyste byl nadmíru opatrný ve způsobu, jímž mluvíte o mé snoubence. Skutečnost, že jste Emilyným otcem, by mi nezabránila vyzvat vás na souboj. Dokonce by mi to působilo velikou rozkoš.“

Simon přistoupil ke karafě s brandy a nalil si sklenku jantarové tekutiny.

Věděl, že ten prostý, přehnaně familiární čin rozzuří už tak zmateného a rozhněvaného Brodericka Faringdona ještě víc.

„Vyzvat mě na souboj? Vyzvat mě na souboj? Krucinál, Blade, já nevěřím vlastním uším. To nedává smysl. Povězte mi, co se tu děje, hrom do vás uhoď. Víím, co jste původně zamýšlel. Měl jste v plánu mě vydírat, abych vám dal St. Clair Hall, pod hrozbou, že učiníte mou dceru svou milenkou.“

„Copak vás vedlo k takovému závěru? Mé úmysly jsou zcela počestné, o tom vás ujišťuji.“

„To povídejte čertově babičce. Slyšel jsem o vás dost, pane. Ví se o vás, že jste záludný. Tady se děje něco podivného. Proč byste si měl brát mou dceru?“

Simon zkoumal pohledem vyhlídku z okna, zatímco usrkával brandy. „Mé důvody se vás nijak netýkají. Řekněme, že jsem přesvědčen, že ona a já spolu budeme velmi dobře vycházet.“

„Jestli máte v úmyslu jí nějak ublížit, zaplatíte za to. Na to přísahám.“

„Ulevilo se mi, když slyším, že k ní chováte také nějaké otcovské city. Nemám v úmyslu ji bít.“ Simon se ohlédl směrem ke knihovně. „Totiž pokud mi nebude působit přespříliš velké nesnáze,“ dodal mírně zvýšeným hlasem.

„Vy si myslíte, že vám dám St. Clair Hall jako její věno? To je vaše hra?“ otázal se Broderick. „Pokud ano, tak s tím nepočítejte.“

„Ach, však vy mi St. Clair Hall dáte, Faringdone. Mám v úmyslu vzít si jak vaši dceru, tak dům.“

„Čerta starého. Jak mě asi chcete přimět, abych vám odevzdal svůj dům i dceru?“

„Jako vnařidlo na vás použiju možnost vidět Emily jednou za čas. Oba víme, že pokud budete mít před sebou sebemenší příležitost komunikovat s ní, uděláte všechno, co řeknu. Na druhé straně, pokud ten kontakt úplně zakážu, což jako její manžel mohu udělat, vy i já dobře víme, jaký bude váš osud. St. Clair Hall bude do tří měsíců na prodej. Maximálně do šesti.“

„Dokážu tenhle dům udržet vlastními silami. Všechno jsem to udržoval v chodu, dokud nedospěla,“ zavrčel Broderick.

„Ano, to ano. Zpočátku mě ta skutečnost dost udivovala. První, co jsem udělal, když jsem se vrátil do Londýna, bylo, že jsem si zjistil, jak se vám dařilo udržovat všechno v chodu, dokud se nezačal projevovat Emilyn pozoruhodný talent. Čirou náhodou zná můj správce vašeho. Davenport mu všechno vysvětlil jednou večer nad několika sklenkami klaretu.“

„Jak se opovažujete strkat nos do mých soukromých záležitostí?“

„Odpověď byla prostá,“ pokračoval Simon a zavířil lihovinou ve své sklence. „Trvalo vám několik let, než jste prokarbanil jmění mého otce, díky snahám vaší manželky, která vás vedla ke zdrženlivosti. Také vaši synové byli tehdy ještě dost malí a zatím vás ve vašich nezodpovědných činech nenásledovali.“

„Váš otec ztratil své dědictví v poctivé hře, krucinál. Už to nebylo jeho jmění, když jsem je získal. *Bylo moje.*“

„Vůbec si nejsem jist, že to byla poctivá hra.“

Broderick zfalověl. „Obviňujete mě z podvádění, pane?“

„Uklidněte se, Faringdone. Neobviňuju vás. Po tolika letech nemohu nic dokázat. Pouze připouštím, že mám pár otázek. Můj otec byl podle všech svědectví výtečný hráč a nikdy předtím nehazardoval přemrštěně. Člověka ledacos napadá.“

„Čert vás vem.“

Simon se mírně pousmál, když zaznamenal bezmocný vztek v Broderickově hlase. „Dokonce ani Bladeovo jmění nemohlo vydržet věčně. Ale právě když vás čekala další katastrofa, potkalo vás nové štěstí. Tímhle štěstíčkem byla smrt Emilyniny tety z matčiny strany,

že? Ta paní příhodně zemřela a zanechala Emily velkou sumu peněz. Jenže ta teta udělala tu chybu, že vás učinila správcem opatrovníckého fondu té ubohé dívky. Promrhal jste Emilyno dědictví, ještě než jí bylo šestnáct. A pak to nějakou dobu vypadalo docela zoufale, že?“

„Vy mluvíte, jako bych zpronevěřil dědictví své dcery, vy parchantě.“

„To jste taky udělal.“

„Utratil jsem je za ni a za tenhle dům, který je jejím domovem,“ zasípal Faringdon.

„A za svůj londýnský život, za své skvělé plnokrevníky, drahé šatstvo a dluhy ze hry, které se jen vršily. Jak už jsem řekl, peníze zmizely, ještě než vaše dcera opustila školní škamna. Pochybuj u, že byste dokázal dát dohromady tolik, abyste ji mohl uvést do společnosti, i kdyby se vám to chtělo zkusit. Což se vám samozřejmě nechtělo, protože tou dobou už se u ní začalo projevovat pozoruhodné nadání. Davenport o něm mému člověku vyprávěl, a taky o tom, jak jste z něj těžil.“

„Nemělo smysl uvádět ji do společnosti. Není z těch, co by upoutaly velkou pozornost na trhu nevěst.“

„A vy jste rozhodně nechtěl napomáhat jejím šancím uzavřít dobrý sňatek tím, že byste jí dal slušné věno, že?“

„Krucinál, rok nato zemřela její matka. Drželi jsme smutek. Uvádění do společnosti nebylo možné. Pak utekla s tím prevítem Ashbrookem. Potom už nebylo možné ji vzít mezi lidi.“ Faringdon svraštil obočí a vrhl na svou Nemesis mazaný pohled. „Byla zničená, pane. Vyjadřuju se jasně? Úplně zničená.“

„To je věc názoru.“ Simon postavil prázdnou sklenku od brandy. „Tak tedy, budu chtít, abyste vy a vaši synové uprázdnil St. Clair Hall do dne svatby. Myslím, že datum stanovíme na první týden v dubnu.“

Broderick se zajíkl. „To není ani za šest týdnů.“

„Nevidím důvod, proč věci odkládat. Finanční otázku jsme dohodli. A já nevěřím, že Emily touží po dlouhém formálním zasnoubení. Budu chtít strávit líbánky tady na St. Clair Hall, takže vy a vaši synové rozhodně budete muset být do té doby pryč. Váš personál může zůstat. Emily je má zřejmě docela ráda a zdá se, že jsou dobře vycvičení.“

„Je tu otázka svatební smlouvy,“ řekl Broderick zoufale.

Simon se chmurně usmál. „Žádná svatební smlouva jako taková nebude. Musíte spoléhat na to, že se o vaši dceru postarám.“

„Já tomu nemůžu uvěřit.“ Broderick vypadal docela jako ryba, kterou právě vytáhli z vody. Lapal po vzduchu a tvář měl nepřírozeně skvrnitou. „Vy si ji přece nemůžete chtít vzít. Ne po tom skandálu před pěti lety. Myslete na svůj titul, člověče.“

Simonovi ztvrdla ústa. „Varoval jsem vás, abyste tímhle tónem už nemluvil, Faringdone. Myslel jsem to vážně. Tím je tedy, myslím, obchod zpečetěn.“

„Ne, přísambůh, to není. Promluvím s Emily. Je to chytrý drobek, i když trpí sklonem holdovat pošetilým romantickým fantaziím. Přesvědčím ji, že nemáte za lubem nic dobrého.“

„Račte to zkusit, samozřejmě, ale pochybuju, že se vám podaří ji přimět, aby změnila názor,“ řekl Simon sebejistě. „Smiřte se s tím. Vaše jediná naděje, že ještě někdy uvidíte Emily, je v souhlasu s tím, co chci.“

„Sakra, tohle je d'ábelská záležitost. Je to má jediná dcera. Přivedu ji k rozumu.“

„To je vaše věc. Co kdybychom se zeptali Emily, zda je pravděpodobné, že by přistoupila na váš způsob uvažování?“ Simon přikročil ke knihovně, našel skrytou páku na dně skříňky a stiskl ji.

Knihovna se nehlučně odsunula od stěny a Emily, která zřejmě měla ucho přitisknuté ke dřevu na druhé straně, se sesula v pestrobarevnou hromádku k Simonovým nohám v holínkách.

„Zatracená práce,“ zaklela polohlasem.

„Dobrý bože, co to je?“ Broderick užasle zíral, nejprve na otvor ve zdi a pak na svou dceru.

Emily se posadila zpříma, pokoušejíc se sfouknout svíčku, kterou držela v ruce, upravit si sukně a narovnat brýle, to vše zároveň. Vzhledla k Simonovi, který se nad ní tyčil. „Jak jste věděl, že tam jsem, mylorde?“

„Musíte přičíst toto mé záhadné vědomí skutečnosti, že zřejmě komunikujeme na vyšší úrovni, má milá. V metafyzické říši se takové věci jako duševní komunikace nepochybně poházejí dennodenně. Budeme si muset na ten zážitek zvyknout.“

„Ach ovšem.“ Emily se radostně usmála.

Simon natáhl ruku dolů, pomohl jí vstát a zlehka ji postavil na nohy. Usmál se do jejích zářivých očí a zauvažoval, zda by neměl

dodat, že její přítomnost na druhé straně knihovny se dala z jeho strany dost snadno uhádnout. Znal ji už dost dobře, aby věděl, že nedokáže odolat příležitosti poslouchat za dveřmi. Zvlášť ne tehdy, když je k tomu účelu tak příhodně k dispozici tajná chodba.

Emily filozoficky vzdychla a oprášila si prach z broskvově zbarvené mušelínové toalety. „Tak tolik o mé důstojnosti. Ale aspoň je to vyřízeno, ne?“ Vzhledla k němu dosti nadějně. „Budeme se brát?“

„To tedy budeme, má milá,“ ujistil ji Simon. „Mám mnoho chyb, jak dozajista dost brzy objevíte, ale nejsem hloupý. Nemohl bych si nechat ujít příležitost k té nejlepší investici svého života.“

Jednoho chmurného, deštivého rána o dva týdny později seděl Simon v knihovně svého městského domu na Grosvenor Square a četl dopis od Emily, který dostal se snídaní. Obsahoval jako obvykle živé líčení debat na poslední schůzi literární společnosti, kterážto debata byla zřejmě opět zasvěcena veskrze jen Byronovi. Také tu byl dlouhý odstavce, popisující nové verše, přidané k *Záhadné dámě*, a několik povrchních poznámek o počasí.

Když dočetl, byl si Simon mlhavě vědom zvláštní příchuti zklamání. Bylo zřejmé, že Emily účinně bojovala s pokusem vložit do svého listu cokoli, co by se dalo vykládat jako přemíra vášně.

Simon jemně znovu složil dopis, seděl a zíral do ohně. Po chvílce úvah sáhl po krásně smaltovaném čínském čajníku, který stál na nedalekém stole. Nalil si do tenoučkého šálku s dekorem zeleného a zlatého draka. Když užuž šálek pozvedal, zarazil se a zadíval na postavu mytologického zvířete.

Emily ho nazvala drakem. A oči měla plné úžasu a vášně a sladkého, ženského zbožňování, když to říkala.

Simon se rozhlédl po místnosti, v níž seděl. Až uvidí jeho městský dům, bezpochyby ho prohlásí za doupě hodné draka.

Celý dům byl zařízen v sytých, exotických odstínech, které si oblíbil, když žil na Východě: čínská rudá, temně zelená, púlnoční černá a zářivě zlatá.

Luxusní knihovna byla plná upomínek z cizích zemí, které procestoval. Sytě zbarvený orientální koberec byl vhodným pozadím pro černé lakované skřínky s pohádkovými motivy. Bohatě vyřezávaná týková pohovka a křesla byly pokryty rudým sametem a lemovány zlatými trásněmi.

Psací stůl byl masivní, složitě vykládaný a mistrovsky řemeslně zpracovaný. Dal si ho vyrobit v Kantonu. Nádobky na kadidlo, pocházející z Indie, plnily místnost vůní, jež byla namíchána v Bombaji podle jeho přesných pokynů. Obrovské zlaté polštáře z hedvábného brokátu, dost velké, aby sloužily jako lůžka, byly uspořádány u krbu.

A všude byli draci, krásně tesané podoby divokých mytických tvorů z folkloru Dálného východu. Draci byli zelení, černí, rudí a zlatí, a všichni byli vykládáni drahokamy nesmírné ceny. Kam v knihovně člověk pohlédl, tam spatřil fantastická zvířata se smaragdovými a rubínovými očima, zlatými šupinami, onyxovými spáry a ocasy posázenými topasy.

Simon měl tušení, že ti tvorové na Emily zapůsobí.

Vdechl kouřovou vůni čaje, opřel si hlavu o karmínové polštářování svého křesla a přemýšlel o svém nadcházejícím sňatku. Nevěděl přesně, kdy se rozhodl, že se s Emily Faringdonovou ožení. Rozhodně to neměl v úmyslu, když před několika měsíci spřádal první plány. Jenže život, jak se v průběhu let poučil, ví, jak změnit podobu lidských úmyslů.

V duchu si skládal odpověď na Emilyn dopis, když mu jeho jedinečně šeredný majordom ohlásil lady Aramintu Merryweatherovou. Simon vstal a do místnosti v oblaku drahé vůně vplula temperamentní žena blížící se věkem k padesátce.

Lady Merryweatherová byla jako obvykle oblečena podle poslední módy. Dnes na sobě měla bleděmodrou toaletu z merinové vlny, střiženou s dlouhými, úzkými rukávy a delikátním volánem. Její výška, jež byla na ženu nezvyklá, jí dodávala královského vzezření. Klobouček měla kouzelný, malý a rozverně jí trůnil na šedivějících kadeřích. Její oči měly stejně žlutavě zlatou barvu jako Simonovy. Hezký, patricijský obličej byl uzardělý chladem.

„Simone, zrovna jsem se vrátila zpátky do města a dozvěděla jsem se o tvém zasnoubení. Ještě ke všemu s Faringdonovou. Samozřejmě jsem ihned přijela. Ani tomu nemůžu uvěřit. Absolutně úžasné. A ani náznak. Musíš mi o tom všechno povědět, milý hochu.“

„Zdravím tě, teto Araminto.“ Simon jí políbil hřbet ruky a vyzval ji, aby usedla ke krbu. „Jsem ti vděčný, že jsi přišla. Čirou náhodou jsem tě měl v úmyslu zítra navštívit.“

„Nedokázala bych čekat až do zítřka,“ ujistila ho Araminta. „Tak tedy, chci přesně vědět, co se to tu děje. Jak se to propána stalo, že ses zasnoubil s tou Faringdonovic holkou?“

Simon se slabě usmál. „Nejsem si sám tak docela jistý, jak k tomu došlo. Slečna Faringdonová je tuze neobvyklé stvoření.“

V Aramintiných očích se objevil přemýšlivý výraz. „Jenže ty jsi moc chytrý, než aby ses dal nachytat nějakými ženskými zbraněmi.“

„Že by?“

„Ovšemže jsi, Simone, nehraj si se mnou. Vím, že máš něco za lubem. Vždycky sprádáš nějaké plány. Odprisáhla bych, že jsi to nejúskočnější stvoření, jaké jsem kdy poznala, a nenašla by se ve městě jediná duše, která by se mnou nesouhlasila. Ale mně rozhodně můžeš věřit.“

Simon se mdle usmál. „Jsi jediná osoba v celé Anglii, které úplně věřím, Araminto. To ty víš.“

„Pak víš, že bych nikdy ani slovem nevyzradila tvé plány. Vypracoval jsi nějaký příšerný plán, který zničí celou tu bandu Faringdonů?“

„Došlo k několika změnám v původním plánu,“ připustil Simon. „Ale St. Clair Hall dostanu zpátky.“

Araminta vyklenula své elegantně tenké obočí. „Opravdu dostaneš? Jak jsi to zařídil?“

„Dům bude věnem mé ženy.“

„Ach propána. Já vím, že jsi tím domem posedlý už od toho dne, kdy tvůj otec zemřel, ale stálo to za to, přikovat se k Faringdonům, abys ho dostal?“

„Emily Faringdonová není žádná obyčejná Faringdonová. Brzy už nebude vůbec Faringdonová. Bude to má žena.“

„Neříkej mi, že je to sňatek z lásky,“ zvolala Araminta.

„Spíš obchodní investice. Aspoň mi to bylo řečeno.“

„Obchodní investice. To už je, safra, moc. Simone, co máš propána za lubem?“

„Je mi pětatřicet let.“ Simon se zahleděl do plamenů v krbu. „A jsem poslední svého rodu. Už nějakou dobu mi říkáš, že bych měl splnit svou povinnost a zařídit si dětský pokoj.“

„To máš pravdu. Jenže ty jsi hrabě z Blade a nahromadil jsi za minulé léta značné jmění. Mohl by sis vybírat. Proč sis vybral zrovna slečnu Faringdonovou?“

Simon našikmil obočí. „Podle mého to bylo naopak. Ona si vybrala mě.“

„Dobrotivé nebe, já nevěřím vlastním uším. Nejspíš aspoň vypadá jako Faringdonová? Vysoká a plavá?“

„Ne. Je dost malá, má jasně rudé vlasy a pihy, nos obrácený vzhůru a takřka nikdy nesundává brýle. Vypadá spíš jako inteligentní trpaslík a má ve zvyku říkat ‚zatracená práce‘, když se rozčílí.“

„Dobrotivé nebe.“ Lady Merryweatherová byla upřímně zděšena. „Simone, cos to provedl?“

„Po pravdě řečeno myslím, že způsobí tak trochu senzaci, až ji vyvedu do společnosti, teto Araminto.“

„Chceš, abych ji představila?“ Araminta se zatvářila zprvu zděšeně a pak dost zaujatě při pomýšlení na tak náročný úkol. „Chceš, abych proměnila skřítku ve společenský triumf?“

„Nenapadá mě nikdo, kdo by se k tomu úkolu lépe hodil. Bude to delikátní záležitost, obávám se. Emily bude rozhodně potřebovat trochu vedení, protože ve společnosti se nikdy nepohybovala, ale nechtěl bych její temperament potlačovat nebo oslabit přemírou pravidel a zákazů. Ty, myslím, skvěle dokážeš docenit její neobvyklé vlastnosti a najdeš způsob, jak je využít co nejlépe.“

„Simone, nejsem si jistá, jestli existuje způsob, jak co nejlépe využít malého, zrzavého skřítku, který říká věci jako ‚zatracená práce‘, když se rozčílí.“

„Nesmysl. Ty něco vymyslíš. Mám k tobě naprostou důvěru.“

„No, rozhodně se vynasnažím. Bůh ví, že je to to nejmenší, co pro tebe mohu udělat po tom, co tys udělal pro mě, Simone. Vězela bych navěky v té plesnivě hromadě kamení v Northumberlandu, kdybys mě před pár lety nezachránil před vznešenou chudobou.“

„Nedlužíš mi nic, Araminto,“ řekl Simon. „To já bych ti měl být vděčný, žes mi pomohla postarat se o matku a žes prodala své poslední šperky, abys mi koupila hodnost v armádě.“

Araminta se zazubila. „To, že jsem tě postavila do života, byla ta nejlepší investice, jakou jsem mohla udělat. Ty šperky a šatstvo, které si mohu kupovat teď, stojí za mnohem víc než ta ubohá troška, co jsem mívala tehdy.“

Simon pokrčil rameny. „Zasloužíš si je. Tak tedy, pokud jde o tu záležitost s uvedením mé choti do společnosti. Jak už jsem řekl, přenechám ten projekt převážně ve tvých rukách. Ale ujmou se jediného potenciálního problému, který se týčí na obzoru.“

Araminta na něj obezřele pohlédla. „Jaképak povahy je ten potenciální problém, Simone?“

„Má snoubenka je dost rozpustilá a před několika lety zřejmě došlo k dost nešťastnému incidentu.“

„K incidentu?“ otázala se Araminta výrazně zlověstným tónem. „Jápak zlý byl ten incident?“

„Jak to Emily vysvětluje, dala se na přechodnou dobu překonat přemírou romantické vášně a utekla s jedním mladým mužem.“

Araminta si opřela hlavu dozadu o podušku a hrůzou zavřela oči. „Dobrý bože.“ Promptně oči otevřela a střelila po synovci zvědavým pohledem. „Jak zlé to bylo? Zastavil tu dvojici její otec dřív, než se dostali k hranici?“

„Lze se důvodně domnívat, že dotyčný muž neměl vůbec v úmyslu dorazit do Gretna Greenu. Na každý pád s ním nakonec Emily strávila noc v zájezdním hostinci. Faringdon ji následující den dohnal a odvezl domů.“

„Následující den? Našel ji až druhý den?“ Araminta byla očividně bez sebe zděšením. Předklonila se, oči divoké. „Simone, tohle nemůžeš myslet vážně. To je nějaký bizarní žert, který sis ztropil ze své ubohé tety. Přiznej se.“

„To není žert, teto Araminto. Hodlám si vzít dámu s poskvřenou minulostí. Ale nemusíš se lekat. Postarám se, aby její minulost prakticky přestala existovat.“

„Dobrý bože, Simone. Jak?“

Bezstarostně pokrčil rameny. „Můj titul a jmění se projeví jako nanejvýš účinný čistič skvrn. To oba víme. A já osobně smažu veškeré zbylé drobné nečistoty, které by se mohly objevit.“

„Dobrotivě nebe. Tebe to baví, vid’?“ Araminta na něj zůstala civět v náhlém poznání. „Ty prožíváš další veliké dobrodružství.“

„Emily dokáže člověku okořenit život, jak bezpochyby brzy pochopíš.“

„Simone, řeknu to bez okolků. To děvče je možná originál a já vím, že tebe přitahuje všechno neobvyklé. Ale musíš přemýšlet o tom, co děláš. Oba víme, že si nemůžeš jen tak vzít mladou ženu, která není panna, aťsi je jak chce okouzlující. Je něco jiného, má-li žena diskrétní poměr jako vdaná, než když se zaplete do skandálu s nějakým mužem před manželstvím. Ty jsi hrabě z Blade. Musíš myslet na své jméno a postavení.“

Simon odtrhl pohled od ohně a vrhl na svou tetu pobavený, tázavý pohled. „Ty mi špatně rozumíš, teto Araminto,“ řekl jemně. „O nevinnosti mé ženy není pochyb. Je, jak tě ujišťuji, čistá jak padlý snůh.“

„Ale právě jsi řekl, že v její minulosti došlo k velikému skandálu. Řekls, že utekla s nějakým mladíkem a strávila s ním noc.“

„Nevím dosud přesně, co se té noci událo,“ zadumal se Simon. „Ale jsem si zcela jist, že Emily s tím mladíkem nesdílela lože.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“ odsekla Araminta a pak zvedla obočí. „Pokud už jsi s ní nespál sám?“

„Ne, nespál, bohužel. Ujišťuji tě, že se rozhodně těším na svou svatební noc. Jsem přesvědčen, že to bude tuze zajímavý zážitek.“

„Jak si tedy můžeš být jist, že je nevinná?“ zeptala se Araminta rozhořčeně.

Simon se pro sebe usmál. „To se dost těžko vysvětluje. Mohu jen říct, že mezi mnou a Emily vznikla ojedinělá forma komunikace, k níž dochází na vyšší úrovni.“

„Na vyšší úrovni?“

„Mluvím o metafyzickém světě. Tvůj problém je, že čteš málo moderní poezii, teto Araminto. Dovol, abych tě ujistil, že jisté věci jsou naprosto jasné na transcendentální úrovni, kde se dvě mysli mohou setkat v rozmachu čirých, intelektuálních emocí.“

Lady Merryweatherová na něj zírala, neschopna slova. „Od kdy se zabýváš vyššími rovinami a čirými intelektuálními emocemi? Znáám tě dost dlouho, abych věděla, že se tady chystáš k něčemu neblahému, Blade. Já to cítím.“

„Opravdu? To je ale fascinující. Možná máš i ty sama přístup k vyšší rovině vědění, teto Araminto.“

Lord Richard Ashbrook za normálních okolností nenavštěvoval tytéž kluby, jimž projevoval svou přízeň Simon. Bylo tudíž nutné vyhledat fešného mladého básníka v jednom z menších klubů na St. James, které navštěvovali šviháci.

Simon nakonec našel svou kořist v karetním salonku. Ashbrook hrál s onou zbrklostí typu „čert to vem“, která byla právě vrcholně módní.

Simon poznal na první pohled, že básník je očividně snem všech panen, pokud dotýčným pannám nevadí slabost kolem očí a kolem brady. Ashbrook byl neoddiskutovatelně po byronsku hezký: černé

vlasý, zasněné tmavé oči a podrážděně, poněkud trucovitě nakřivená ústa.

Simon tiše čekal v ušáku a zabavil se lahví bílého rýnského a novinami, dokud jeho kořist kolem půlnoci neopustila karetní stůl. Ashbrook se přidal k nějakému společníkovi a vykročili ke dveřím klubu, mumlající něco o tom, že se poohlédnou po něčem zajímavějším.

Simon vstal, zvolna je následoval a čekal, až Ashbrook přivolal kočár a naskočil dovnitř. Když se básníka chystal následovat jeho společník, Simon pokročil kupředu a zaklepal mu na rameno. Muž, který se dotčeně obrátil tváří k němu, byl starší a vypadal daleko zhýraleji než Ashbrook. Také byl dost opilý. Simon v něm poznal karbaníka jménem Crofton, který navštěvoval často hráčská doupatá.

„Co je? Kdo jste?“ otázal se Crofton nasupeným, nezřetelným hlasem, kdysi hezkou tvář měl zkřivenou podrážděností.

„Potřebuji si promluvit s Ashbrookem. Bohužel budete muset počkat na další kočár.“ Simon do Croftona lehce strčil, zrovna tolik, aby se zapotácel dozadu.

„Krucinál,“ zavrčel Crofton, jak se snažil chytit rovnováhu.

„Grosvenor Square,“ řekl Simon kočímu, když nastoupil do kočáru a zabouchl dveře.

Uvnitř setmělého kočáru se Ashbrook opíral a mračil se. „O co tady, k čertu, jde? Vy jste Blade, že?“

„Ano. Já jsem Blade.“ Simon usedl a kočár se kodrcal kupředu přeplněnou ulicí.

„Co jste udělal s Croftonem? On a já jsme měli na dnešní večer nějaké plány.“

„Nepotrvá to dlouho. Můžete se vrátit a vyzvednout svého přítele, až mě vysadí u mého domu. Do té doby se vy a já musíme dohodnout o jedné maličkosti.“

„O čem to, u všech d'asů, mluvíte? K jaké dohodě?“ Ashbrook, na pohled takřka zmožen nudou, vyndal z kapsy malou tabatěrku a nabral si šňupec.

„Můžete mi gratulovat, Ashbrook. Pro případ, že byste to dosud neslyšel – chystám se oženit.“

Ashbrookův výraz obezřele zbystřel. „Slyšel jsem.“

„A, pak jste určitě také slyšel, že ta mladá dáma, s níž se hodlám oženit, vám není neznáma.“

„Emily Faringdonová.“ Ashbrook obrátil hlavu a zadíval se oknem z kočáru.

„Ano. Emily Faringdonová. Zdá se, že vy a má snoubenka jste před několika lety spolu prožili jedno malé dobrodružství.“

Ashbrook hbitě otočil hlavu. „Pověděla vám o tom?“

„Emily je velmi upřímná mladá žena,“ řekl Simon jemně. „Myslím, že by neuměla lhát, ani kdyby chtěla. Také jsem si dobře vědom, že té noci mezi vámi dvěma nedošlo k ničemu, řekněme, *intimní* povahy.“

Ashbrook zasténal a obrátil pohled zpět do setmělých ulic. „Od samého začátku to bylo fiasko.“

„Emily bývá nevyzpytatelná.“

„Bez urážky, pane, ale Emily Faringdonová je nejen nevyzpytatelná, ona je nebezpečná. Nejspíš vám pověřila všechno.“

„Všechno,“ opakoval Simon tiše.

„Tři dny mě bolela hlava od té rány, jak mě praštila tím ztraceným nočníkem.“

„Opravdu? Emily je na svou velikost dost silná.“

„Málem jsem umřel od nastuzení, jak jsem strávil noc na kavalci v hale. Ten prevít hostinský řekl, že nemá volný pokoj. Já osobně si myslím, že mu to nařídila jeho žena, aby to tvrdil. Bůh ví, proč chovala ke slečně Faringdonové tak ochranné city. Nikdy předtím tu holku ani neviděla.“

„Mnozí lidé pocítují ke slečně Faringdonové ochranné city. Má nespočet přátel. Ale od nynějška bude mou výsadou ji ochraňovat a vy si můžete být jist, že to udělám.“

Ashbrook po něm vrhl letmý pohled. „Chcete mi snad něco sdělit, Blade?“

„Jen bych vám rád sdělil, že pokud by někdy přišla někde řeč na téma vašeho dobrodružství se slečnou Faringdonovou, dáte velmi jasně najevo, že nikdy žádné dobrodružství nebylo.“

„Chcete, abych předstíral, že se to vůbec nestalo?“

„Přesně tak.“

„Ale stalo se to. Ujistiťuji vás, že nemám v úmyslu o tom debatovat, ale stěží můžete předstírat, že k tomu nedošlo.“

„Žasl byste, co všechno může zmizet, když má člověk moc, jmění a titul. A trochu spolupráce určitých osob.“

Ashbrook jen zíral. „Vy si myslíte, že dokážete ten skandál nechat prostě zmizet?“

„No, ano. Dokážu to nechat zmizet.“

Ashbrook zaváhal, okamžik se tvářil nejistě. Pak se drze usmál a nabral si další šňupec. „Co mám podle vás říkat, pokud někdo nadhodí tu otázku?“

„Kdyby byl někdo tak impertinentní a na tu záležitost se vyptával, sdělíte mu, že jste tou dobou nebyl ani nablízku Little Dippingtonu a nevíte nic o žádném skandálu. Řeknete, že jste v Cumberlandu kráčel zbožně ve stopách Coleridge, Wordsworthe a dalších jezerních básníků.“

„Musím?“ protáhl Ashbrook. „To je ale nudný, tupý úděl.“

„Ano, obávám se, že musíte.“

Ashbrook ho několik napjatých vteřin mlčky pozoroval, očividně se pokoušel Simona odhadnout. „Prý jste záhadný, Blade. Plný temných intrik, které ostatní neobjeví, dokud není pozdě. Určitě máte něco za lubem. Jakou hru to hrajete s tím Faringdonovým děvčetem?“

„Do mých plánů vám nic není, Ashbrook.“

„Proč bych vám měl pomáhat tím, že budu lhát o tom, co se odehrálo před pěti lety?“

„Když to neuděláte, udělám to, co měl jeden z Faringdonů udělat před pěti lety. Vyzvu vás na souboj.“

Ashbrook se škubnutím napřímil. „Čerta starého.“

„Kdybyste si to ověřil u všech těch, co trénují v Mantonově galerii, zjistíte, že jsem považován za výtečného střelce. Teď vám popřeji dobrou noc, Ashbrook. Byl to nanejvýš informativní večer.“ Simon holí zatřukal na střechu kočáru. Vozidlo se zastavilo.

Ashbrook se předklonil, když Simon otevřel dveře. Jeho tmavé oči byly náhle soustředěné. „Vy jste to nevěděl, co? Dokud jsem vám nepověděl o tom nočníku a spaní v hale, tak jste nevěděl, že té noci mezi mnou a Emily k ničemu nedošlo. Všechno to byl bluf.“

Simon s letmým úsměvem sestoupil na ulici. „Mýlíte se, Ashbrook. Od začátku jsem věděl, že nedošlo k ničemu vážnému. Má snoubenka si potrpí na dobrodružství, ale zdaleka není pitomá. Prostě jsem neznal všechny konkrétní okolnosti incidentu. Mimochodem, buďte vděčný za ten nočník.“

„Proč?“

„To je jediný důvod, proč vás teď nechám naživu.“

Ashbrook se znovu opřel dozadu do polštářů a sáhl po své tabatěrce. Oči se mu ve stínu hněvivě zatřpytily, když jimi pohlédl

na Bladea. „Zatraceně. Co o vás říkají, je pravda. Jste chladnokrevný parchant. Víte? Mám dojem, že je mi malé Emily líto.“

O deset dní později seděl Simon opět ve své draky zamořené knihovně a kochal se dopisem od Emily, když byl opět vyrušen majordomem, který ho informoval o nenadálých návštěvnících.

„Dva pánové jménem Faringdon vás přišli navštívit, mylord. Jste doma?“ ohlašoval Greaves s odporem. Jeho od přírody zuřivý obličej ještě zvýrazňovaly rozličné staré jizvy včetně jedné zajímavé řezné rány nožem, která mu kdysi otevřela větší část čelisti. Simon byl jako jediný po ruce, aby mu ránu zašil a učinil to, jak nejlépe dovedl. On sám však jako první připouštěl, že jeho stehy sice byly funkční, avšak postrádaly uměleckou kvalitu.

Simon neochotně znovu složil list. „Uved'te je, Greavesi. Očekávám je.“

Okamžik nato vkročili do místnosti Charles a Devlin Faringdonovi. Vypadali tak přísně a odhodlaně, jak jen dva tak hezcí muži mohli vypadat.

„Á, moji budoucí švagři. Čemu vděčím za čest téhle návštěvy?“ Pokynul oběma mladíkům ke křeslům naproti svému.

„Usoudili jsme, že je nutné promluvit s vámi osobně, pane,“ oznámil Devlin. „Jsme si plně vědomi, že hrajete nějakou d'ábelskou hru s tím nesmyslným zasnoubením s Emily. Mysleli jsme, že ukážete karty dřív, než dojde ke svatbě.“

„Ale vy jste zřejmě odhodlán se s ní doopravdy oženit,“ uzavíral temně Charles.

„Naprosto jistě jsem odhodlán to provést.“ Simon si opřel lokty o karmínová sametová opěradla svého křesla a zvedl prsty. Pozoroval oba Faringdony přimhouřenýma očima. „Ani se mi nesnilo, že bych udělal něco tak neslušného a ucukl. Takže pokud vám tohle dělá starosti, můžete být klidni, svatba proběhne přesně podle plánu.“

„Tak podívejte,“ řekl Devlin. „Charles a já jsme muži znalí světa. Nás neošálíte, Blade. Máte něco za lubem a my to víme. Promysleli jsme si to a usoudili jsme, že existuje jen jeden důvod, proč se chcete oženit s Emily.“

„A ten důvod je...?“ otázal se Simon tiše.

Charles zvedl bradu ve vyzývavém úhlu. „Usoudil jste, že vám může vydělat druhé jmění na burze. Takhle budete mít všechno, co? St. Clair Hall, pomstíte se otci a ještě příslib druhého jmění z burzy akcií.“

„Máte v plánu využít naši sestru nanejvýš bezzásadovým způsobem,“ prohlásil Devlin. „A ona, chuděrka, je tak pošetilá a tak romanticky založená, že nemá ani zdání o vašich opravdových úmyslech.“

Simon o tom krátce zauvažoval. „Co vás vede k myšlence, že si neberu vaši sestru prostě proto, že jsem si ji docela zamiloval a usoudil jsem, že by mi byla výtečnou manželkou?“

„Na to vám neskočíme, Blade,“ odsekl Devlin. „Nejste do ní zamilovaný. Jen příslib toho, že vám vydělá druhé jmění, vás dokázal přimět přehlédnout ten skandál v její minulosti.“

„To je sakra pravda. Nejsme hlupáci, víte? Mohl byste pochodit daleko líp než se oženit s hloupou mladou ženskou, která utekla a zničila se tím,“ dodal Charles s výrazem „mezi námi chlapy“. „Abychom to nepodávali zbytečně zjemněle, naše chudinka Emily je poškozené zboží.“

Simon lenivě vstal a udělal dva kroky k místu, kde seděl Charles. Sáhl po něm, vzal do dlaní Charlesův dokonale uvázaný nákrčník a rázně zvedl mladíka na nohy. Charles vyvalil oči.

„Co k čertu...?“

Zbytek jeho poznámky zanikl, když se Simon hbitě otočil elegantními pohyby pradávného bojového umění, kterému se naučil na Východě. Věděl, že jeho neortodoxní, potenciálně smrtelná metoda už ohromila mladou krev, která trénovala box v Jacksonově Pánské akademii. Ještě užaslejší by byli nad složitými technikami zavádění duševní disciplíny a sebeovládání, kterým ho naučili spolu s fyzickými dovednostmi mniši.

Charles prudce odletěl ke krbu. Mladý Faringdon se chytil krbové římsy a udeřil bradou o černý mramor. S omráčeným výrazem ve svých hezkých očích se Charles zvolna sesul na koberec.

„Dobrý bože, pane.“ Devlin vyskočil a udělal krok směrem k bratrovi. „Co jste mu to udělal?“

Simon zachytil Devlina v půli kroku a potupně jím mrštil za bratrem. Devlin narazil do zdi, zlomil se v pase s tlumeným výkřikem a pak se natáhl na koberec vedle Charlese.

Oba bratři, omráčení a rozzuření, se mračili na Simona a pracně se snažili vzpamatovat.

„Za co to bylo, vy zatracený parchante?“ zasyčel Devlin, když se kymácivě zvedl na nohy.

„To bylo za urážky vaší sestry, samozřejmě. Co jste si myslel?“ Simon si nepřítomně upravoval nákrčník. Byl dosud dokonale uvázaný. „Taky to bylo za to, že jste před pěti lety nevyzvali Ashbrooka na souboj, jak by se patřilo.“

„Emily nám to nedovolila,“ vrčel Charles, třel si bradu, dopotácel se ke křeslu a ztěžka dosedl. „Prý to celé byla stejně její chyba jako jeho. Tvrdila nám, že Ashbrook bude jednoho krásného dne veliký básník a že bychom neměli zbavovat svět jeho velkého talentu.“

„Emily do toho neměla co mluvit.“ Simon zkoumal ta dvě hezká mladá koťata pohledem plným znechucení. „Byla vaše povinnost tu věc vyřídit.“

„Otec řekl, že se to celé musí co možná ututlat. Vyzvat Ashbrooka na souboj by způsobilo ještě větší skandál,“ mumlal Devlin.

„Čirou náhodou se o svou čest té noci postarala sama Emily. Ale koneckonců, Emily se odjakživa musela bránit sama, že?“

Devlin na Simona zamračeně pohlédl. „O čem to mluvíte? Strávila s ním noc, proboha. Ztratila čest.“

„Ne, neztratila. Praštila Ashbrooka do hlavy nočníkem a nakonec spal v hale.“

„No, my víme, že se to tak ve skutečnosti událo,“ řekl Charles netrpělivě. „Emily nám to všechno druhý den ráno vysvětlila. Ale její pověst byla poškozena jaksepatří. Otec to říkal.“

„A pokud jde o současný stav,“ řekl Simon chladně, „k příhodě nikdy nedošlo. A já osobně zničím každého, *absolutně každého*, kdo řekne, že došlo. Vyjádřil jsem se jasně, pánové?“

Dvojčata na něj civěla s otevřenými ústy a pak si vyměnili mezi sebou nechápatvé pohledy.

„Nemůžete nechat tu velkou kaňku na její pověsti jen tak zmizet, pane,“ odvážil se nakonec Charles opatrně.

„Tak mě dobře sledujte,“ řekl Simon.

„To je všechno, Higsone. Už můžete jít.“ Simon uslyšel z vlastního hlasu netypickou netrpělivost, když propouštěl svého komorníka. Zamračil se. Skutečnost, že tohle je jeho svatební noc, by neměla žádným způsobem ovlivnit jeho železné sebeovládání.

„Jestli je to všechno, pane, mohu se osmělit poblahopřát vám k vašemu sňatku?“ Higson, malý, podsaditý, mohutně stavěný muž, který vypadal trochu jako buldok a ve službách hraběte byl už deset let, protože měl mnoho cenných buldočích vlastností, se zastavil u dveří. Nedával nijak najevo, že by ho urazil Simonův prudký tón. Po pravdě řečeno, v jeho bledých očích zřetelně zajiskřilo pobavením. Muž, který kdysi bojoval s piráty po boku svého zaměstnavatele, si mohl občas něco dovolit.

„Děkuji vám, Higsone,“ řekl Simon stroze. „Pane.“ Higson sklonil hlavu a odporoučel se na chodbu. Simonův pohled okamžitě zabloudil ke dveřím, jež spojovaly jeho ložnici s Emilynou.

Něco se v něm sevřelo. Z druhého pokoje se už několik minut nic neozvalo. Jeho manželka byla zřejmě v posteli a čekala na něj.

Jeho manželka. Simon zíral na spojovací dveře a rozpomněl se, jak Emily vypadala, když vstupovala do přeplněného vesnického kostela. Kráčela dost opatrně uličkou mezi lavicemi, neboť tvrdohlavě odmítala vzít si brýle. Avšak mírná váhavost kroku spolu s ostýchavým vzrušením v zelených očích jí dodávaly auru pohádkové princezny, která se odvažuje do cizího nového světa. Její bílá toaleta lemovaná stříbrnou stuhou ten efekt jen zdůrazňovala. Simon žasl, když shledal, že se vůči ní náhle cítí velmi ochranitelsky a nesmírně majetnicky.

Celé městečko se ukázalo ve své venkovské nádheře. Nebylo pochyb, že Little Dippington vtiskl sňatku pečeť svého souhlasu. Mezi členkami literární společnosti nezůstalo jediné oko suché.

Jeho nečekané uchvácení nevěstou způsobilo, že doslova ignoroval přítomnost Brodericka Faringdona a obou Emilyných bratrů. Všichni tři pozorovali průběh událostí s uspokojivě zasmušilým výrazem a vypadali, jako by se Emily chystala k deportaci do Austrálie, místo aby se měla stát bohatou hraběnkou.

Samozřejmě, připomínal si Simon, když kráčet ke spojovacím dveřím, jeho úmyslem a cílem je, aby teď Emily byla pro Faringdony stejně ztracená, jako kdyby ji odvezli do zámorí. Po dnešní noci bude náležet zcela jen svému manželovi. Nebude už Faringdonová. Simon byl odhodlán nedovolit na to zbývajícím Faringdonům nikdy zapomenout.

S rukou na klíce se Simon rozhlédl po ložnici pána domu, kterou kdysi obýval jeho otec. Zaplavil ho prudký pocit vítězoslávy. St. Clair Hall a všechno v něm je znovu v rukou Traherna.

„Bud' ujištěn, že ho neztratím tak jako ty, otče,“ odpřisáhl Simon duchu, který se vznášel v hloubi jeho mysli.

Třiadvacet let čekání byla dlouhá doba, ale stálo to za to. A pomsta teprve začínala. Dívat se, jak Faringdonové kloužou nevyhnutelně do propastí finanční katastrofy, bude stejně uspokojivé, jako bylo dnes převzít zpátky St. Clair Hall.

Simon otevřel dveře a vstoupil do tmy ložnice, sousedící s jeho.

„Emily? Proč jsi neřekla služce, aby nechala hořet svíčku? Stydíš se, má milá?“ Simon postoupil dál do místnosti, jeho oči se přizpůsobovaly stínu. „To není nutné. Ty a já jsme už přece založili spojení na vyšší rovině, vzpomínáš si?“

Zastavil se v nohou postele s nebesy a zamračil se, když si uvědomil, že pod přikrývkami žádný zrzavý skřítek není. „Emily?“

Pak uviděl dopis, úhledně složený a zanechaný na polštáři. Projel jím závan leknutí. Simon přikročil ze strany k lůžku a popadl ten kus papíru. Odnesl ho zpátky k otevřeným dveřím, aby si ho přečetl ve světle, které sem pronikalo z jeho ložnice.

Můj nejdražší Simone!

Jestliže jsi nalezl tento list, je to proto, že ses cítil povinován vykonat manželskou povinnost. To se Ti tolik podobá, vyhovět diktátu cti a odpovědnosti, i když Tvé osobní touhy jsou jiné! Ale ručím Ti za to, že je to zcela zbytečné.

Prosím, bud' ujištěn, že nemám v úmyslu zatěžovat Tě svou nadměrnou vášní ani dnes, ani žádnou jinou noc až do té doby, kdy dokážeš pocítit jiskru opravdového citu a náklonnosti ke mně. Jsem zcela ochotna čekat tak dlouho, jak to bude nutné, i kdyby to mělo trvat léta.

Tvá milující choť

„Zatraceně, ke všem čertům.“ Simon zmačkal dopis. Pak se mu na rtech objevil lítostivý úsměv, který nahradil podrážděný výraz. Inu,

však věděl, že jeho svatební noc bude doslova zaručeně neobvyklá. Skřítci jsou nevyzpytatelné plémě.

Uvažoval, kde se asi skrývá, a rozpomněl se, že tento konkrétní skřítek bezpochyby nedokázal odolat nutkání škrábat zrovna dneska v noci do svého deníku.

Simon vyšel do setmělé chodby a zamířil ke schodišti. V domě panovalo naprosté ticho a klid. Kromě něj a Emily byli kolem jen sloužící a ti se už dávno odebrali na lože.

Simon odmítl dovolit svým novopečeným vyženěným příbuzným být i jen jedinou noc pod svou střechou. Všem třem Faringdonům mužského pohlaví bylo řečeno, že si budou muset najít jiné ubytování hned po svatebním obřadu. Simonovi bylo celkem jedno, kde stráví večer. Žil však pod dojmem, že všichni odjeli do Londýna, a to mu vyhovovalo. Čím dříve se vrátí do hráčských doupat, tím dříve je potká katastrofa.

Simon dospěl k dolnímu schodu a spatřil pruh světla, vycházejícího zpod zavřených dveří knihovny. Letmo se široce usmál a vykročil přes mramorem dlážděnou halu. Vystopovat uprchlou manželku nebylo nic moc těžkého.

Simon otevřel dveře knihovny a vstoupil do místnosti. Emily seděla za velkým stolem a zuřivě psala do vázaného svazku. Vzhledla, když uslyšela otevírat dveře. Měla na sobě svůj upjatý chintzový županek a vlasy měla vecpané pod bílý čepeček s volánky. Oči za čóčkami brýlí se jí rozšířily, když se na něj zadívala. „*Simone!*“

„Dobrý večer, má milá. Nemyslíš, že je to dost zvláštní místo, kde hodláš strávit svatební noc?“ Simon zavřel dveře a přistoupil k vychladlému krbu. Poklekl na jedno koleno, aby podpálil hraničku dřeva, která tam byla připravena. „Zdaleka ne tak pohodlné jako tvoje ložnice.“

„Simone, co tu děláš?“ Emily vyskočila. „Máš můj dopis?“

„No, ano, mám tvůj dopis.“ Simon vstal a vyndal z kapsy zmuchlaný papír. Hodil ho do plamenů, které právě roznítil. Pak otočil hlavu a usmál se na Emily přes rameno. „Velmi ohleduplné, má milá, brát v této záležitosti ohled na mou delikátní citlivost.“

Emily se zarděla a sklopila oči k desce stolu. „Já vás jen nechci zatěžovat svými nadměrnými vášněmi, mylord.“

Simon se opřel jednou paží o krbovou římsu a zauvažoval o své ženě. Opatřil si nevěstu, která přesvědčila sebe samu, že jí hrozí

nebezpečí, že svého manžela zastraší vášní. Něco takového mohlo o svatební noci napadnout jedině Emily. „Chci, abys věděla, má milá, že nepovažuji tvé vášně za břímě. Těším se na plnění své manželské povinnosti.“

„To je od tebe velmi laskavé, ale je zcela zřejmé, že bys dnes v noci pouze plnil svou povinnost, kdyby ses se mnou miloval, a to bych nesnesla.“

„Aha. A mělaš pocit, že mi to nemůžeš vysvětlit osobně? Muselas mi nechat písemný vzkaz?“

„Myslela jsem, že bude snazší, když ti prostě nechám ten dopis se sdělením, že od tebe nic neočekávám.“ Sepjala ruce a zadívala se na ně. „Je to trochu trapné mluvit o takových věcech osobně, mylord, pokud víte, jak to myslím.“

„Pro nás určitě ne,“ řekl Simon jemně. „Jak už jsi podotkla, naše komunikace se odehrává na vyšší úrovni. Ty a já můžeme volně diskutovat o věcech, které jiné dvojice mohou jen naznačovat v těch nejmlhavějších termínech.“

„Skutečně si to myslíš, Simone?“ Zvedla oči, až se setkaly s jeho pohledem.

Simon spatřil v jejím výrazu úzkost a naději a usmál se, aby skryl příval chladné spokojenosti. Dáma mu spadne do dlaně jako zralá broskev. „Ano, Emily, jsem si tím jist.“ Přistoupil ke stolku s brandy a zvedl karafu. „Myslel jsem, že i ty jsi si tím jistá. Koneckonců, to tys mi to vysvětlila.“

„No, doufala jsem, že je to pravda,“ řekla Emily upřímně. „Ale když jsem si uvědomila, proč přesně si mě bereš, nemohla jsem mít úplnou jistotu, zda prožíváš tentýž pocit čirého, metafyzického spojení jako já. Aspoň ne momentálně.“

„Ale chováš naději, že to prožiju?“

„Ach ano, Simone. Upírám všechny své naděje k takové události. Přesně proto jsem tě přemluvila, aby sis mě vzal. Ale prozatím nechci, aby ses cítil jakkoli nucen konat povinnosti manžela. Je dost zlé už to, že jsem tě přemluvila k tomuhle dobrodružství.“

Simon se zakuckal, jak mu hlt brandy zaskočil do nesprávného otvoru. „Ujišťuji tě, že si nepřipadám jako zlákaný do manželství, Emily. Jen zřídka kdy dělám, co nechci.“

„Tomu klidně věřím, mylord, ale v tomhle případě musíte připustit, že jsem použila několik dost silných argumentů ve prospěch našeho svazku. Nevzala bych si na svědomí, abych se u vás

ještě navrch ke všemu domáhala plnění manželských povinností na lůžku. Už jste mi toho tolik poskytl prostě tím, že jste mi dal své jméno! Bylo by nespravedlivé a neuvěřitelně hamižné, kdybych od vás očekávala ještě něco víc.“

„Velmi ohleduplné, má milá.“ Simon ji pozoroval vážně a přemýšlivě. Zdála se tak tragicky odhodlaná zachovat se ušlechtilé a odolat vlastní sladké vášni! Zatím ho už jen pohled na ni vzrušoval tak, jak se to žádné jiné ženě po léta nepodařilo. Měl co dělat, aby ovládl náhlý, divošský popud stáhnout Emily na koberec a učinit ji svou přímo na místě.

Projel jím záchvěv syrové touhy. Zjištění, že jeho neotřesitelné sebeovládání by mohlo být ohroženo, Simona polekalo. Nikdy neztrácel ten pocit sebekontroly kvůli ženské.

„Simone? Stalo se něco?“

Zavrtěl hlavou a opatrně postavil napůl vyprázdněnou sklenku brandy. *Zatraceně*. On tady velí. On učinil rozhodnutí uzavřít sňatek, ať si Emily myslí, co chce. On rozhodl o formě své pomsty. Je to pomsta, která srazí celou rodinu. Vyspat se dnes v noci s Emily je prostě dalším krokem celého procesu. Broderick Faringdon v téhle chvíli určitě skřípe zuby. Už chápe, že ráno bude jeho dcera cele náležet nepříteli způsobem, jakým jen žena může náležet muži. Pro Faringdony bude navždy ztracena.

Jenže nejdřív se ten skřítek musí dát zlákat, aby podlehl své vlastní okouzlující vášni, připomněl si Simon.

„Ne, má milá,“ řekl zamyšleně. „Prostě jsem uvažoval nad jednou velmi význačnou skutečností, kterou zřejmě přehlížíš.“

„Copak to je?“

„Říkáš, že jsme schopni vzácné metafyzické formy komunikace.“

„Věřím tomu celým svým srdcem, Simone. Nikdy bych jinak nenaléhala na uzavření manželství. To ti přísahám.“

Kývl. „A ty by sis přála, aby se tato ojedinelá komunikace mezi námi prohloubila a zdůraznila, je to tak?“

„Ach ano, mylorde.“ Oči jí zářily jako drahokamy. „Toužím po tom z celého srdce. Je to můj konečný cíl a jsem ochotna velmi pilně pracovat na jeho dosažení.“

„Je to hodnotné předsevzetí a já tě ujišťuji, že náš cíl je společný.“

„Simone, neumíš si představit, jak jsem šťastná, když to od tebe slyším.“

„Tak tedy. Trochu jsem o tomhle problému uvažoval. Připadá mi, že bys udělala dobře, kdybys uvážila, že jednou z metod, řekněme, zvýraznění našeho neobvyklého metafyzického vztahu, by bylo jeho rozšíření do fyzické říše, a to co nejrychleji.“

Emily na něj zírala. „Rozšíření do fyzické říše, mylorde?“

„Přesně tak. Zdá se to přece logické, ne, že fyzické a metafyzické musí být úzce spojeno?“

„No...“

„Co se stane na jedné rovině, musí určitě ovlivnit i to, co se děje v druhé. Nesouhlasíš snad?“

Emily se soustředěně zamračila. „Ty myslíš, že události na metafyzické rovině mohou být stíny toho, co se děje na fyzické rovině? To je fascinující názor. A máte úplnou pravdu, mylorde. Je v tom určitá logika.“

„S ohledem na tuhle teorii navrhuji, abys uvážila, nestálo-li by za to dovolit mi vykonat dnes v noci svou manželskou povinnost.“

„Ach ale Simone, přece bych nemohla –“

Zvedl dlaň, aby ji umlčel. „Ne kvůli tobě, ale kvůli mně.“

„Kvůli tobě?“ Zatvářila se ohromeně.

„Přesně tak. Pokud mám pravdu, pak konečný výsledek může být jedině v zájmu nás obou. Naše síly transcendentální komunikace se nesmírně zvětší. Dychtím posílit náš metafyzický svazek stejně jako ty, Emily.“

Emiliny krásné oči se naplnily srdcelomným výrazem hluboké ženské touhy. Ruce měla sepjaté tak pevně, až jí kotníky zbělely. Její něžná ústa se chvěla. „Simone, ty skutečně věříš, že to bude mít takový následek?“

Simon usoudil, že žádná žena se na něj ještě nikdy nedívala s tak upřímnou touhou. Celé jeho tělo na ni reagovalo s divokou prudkostí. Touha mu vířila v žilách jako silná droga. Vzpomínky na tu noc, kdy ji přivedl k prvnímu chvějivému vyvrcholení, mu žhnuly v mozku. *Je jeho a brzy bude všechn ten ženský žár a vášně náležen neodvolatelně jemu.*

„Ano, Emily. Jsem přesvědčen, že výsledek bude právě takový.“ Simon si uvědomil, že jeho hlas začíná znít chraplavě a slova nezřetelně. „Ujišťuji tě, že nemám námitek proti takovému experimentu, má milá. Zkusíme to a uvidíme, co se stane?“

„Ach, *Simone*.“ Emily se vyřítila kolem hrany stolu a vrhla se mu do náruče. „Mylorde, vy jste tak velkorysý, tak ušlechtilý! Nemůžu uvěřit, že jsem měla to štěstí a provdala se za vás.“

Simon se usmál do rudých kučer, které vykukovaly zpod bílého krajkového čepečku. Nedočkavost v něm tepala touhou. „To já mám štěstí, Emily.“

„Ne, ne, štěstí mám já. Patrně si nezasloužím tak báječného manžela, jako jsi ty, ne po tom, jak jsem se před pěti lety znemožnila, ale mám tě a jsem nesmírně vděčná. Musí to být osud.“

„Velmi pravděpodobně.“ Políbil ji na čelo a jemně jí sundal čepeček a brýle. Vlasy se jí vyhrnuly jako oheň kolem ramen. Pak ji políbil na víčka. Řasy se jí zatřepaly jako motýlci.

„*Simone*?“ Vzhledla k němu, svírajíc klopy jeho černého brokátového županu.

„Pst, lásko. Na dnešní večer už jsme toho namluvili dost. Přišel čas naučit se komunikovat jinými způsoby.“ Jeho ústa se přitiskla k jejím pootevřeným rtům a uslyšel jemné krátké zasténání, které jí uvízlo v hrdle.

Simon tiše zasténal a nechal svůj jazyk vklouznout do tepla Emilyných úst. Hlad v něm byl už tak silný, že nedokázal jasně uvažovat. Neurčitě si uvědomoval, že by měl vzít svou nevěstu za ruku a odvést ji nahoru, ale její ložnice mu jaksi připadala příliš vzdálená. Chtěl ji hned. Nikdy netoužil po žádné ženě s takovou intenzitou. Planul dychtivostí.

A ona ho chce. Cítil to. Sladká dychtivost, již Emily prožívala, způsobovalo, že se chvěla v Simonově náruči. Trásla se a vědomí, že je slabá touhou po něm, způsobovala, že se cítil neuvěřitelně silný a mocný.

Rozepnul jí župan a stáhl z ramen. Emily se nijak neupejpla, když jí oděv sklouzl k nohám. Simon se podíval dolů a spatřil malé, tmavé kroužky jejích vztyčených bradavek, rýsující se nájemném mušelínu nočního oděvu.

„Ty mě chceš,“ zašeptal do jejího hrdla.

„Ze všeho na světě nejvíc. Miluju tě, *Simone*.“ Ovinula mu paže kolem krku a ostýchavě ho políbila na bradu. „Budu ti dobrou ženou, to ti přísahám.“

„Ano, budeš, skřítku. Určitě budeš.“

Položil ji na koberec před krbem. Podvolila se ochotně, tiskla se k němu a skrývala uzardělou tvář v jeho županu. Simon slyšel, jak se jí trochu zadrhl dech a znovu se zachvěla.

„Je ti zima?“ zeptal se a natáhl se vedle ní.

„Ne.“ Letmo k němu vzhledla a pak skryla oči za řasami. „Ne, ten oheň docela hřeje. Není mi zima, ale jako bych byla poněkud nervózní.“

Usmál se a vsunul ruku pod okraj její noční košile. Pak sklonil hlavu a políbil ji na úpatí hrdla. „Je to velmi pochopitelná reakce za daných okolností.“

„Myslíš?“ Její pohled byl úzkostlivý.

„Jenom nejsi zvyklá na tenhle typ komunikace na fyzické rovině.“

„A ty?“

Simonem ta odpověď škubla a ještě víc ho polekala vlastní reakce. „Ne,“ slyšel sám sebe říkat přidušeně. Nikdy, co byl živ, to nebylo takovéhle. Touha nikdy nebyla tak syrová a nezvladatelná. „Ne, tohle je pro mě nové, má milá.“

Úsměv, jímž mu odpovíděla, byl rozechvělý. „Pak prozkoumáme tuhle cizí říši spolu, poutníci na cestě záhad.“

„To tedy ano,“ slíbil.

Prsty se mu mírně třásl, když rozvazoval tkanice noční košile a zvolna ji stahoval z jejího těla. Zhluboka se nadechl, když se opřel o jeden loket a zadíval se dolů na poklad, který odhalil. Žasl nad půvabnou, ženskou křivkou jejích malých nader, fascinován smyslnou šíří jejích boků, hypnotizován štíhlými tvary jejích nohou.

„Emily, ty jsi krásná.“ Natáhl se, aby sledoval prsty obrys růžového kolečka, jež korunovalo jedno smetanové ňadro. Pak zachytil bradavku mezi palec a ukazováček a jemně ji mnul sem a tam. Na dotek byla zralá a plná, jako přezrálá bobule, jenjen prasknout. Simon nedokázal odolat, sklonil hlavu a uchopil ten malý plod mezi zuby.

Emily se nahlas zajíkla a vyklenula se vstříc jeho ústům. Její prsty se mu divoce zatřály do vlasů. „*Simone!*“

Byl si vědom napětí, které v ní narůstá, a těšil se jím. Jeho vlastní tělo burácelo zpanikařenou reakcí. Ruka mu sklouzla dolů k jejímu boku, hledala husté, rudé kučery mezi jejíma nohama. Když našel horký, prýstící med, měl dojem, že zešílí. Užíral ho teď zuřivý hlad. Celé tělo měl jako v ohni.

„Simone, mně je moc divně.“

V závratí zvedl hlavu a spatřil v její tváři novou, lenivou smyslnost. Chytil ji za ruku a zavedl ji pod svůj župan. „Já vím, láska. Mně taky. Dotýkej se mě, Emily.“ Setřásl ze sebe župan. „*Dotýkej se mě.*“ Pevně přitáhl její dlaň ke svému naběhlému mužství.

Emily vyvalila oči zděšením a úžasem. „Simone, není ti něco?“

„Je, ale díky tobě mě to brzo přejde.“ Konejšivě ji políbil na rty, ale nedovolil jí odtáhnout ruku. „To je ale příjemné, má milá. Ach ano, oviň kolem mě prsty. Drž mě.“ Zvolna se pohyboval mezi jejími prsty, trýznil se, až měl dojem, že z něj začnou šlehat plameny.

Když se přestala pokoušet odtáhnout prsty a místo toho ji zřejmě čím dál víc zajímala reakce jeho těla, pustil Simon její ruku. Pak se dotýkal hedvábné pokožky jejích stehen, přejížděl po nich nazdařbůh, až skončil u buclatých okvětních lístků, které střežily její tajemství. Zvolna vsunul jeden prst do malého, těsného otvoru. Současně našel palcem pecičku citlivého ženského těla.

Emily vykřikla a její ruka se křečovitě sevřela kolem jeho údu. Simon prudce nasál dech, jeho sebeovládání bez varování prasklo a zlomilo se. V té chvíli si uvědomil, že už nedokáže čekat ani minutu. Působila na něj příliš mocně. Neponíží se tím, že by vyvrcholil v jejích prstech, vyžil své sémě na její něžné břicho.

„Emily, je čas. Bůh mi pomoz, nemohu čekat.“ Převalil se na ni a natáhl ruku dolů, aby jí roztáhl stehna široko od sebe. Navedl svůj úd do jejího malého, vlhkého jádra.

„Simone?“

„Věříš mi, maličká?“

„Ach ano, Simone, úplně ti věřím.“ Vzhledla k němu skrze řasy, paže ovinuté kolem jeho zad.

„Přísahám, že tě budu vždycky ochraňovat, Emily. Pamatuj si to. Ať se stane cokoliv, věz, že se o tebe vždycky postarám.“

„Ano, Simone.“

Simon se na ni několik vteřin upřeně díval a říkal si, že nikdy neviděl nic tak báječného jako Emily, vznášející se na pokraji vlastní vášně. Špička jazyka jí přejížděla po plném dolním rtu. Na tvářích měla půvabný ruměnec. Její tělo bylo na dotek pevné a odolné a úžasně erotické. Musí být opatrný, připomínal si. Je panna a on jí nechce ublížit.

Avšak touha pohroužit se do Emilyna tepla překonávala jeho smysly. Pootevřel si ji prsty, mírně ji napjal, než se zvolna do ní

zasunul. Pak bojoval o nadvládu s přílivem sil vlastního těla. Na čele mu vyrazil pot, kterým mu zvlhla i hrud'.

„Simone?“ Emilyn hlas zněl zmateně. Její tělo teď zachvacovalo jiné napětí, vycházející spíš z obav než ze smyslné nedočkavosti.

„Teď poprvé to pro tebe možná nebude snadné,“ vypravil ze sebe. „Jsi tuze malá a těsná.“

„Nejsem si jistá, jestli se mi tahle část líbí, Simone.“

Zasténal. „Snaž se uvolnit. Věř mi, maličká. Drž se mě a odevzdej se mi.“

„Ty opravdu věříš, že tohle zvýrazní naši komunikaci na vyšší rovině?“ zeptala se s náznakem zoufalství.

„Ano. Bože, *ano*.“ Nedokázal se už ovládat. Ostrým, silným, pronikavým pohybem se pohroužil hluboko do ní. Současně ji k sobě přitiskl a jeho ústa zakryla její, vypil jí ze rtů užaslé zajíknutí. Cítil, jak se mu její nehty zaryly do zad.

„Krucinál, Simone.“ Emily měla oči pevně zavřené. Dýchala rychle a celé tělo se jí třásl.

Simon se vůlí přiměl na okamžik znehybnět, nabíral velikými doušky vzduch a čekal, až se Emily přizpůsobí tomu vpádu. Nehýbala se. Bylo zřejmé, že se bojí pohnout.

„Emily. Emily, má milá, podívej se na mě,“ prosil Simon. Jeho sebeovládání bylo na samém krajíčku. „Ublížil jsem ti?“

Řasy se jí zatřepetaly a zvedly. Všechny stopy smyslnosti z drahokamů jejích očí vymizely. Jako by je nahradil statečný, odhodlaný výraz. „Už je po všem?“

Simon tiše zaklel. Byla tak malá a štíhlá a měkká. Připadal si velký a těžký a nemotorný a jako by se nedokázal otfásat, jak zápolil, aby se udržel na uzdě.

„Ne,“ zamumlal. „Není tak docela po všem.“

„To je...,“ olízla si rty, „...smůla.“

„Zatraceně, Emily. Nezvládl jsem to dobře. Promiň. Měl jsem postupovat pomaleji.“

„To by možná pomohlo,“ souhlasila zadýchaně. „Ale nesmíš si nic vyčítat, můj nejdražší Simone.“ Zkusmo ho pohladila po zádech. „Tehle druh komunikace zřejmě vyžaduje trošku cviku.“

Simon v sobě zdusil zvuk, který mohl být stejně smíchem jako stenem. Sám si nebyl jistý. Jeho smysly se vzpínaly jako spřežení plnokrevných hřebců s přitaženými opratěmi.

„Ano. Cviku,“ řekl Simon. „Budeme hodně cvičit, ty a já.“ Opatrně, napínaje do poslední unce veškerou sílu vůle, kterou ještě dokázal v sobě nashromáždit, se v ní začal pohybovat. Vysunul se skoro úplně z jejího těsného průchodu a pak se zvolna probojoval zpátky do ní.

Simon ucítil, jak se pod ním Emily zdráhavě zavrtěla, snažíc se přizpůsobit podivnému pocitu, že má v sobě muže. Ten malý, rozkošný pohyb už byl na něj moc. Nevydržel to.

„Emily, ne, lásko. Nehýbej se...“

Už bylo pozdě. S chraplavým, tlumeným výkřikem do ní tepal, tiskl ji do koberce, objímal ji, jako by ji už nikdy nechtěl pustit. Žár z tančících plamenů krbu jako by se spojoval s teplem samotné Emily. Simon se vzdal vše překonávajícímu vyvrcholení, ztracen v těle ženy, jak se v něm ještě nikdy neztratil.

Po jeden nekonečný okamžik se vznášel ve vzduchoprázdnu a pak se s tlumeným stenem sesul na Emily. Dlouhou dobu ležel, tělo kluzké potem, všechny svaly uvolněné. Neurčitě si uvědomoval, že si nikdy v životě nepřipadal tak úplně nasycen a uspokojen. Zvolna nabral dech a otevřel oči.

Emily se na něj ostýchavě usmívala, pohled plný zvědavosti a tázavého úžasu. „No?“ otázala se, když uviděla, jak se mu zvedly řasy.

Simon na ni shlížel dolů a připadal si nadmíru slabomyslně. „No co?“

„Fungovalo to, co myslíš?“

Simon si uvědomil, že ztratil nit konverzace. Snažil se soustředit. „Co fungovalo?“

„Náš experiment se zvýrazněním metafyzické komunikace. Připadáš si teď ke mně bližší na transcendentální rovině, Simone?“

„Dobrý bože.“ Zamrkal a zvolna se překulil na bok, přivinul si ji k nahé hrudi. Pár vteřin zíral do vysokého stropu a snažil se vzpamatovat.

„Simone?“ Ostýchavě se dotkla chloupků na jeho hrudi.

„U všech ďasů pekelných, ano,“ zavrčel a v duchu si říkal, že metafyzická komunikace je to poslední, o čem se mu v daném okamžiku chce uvažovat.

„To jsem ráda,“ řekla prostě a položila si hlavu na jeho rameno.

Simon pohlédl na její rudé kučery, lesknoucí se v odraženém žáru ohně. *Jako leštěná měď*, říkal si. Pak ho plnou silou zasáhla realita. „Tohle je naše svatební noc.“

„Ano.“

„Naše svatební noc a já se s tebou právě vyspal na podlaze knihovny. *V knihovně*, proboha.“

„Mně se víc zamlouvá myšlenka, že ses se mnou právě *miloval* na podlaze knihovny,“ řekla Emily a obrovsky zívla.

„Musel jsem přijít o rozum.“ Simon se prudce posadil a prohrábl si vlasy. „Měli bychom být nahoře v tvé posteli. Nebo v mé posteli.“

„Nepanikař, Simone. Mně nijak zvlášť nezáleží na tom, kde strávíme naši svatební noc.“ Emily se ospale usmála. „Ve svém deníku mohu podrobnosti vynechat, jestli chceš.“

„Dobrý bože. Podrobnosti v tom svém ztraceném deníku rozhodně vynech.“ Vstal a kvapně si oblékl župan. Pak se natáhl dolů k Emily, zvedl ji na nohy a natáhl jí mušelínovou noční košili přes hlavu. Viděl, že je potřísněna zbytky jejich milování a důkazem jejího panenství, a uvědomil si, že zřejmě na tom kuse oděvu ležela, když si ji vzal. Rychle ji nacpal do chintzového županu. Zaplavil ho neurčitý závan provinilosti.

„Emily, není ti nic?“

Nakřčila nos. „Připadám si taková lepkavá. A trošičku rozbolavělá. Ale jinak je mi dobře. A co ty? Nechybí ti nic, Simone?“

„Ne, nechybí mi vůbec nic,“ odvětil nabručeně. Zvedl ji do náručí a vyrazil ke dveřím.

Ale něco mu chybělo. Připadal si velmi divně a ten pocit se mu nezamlouval. *S touhle ženskou úplně ztratil sebeovládání.*

To se mu ještě nikdy nestalo. Měl být pánem situace od začátku až do konce. Měl celou tu záležitost provést daleko jemněji. Místo toho se dal smést do víru vášně, která se mu vymkla z rukou.

Simon chmurně uznával, že jeho žena, ten rudovlasý skřítek, byla dnes v noci pánem situace, ať už o tom věděla nebo ne. Vedla ho v roztomilém tanci od okamžiku, kdy našel ten dopis na polštáři. Simon uvažoval, zda vůbec tuší, jakou moc nad ním dnes v noci vyvinula. Zeny zpravidla pochopí, jakou mají moc, velmi rychle, a žena z Faringdonová rodu využije této výhody rychleji než kterákoliv jiná.

Jenže ona už není Faringdonová, připomněl si Simon. Teď je jeho.

„Simone,“ Emily na něj nejistě koukla, když ji nesl ke schodišti, „ty se zlobíš?“

„Ne, Emily,“ prohlásil, když vykročil nahoru po schodišti s rudým kobercem. „Nezlobím se.“

„Máš dost divný výraz.“ Vesele a klidně se usmála. „Nejspíš jsou to ještě dodatečné účinky naší snahy komunikovat na fyzické a metafyzické rovině současně. Velmi únavné, že?“

„Zatraceně sakra únavné,“ řekl Simon.

Emily nedočkavě spěchala nazítří ráno dolů k snídani, jen aby zjistila, že si své nové, růžově květované ranní šaty brala zbytečně. Simon nečekal, aby jí pochválil plizovaný volánek u krku ani vyšívaní na sukni, na níž vesnická švadlena pracovala s takovou pílí. Bylo jí sděleno, že vyrazil dost časně na vyjížďku.

Emily zklamaně usedla a mrzutě se dívala, jak jí lokaj nalévá kávu. Včera v noci, když ji Simon odnesl do postele a pak odešel do svého pokoje, byla hluboce zklamána. Ale říkala si, že takhle to v módním světě chodí. Všichni vědí, že manželské páry jen zřídkakdy spí spolu po celou noc. Konvenční manželství vedla ke vztahům, v nichž lidé vyžadovali hodně soukromí.

Ale i když věděla, že se provinila zlákaním Simona do konvenčního manželství, aspoň z jeho strany, byla si Em jista, že její vztah s ním bude značně odlišný. Zvlášť po tom, co se událo předchozí noci.

Emily cítila, jak jí znovu tělem proudí slabé, nezemské vzrušení, když se jí ta vzpomínka vracela. Rděla se teď jen při pomyšlení na to, jaký to byl pocit, ležet nahá v Simonově náruči u krbu. Nervy ji brněly při vzpomínce na ten zvláštní, uhrančivý třpyt v manželových zlatých očích, když ji pod sebou drtil na koberci. Bylo šokující, a přece zvláště vzrušující uvědomit si, že do ní doopravdy vstoupil, že se stal její součástí.

Ten zážitek se vůbec nepodobal ničemu, co si kdy představovala. Smysly se jí doslova svíjely pod tím nápořem. Pravda, nezažila ten vzrušující pocit uvolnění, který jí Simon poskytl tehdy poprvé, kdy ji intimně laskal, ale to, co se stalo včerejší noci, bylo daleko významnější. Na nějaký čas byli spojeni v jedinou bytost.

Simon měl úplnou pravdu, říkala si Emily, když upíjela kávu. Takové fyzické spojení muselo zvýraznit jejich spojení na transcendentální rovině. Bylo nepředstavitelné, že něco tak omračujícího, tak mocného a nepřekonatelného, by mohlo neovlivnit události v metafyzickém světě. Mezi těmi dvěma říšemi musí existovat spojení.

Věřila, že Simon to chápe a že vznešeně trval na vykonání své manželské povinnosti ve jménu metafyzického experimentu. Byl očividně odhodlán dosáhnout toho, aby toto manželství fungovalo. A Emily prostě věděla, že dřív nebo později ji začne milovat stejně jako ona miluje jeho.

Bylo to nevyhnutelné, zvlášť teď, když byla jejich komunikace zdůrazněna na fyzické i metafyzické úrovni.

Přesto, i když byla zvyklá snídat o samotě, dnes jí ticho v ranním pokoji připadalo nečekaně zasmušilé. Nijak netoužila zde prodlévat. Teskně si pomyslela, že by to bylo hezké, kdyby ji Simon vyzval, aby si na projížďku vyrazila s ním, když do místnosti vstoupil Duckett. Jeho zakyslá tvář byla poskládána do vážných, nesouhlasných vrásek.

„Račte prominout, madam,“ řekl Duckett upjatě, „ale váš otec poslal jednoho mládence ke kuchyni se vzkazem. Zřejmě se vyžaduje vaše přítomnost v jižní zahradě.“

Emily užasle vzhledla. „Můj otec? Ale ten odjel hned po svatbě s Devlinem a Charlesem do Londýna.“

Duckett se zatvářil ještě chmurněji než kdy jindy, pokud vůbec bylo něco takového možné. „Zřejmě neodjel, madam. Obávám se, že v současné době se nalézá v jižní zahradě.“

„To je ale zvláštní. Proč nepřijde do domu?“

Duckett si odkašlal a pravil s náznakem zadostiučinění: „Pokud vím, jeho lordstvo hrabě zakázalo vašemu otci vstupovat do domu bez výslovného souhlasu jeho lordstva, madam. Mám za to, že tato dohoda byla učiněna včera po bohoslužbě.“

Emily vyvalila oči úžasem. Věděla, že mezi jejím otcem a manželem nepanuje zrovna láska. Ale obchod byl uzavřen toho dne, kdy poslouchala za knihovnou oba muže, jak vyjednávají v knihovně o její budoucnosti. Simon naznačil, že vyhoví-li její otec jeho požadavkům, může Broderick Faringdon s Emily nadále komunikovat. Byla si jistá, že se na tom shodli.

„Došlo k nějakému nedorozumění,“ řekla Emily majordomovi.

Duckett se rozhodl tuto neoddiskutovatelnou skutečnost ignorovat. „Pokud jde o to, nemohu se vyjádřit, madam. Máni někoho poslat, aby panu Faringdonovi sdělil, že nejste k zastižení?“

„Dobrotivé nebe, to ne, Duckette.“ Emily vyskočila. „Jsem k zastižení, jak vidíte. Abych řekla pravdu, ráda slyším, že můj otec je dosud nablízku. Neměla jsem příležitost se s ním ani se svými bratry

včera jaksepatří rozloučit. Měla jsem tolik práce! Ani jsem si neuvědomila, že má rodina odjela do Londýna, dokud se o tom Blade nezminil. A to už bylo pozdě.“

„Ano, madam.“ Duckett sklonil hlavu. „Pošlu Lizzii nahoru, aby vám přinesla přehoz. Venku je dnes dost chladno.“

„To nevádí, Duckette.“ Emily vyhlédla ven na jasné dubnové slunce, které proudilo oknem do ranního salonku. „Nebudu nic potřebovat. Bude příjemný den.“

„Jak je libo, madam.“ Duckett si odkašlal. „Uvědomuji si, že není na místě, abych se k této věci nadále nějak vyjadřoval, madam, ale...“

„Ano, Duckette? Copak je?“

„Jen mě napadlo, zda madam uvážila, je-li, ehm, moudré sejít se s panem Faringdonem v jižní zahradě.“

Emily se zasmála. „Dobrý bože, Duckette, setkám se se svým otcem, ne s milencem nebo vrahem.“

„Ovšem, madam.“ Duckettův výraz naznačoval, že o jejím názoru pochybuje. „Prostě mě napadlo, že by možná jeho lordstvo mělo jisté výhrady, týkající se patřičnosti situace.“

„Ach propánakrále, Duckette. Já vám vůbec nerozumím. Mluvíme o mém otci.“ Emily obešla stůl. Konejšivě se usmála na Ducketta, když procházela dveřmi kolem něj. „Nedělejte si starosti s tím, co by Blade mohl na to téma říci. Mezi jím a mnou existuje ojedinělá forma komunikace, víte? Rozumíme si navzájem velmi dobře.“

„Aha.“ Duckett vypadal nepřesvědčený.

Emily nevěnovala další pozornost majordomovým viditelným pochybnostem. Duckett nemůže vědět, co se událo mezi ní a Simonem předchozí noci. Tudíž nemohl zdaleka pochopit povahu toho převelice zdůrazněného metafyzického vztahu, který nyní Emily sdílela se svým manželem.

Emily se rozhodla to nedorozumění ihned objasnit. Simon by rozhodně nikdy nebránil jejímu otci vídat se s ní po svatbě. Není to třeba. Ta hrozba byla jen nástrojem při vyjednávání, který Simon použil ve snaze dosáhnout spravedlnosti.

Den byl skutečně slunný, ale vzduch byl rozhodně chladný. Emily prožila celý svůj život na venkově a poznala znamení. Blíží se bouře. V noci bude pršet.

Rozhlédla se po jižní zahradě s uspokojením a vydala se k protějšnému konci. Narcisy a rané růže už začínaly kvést s okázalou

bujností a vzduch byl plný těžké vůně květin. Malá, ozdobná fontána s cherubínem, třímajícím nádobu, z níž prýštila voda, tvořila ohnisko zahrady. Za fontánou byl vysoký živý plot.

Broderick Faringdon čekal za živým plotem. Vynořil se s kradmým výrazem a hbitě se rozhlédl napravo i nalevo.

„Papá.“ Emily se usmála na svého hezkého otce a spěchala mu vstříc. „To jsem ráda, že ses přišel rozloučit. Moc mě mrzelo, že jsem včera nestihla dát tobě a dvojčatům sbohem. Moc se toho dělo a tolik lidí bylo kolem! Byla to krásná svatba, že? Všichni z okolí tam byli a všichni jako by ze mě měli takovou radost!“

„Bodejť, Blade tě zaměstnával dost, co?“ souhlasil Broderick temně. „Hnal tě jak splašenou, tak jest. Pořád tě držel u tance a pití a návštěv, takže sis ani nevšimla, když od tebe poslal pryč tvou rodinu. Já jsem tady nucený plazit se kolem jako zloděj v noci, jen abych se rozloučil se svou jedinou dcerou.“

Emily naklonila hlavu ke straně. „Poslal tě pryč? O čem to pro všechno na světě mluvíš, papá?“

Broderick potřásl hlavou s výrazem trpkého smutku. „Moje ubohé, nevinné děvče. Ty ještě pořád nemáš zdání, do čeho ses to dostala, víd?“

„Prosím, neboj se o mě, papá. Víím, co dělám, a jsem se svým manželstvím zcela spokojená.“

Broderick na ni vrhl ostrý pohled. „Jsi? To bych rád věděl, jak dlouho budeš spokojená. Škoda už na každý pád nejspíš nastala, hm? Blade si nejspíš nedá nic ujít.“

„Jaká škoda? Papá, vysvětli mi to laskavě.“

Broderick na ni zamyšleně koukl, jiskru naděje v očích. „Nejspíš neexistuje naděje, že tě Blade včera v noci nechal na pokoji, že? Není naděje na anulování?“

Emilyna tvář zaplála. „Můj ty smutku, papá! Co to říkáš!“

„Tak tedy. Teď není čas na panenský ruměnec. Tady jde o kšeft.“ Broderick na ni pohlédl s ještě větší nadějí. „Jen mi pověz pravdu, děvče. Jsi dosud nedotčená? Protože pokud ano, není ještě pozdě. Můžeme se postarat a necháme to celé zvrátit.“

„No tohle, papá.“ Emilyny rozpaky se změnily v podrážděnost. Hrdě se vztyčila. „Nehodlám usilovat o anulování sňatku. Jsem velmi šťastně vdaná žena.“

„Kruci. Naděje tedy neexistuje.“

„Naděje na co? Co se mi pokoušíš říct?“

Broderick dramaticky vzdychl. „Tohle je konec, mé nejdražší dítě. Rozluč se se svým milujícím papá, neboť ho už nikdy neuvidíš.“

„Nebud' směšný. Ovšemže se zase uvidíme. Simon a já pojedeme po líbáncích do Londýna. Budu mít habaděj příležitosti navštívit tebe i dvojčata. Nejspíš vás tam budu vídat častěji, než dokud jsem žila tady v St. Clair Hall. Koneckonců, vy tři jste mě přijížděli navštívit, jen když jste měli delší smolné období v hernách.“

„Ne, Emily. Ty si pořád neuvědomuješ, jakou příšeru sis vzala. Blade se rozhodl, že už nikdy nebudeš mít se svou rodinou nic společného.“

„Ty mu špatně rozumíš, papá,“ řekla Emily hbitě. „Je pravda, že trval na tom, aby mu byl St. Clair Hall předán, a využil hrozbu, že mi zabráni se s vámi stýkat, aby si svůj požadavek vynutil. Ale dosáhl svého cíle. Spravedlnosti bylo učiněno zadost.“

Broderick unaveně klesl na okraj fontány. „Ty ho neznáš, Emily. To, že získal zpátky dům, to byl teprve začátek. Nebude mít klid, dokud Faringdony nezničí do posledního.“

„Papá, jestli se bojíš o finance,“ začala Emily zvolna, „tak nemusíš. Jsem si zcela jistá, že Blade už bude se svou pomstou spokojen. Možná nesouhlasí s tím, abych kryla přehnané výstřednosti na naší straně, ale rozhodně nebude mít námitky, abych nadále řídila tvoje obchodní záležitosti.“

„Ach, mé nevinné jehňátko. Prostě dosud nechápeš povahu té bestie, která tě vlákala do manželství. I já jsem choval naděje, že nám dovolí pokračovat jako dřív. To byl jediný důvod, proč jsem souhlasil s jeho nabídkou. Jenže včera, potom co si tě bezpečně k sobě přikoval, mi sdělil, že ti nehodlá dovolit starat se nadále o Faringdonovy obchodní záležitosti.“

Emily se zamračila. „Já jsem o takovém rozhodnutí nic neslyšela. Jsem přesvědčena, žeš mu správně neporozuměl, papá. Jak už jsem řekla, bude se bezpochyby stavět poněkud záporně k vašim finančním výstřelkům, ale neodřízne vás ode mě úplně.“

„Ty jsi ale pošetilá, naivní husa, mé milé dítě.“ Broderick potřásl hlavou a pak vstal a rozevřel náruč. „Tohle je možná naposled, co vidím tvou sladkou tvář. Pojď políbit svého papá na rozloučenou. Vzpomínej na mě a na své bratry v dobrém, Emily. Doopravdy jsme tě měli rádi.“

Emily začínala být poplašená. „Papá, kéž bys přestal mluvit takové nesmysly.“

„Sbohem, má milá. Přeu ti šťastný život, ale obávám se, že jsi odsouzena ke zkáze stejně jako zbytek tvého rodu.“

„Chápeš to všechno špatně, papá.“ Emily nejistě vstoupila zpět do otcova objetí. „Nikdy bych nesouhlasila s tím, že budu navždy odloučena od své rodiny. To přece víš. A Simon by nikdy na něčem takovém netrval.“

Broderick ji pevně objal, jako by doopravdy neočekával, že ji ještě někdy uvidí. Pak ji pustil a shlédl na ni přimhouřenýma očima. „Emily, jestli nás doopravdy nechceš opustit –“

„Ovšemže vás neopustím,“ ujistila ho impulzivně. „Miluju tebe i dvojčata, papá. To přece víš.“

„Jestli to myslíš vážně, jestli hodláš plnit svou povinnost vůči nám, pak musíme učinit několik praktických opatření,“ řekl Broderick hbitě. „Musíme vymyslet způsob, jak můžeš nadále řídit naše záležitosti a posílat instrukce Davenportovi. Už jsem o tom trochu uvažoval a jsem přesvědčen, že nejsnazší způsob, jak ten problém zvládnout, je dohodnout si pravidelné tajné schůzky.“

„Tajné schůzky?“

„Přesně tak. Poslouchej bedlivě. Buď já, nebo některé z dvojčat nalezneme způsob, jak tě dvakrát do měsíce kontaktovat. Můžeš při té příležitosti vždy vzkázat instrukce Davenportovi. Budeme muset být samozřejmě nesmírně diskrétní, ale já myslím, že se to dá zařídit, zvláště když budeš ve městě. Je tam mnohem víc příležitostí, s ohledem na parky a divadla a okrasné zahrady.“

„Ale papá –“

„Nepanikař, Emily. Všechno to vyjde,“ řekl Broderick vesele. „Blade o tebe určitě dost brzo ztratí zájem. Provedl, co bylo třeba, a ty nejsi koneckonců tak docela jeho typ, že? Vidí v tobě jen prostředek k dosažení svého cíle.“

„Jakého cíle?“ otázala se.

„Přece totálně zničit Faringdony, samozřejmě. Ale my si s ním poradíme. Brzy budeš mít hodně času jen pro sebe, a to se bude dokonale hodit k našim plánům, hm? Všechno bude přesně jako předtím, než se ukázal.“

Emily otvírala ústa, aby sdělila otci, že její vztah se Simonem je daleko významnější, daleko blaženější a nezemštější, než si zřejmě dokáže představit. Ale ještě než to stihla vysvětlit, přerušil ji Blade osobně.

Zírala v úžasu na to, jak se Simon ležérně vynořil zpoza vysokého živého plotu. Pak se rozzářila. „Výtečně, vy jste se vrátil, mylordo. Teď snad můžeme to nedorozumění vysvětlit.“

Simon si jí nevšímal, oči se mu studeně třpytily, jak je upíral na jejího otce. „Měl jsem tušení, že se dřív nebo později ukážete, Faringdone. Přišel jste se s dcerou láskyplně rozloučit, že?“

Hrabě se zdál ve svém jezdeckém úboru velký a šel z něj strach. Ramena měl pod těsně padnoucím kabátem široká a mocná a jeho nohavice zdůrazňovaly štíhlou svalnatost jeho těla. Švihal jezdeckým bičikem o horní část lesklých černých holínek a s odporem hleděl na Emilyna otce.

Broderick Faringdon se polekaně otočil, výraz zprvu polekaný a pak hněvivý. „Tak koukejte, Blade. Člověk se musí rozloučit se svou jedinou dcerou. Rozhodně jste mi k tomu včera neposkytl příležitost.“

Simon se pousmál. „Nechtěl jsem, abyste se potloukal nablízku déle, než je absolutně nezbytné. Ale dnes mi mé zdroje sdělily, že jste strávil noc v nedalekém zájezdním hostinci namísto na cestě do města. Nijak zvlášť mě nepřekvapilo, když mi před pár minutami můj nový majordom sdělil, že Emily převzala vzkaz, aby se dostavila do jižní zahrady. Ale obávám se, že skutečně nemohu dopustit takovéhle tajné schůzky, Faringdone.“

Emily se s úlevou zasmála. „Přesně to mu říkám, Simone. Věděla jsem, že mu nehodláš zamezit vstup do domu. Není třeba zařizovat takovéhle schůzky, když může pěkně přijít na návštěvu do salonu. Ale papá zřejmě trpí dojmem, že nechceš, aby mě ještě někdy viděl.“

Oba muži na ni pohlédli s takovým úžasem, jako by cherub na fontáně právě promluvil.

Simon na ni chladně civěl. „Patrně nebude možné se tvému otci úplně vyhýbat, zvlášť až budeme ve městě. Ale nikdy, za žádných okolností, se s ním ani s dvojčaty nesejdeš o samotě. Při těch vzácných příležitostech, kdy pocítíme povinnost sejít se s tvou rodinou, tě budu vždy doprovázet. Rozumíš tomu, Emily?“

„Ale Simone...“ Zírala na něj, zaražena nesmiřitelným tónem jeho hlasu. „Dozajista zacházíš příliš daleko. Není nic špatného na tom, když navštívím vlastní příbuzné.“

„Zatracená pravda,“ řekl Broderick hbitě a otočil se zpátky k hraběti. „Krucinál, my jsme její rodina, člověče.“

„Už ne. Emily už má novou rodinu,“ řekl Simon. „A můžete se spolehnout na to, že jako její manžel se o ni postarám a ochráním ji před těmi, kteří ji chtějí využívat.“

„Zatraceně, u všech hromů, Blade,“ vyprskl Faringdon. „Nemůžete to děvče držet jako vězně.“

„Ne?“ Simon se znovu pleskl jezdeckým bičíkem o holínku. Vypadal skoro pobaveně.

Emily se nezamlouvala atmosféra, panující mezi oběma muži. Děsilo ji to. Položila ruku na rukáv otcova kabátu. „Papá, prosím, dneska se se Simonem nehádej. Máme líbánky. Všechno se určitě nějak vyvrbí. Snad by bylo nejlepší, kdybys hned odjel do Londýna.“

„Výtečný nápad, Faringdone.“ Simon si opřel jednu holínku o okraj fontány a protáhl jezdecký bičík mezi prsty. Podařilo se mu vložit do toho drobného, ležérního gesta výhružné náznaky. „Měl byste se odporoučet. Londýnské herny už na vás čekají, ne? Bude to zábava, sledovat, jak dlouho si udržíte členství v klubech na St. James.“

„Zatracený chlape.“ Broderick se zatvářil zaraženě. „Vyhrožujete, že mě dáte vyhodit z klubů?“

„Vůbec ne.“ Simon si smetl maličké zrnko hlíny z kalhot. „Dokázal bych to, samozřejmě. Jenže není třeba zacházet do takových extrémů. Vyhodí vás sami od sebe docela brzy, a vaše syny taky, až už nebudete moci platit své čestné dluhy. A až vám dojde štěstí v počestných klubech, budete nuceni chodit do hráčských doupat, kde vás štěstí opustí ještě rychleji, že?“

„Můj bože, člověče,“ vydechl Faringdon a zbledl.

Emily už byla doopravdy zděšená. Konečněji svitlo, že antagonismus mezi Simonem a jejím otcem je daleko hlubší, než se zpočátku zdálo. „Simone?“ zašeptala zdráhavě.

„Vrať se do domu, Emily. Promluvím si s tebou později.“

„Simone, chci s tebou mluvit hned.“

„Udělej to, Emily.“ Broderick si narazil klobouk pevněji na hlavu, modré oči rozjasněné vztekem a zoufalstvím. „Dohaduj se s tou příšerou, co sis vzala, jestli můžeš. Ale nepočítej s tím, že ho dokážeš obměkčit vůči své rodině. Nenávidí nás všechny, dokonce i dvojčata, která mu nikdy nic neudělala. A jestliže je nenávidí, určitě opovrhne i tebou. Koneckonců, jsi taky jenom Faringdonová.“

„Papá, ty to nechápeš.“

„*Taky jenom Faringdonová,*“ opakoval Broderick divoce. „Uvaž to dobře, Emily, až za tebou přijde uprostřed noci a bude se dožadovat svých manželských práv. Uvažuj o tom, až s ním budeš ležet a on na tobě bude rádit, jako když hřebec nakrývá klisnu.“

Emily se zajíkla upřímným zděšením. Ruka jí vylétla k ústům, oči za čóčkami brýlí se rozšířily. Žádný muž nikdy takhle v její přítomnosti nemluvil, dokonce ani dvojčata ne, když ji škádli.

„Vypadněte odtud, Faringdone,“ řekl Simon nebezpečně tichým hlasem. Spustil nohu v holínce dolů z okraje kašny. „*Hned.*“

„Přeju ti radost v manželském loži, má nejdražší dcero,“ řekl Broderick sarkasticky. Otočil se na patě a odešel.

Emily se chtělo otce zavolat, ale jako by ztratila hlas. Jen tam stála a němě za ním hleděla a pak se Simon pohnul. Stoupl si přímo před ni, zablokoval jí výhled na otcova vzdalující se záda. Oči měl strašlivě bezcitné.

„Ach Simone, on to nechápe,“ řekla Emily tiše.

„Tím bych si nebyl tak jistý.“ Simon ji vzal za paži a vedl ji zpátky k domu. „Mám dokonce za to, že konečně začíná velmi dobře chápat.“

„Ale on si neuvědomuje, že náš vztah je úplně jiný, než on si představuje.“ Vrhla úkosem na manželův lhostejný profil pátravý pohled. Mlčky ho vybízela, aby s ní souhlasil. „Dělá si o mě starosti, protože neví o zvláštní formě našeho spojení. Nestudoval metafyzické otázky.“

„Tomu klidně věřím. To jediné, co kdy tvůj otec studoval, byly karty, které dostal do ruky. Emily, myslím, že bych ti měl dát velmi jasně najevo, že jsem myslel vážně to, co jsem řekl před několika minutami. Nebudeš nikdy o samotě se svým otcem ani s bratry. Budu s tebou, kdykoli se s nimi setkáš, a tyto příležitosti se omezí na minimum. Ani nebudeš posílat Davenportovi žádné další instrukce stran jejich finančních záležitostí.“

„Simone, já vím, že ses chtěl mému otci pomstít, ale určitě jsi spokojen s tím, žeš získal nazpátek St. Clair Hall. Víím, žeš otci vyhrožoval, že mu ke mně neumožníš přístup, ale určitě jsi nehodlal tu hrozbu uskutečnit, když jsi dostal dům.“

„Proč si myslíš, že bych se měl spokojit tím, že mám nazpátek dům? Tvůj otec rozprodal všechny rodinné pozemky. Nic nemůže nahradit nemovitostí, které jsme ztratili. A nic nemůže napravit skutečnost, že si můj otec prohnal kulku mozkiem kvůli tomu, co mu

tvůj otec udělal. Nic nemůže napravit skutečnost, že má matka chřadla a zemřela kvůli činům tvého otce. Nic nemůže napravit skutečnost, že tvůj otec zničil mou rodinu.“

Emily byla omráčena hloubkou hněvu a trpkosti v Simonově hlase. Ještě nikdy neodhalil tak silné citové pohnutí. Poprvé si začínala uvědomovat, že Simonovy pocity vůči její rodině daleko přesahují prostou touhu po spravedlnosti.

„Chápu a opravdu mě to mrzí,“ řekla Emily rychle. „To určitě víš. Ale všechno se to událo už dávno. Týká se to našich rodičů, ne nás. Bylo to dílo předchozí generace. Když teď máš nazpátek St. Clair Hall, musíš opustit minulost. Jinak tě to bude jen trýznit. Simone, musíš hledět do budoucnosti.“

„Vážně? A o čem mi přesně doporučuješ uvažovat, až budu civět do budoucnosti?“ zeptal se Simon suše.

Emily se zhluboka nadechla. „Inu, je tu otázka našeho vztahu, mylorde,“ navrhla opatrně. „Jak jste podotkl včera v noci, značně se teď zvýraznil a prohloubil naším fyzickým spojením. Sdílíme cosi velmi zvláštního. Dozajista budete chtít opustit smutek minulosti a soustředit se místo toho na radosti našich velice rozšířených metod komunikace.“

Shlédl na ni, obočí vyklenuté s ledovým pobavením. „Naznačuješ, že se zřeknu zbytku své pomsty proti tvé rodině výměnou za radosti manželského lože?“

Emily si byla čím dál tím méně jista Simonovou náladou. Zaplavil ji hluboký odpor, když k němu vzhlédla skrze své brýle. Náhle vypadal velmi nebezpečně, drak pronikl do jižní zahrady, drak hledající kořist.

„Včera v noci,“ řekla Emily zvolna, „jsi říkal, že pro nás rozkoše manželského lože budou jedinečné. Říkals mi, že budou spojeny s čirými a vznešenými vášněmi metafyzické říše. Že se naše spojení odehraje na transcendentální stejně jako na fyzické rovině. Takový vztah je určitě velmi zvláštní a měl by se pěstovat a hýčkat, mylorde.“

Hněv zajiskřil v Simonových zlatých očích. „Proboha, Emily, ani ty snad nemůžeš být takhle naivní. To, co se mezi námi událo včera v noci, nemělo nic společného se žádnou zatracenou transcendentální rovinou. To byla otázka prostého chtíce.“

„Simone, to přece nemyslíš vážně! Ty sám jsi mi vysvětloval spojení mezi fyzickou a metafyzickou říší.“ Zarděla se, ale

nesklopila pohled. Věděla, že teď bojuje za něco velmi důležitého. „Naše vášně jsou od přírody transcendentální. Nezapomínej, jak jsi popisoval způsob, jímž naše milování ve fyzickém světě musí zvýraznit naši komunikaci v metafyzické říši!“

„Emily, jsi v mnohém ohledu inteligentní žena...“

Chvělivě se usmála. „Ale děkuji, Simone.“

„Avšak občas mluvíš jako úplný cvok. Absolvoval jsem všechny ty nesmysly s mystickým spojením mezi fyzickou a metafyzickou říší čistě jen proto, abych tě zbavil tvých panenských obav z manželského lože. Dokonale normálních obav, jak mohu dodat, vzhledem k tvému nedostatku zkušeností.“

„Já jsem se milování s vámi nebála, mylorde. A zkušenosti tak docela nepostrádám, pokud si vzpomínáte.“

„Ovšemže jsi trpěla úzkostí,“ odsekl. „Bylo to zcela zřejmé. Nevěsty bez úzkosti nenechávají ženichům dopisy. Ty čekají v posteli, jak se sluší. A pokud jde o tu tvou zkušenost, o které se pořád mluví, má milá, tak to je snad žert. Ty nejsi zrovna žena znalá světa. Kdybys skutečně měla zdání o vztazích mezi muži a ženami, čekala bys na mě včera v noci v posteli a nečmárala do deníku.“

„Ale Simone, vysvětlila jsem ti, že jsem si dělala starosti kvůli tobě. Nechtěla jsem, aby ses cítil v nějakém ohledu nucen plnit svou povinnost.“

Simon šlehl jezdeckým bičíkem do vzduchu a ut'al tak květy dvou narcisů. „U všech ďasů pekelných, ženská! Trpěla jsi úzkostí z neznámého a ve svém strachu sis vymyslela všechny ty směšné, vysokomyslné nesmysly o tom, že se mi nechceš vnučovat. Prostá pravda, Emily, je taková, žeš potřebovala uklidnit, a já ti říkal to, co chtěla slyšet.“

Kousla se do rtu. „Takže jsi mi lhal, že chceš zvýraznit naši ojedinělou metafyzickou komunikaci?“

„Emily, udělal jsem to, co jsem udělal, abych zklidnil obavy nevěsty. Zvládli jsme to celé rozumně a teď už není šance manželství anulovat.“

„Na ničem jiném ti nezáleželo? Jen se postarat, aby dnes ráno neexistovaly podklady k anulování?“ zeptala se tiše. „Neměl jsi pocit, že včera v noci jsme byli oba vyvrženi na nezemský zlatý břeh lásky?“

„*Krucihiml*. Proboha, ženská, copak nikdy nepřestaneš blábolit o romantice a metafyzice? Už mám těch tvých romantických nesmyslů

dost. Tohle je manželství, ne verš z nějaké epické poemy. Je na čase, aby ses smířila se skutečností. Už nejsi Faringdonová. Teď jsi má žena. Dokážeme spolu příjemně vycházet, pokud budeš mít neustále tenhle fakt na mysli a v popředí.“

„Na to sotva zapomenu, Simone.“

„Hleď nezapomenout,“ řekl a zlaté oči mu plály. „Emily, je na čase, abys pochopila, že přede vším ostatním od tebe vyžaduji jedno.“

„Vyžaduješ mou lásku?“ Jiskra pošetilé naděje v ní dosud žhne, uvědomila si Emily vztekle.

„Ne, Emily,“ řekl Simon surově. „Já od tebe vyžaduji – získám od tebe za každou cenu – tvou naprostou a neochvějnou loajalitu. Teď jsi hraběnka z Blade. Jsi Trahernová. Už nejsi Faringdonová. Je to naprosto jasné?“

Poslední drobounká jiskřička naděje uhasla. „Vyjádřil jste se velmi jasně, mylord.“

Emily se odvrátila od muže, kterého milovala z celého srdce, a kráčela sama směrem k velkému domu. Odolala nutkání ohlédnout se přes rameno, když proklouzla dveřmi. Slzy jí zaplavily oči, když spěchala nahoru do své ložnice.

Bude muset odejít, samozřejmě. Její sny i naděje jsou v troskách. Nemůže zůstat tady jako Simonová žena. To by znamenalo výsměch všem čirým a ušlechtilým vášním.

Bylo by naprosto nesnesitelné dívat se den co den na Simona a vědět, že k ní nic důležitého nepocítuje. A ještě nemyslitelnější by bylo, aby za ní v noci přicházel a, jak se tak hrubě vyjádřil její otec, vrhal se na ni, jako když hřebec nakrývá klisnu.

Slzy jí při té poslední myšlence sklouzly mezi řasami. Musí okamžitě pryč. Emily uháněla do své ložnice a začala vybírat kusy šatstva, které si vezme s sebou, až uprchne ze St. Clair Hall.

Simon znovu pohlédl na vysoké hodiny v knihovně, před nimiž přecházel sem a tam. Bylo skoro šest a Emily dosud nesešla dolů, aby s ním vypila sklenku sherry před večeří.

Začínal si uvědomovat, že ji patrně ráno úplně zdrtil. Byla takové romantické stvořeníčko, zcela závislé na šťastných koncích!

Simon jen zřídka ztrácel nervy. Pyšnil se tím, že ovládá svůj temperament, stejně jako ovládal své ostatní vášně. Ale něco v něm prasklo, když přijel domů ze své ranní vyjížďky a zjistil, že jeho novopečená nevěsta se už potají schází s Broderickem Faringdonem.

Ta zpráva, která přišla ještě navrch ke všem smíšeným pocitům, jež Simon choval vůči své svatební noci, stačila víc než dost, aby roznítila plameny vzteku.

Simon zkoumal pohledem zlaté sherry ve své sklence a vzpomínal, jak se Broderick Faringdon směle snažil získat Emily, aby tajně pokračovala v řízení jeho obchodních záležitostí.

Ten parchant. Copak opravdu věří, že mu takové triky projdou? uvažoval Simon. Samozřejmě že věří. Faringdonové jsou poťouchlé, záludné plemeno, které vyzkouší cokoli, o čem si myslí, že mu to projde a nepřijde se na to. Avšak jejich finanční génius, dcera domu, náleží teď jemu a Simon ví, jak si ochraňovat to, co mu patří.

Potěšilo ho, když mohl Faringdonovi na svatbě sdělit, že nemá v úmyslu dovolit Emily, aby nadále prováděla investice za svého otce a bratry. Bylo mimořádně uspokojujivé vidět výraz ve tváři svého starého nepřítele, když mu ucukl vnadidlem, kterým houpal Faringdonovi před nosem několik posledních týdnů.

Typické pro Brodericka Faringdona – přijde hned příští den poté, co ztratí svou vzácnou dceru, slídit kolem, aby zjistil, co by se dalo z té katastrofy ještě zachránit.

Simon vzdychl. A typické pro Emily je, že si neuvědomuje, že její novopečený manžel má v úmyslu svou pomstu dokonat.

Ona dokonce měla tu drzost mu říct, že by měl nechat minulost minulostí a pracovat na vytváření čistého, romantického, transcendentálního svazku s ní.

Nešťastné na tom je, uvědomoval si Simon lítostivě, že ona upřímně věří všem těm nesmyslům o lásce na vyšší úrovni. Potřebuje jako sůl dávku reality a on konečně ztratil nervy a tu dávku jí poskytl.

Stejně však od něj bylo nelaskavé, že zničil její sladké, romantické představy tak bezohledným způsobem. Na druhé straně, ujišťoval teď sám sebe, neměl moc na vybranou. Poté co s ní viděl Faringdona, byl Simon nucen udělat všechno, aby byla Emily její situace křišťálově jasná.

Není už Faringdonová. Je teď jeho manželkou a musí pochopit, co to znamená. Má to tuze málo společného s romantickými úvahami o metafyzické rovině. Souvisí to jen s tím, že musí věnovat svou naprostou a neochvějnou loajalitu svému manželovi. Simon neviděl důvod, proč by nemohl od Emily vyžadovat stejnou míru loajality jako od všech členů svého personálu.

Podrážděně znovu pohlédl na hodiny. Pak zatáhl za sametovou šňůru zvonce.

Duckett se objevil takřka okamžitě, ve tváři výraz vážnější než obvykle. „Ano, mylorde?“

„Pošlete někoho nahoru zjistit, co zdržuje lady Bladeovou.“

„Hned, mylorde.“ Duckett se vzdálil a zavřel dveře knihovny.

Simon pozoroval hodiny a čas zvolna odtíkal. Uvažoval, jestli Emily nebude jednou z těch protivných ženských, co se hrouť v slzách a odebírají se na lože s čichací solí, kdykoli jim muž ukáže hrot svého vzteku. Pokud ano, záhy se poučí, že on nehodlá trpět takové přemrštěné ukázky ženské přecitlivělosti.

Dveře knihovny se otevřely. Duckett v nich stanul a vypadal, jako by se chystal ohlásit úmrtí v rodině. „No, Duckette?“

„Pane, s lítostí sděluji, že madam tu není.“

Simon se zamračil a vykoukl z okna. „Ona v tuhle hodinu blázní někde po zahradě?“

„Ne, mylorde.“ Duckett opatrně zakašlal. „Mylorde, toto se dost obtížně vysvětluje. Madam si zřejmě dnes odpoledne objednala kočár, poté co jste odjel na návštěvu k lordu Gillinghamovi. Bylo mi sděleno, že jela navštívit sestry Inglebrightovy. Poslala Robbyho zpátky s kočárem a s tím, že přijde domů pěšky, ale dosud se nevrátila.“

„Dobrý bože. Co si to dovoluje, debatovat dneska o té hloupé romantické poezii s kamarádkami? Má přece líbánky.“

„Ano, mylord.“

Simon zaklel. „Pošlete někoho do Rose Cottage, ať přiveze Její Milost domů.“

Duckett znovu zakašlal, ústa zakrytá rukou. „Pane, obávám se, že to není vše. Robby říká, že madam měla na sobě cestovní toaletu a s sebou dvě dosti velká zavazadla.“

Simon ztuhl. „Co se mi to k čertu snažíte sdělit, Duckette?“

„Mám za to, pane, že byste asi měl promluvit s její služkou Lizzii,“ řekl Duckett neomaleně.

„Proč bych měl?“

„To děvče pláče ve svém pokoji a zřejmě má nějaký dopis, který jí bylo uloženo předat přímo vám.“

Simon nepotřeboval žádné zvláštní duševní schopnosti, aby uhádl, že zjistí, že jeho nevěsta po necelých čtyřiaadvaceti hodinách manželství utekla. „Hned sem tu služku pošlete, Duckette. A pošlete do stáje pro Lap Senga. Do patnácti minut chci odjet.“

„Ano, mylord. Dovolte mi říci, pane, že personál se nadmíru obává o bezpečí madam.“ Ve vzduchu viselo nevyřčené obvinění. Bylo zřejmé, že novému pánu St. Clair Hall je vytýkáno zranění delikátních citů madam a způsobení toho, že uprchla.

„Děkuji vám, Duckette. Buduji o této skutečnosti informovat při nejbližší příležitosti.“

Madam, pomyslel si Simon chmurně, když Duckett zavřel dveře, by se měla připravit, že toho bude mít zraněného víc než jen své delikátní city, až ji její manžel chytne.

Jak se opovažuje takhle odjet? Ted' náleží jemu. To ona uzavřela ten svatební obchod. Ztraceně, měla by ho dodržet.

Emily stanula uprostřed maličké ložnice v zájezdním hostinci, svůj žalostný majeteček u nohou, a málem se znovu rozplakala. Byla vyčerpaná, měla hlad a nikdy v životě si nepřípadala tak ztracená a osamělá.

Ted' bude muset strávit noc v téhle mizerné komůrce, která vypadá, jako by se tu léta neuklízelo a nevětralo. Byla si jista, že cítí čpavý pach mužského těla, vystupující ze zažloutlého ložního prádla.

Emily ještě nikdy necestovala dostavníkem. Žasla nad tím, jak je to nepohodlné. Byla namačkaná mezi mohutného pána, který celou cestu chrápal, a uhrovitého mladíčka, který se na ni neustále chlípně šklebil. Dvakrát byla nucena pomocí kabelky odstrčit jeho ruku ze svého kolena.

Jedinou útěchou bylo vědomí, že zítra bude v Londýně. Tatínek a bratři budou nepochybně překvapeni, až ji uvidí, ale Emily si byla jista, že ji uvítají s otevřenou náručí. Netěšila se na jejich sdělení, že ze sebe udělala blázna, samozřejmě, ale s tím se nedalo nic dělat. Měla poslechnout spíš svou rodinu než své pošetilé, romantické srdce.

Emily se sklonila a hodila jednu ze svých těžkých brašen na postel. Jedno po druhém. Byla nesmírně hladová a věděla, že si musí udržet síly. Emily se pustila do příprav na večeři ve veřejné jídelně zájezdního hostince.

O několik minut později sešla zdráhavě dolů, plně si vědoma, že dámy nikdy necestují o samotě, pokud nejsou nesmírně chudé. Říká si o nesnáze, jestliže se objeví v jídelně bez doprovodu nebo bez služby. Ale s tím se nedá nic dělat. Nevydrží už v té ubohé malé ložnici ani minutu. Třeba bude pozvána, aby se připojila k jiné společnosti cestujících, k takové, jejímiž členkami jsou i dámy. Koneckonců, je teď hraběnka.

První člověk, kterého Emily uviděla, když nahlédla do jídelny, byl přesně ten, koho hledala – hezká, dobře oblečená mladá žena očividně dobrého původu. Emily vzdychla úlevou. Představí se, vysvětlí, že je také sama, a požádá, zda by nemohla s tou mladou dámou sdílet stůl. Všechno dobře dopadne.

Mladá žena seděla sama u krbu v malé, nepřeplněné jídelně. Emily opatrně přistoupila a zděšeně si všimla, že dáma je podezřele zarudlá kolem očí, což nasvědčovalo tomu, že nedávno plakala. Její ruce v elegantních rukavičkách byly pevně zaťaty v klíně drahé cestovní toalety. Očividně se dnes v okolí pohybovalo víc žen se zlomeným srdcem.

„Promiňte, prosím, slečno,“ řekla Emily váhavě. „Vidím, že jste úplně sama, a tak mě napadlo, jestli snad byste nechtěla sdílet stůl se mnou. Jmenuji se Emily Faringdonová...“, odmlčela se a pak dodala skrupulózně: „...Trahernová.“ Nepovažovala za nutné informovat ženu o svém nedávno získaném šlechtickém titulu. Byla hraběnkou teprve den a pravda byla taková, že Emily se jako hraběnka necítila.

Hezká mladá blondýnka, které nemohlo být o moc víc než devatenáct, polekaně vzhledla. Pak jí ve vlhkých oříškových očích zazářila úleva stejně velká jako ta, kterou prve pocítila Emily. „Prosím, přisedněte, slečno Faringdon-Trahernová,“ zaprosila. „Budu vám moc vděčná.“ Horečně se rozhlédla po prázdné jídelně a

pak dodala velmi tlumeným hlasem: „Já se jmenuji Celeste Hamiltonová.“

„Těší mě, že vás poznávám, slečno Hamiltonová. Cestujete do Londýna?“ Emily usedla naproti své nové přítelkyni.

„Do Londýna? Dobrý Bože, to ne,“ propukla Celeste v srdcelomný nářek. Rozplakala se a hbitě sáhla do kabelky pro už teď zmačkaný kapesníček. „Kéž by tomu tak bylo. Ach, slečno Faringdon-Trahernová, mně je tak bídně! Udělala jsem strašlivou chybu. Obávám se, že směřuji do Gretna Greenu.“

Emily užasla. „Vy jste na útěku, abyste se provdala?“

„Ano,“ popotáhla Celeste do kapesníčku.

„Ale jste úplně sama, slečno Hamiltonová. Já to nechápu. Kde je váš nastávající?“

„Stará se o kočár a koně. Došlo k nehodě a upadlo nám kolo. Vrátil se každou chvíli. Abych vám řekla pravdu, byla jsem velmi ráda, když k té nehodě došlo. Začala jsem si uvědomovat, že jsem se dopustila vážné chyby v úsudku. Viděla jsem v té nehodě způsob, jak uniknout dané situaci.“

Emily se zamračila. „Ale nedopadlo to tak?“

Celeste se jemně vysmrkala do kapesníčku a zavrtěla hlavou. „Nevil říká, že pojedeme dál, jen co se kolo opraví, ale u hranic nebudeme dřív než zítra. Budu si ho muset vzít, děj se co děj, neboť moje pověst bude v troskách. Co mohu dělat? Teď si uvědomuji, že ho vlastně nemiluji.“ Hluchoce vzdychla. „Abych řekla úplnou pravdu, už se mi ani moc nelíbí. Není takový, jak jsem si myslela. Ale budu s ním svázána po zbytek svého života. A mým rodičům to tolik ublíží! Ach, slečno Faringdon-Trahernová, já bych radši umřela, než čelila tomu, co mě čeká.“

„Má milá slečno Hamiltonová, máte můj nejhlubší soucit.“ Emily se natáhla přes stůl a poplácala Celeste po ruce. „Přesně vím, čím procházíte. Chápu všechno, včetně toho, jak veliká je tragédie provdat se za nepravého muže. Ale není třeba se obávat. Jste předurčena mít větší štěstí než já.“

Celeste na ni pohlédla se zdrceným výrazem. „Jak to myslíte?“

Emily se konejšivě usmála. „Není to jasné? Jsem tady. Zůstanete přes noc se mnou a ráno odcestujeme spolu do Londýna. Vaši rodiče se na vás bezpochyby budou dost zlobit, ale vaše pověst přežije nedotčená, protože bude obecně známo, že jste měla přes noc ženskou společnost.“ Předklonila se a dodala spiklenecky: „Já jsem

ve skutečnosti hraběnka, víte? Hraběnka z Blade, což by mohlo být za daných okolností nesmírně užitečné. Budu moci téhle situaci propůjčit všemožné zdání patřičnosti.“

Celeste na ni zírala s polekaným úžasem v očích. „Povídalo se, že se oženil. Vy jste doopravdy hraběnka z Blade?“

Emily zasmušile přikývla. „Vdala jsem se teprve včera, ale vznikla stejná škoda.“

„Dobrotivé nebe! Nikdy jsem nebyla Bladeovi představena, ale slyšela jsem svého otce mluvit o vašem manželovi. Blade je údajně velmi záhadný. Nejasně si vzpomínám, jak jednou papá říkal mamá, že je nadmíru nebezpečné poštvat si hraběte proti sobě.“ Celeste jí tiše svěřovala: „Blade strávil několik let ve Východní Indii a prý tam pochytil podivné názory.“

„Kdo to říká?“

„Mladé dámy na vdávání, samozřejmě. Všechny se ho docela děsí. Zvláště Lucinda Canonburyová, vnučka lorda Canonburyho. Ta dokonce jednou omdlela, když Blade vstoupil do plesového sálu, kde náhodou byla mezi davem. Omdlela prý jako špalek. Nejspíš si myslela, že by ji mohl vyzvat k tanci.“

Emily nakrčila nos. „To je ale hloupost. Blade by nikdy netančil se ženskou, která má sklon k omdlávání.“

„Lucinda Canonburyová není jediná, která se ho bojí,“ řekla Celeste. „Ví se, že několik mladých dam přiznalo, že se děsí, aby Blade nepožádal o jejich ruku, což by jejich rodiče nemohli odmítnout. Blade dokáže zřejmě budit nesmírnou hrůzu. Mezi slečnami na vdávání zavládne veliká úleva, až se potvrdí, že je bezpečně ženatý.“

„Ha! Veškeré vyjádření úlevy nebude nic víc než kyselé hrozny,“ prohlásila Emily tvrdohlavě, aniž by zauvažovala, proč cítí povinnost hraběte obhajovat. „Vsadím se, že všechny mladé dámy jím byly úplně fascinovány a budou potají zklamány, až se doslechnou, že se oženil. Na každý pád, prosím, neříkejte mi lady Bladeová. Skutečně si nepřipadám jako hraběnka. Říkejte mi Emily.“

„Ale jestliže jste se včera vdala, kde je váš manžel? Stará se o koně? Můj ty smutku, lady Bladeová – totiž Emily – vy jste určitě na svatební cestě.“

„Ne,“ řekla Emily smutně. „Moje líbánky skončily. Jedna noc nezemského blaha, která skončila za úsvitu.“ Zaváhala a pak dodala upřímně: „No, jedna noc *téměř* nezemského blaha. Musím přiznat, že

celá ta událost nebyla taková, jak jsem doufala. Ale to sem teď nepatří.“

„Ale proč jen jedna noc?“

Emily hbitě uvažovala. Naráz si uvědomila, že by nemohla ponížít Simona tím, že o něm poví Celeste pravdu. „Bohužel nás rozdělil tragický zlom osudu.“

„Dobrotivé nebe,“ zašeptala Celeste, na kterou to udělalo patřičný dojem. „To je pro vás strašlivé.“

„Ano, to je, celkem. Ale má smůla bude vaší spásou,“ prohlásila Emily rázně a instinktivně se ujala vlády nad situací. „Budete mít od nyníška ctihodnou ženskou společnici, dokud se neocitnete bezpečně zpět na hrudi své rodiny, a s vaší pověstí bude všechno v nejlepším pořádku.“

Celestina krásná tvář se začala rozjasňovat a pak se okamžitě znovu svařila. „Ale co Nevil? Vy ho neznáte, Emily. Po pravdě řečeno, já ho taky neznám, jak se ukazuje. Je docela sprostý a na tenhle sňatek čím dál víc naléhá. Přiznávám, musím připustit, že otec měl pravdu. Nevil celou dobu plánoval, že se se mnou ožení kvůli mému dědictví. A já mu věřila.“

Emily zabolelo u srdce soucitem. „Přesně vím, jak vám asi je. Ale o Nevila si nesmíte dělat starosti.“

„Vy mi nerozumíte. Je dost silný a strašně vzteklý. Neměla jsem až do té nehody zdání, jak dovede být divoký. Bojím se ho, Emily. Odveďte mě s sebou, až se vrátí, a vy ho nedokážete zastavit.“

Emily střelila rychlým pohledem ke dveřím. „Už to mám. Obě půjdeme rovnou nahoru do mého pokoje a na noc se zamkneme. Možná dokážu přesvědčit ženu hostinského, aby nám poslala nahoru něco k jídlu. Pojd'te, musíme si pospíšet, než se Nevil vrátí.“

Emily vstala a rychle vykročila ke dveřím. Celeste sebou překvapeně škubla, pak vyskočila a spěchala za ní. Emily se zastavila v hale jen na tak dlouho, aby požádala manželku hostinského o studenou svačinu, a pak obě mladé ženy spěchaly po schodech nahoru do bezpečí.

Jídlo jim přinesli o pár minut později. Nebyla to zvlášť zajímavá strava, tvořily ji dva plátky zvěřinové paštiky, trochu chleba a sýra. Nicméně Emily a její nová přítelkyně na to zaútočily se zdravým apetytem.

Obávaný Nevil dorazil krátce poté, co bylo to spartánské jídlo zkonsumováno. Zuřivé bušení na zamčené dveře bylo prvním náznakem, že se nehodlá nechat odbýt.

„Celeste, vím, že jsi tam! Co se to tu k čertu děje? Pojd' ihned ven,“ řval skrz dveře.

„Jdi pryč, Nevile! Už jsem ti řekla, že už se za tebe nechci provdat,“ volala na něj Celeste. „Nejsi ten, za koho jsem tě měla.“

„Zatraceně, ty si mě vezmeš, ty mrcho. Krucinál, nepodstoupil jsem všechny tyhle nesnáze jen tak pro nic za nic. Na každý pád už je pozdě, aby sis to rozmyslela, ty hloupé stvoření. Musíš si mě vzít, jinak jsi zničená, a ty to dobře víš. Okamžitě pojd' ven.“ Nevil začal nohou v holince kopat do dveří.

„Dobrý bože.“ Celeste zírala na otřásající se dveře s němou hrůzou.

„Jestli okamžitě nevyjdeš ven, zavolám sem nahoru hostinského s klíči,“ sliboval Nevil. Dveře se znovu zachvěly pod útokem jeho boty. „Hned otevři, krucinál, ty mrcho pitomá.“

Emily si uvědomila, že dveře možná nevydrží. Skokem se vrhla do akce. „Pomozte mi zasunout tohle pod kliku,“ vybízela Celeste a začala vléci těžké křeslo přes místnost.

Celeste popadla křeslo a bušení pokračovalo. Málem už jí zase vyhrkly slzy. Nevil vychrlil několik hrozeb stran toho, co jí zamýšlí udělat, jen co bude jejím manželem, a následovalo mnohem víc křiku a kopání.

„Nevšímejte si ho,“ oddychovala prudce Emily, když zastrčila křeslo na místo. Začala vedle křesla strkat těžkou truhlu.

„Vyrazí dveře,“ zajíkla se Celeste, bledá děsem.

„Myslím, že to nedokáže.“ Ale Emily nejistě koukla po dveřích. Nevypadaly zas tak bytelně, ani když před nimi stálo křeslo a truhla. „Snad bychom měly před to strčit ještě něco,“ zašeptala k Celeste.

„Není tu už nic kromě postele.“

„Ty zatracená mrcho,“ řval Nevil. „Vezmu na tebe bič, až tě odtamtud dostanu. Slyšíš mě, ty holka pitomá? Bič, přísambůh. Uvidíme, jak dlouho mi budeš vzdorovat, až poznáš, jak chutná.“

A pak chodbou zaburácel nový hlas; temný, budící strach a velitelský. „Co se to tu krucinál děje?“

Emily, která popadla pohrabáč jen pro případ, že by dveře povolily, se otočila a zadívala se na zamčené dveře s polekaným zajíknutím. „To je Simon.“

„Simon?“ Celeste na ni hleděla zmateně a zděšeně. „Kdo je Simon?“

„Můj manžel.“ Emily se usmála zářivou úlevou. „Nebojte se, o všechno se postará.“

„Ale říkala jste, že jste od něj byla tragicky odloučena,“ připomněla jí Celeste.

„To je úplně jiná záležitost,“ pominula Emily tento problém mávnutím pohrabáče. „Důležité v téhle chvíli je, že se vám postará o Nevila.“

„Ano?“ Celeste vypadala nadmíru nejistě. „Proč by se s tím obtěžoval?“

„Blade má velmi ušlechtilou a galantní povahu,“ ujišťovala ji Emily.

Nevilův hlas zazněl chodbou. „Koukejte, do toho vám nic není, dobrý muž,“ sděloval Nevil Simonovi velmi hlasitě a rozhořčeně. „Moje snoubenka se tady zamkla do toho pokoje s nějakou jinou ženskou. Neodejdu, dokud odtamtud Celeste nedostanu.“

„Ta druhá ženská, co je uvnitř s ní, je podle hostinského moje manželka,“ řekl Simon ledově. „Vypadněte od těch dveří, nebo vám sakra zlomím vaz.“

„Co si to krucinál dovolujete, rozkazovat mi?“ zasípal Nevil. „Nebudu trpět žádné vměšování. Jsem na cestě k hranicím a budu vám vděčný... co sakra?“

Emily se rozzářila, když uslyšela polekané vyjeknutí, jímž Nevil ukončil svou otázku. Po něm následovalo zařvání a hlasité zapraštění. Emily odložila pohrabáč a obrátila se hrdě k Celeste. „Já vám říkala, že se Simon o Nevila postará.“

„Emily?“ Simonův hlas zněl na drahé straně dveří úžasně klidně. „Jsi tam?“

„Ano, Simone, jsem tady.“ Emily spěchala ke dveřím.

„Ihned otevři. Už mám těch nesmyslů dost.“

„Moment, Simone,“ zavolala Emily nazpátek a vlekla křeslo od dveří.

Celeste se přikrčila. „Nepřipadá mi, že by byl nějak moc rád, že vás našel, poté co byl od vás tragicky odloučen.“

„Detaily. Na každý pád, jestli neotevřu ty dveře, můžete si být jistá, že si najde způsob, jak se vlámat dovnitř daleko účinněji než váš Nevil.“

„Ach Emily, vy chudinko. Mluví jako úplná bestie.“

„Dokonce drak.“ Emily znovu prudce oddychovala námahou ze stěhování křesla a truhly. Konečně se jí podařilo odsunout je ode dveří.

Pak kvapně odsunula petlice a o pár vteřin později prudce otevřela dveře s vítězoslavným úsměvem. Simon tam stál v mokřém plášti, jezdeckých kalhotách a blátem zacákaných holínkách. Jeho výraz byl klidný a naprosto zvládnutý, až na skryté plameny ve zlatých očích.

„No, Emily?“

Emily nezaváhala. Vrhla se mu přímo do náručí. „Simone, tys nás zachránil! Já jsem Celeste říkala, že to dokážeš!“

Simon zaváhal, očividně zaražen nad tím uvítáním. Pak jí objal a zmáčkl tak pevně, až nemohla dýchat. Emily na minutu či dvě pohltily četné záhyby a vrstvy velikého pláště. Když se z nich konečně pracně osvobodila a rozhlédla se chodbou, uviděla nějakého mladíka ležet sesutého a zlověstně nehybného na podlaze.

„Ach, skvělá práce, Simone.“ Vzhlédla k manželovi, pochvalně záříc. „Ty ses o toho mizeru postaral jaksepatří. Je mrtvý?“

Simon zvedl jedno obočí s vyčkávavým výrazem. „Ty jsi ale krvežíznivá potvůrka, co? Zvláštní. Toho jsem si nevšiml. Ne, mrtvý není. Ale myslím, že nějakou dobu si do žádných dveří nekopne.“

Na vrcholku schodů se ozval nějaký nový hlas. „Pane, pane, co je to tady za rámus?“ Hostinský přispěchal a mnul si ruce. „Já vedu slušný podnik. Nemohu trpět rvačky na chodbách. Ostatní hosté budou tím hlukem tuze dotčeni.“

Simon vrhl na mužíka smrtící pohled. „Ve slušném podniku nemusí urozené dámy barikádovat dveře.“

Hostinský nervózně pohlédl na Emily a pak na Celeste, která vykukovala z ložnice. „Inu, vaše lordstvo, pokud jde o to, žádná z těch mladých dam necestovala se společníkem ani se služkou, a tak jsem se přirozeně musel domnívat, že nejsou tak docela urozené, jestli víte, jak to myslím.“

Simonův pohled byl čím dál nebezpečnější. „Očividně jste došel k několika velmi pitomým dohadům. Tato dáma je má choť a ta dáma s ní je její přítelkyně. Domluvily si tady schůzku a čekají na mě. Přechně mě zdrželo počasí. Možná jste si všiml, že venku zuří bouře.“

„Ano, vaše lordstvo,“ souhlasil hostinský okamžitě. „Leje jako z konve, to zas jo.“

Simon se pousmál. „Očekával jsem, že má choť a její přítelkyně zde budou v bezpečí a pohodlí, než se postarám o ostatní záležitosti.“

Hostinský, zahnaný do kouta, vypadal ustaraněji než dřív. Úzkostlivým, těkavým pohledem sjel z Emily, která se na něj usmívala velmi nadřazeně, k mlčícímu, nehybnému Nevilovi. „Prosím za odpuštění, pane. Nepochopil jsem jaksepatří situaci. Zřejmě došlo k omylu.“

„Zřejmě.“ Simon krátce kývl k muži na podlaze. „Navrhuji, abyste ho ihned odstranil.“

„Ano, vaše lordstvo, okamžitě se o to postarám.“ Hostinský se odvrátil a zařval po schodech dolů na sluhu: „Owene, pojď mi sem nahoru pomoci, hochu. Honem.“

Simon pohlédl přes Emilynu hlavu do ložnice, kde otálela Celeste. Jeho pohled se zamyšleně zúžil. Pak se ohlédl znovu na Emily. „Co kdybyste teď vy a vaše *přítelkyně* sešly hned dolů a vysvětlily mi přesně, oč tady jde, madam?“

„Ovšem, Simone,“ zářila Emily. „Je to vlastně velmi prosté.“

„Jaksi je mi zatěžko tomu uvěřit. Prosím, nenechte mě čekat dlouho.“ Simon se obrátil ke schodům a plášť se kolem něj elegantně zavlnil.

„Ano, Simone. Hned budeme dole,“ zavolala za ním Emily.

Ale byl už na schodech a neobtěžoval se nijak dát najevo, že slyšel projev její poslušnosti. Emily ustoupila zpět do místnosti a shledala, že Celeste na ni civí obrovskými očima. Kapesníček v její ruce byl zmuchlaný do kuličky.

„Co se zas propána děje?“ zeptala se Emily.

„Obávám se, že váš manžel se dost zlobí,“ řekla Celeste slabě. „Možná bude vinit mě, že jsem vás dostala do téhle situace.“

„Propánajána, Celeste! Simon vás z ničeho vinit nebude. Je to velmi spravedlivý a čestný muž. Brzy to všechno objasníme. Myslím však, že by bylo nejlepší, kdybychom udělaly, co nám nařídil. Jste ochotna sejít dolů?“

„Ano. Nejspíš se nedá nic jiného dělat.“ Celeste si opatrně otřela oči kapesníčkem. „Kéž by tady byla mamá.“

„No, není, takže to budeme muset nějak zvládnout samy. Můžete přenechat všechno vysvětlování mně. Já jsem na tyhle věci velmi dobrá.“ Emily si narovnala brýle, roztřepla sukni a jako první vykročila ke schodům.

Simon na ně čekal v soukromém salonku. Sundal si plášť a klobouk a seděl u krbu, korběl piva v ruce. Vstal s vážnou zdvořilostí, když Emily a Celeste vstoupily.

Emily si pospíšila řádně Celeste představit a ta se tvářila nervózněji než dřív. Nastala úmyslná pauza, než Simon na představování zareagoval.

„Northcoteova dcera?“ zamumlal konečně, oči skryté pod přivřenými víčky.

Celeste němě přikývla. Emily se užuž chtěla zeptat, proč uvedla jako své příjmení Hamiltonová, ale Simon už zase mluvil.

„Vy jste utíkala do Greta Greena?“ zeptal se Celeste. „Mám za to, že váš otec k tomu bude mít pár připomínek.“

Celeste sklopila oči k podlaze. „Ano, mylord. To patrně bude.“

Emily se na Simona zamračila a konejšivě Celeste objala. „Nebojte se, Celeste. Blade promluví s vaším otcem a všechno dobře dopadne.“

„Opravdu, promluví?“ Simon si lokl piva a pohlédl na svou manželku přes okraj korbele. „Jen mi řekněte, co mám podle vás markýzovi říct?“

Emily zamrkala. „Markýzovi?“

„Vaše nová přítelkyně je nejstarší dcera markýze z Northcote.“

„Ach.“ Emily o tom zauvažovala. „Mám dojem, že už jsem o něm slyšela.“

„Nepochybně,“ děl Simon suše. „Je to jeden z nejbohatších a nejmocnějších mužů v Londýně.“ Pohlédl na Celeste. „A předpokládám, že bude své prchající dceři v patách.“

Celeste znovu vyhrkly slzy. „Papá mi to nikdy neodpustí.“

„Ovšemže odpustí,“ řekla Emily rázně. „Už jsem vám říkala, že Blade všechno vysvětlí.“

„Nemám žádný zvláštní zájem momentálně Northcoteovi cokoli vysvětlovat,“ opáčil Simon. „Čirou náhodou sám očekávám nějaké to vysvětlení, madam.“

Emily se kousla do dolního rtu. „Dostals můj dopis?“

„Ano, madam, dostal jsem váš dopis. Probereme to však později mezi čtyřma očima.“

„Ach. Ano, ovšem.“ Emily si nebyla jistá, jestli se jí líbí, jak to znělo, ale než stihla říct cokoli dalšího, ozval se na chodbě rozruch. O několik vteřin později se dveře salonku rozletěly a objevil se v

nich pětáctýřicátník patricijského vzezření a elegantní tmavovlasá žena, oděná v nadmíru módní cestovní toaletě.

„Mamá!“ Celeste znovu vyhrkly slzy a rozběhla se k tmavovlasé ženě, která ji k sobě přivinula. „Mamá, mě to tolik mrzí!“

„Má nejdražší dcero, šlela jsem obavami. Není ti nic?“

„Vůbec nic mi není, mamá, díky lady Bladeové.“ Celeste se vymanila z matčiny náruče a usazeně se usmála na Emily. „Zachránila mě před strašlivým osudem, mamá. Jsem jí zavázána víc, než mohu vyjádřit.“

Markýza z Northcote pohlédla nejisté na Emily. V jejím pohledu byla určitá obezřelost. „Je mi líto, že jsme dosud nebyly řádně představeny, lady Bladeová,“ řekla poněkud škrobeně. „Ale mám pocit, že jsem navěky vaší dlužnicí.“

„Nebud'te směšná, lady Northcoteová,“ řekla Emily vesele. „Vůbec nejste mou dlužnicí.“

Markýze v očích zajiskřila úleva. Znovu pohlédla na svou dceru a pak zpátky na Emily. „Všechno tedy dobře dopadlo?“

„Úplně dobře, madam.“ Emily se tiše zasmála. „Celeste prožila dobrodružství, ale nedošlo k žádné škodě a Blade se o Nevila postaral za vás.“

Markýza z Northcote pohlédla ostře na svou dceru a pak na Simona. Markýz poprvé promluvil, oči ještě obezřelejší a pozornější než jeho žena. „Blade.“

Simon sklonil hlavu v dosti ležérní odpovědi na jeho pozdrav. „Northcote.“

„Zdá se, že má žena má pravdu. Jsme zřejmě vašimi dlužníky, pane.“

„Mými ne,“ řekl Simon chladně. „To má žena se spřátelila s vaší dcerou a udržela ji mimo dosah spárů toho mladého darebáka, dokud jsem nepřijel.“

„Aha.“ Northcote zavřel dveře a vstoupil dál do místnosti. „Mohl byste mi laskavě vysvětlit, co se tu událo?“

Simon pokrčil rameny. „Proč ne? Už jsem byl upozorněn, že to vysvětlování zůstane na krku mně.“

„Je to tak složité?“ Northcote na něj vrhl pátravý pohled.

„Vůbec ne.“ Simon nasadil výraz chladného zadostiučinění. „Navrhuji však, abyste si vy a vaše paní sedli a objednali trochu piva. Možná to chvilku potrvá.“

Northcote kývl, ve tváři výraz chmurné rezignace. „Peppington, Canonbury a teď já. Konečně nás všechny máte, kde nás chcete mít, vidíte, Blade?“ zeptal se tiše.

„Ano,“ zamumlal Simon. „Vy jste byl poslední. Budu vás považovat za svatební dar od mé nevěsty.“

„Musím říct, Simone, žes to zvládl brilantně.“ Emily usedla do křesla ke krbu a pozorovala, jak její manžel zamyká dveře ložnice, kterou na noc objednal.

Předtím vrhl jeden krátký pohled do místnosti, přidělené původně Emily, a ústa se mu chmurně stáhla. Nařídil, aby byla ihned připravena nová komnata. Hostinský kvapně posbíral Emilyny věci a přestěhoval je do většího, pohodlnějšího pokoje.

„Hlavní je, Simone, že v tvém podání to všechno znělo dokonale normálně a věcně. Přesně jako bychom prostě narazili na Celeste při naší svatební cestě a vzali ji pod svá křídla.“

Markýz a markýza z Northcote odjeli před několika minutami do města ve svém rychlém, pohodlném kočáře. Jestli všechno dobře dopadne, bude Celeste už časně ráno v bezpečí vlastního lůžka a vlastní ložnice. Dohodlo se, že nejjednodušší přístup k celé záležitosti bude, přijedou-li za svítání s dcerou domů, jako by se všichni vraceli z plesu. Nikdo nebude nic víc tušit.

„Jsem rád, že schvaluješ způsob, jímž jsem tu záležitost vyřídil. Přiznávám, že nejsem tak zvyklý vymýšlet si na počkání romantické historky jako ty.“ Simon přešel místnost a lenivě klesl do křesla naproti Emily. Natáhl si nohy v holínkách k ohni a přivřenýma očima pozoroval svou uprchlou manželku.

„No, rozhodně jsi odvedl skvělou práci,“ ujišťovala ho Emily radostně. „Dokonce se ti podařilo i dost rychle uhádnout, co už jsem Celeste pověděla, takže do sebe naše příběhy docela pěkně zapadly.“

„Prohodilas několik užitečných náznaků, má milá.“ Simon zvedl obočí. „Tak my jsme byli tragicky odloučení ráno po naší svatbě? Tos ale měla nesmírné štěstí, že se lady Celeste neptala po přesné povaze té tragédie, která nás odloučila.“

„Na tom něco je.“ Emily okamžik bedlivě uvažovala. „Jestlipak se nebude ptát její matka.“

„To pochybuju. Myslím, že z toho směru už žádné další otázky nebudou. Northcote přijme mou verzi vyprávění o tom, že jsem se zdržel s kočárem a poslal tě napřed, abys nemusela čekat v bouři. On

a jeho žena měli daleko větší starosti o svízele své dcery než o ty tvoje.“

„Chudák Celeste. Aspoň byla zachráněna před svatbou s nepravým mužem.“ Emily se rozveselila. „Byla to nádherná záchrana, Simone. Přesně taková, jakou bych od tebe očekávala.“

„Ty mi lichotíš.“ Simon si podepřel lokty o postranní opěrky křesla, propletl prsty pod bradou a upřel na svou ženu nehybný pohled. „A teď asi přišel čas, abys mi taky něco vysvětlila.“

„Vysvětlila?“

„Upozorňuju tě, že nechci slyšet nic z těch nesmyslů, cos napsala do svého listu – o zlomených srdcích a rozbitých vázách. Tu poemu už jsem četl, pokud si vzpomínáš. Nepatřila mezi tvé nejlepší pokusy.“

Emilyno nadšení z úspěšného vyvrcholení jejího dobrodružství s Celeste rychle ochladlo pod nepohnutým pohledem Simonových očí. Sklopila pohled ke svým rukám, které byly složeny v klíně. „Jednou jsi tu báseň nazval velmi působivou.“

„Tentokrát to na mě udělalo poněkud jiný dojem. Možná to bylo okolnostmi, za kterých jsem ji četl. Tvá služka tou dobou vzlykala od jednoho z mých nejlepších plátěných kapesníků. Duckett postával opodál jako truchlící pozůstalý na pohřbu. Paní Hickinbothamová repetila a šílela nad tím, jak tě nepochybně najdu zastřelenou někde na silnici nějakým lapkou. Nebo ještě hůř.“

Emily to na okamžik rozptýlilo. „Co by mohlo být horšího než být zastřelená od lapků?“

„Mám za to, že paní Hickinbothamová si představovala, jak snášíš osud horší smrti,“ vysvětlil Simon bez okolků.

Emily vrhla na manžela rychlý, vyčítavý pohled. „Leckdo by řekl, že jsem trpěla už včera v noci, mylorde.“

Simon ji překvapil slabým úsměvem. „Bylo to opravdu tak zlé, Emily?“

Vzdychla. „No, vlastně ne. Jak už jsem řekla Celeste, byla to noc *téměř* nezemského blaha.“

„Dobrý bože,“ zamumlal Simon.

„Hodně jsem o tom přemýšlela a usoudila jsem, že to není tak docela vaše chyba, pokud ten zážitek nebyl tím, čím měl být, mylorde. Koneckonců, říkals mi, že jsi ještě takové věci nikdy nedělal.“

„To že jsem řekl?“

„Ano, řekl. Takže nejspíš součástí našeho problému bylo to, že jsme byli oba trochu nezkušení při vytváření transcendentálních spojení a tak. V raných stádiích se musí naskytout pár problémů.“ Vrhla na něj pohled plný naděje. „Nesouhlasíte snad, mylord?“

„Je od tebe velmi velkorysý, že nepřikládáš výlučně mně vinu za to, že se mi nepodařilo přenést tě na vyšší úroveň, má drahá.“

Emily se zamračila, postřehla sarkasmus. „Ano, inu, možná že ty problémy s fyzickou částí našeho spojení nebyly vůbec tvoje chyba, ale to tě neomlouvá za to, k čemu došlo později. Byl jsi nanejvýš nelaskavý a já ti nechala ten dopis s verši z mé poemy o vázách a tak dále, protože mi připadaly dost přiléhavé.“

„Přiléhavé? Zamotala ses do potenciálně nebezpečné situace, jsme míle od domova za deštivé a nadmíru nepřívětivé noci, musíme se spokojit ošumělým malým hostincem s mizerným jídlem a ještě horšími postelemi, a to všechno jen proto, že ses rozhodla dopřát si záchvat trucování. Madam, dovolte, abych vám sdělil, že mi romantické zmínky o zlomených srdcích a rozbitých vázách vůbec nepřipadají přiléhavé.“

„Moje srdce *bylo* zlomené,“ prohlásila Emily vášnivě. „Zlomils mi je dneska ráno, když jsi mi řekl, že včerejší noc pro tebe nic neznamenala.“

„To jsem neřekl, Emily.“

„Ale ano, řekl. Řekls mi, že to, co jsem považovala za transcendentální spojení spřízněných duší, nebylo nic než pouhý chtíč.“ Všechno rozhořčení se v ní znovu pozvedlo. „A co víc, byl jsi ke mně úplně děsný jen proto, že jsem vyšla ven do zahrady, abych se rozloučila s tatínkem. Víím, že má své chyby, ale je to můj otec a ty nemáš právo mi zakazovat vidět se s ním nebo s dvojčaty.“

„Já ti nezakázal se s nimi vídat, Emily. Pouze jsem řekl, že se s nimi nebudeš scházet na vlastní pěst.“

„Nemohu se od tebe nechat takhle omezovat.“

„Jsi moje žena,“ připomněl jí Simon hlasem, který začínal být nebezpečně tichý. „Mám veškeré právo tě omezovat jakýmkoli způsobem, který považuji za přiměřený. Opatření, která činím, jsou pro tvé dobro.“

„Řečičky,“ vzplála Emily. „Mají mi zabránit nadále řídit finanční záležitosti mé rodiny. Je to další prvek tvého plánu pomsty a o nic jiného nejde.“

„Tvůj otec využívá tvého obchodního nadání celá léta.“

„A co je na tom? Ty ses se mnou kvůli témuž nadání oženil. Taký mě chceš jen využívat.“

„To tys mě prosila, abych si tě vzal,“ procedil Simon skrz zaťaté zuby. „Anebo jsi tak brzy zapomněla, jak jsi se mnou smlouvala tenkrát u potoka? Dostalas, cos chtěla, Emily. Teď jsi má hraběnka. Musíš dodržet podmínky naší smlouvy.“

Emily zaťala prsty a hleděla na svého manžela se vzdorovitou úzkostí. „Neuvědomila jsem si, že mě hodláš úplně odříznout od rodiny.“

„Já úplně přerušuji jen finanční spojení.“

„Ale nechals mého otce v domnění, že ho úplně neodřízneš,“ připomněla mu.

Simon se chladně usmál. „Ano, chvíli jsem před ním houpal tím vnaidlem. Všechno se tím značně usnadnilo, víš?“

„Zacházíte ve své pomstě příliš daleko, mylordé.“

„Ty, má milá, nevíš o pomstě nic.“

„A ty ano?“

„Ach, ano,“ řekl Simon tiše. „Já o ní snil třiadvacet let. Teď už mám tohohle tématu dost. Moje představy o pomstě už ti nemusí dělat starosti. Jsi moje žena a budeš se tudíž chovat způsobem, který se hodí k tvému titulu hraběnky z Blade. Je to jasné, Emily?“

Emily pokleslo srdce. „Co když už nechci být tvou hraběnkou?“

„To je náramná směla, protože už je pozdě, aby sis to rozmyslela. Podlehla jsi svým romantickým popudům a přemrštěným vášním, má drahá, a teď musíš za tu zkušenost zaplatit.“

„Ale Simone, oba budeme strašně nešťastní, jestli to takhle půjde dál. To přece určitě chápeš.“

„Nesmysl,“ řekl Simon necitelně. „Neexistuje důvod, proč by tohle manželství nemělo velmi dobře fungovat. Kdybych k tomu závěru před několika týdny nedospěl, nebyl bych se do toho pouštěl. Bude z tebe vhodná hraběnka, jen co si na to zvykneš. Na každý pád, neexistuje cesta zpátky. Anulování manželství nepřipadá v úvahu a já ti rozhodně nedovolím uvažovat o rozvodu. Víím, jak si ceníš své skandální minulosti, ale rozvod by byl trochu moc i na tebe. A já samozřejmě musím brát ohled na svůj titul.“

„Ano, samozřejmě.“ Emily se zadívala na své zaťaté ruce, vědoma si provinilého pocitu úlevy. Rozvod přirozeně nepřipadá v úvahu. Je se Simonem svázána na zbytek svého života.

Na zbytek svého života. Emily se začala nálada zlepšovat. Za život se toho může hodně změnit, říkala si s novým optimismem, včetně postoje muže vůči jeho ženě.

Simonův pohled ještě zpřísněl. „Tak tedy dobře poslouvej, Emily, protože nechci znovu honit uprchlou manželku. Už nebude žádné mizení do neznámých končin, až náhodou nebudeš zrovna spokojená se svým životním údělem. Nebudou žádné další mizerné básničky zanechané u služby. Jsem ochoten ti poskytnout poměrně značnou svobodu, ale budeš dodržovat několik pravidel, která stanovím, z nichž hlavní je to, že se neuvidíš se žádným členem své rodiny, pokud nebudu přítomen já. Vyjádřil jsem se jasně?“

Emily ho pozorovala skrz sklopené řasy. „Velmi jasně, mylord. Všechno to zní úplně děsně. Takhle jsem si manželství s tebou vůbec nepředstavovala.“

Simonová ústa se mírně zvlnila. „Musíš se na to dívat z té lepší stránky, má drahá. Jsi stvoření nadměrně vášnivě. Teď můžeš tímto vášním vyhovět. Soustřed' se na tuhle stránku věci a zbytek už do sebe pěkně zapadne.“

To už bylo moc. Emily byla těmi opovržlivými slovy jaksepatří dopálená. „Elias Prendergast mi jednou nabídl tutéž možnost. Tehdy mě to nezajímalo a nezajímá mě to ani teď. Dokážu se zdržet svých nadměrných vášní až do té doby, kdy jim budu moci hovět s někým, kdo je schopen opravdu ušlechtilého, duchovního a metafyzického spojení.“

Všechny známky spokojenosti vymizely ze Simonova výrazu během jediného okamžiku. Zlatý dračí pohled náhle vzplanul. „Dobře vím, že vdané ženy z řad společenské smetánky často navazují mimomanželské poměry, ale ty nebudeš ani uvažovat o vztahu k jinému muži. Chápej mě dobře, Emily. Já se nedělím o to, co mi patří, a vzhledem ke všerejší noci – *ty mi s veškerou určitostí patříš.*“

Emily na něj nejistě pohlédla. „Celeste říkala, že sis životem na Východě osvojil podivné názory.“

„Jestli je to pro tebe nějaká útěcha, odjakživa jsem trpěl sklonem hlídat si, co mi patří. Životem na Východě jsem se jen naučil rozličným způsobům, jak to dělat důkladněji a účinněji.“

Emily mu věřila. Nebyla však nijak zvlášť poplašená, neboť si rozhodně nedokázala představit, že by se milovala s jiným mužem než se Simonem. „Nemusíte panikařit, mylord. Neudělalo na mě tak

přehnaný dojem to, co jsme dělali včera v noci, abych okamžitě vyhledávala zkušenosti s někým jiným.“

Nebezpečný oheň v Simonových očích pohasl. Nahradil ho neurčitě dotčený výraz. „Ručím ti za to, že příště se ti to bude líbit víc.“

Emily se zamyšleně kousala do dolního rtu a zrádně přimhouřila oči. „Když už jsme u toho, mylord, mohu vám sdělit, že nemám zájem zkoušet to podruhé.“

Simon od ní odvrátil pohled. Natáhl se, popadl pohrabáč a začal prohrabávat plameny v krbu prudkými pohyby. „Jak jsem řekl, brzy budeš celou tu záležitost brát jinak.“

Emily sebrala odvalu. „Ne, mylord. To asi nebudu.“

Simon na ni pohlédl přes rameno. „Co tím myslíš?“

„Prostě to, že se s tebou netoužím znovu milovat,“ řekla Emily statečně. Už se rozhodla. Věděla, co musí udělat. „To jest, nebude-li vyhověno jistým podmínkám.“

„Emily,“ začal Simon zlověstně, „uvědomuji si, že jsi poněkud vykoješená vzhledem ke svému nedávným dobrodružstvím, ale upozorňuji tě, že nebudu trpět –“

Zvedla dlaň, aby ho umlčela. „Prosím, dovolte mi dokončit, mylord. Nechci, abyste se se mnou znovu miloval, dokud mezi námi doopravdy nezavládne čistý a transcendentální vztah, ten druh vztahu, o němž jsem byla přesvědčena, že mezi námi panuje, když jsem vás požádala, abyste si mě vzal. Už mě žádným trikem k milování nepřiměješ, Simone, rozumíš?“

„Já jsem tě nepřiměl k milování žádným trikem,“ procedil skrze zuby. „Vysvětlil jsem ti, že jsem jen ulevil tvým normálním panenským obavám ze svatební noci. Někdo by třeba řekl, že jsem se choval jako velmi ohleduplný a starostlivý manžel.“

„Rečičky. Ošálils mě. A už to neuděláš. To je konečné slovo.“

Simonovy oči se nebezpečně zaleskly, odrážely plameny krbu. A pak jako by se mírně uvolnil, jako lovec, který se spokojí s tím, že zůstane na čekané, než se vrhne na svou kořist. „Jak je libo, madam.“

Emily byla ohromena tím, jak ochotně přijal její prohlášení. „Souhlasíš s tím, že se mi nebudeš vnučovat?“

Simon pokrčil rameny. „Nemám nijak zvláštní zájem vnučovat se manželce, která mě nechce.“ Odložil pohrabáč a opřel se. Jeho prsty krátce zabubnovaly o područku křesla. Nastalo zdlouhavé ticho a pak se jeho ústa znovu chladně zvlnila.

Emily se ten úsměv nezamlouval. „Na co myslíte, mylorde?“

„Jen na to, že se spokojím čekáním, až ke mně přijdeš, Emily. Abych řekl pravdu, mám za to, že to tak bude nekonečně lepší.“ Kývl, jako by si potvrdzoval nějaký tajný závěr. „Ano. Mnohem lepší.“

Emily zaváhala, uvažovala, zda nepřehlédla nějakou zející díru ve svém chytrém plánu. Simon ho přijal až moc rychle. „Co když za vámi nepřijdu, mylorde?“

„Ale přijdeš. A velmi brzy.“ Simon vstal a nalil dvě sklenky sherry z karafy na stole. „Nevěřím, že budu muset čekat dlouho, jelikož jsi vášnivě stvoření a tak dále. Jsi dost inteligentní, abys velmi dobře věděla, že včerejší noc sice neodpovídala tvým romantickým představám, ale na fyzické rovině ještě je co objevovat. Dozajista jsi nezapomněla na svůj zážitek z té noci, kdy jsem tě posadil na psací stůl v knihovně, roztáhl ti stehna a seznámil tě s tvou vášnivou povahou?“

Emily se zarděla a odvrátila pohled. „Ne,“ připustila tiše. „Nezapomněla jsem.“

„Jen si představ, jaké by to bylo, procházet stejným přívalem pocitů, když bych byl zabořený hluboko do tebe,“ říkal Simon důrazně. „Mysli na to, jak opravdově mnohem *transcendentálnější* by ten zážitek byl. Jak velice metafyzický. Jak stimulující pro všechny tvé smysly. Jak ztraceně vzrušující. Protože, má milá, takové to bude, až se příště budeme milovat. Na to máš mou osobní záruku.“

Emily se náhle udělalo horko a věděla, že to nemá nic společného s žárem z krbu. „Ty se mě zase snažíš ošálit. Simone, já o tom nechci debatovat. Rozhodla jsem se a trvám na tom, abys to respektoval.“

„Zajisté, madam.“ Začal si zouvat holínky. „Už ani slovo o tom tématu, dokud za mnou nepřijdeš a moc hezky mě nepožádáš, abych ti ukázal, oč přicházíš a jak moc ti ještě zbývá prožít.“

„Nečekejte na to moc dychtivě, mylorde,“ odpálila ho.

Simon si začal rozepínat košili. Usmál se s nedočkavostí lovce. „Má milá, buď klidná, že příště nebudeš muset jen požádat, ty budeš žadonit, abych se s tebou vyspal.“

„Nikdy,“ zapřísáhla se, ačkoliv jí naskakovala husí kůže nad Simonovou chladnou, mužnou sebejistotou.

„Přemrštěně vášnivá žena by měla být velmi opatrná při pronášení tak jednoznačných tvrzení.“

„Budu si tvrdit, co chci. Simone, co to děláš?“ Emily vyvalila zděšením oči, když si svlékl plátěnou košili a bezstarostně ji přehodil přes opěradlo židle.

„Připravuju se na lože. Mám za sebou velmi těžký den, má milá, jak dobře víš.“ Začal si rozepínat kalhoty.

„Ale já jsem ti právě řekla, že se s tebou nebudu milovat.“

Kývl. „Já jsem tě slyšel. Mám v úmyslu prostě vlézt do postele a vyspat se na té hrbolaté matraci co nejlip. Ráno najmu poštovní společnost, aby nás odvezla co nejdříve domů. Nijak netoužím trávit v tomhle depresivním hostinci víc času, než je nezbytně nutné.“

„Ty hodláš spát v posteli?“ Emily se rozhlédla a poprvé naplno vnímala své okolí. „Simone, tady je jenom jedna postel.“

„Je dost velká pro nás oba.“ Začal vystupovat z kalhot. Světlo ohně se zalesklo na plavných obrysech jeho zad a hýždí.

Emily zírala, zcela fascinována, na štíhlé, pevné tělo svého manžela. Stál zády k ohni, když se svlékal, ale ve stínu poznala, že je napůl vzrušen. Jeho mužství směle čnělo z houštiny kučeravých, černých chloupků. Rozpomněla se, jak se včera v noci dotýkala té mohutné žerdi, pamatovala se na okamžitou reakci jeho těla. Také se rozpomněla, jak tu část těla použil, aby si vytepal cestu do samého jádra její bytosti.

„Děje se něco, Emily?“ Očividně lhostejný k jejímu toužebnému pohledu vykročil Simon přes pokoj k posteli a odtáhl příkrývky. Vlezl dovnitř a založil si ruce za hlavu na polštáři. „No?“

Emily se dotkla špičkou jazyka suchých rtů. „Ne. Ne, nic se neděje.“ Strhla si brýle a odložila je na stůl. Momentálně bylo lepší nevidět příliš jasně. Vyskočila a začala přitahovat podnožku před tvrdé dřevěné křeslo.

„Co to děláš?“ zeptal se Simon zvědavě.

„Není to zřejmé? Připravuju si místo ke spánku na dnešní noc.“ Došla k posteli, popadla jednu příkrývku a odkráčela zpátky ke křeslu. Pak usedla, opřela si nohy o stoličku a upravila si přes sebe příkrývku.

„To křeslo bude do rána velmi nepohodlné. A až oheň vyhasne, bude v téhle ložnici nesmírně chladno,“ upozornil ji Simon.

„Neočekávám pohodlí, mylorde. Očekávám utrpení. Budu to považovat za trest za své zločiny, jimiž je špatný úsudek a ještě horší smůla.“ Emily sfoukla svíčku a uvelebila se, aby uvažovala nad svým mizerným osudem.

O půl hodiny později Simon ležel, bděl a zíral do stropu, neboť ho budila série drobných, neklidných, zoufalých zvuků z blízkosti křesla. Z ohně už zbyla jen hromádka žhavých uhlíků, ale světlo stačilo, aby v něm byla vidět Emilyna postavička schoulená pod pokrývkou. Bezpochyby mrzla a Simon si říkal, že nijak netouží, aby onemocněla. Churavějící manželka by byla skutečně na obtíž.

Uvažoval o nejlepším způsobu, jak dostat Emily do tepla postele. Dobře věděl, že je to jen její hrdost, co ji drží v tom křesle. Jenže hrdost je velmi mocná věc, jak věděl z osobní zkušenosti. Někdy člověku nic jiného nezbývá.

Není třeba, aby Emily dnes v noci zbytečně trpěla, usoudil Simon. Její ženská pýcha utrpí už dost brzy pořádnou ránu. Ta přijde, až bude nucena konečně uznat porážku v této malé válce, kterou vypověděla.

Litoval, že ji musí vystavit ponížení, které ji čeká, až se konečně vzdá. Ale s tím se nedá nic dělat. Bude se muset poučit o tom, že hodlá být páнем ve svém domě a ve svém loži.

Na každý pád to byla Emily, kdo vytyčil bitevní linie, když se zbrkle zapřísáhla, že mu nepopřeje jeho práva v loži. Zřejmě v ní je ještě dost Faringdonové na to, aby uvěřila, že ho dokáže zmanipulovat, uvažoval Simon chmurně. Tenhle prvek z její povahy záhy odstraní. Oba budou šťastnější a spokojenější, jakmile Emily přijme svou novou roli v životě.

Prozatím se Simon rozhodl, že nijak netouží poslouchat, jak se v tom křesle svíjí. Otevřel ústa, aby přikázal Emily, ať jde do postele. Jenže byl přerušen dřív, než stihl promluvit.

„Simone?“ Emilyn hlas byl jen tiché, ustrašené vlákno zvuku ve tmě. „Spíš?“

„Ne.“

„Jen mě něco napadlo.“

Simon se v duchu spokojeně usmál. Ještě líp, samozřejmě, jestliže udělá první krok dnešní noci ona sama. Požádá rovnou, aby za ním mohla do postele, nebo vyzkouší rafinovanější taktiku, jak mu sdělit, že je jí zima a potřebuje se dostat pod přikrývku? uvažoval. Ať tak nebo tak, usnadní jí to.

„Co tě napadlo, Emily?“

„Opravdu jsi způsobil, že Lucinda Canonburyová omdlela, když jsi vstoupil do plesového sálu?“

„O čem to, k čertu, mluvíš?“ zaškaredil se Simon na postavu v křesle.

„Celeste říká, že se to stalo v Londýně. Prý byly z tebe všechny mladé dámy na vdávání včetně Lucindy Canonburyové dost vyděšené, prý i z možnosti, že bys je požádal o ruku.“

„Nikdy jsem si nevšiml, že by některá z těch pitomých holek omdlela, když jsem vstoupil do plesového sálu,“ zamumlal Simon. Byl samozřejmě informován, že to Canonburyovo děvče omdlelo, ale tenkrát si toho vlastně ani nevšiml. Plesový sál byl dost přeplněný.

Emily se zachichotala do tmy. „Já jsem Celeste říkala, že je to banda pokrytců. Jsem si dost jistá, že všechny mladé dámy na vdávání byly do tebe celé pryč a tys je patrně strašlivě popichoval tím, že sis jich ani nevšiml.“

Simona napadlo, že Emily dosud zřejmě nemá skutečně tušení, jaké pověsti se on ve městě těší. Jako obvykle si situaci zromantizovala.

„Máš úplnou pravdu,“ řekl klidně. „Je to všechno samý nesmysl.“ Dostal nápad. Okamžik si s ním pohrával a pak dospěl k rozhodnutí. „Emily, chtěla bys jet do Londýna?“

„Ach ano. Moc. Ale myslíš, že bych měla? Papá vždycky říkal, že nesmím jezdit moc často do města, aby se někdo nezmínil o tom skandálu z mé minulosti. Nechtěla bych tě ztrapnit, Simone.“

„Žádný skandál v tvé minulosti už neexistuje, Emily.“

„Neexistuje?“ To znělo zmateně.

„Ne. Sdělil jsem několika lidem, včetně lorda a lady Gillinghamových a Prendergasta, kteří vědí něco málo o tvém malém dobrodružství před pěti lety, že už se o tom nebude mluvit. To platí i pro tebe. Pokud se tebe týká, Emily, žádný skandál neexistoval.“

„Ale Simone –“

„Nebudeme o tom diskutovat. Není o čem diskutovat. A jestli se o to někdo pokusí, okamžitě mi to povíš. Rozumíš?“

„Ano, ale Simone, já si vážně myslím...“

Nakrátko znězněl. „Já vím, že lpíš na vzpomínce na nešťastnou příhodu jako na jeden z nejnapínavějších okamžiků svého života, ale jsem přesvědčen, že ti dokážu poskytnout ještě napínavější chvilky k zapamatování.“

„No, to jsem si taky myslela,“ řekla upřímně. „Právě proto jsem tě požádala, aby sis mě vzal. Ale teď už si nejsem tak jistá. Zřejmě jsem udělala velkou chybu.“

„Tvá jediná chyba, má milá, je v myšlence, že mě můžeš řídit tak, jako řídíš své obchodní záležitosti. Já se tak snadno ovládnout nedám, madam.“

„To je příšerné, co říkáš.“

„Je to pravda. Ale brzy ten problém napravíme. Přijdeš ke mně a moc hezky se mi omluvíš, že ses postavila proti mně. Pak mě poprosíš, abych tě vzal zpátky do svého lože, a bude po všem.“

„Zatracená práce, to bude.“

„Mám za to, že jsme debatovali o cestě do Londýna.“

„Debatovali jsme o tvé nesnesitelné aroganci,“ odsekla. „Odjedeme do města tak brzy, jak jen to půjde.“

„Proč?“ otázala se Emily. „Proč najednou musíme utíkat do Londýna?“

„Protože,“ řekl Simon při pomyšlení na nesmírnou vděčnost markýze a markýzy z Northcote, „mám za to, že to bude nejvhodnější chvíle k tvému vstupu do společnosti.“ Northcote byl teď konečně stejně zranitelný jako Peppington a Canonbury. Markýz by mohl být užitečný a Simon měl rozhodně v úmyslu využít jeho i jeho paní k uvedení Emily do společnosti.

Emily dlouhou chvíli mlčela. „Opravdu si to myslíš, Simone?“

Znovu se pro sebe usmál. „Ano.“ Odhrnul přikrývky a vstal. „Tak tedy, zjišťuji, že mi začíná být dost zima a nepohodlně. Musím trvat na tom, abys šla do postele a vzala tu přikrývku s sebou.“

Emily se polekaně posadila, když se k ní blížil, svírajíc přikrývku. Obezřele k němu potmě zalétla pohledem. „Už jsem ti řekla, že ti nedovolím, aby ses se mnou miloval, Simone.“

Natáhl se a zvedl ji z křesla. „Můžeš se uklidnit, má drahá. Tohle je záležitost praktického pohodlí a zdraví. Dal jsem ti své slovo, že se ti nebudu vnučovat.“ Postavil ji na nohy a začal ji metodicky a prakticky svlékat.

„Ha! Ty si myslíš, že budu žadonit, aby ses se mnou miloval, jen jak mě dostaneš do své postele?“ útočila a neúčinně se bránila jeho rukám. „Věříš, že mám tak slabou vůli?“

„Nemáš slabou vůli, má milá.“ Simon přehodil cestovní toaletu přes židli a nechal Emily pouze v tenké mušelínové košili. „Jsi temperamentní, vášnivá a impulzivní. To vůbec není totéž.“

Emily ho přestala plácát přes ruce, vzhledla k němu a zamžourala, aby viděla jeho tvář jasněji. „Vážně si to myslíš, Simone?“

Krátce se zazubil, zvedl ji a odnesl do postele. „Jsem si tím zcela jist, má drahá. A i když jsi na mě momentálně dopálená, vím, že bys nechtěla, abych dnes v noci zmrzl. Protože nemůžeme oba použít pokrývku, pokud se nepodělíme o lůžko, nemáme na vybranou. Musíš ke mně.“

Emily rezignovaně vzdychla a hbitě vklouzla pod prostěradlo. Ležela strnule na protějším okraji postele a zírala do stropu, když Simon vlezl vedle ní. „Jak je libo. Kvůli našemu zdraví souhlasím, že s tebou budu sdílet lože. Ale nebudeš se se mnou milovat, Simone.“

„Neboj se, Emily. Nevrhnu se na tebe ve spánku. Spokojím se čekáním, až za mnou přijdeš.“

„To se nestane, dokud nebudu přesvědčena, že to, co ke mně cítíš, je stejného rodu jako to, co jsem cítila já k tobě, dokud jsi mi včera v noci nezlomil srdce,“ zapřísahala se.

„Uvidíme, paní choti. Prozatím navrhuji, aby ses trochu vyspala. Máš za sebou velmi rušný den.“

„Bylo to všechno dost vzrušující,“ připustila a zívla. „Musím říct, že to bylo od tebe moc romantické, jak jsi za mnou přijel. Cítím, že my dva máme ještě naději, Simone.“

Ztvrdla mu brada. „Protože jsem tě pronásledoval? Neupínej k té skutečnosti příliš mnoho romantických nadějí. Jel jsem za tebou, protože mi patříš a já si držím to, co je moje. Na to už nikdy nezapomínej, Emily.“

Z druhé strany postele nastalo ticho. Simon čekal na nějaké potvrzení, že jeho přísné pokárání slyšela. Když se nic neozvalo, otočil se na bok a pohlédl na Emily.

Tvrdě usnula.

Simon ji okamžik ve tmě pozoroval a pak ji opatrně přitáhl těsně k sobě. Aniž by se probudila, Emily se k němu přitulila, jako by spala v jeho náruči celá léta.

Pár minut poté usnul i Simon.

Simon vzhledl od papírů na svém psacím stole, když uslyšel hlasitý lomoz venku v hale. Zřejmě se jeho teta a Emily vrátily ze své výpravy po nákupech. Simon, zvědavý na výsledky nájezdu na Oxford Street, vstal a přešel doupe plné draků posázených

drahokamy. Otevřel dveře knihovny a pobaveně se usmál při pohledu, který se mu naskytl.

Dva lokajové spěchali pro obrovské množství balíčků ke kočáru, který stál při úpatí venkovních schodů. Emily, oblečená do jedné z pastelových ranních toalet, které si přivezla z venkova, byla při vydávání rozkazů vzrušeným hlasem přímo úchvatná. Rudé kučery měla částečně skryté pod slaměným čepcem zdobeným květinami a brýle měla na nose mírně nakřivo.

Lady Araminta Merryweatherová si stoupla stranou, aby celou scénu pozorovala, očividně stejně pobavená jako Simon.

„Prosím, odnesete to všechno rovnou nahoru,“ říkala Emily, kontrolujíc každý balíček, jak opouštěl kočár. „Řekněte Lizzii, že má všechny okamžitě rozbalit. Přijdu hned nahoru a jen se přesvědčím, že je všechno v pořádku. Ach, na tohle dávejte pozor, Harry. Je to nejkrásnější slunečník, co jste kdy viděl. Má na sobě samé malé zelené a zlaté draky.“

„Rozkaz, madam,“ řekl Harry, přičemž na svou paní vycenil polámané zuby způsobem, o němž bylo známo, že budí v dospělých mužích hrůzu. „Žádný strach. Dohlídnu na to, jako bych si to sám votočil.“

Na statném vysloužilém pirátovi bylo ještě pár dalších polámaných a chybějících věcí kromě zubů. Seznam obnášel zlomený nos, který se pořádně nezhojil, a chybějící ruku, jež byla nahrazena zlověstně vyhlížejícím hákem. Vzhledem k tomu, jak nepředvídatelně tento lokaj působil na návštěvníky, mu Greaves nedovoloval obsluhovat u stolu při jídle za těch vzácných příležitostí, kdy Blade někoho hostil doma. Když ale majordom na Simonův rozkaz přidělil opatrně Harryho k službám nové paní domu, Emily ten hák vůbec nevzrušil. Harryho si okamžitě získala.

„Děkuju vám, Harry. To jste moc hodný.“ Emily vrhla na lokaje zářivý, vděčný úsměv.

Simon sledoval, jak se Harry rdí a koktá jako školáček, a letmo ho napadlo, zda Emily pochopila, že *votočil* znamená *ukradl*.

Emily obrátila rozradostněnou tvář k lady Merryweatherové. „To bylo absolutně vzrušující dopoledne, Araminto. Jak vám mohu poděkovat?“

„Bylo mi potěšením, Emily.“ Araminta ucouvla, jak do haly vnášeli obzvlášť velkou krabici.

„Pro milosrdenství, dávejte pozor, Georgi,“ nařizovala Emily dalšímu lokajovi, který vlekl balík nahoru po venkovních schodech a dveřmi do domu. Spěchala, aby úzkostlivě překontrolovala obsah krabice. „To je od madam Claude a je to ten nejšikovnější klobouček na světě.“ Zahlédla Simona, otálejícího ve dveřích, a oči se jí rozzářily. „Počkejte, až ho uvidíte, mylord. Ten klobouk je *à la militaire*, a já jsem si k němu objednala krásný jezdecký úbor. Bude mít epolety a čamary a všechny možné vojenské detaily a bude určitě úchvatný.“

„Už se těším, až vás v něm uvidím,“ řekl Simon vážně.

George, lokaj, individuum s ostře řezanými rysy, které kdysi vedlo bujarý život v drsných přístavech Dálného východu, zamířil ke schodům, chovaje vzácnou krabici na klobouky, jako by to bylo nemluvně.

Emily zahlédla další balíček, vykládaný z kočáru, a šupajdila k němu, aby na to dohlédla. „To jsou moje nové botky,“ sdělila Simonovi přes rameno. „Taky jsem si koupila několik párů trepek a lodiček. Byly děsně drahé, ale tvoje teta říkala, že musím mít ke každé toaletě jiný pár.“

Simon si založil ruce na hrudi a zvedl na svou elegantní tetu jedno obočí. „Lady Merryweatherová to musí vědět.“

Araminta na něj vrhla veselý úsměv.

„Taky jsem si koupila několik vějířů a čtyři nové kabelky,“ zavolala Emily přes rameno, když letěla do schodů. „Za pár minut jsem dole.“

Zmizela v ohybu schodiště, světlá sukně toalety za ní jen zavlála.

Araminta obdařila Simona rozesmátým pohledem, když ji vedl do knihovny. „Je kouzelná, Simone. Naprosto kouzelná. A bude hotový originál, až se jaksepatří oblékne. Ještě pořád se jí musí připomínat, aby si sundala brýle, když je na veřejnosti, a ty červené kučery potřebují zkrotit nůžkami, ale už teď dokážu předpovědět, že konečný výsledek bude úplně pozoruhodný.“

„Nechám to všechno na tobě, teto. Ale postarej se, aby se jí nedovolilo mazat si obličej některým z těch hnusných lektvarů z rtuťové vody, olova nebo síry, co se dávají proti pihám.“

„Nemusíš se bát. Já velice věřím na domácí kosmetiku zhotovenou z bylinných ingrediencí. Mám za to, že se ti ty pihy líbí?“

„Ano,“ řekl Simon. „Líbí.“

Araminta se uchechtla. „To jsem mohla tušit, že až si konečně vybereš ženu, najdeš si něco úplně mimořádného. Ještě pořád nedokážu uvěřit, že je Faringdonová.“

„Ona není Faringdonová. Už ne.“ Simon velmi rázně zavřel dveře a přešel ke svému stolu.

Araminta po něm vrhla ostrý pohled a usedla na jednu z ozdobných černých lakovaných židlí. Stáhla si rukavice. „Zřejmě si taky myslí, že ještě není tak docela tvoje žena. Kde k tomu přišla?“

„Ona říkala něco o tom, že není má žena?“ zeptal se Simon ostře.

„Ne tak docela. Jen něco v tom smyslu, že se s tebou dosud necítí v úplné harmonii. Mám dojem, že zazněla nějaká neurčitá zmínka o tom, že vy dva momentálně existujete na různých nebeských rovinách nebo takový nějaký nesmysl. Co se to propána děje, Simone?“

Simon se uklidnil. „Nic, co by ti muselo dělat starosti. Emily se často vyjadřuje dost podivně. Má velmi ráda romantickou literaturu.“

„Všimla jsem si. Vyslechla jsem toho hodně o nějakém eposu jménem *Záhadná dáma*, na kterém zřejmě pracuje. Četl jsi to?“

„Bylo mi řečeno, že ještě není hotový k přečtení,“ odpověděl Simon suše.

„Je úplně úžasná, víš? Už zná jménem všechny členy tvého personálu a oni ji očividně zbožňují. Patrně bys ji měl varovat, aby se moc nesblížovala s tou bandou hrdlořezů a lotrů, které sis přivezl s sebou z Východu.“

Simonovi to bylo jedno. „Všichni moji zaměstnanci vědí, že by se zodpovídali přímo mně, kdyby se na ni jen podívali nějak nepatřičně. Na každý pád, žádný z nich jí nezkříví vlasek na hlavě. Už začala s mým majordomem projednávat několik investičních plánů pro personál. Všichni jsou úplně fascinováni představou, že by vydělali nějaké peníze legálně.“

„Dobrotivé nebe. Investice? Pro personál?“

„Ano, já vím. Je to docela novátorská myšlenka, že?“

Araminta potřásla hlavou v údivu. „Jak už jsem řekla, úplně originál. Počkej, až uvidíš ty toalety, které si objednala, Simone.“

„Zřejmě dává přednost skromně střiženým šatům a měkkým, světlým odstínům,“ řekl Simon, vzpomínaje pochvalně na Emilynu venkovskou garderobu.

„Už ne.“ Araminta se zasmála. „Od nynějška bude asi nosil tvou livrej, až půjde na veřejnost, Simone. Všechno, co jsme dnes objednaly, má být zhotoveno v tom, čemu ona říká dračí barvy.“

Simon pohlédl na svou tetu. „Dračí barvy?“

„Zlatá, zelená, černá a červená – převážně.“ Araminta se rozhlédla po exoticky zařízené knihovně. „Neumím si představit, kde vzala takové neobvyklé odstíny. A všechny motivy vyšívání, lemování a klenotů budou vypadat dost povědomě.“

„Draci?“

„Většinou. Emily se rozhodla pro svůj vlastní, osobitý styl a zřejmě má v plánu se do něj pohroužit.“ Araminta vrhla na Simona zádušný pohled. „Jak už jsem řekla, možná bude nosit tvou livrej nebo mávat praporem, který ji označí za tvé osobní vlastnictví. Uvědomuješ si, samozřejmě, že si toho určitě každý všimne?“

Simon se spokojeně usmál. „V tom nevidím problém. Araminto, dokážeš ji do pátku připravit na její první ples?“

Araminta se na své židli ostražitě napřímila. „Mám za to, že ano. Už jsi začal přijímat pozvání?“

Simon jí beze slova podal kartičku, kterou obdržel toho rána. Pozoroval ušaslý výraz, který se objevil v tetiných očích, když ji přečetla.

„Ples markýze a markýzy z Northcote,“ vydechla Araminta ušasle. „Simone, to je skvělé. To je ale trefa! Je to dokonalá příležitost, jak představit Emily společenské smetánce. Jakmile se bude vědět, že ji pozvala lady Northcoteová, bude mít všechny dveře otevřené.“

„Mělo by to posloužit svému účelu,“ souhlasil Simon lakonicky.

„Rozhodně to pomůže jaksepatří Emily odstartovat. Ale Simone, jak to přijde? Ty a Northcote nejste zrovna přátelé. Ne po tom, co se odehrálo tehdy před lety. Proč by se jeho žena obtěžovala představovat tvoji manželku londýnské společnosti?“

„Vlivem dosti zvláštních okolností se jejich dcera a Emily náramně spřátelily. Kromě toho jsou markýz a jeho paní Emily vděční.“

„Vděční? Simone, co se to tu děje?“

„Pouze zařizuju své ženě pohodlný vstup do společnosti. Kdyby mi v tom nepomohl Northcote, našel bych jiné prostředky k dosažení téhož cíle.“

„Vážně?“ Araminta na něj vrhla hodnotící pohled. „Koho bys využil, kdyby ti lady Northcoteová nevyšla vstříc?“

Simon krátce zauvažoval a pokrčil rameny. „Peppingtona nebo Canonburyho, bezpochyby. Jsem si jist, že kterýkoli z nich by dokázal přesvědčit svou paní, aby spolupracovala.“

„Další dva staří nepřátelé.“ Araminta se na něj zadívala. „Dobrý bože, Simone! Začínám tušit, co se tady děje. Slyšela jsem leccaké řeči o tvém současném spojení s Peppingtonem a Canonburym. Prý máš oba na provázku jako loutky. Povídá se, že oběma hrozí finanční zkáza. Jak je to ve skutečnosti?“

„Pochybuju, že by tě to zajímalo, Araminto. Nudná záležitost týkající se nějakých důlních investic, průplavu, trochu špatného úsudku ze strany Canonburyho a Peppingtona.“

„A, Simone,“ řekla Araminta, zvolna potřásajíc hlavou, „lidi mají pravdu, když říkají, že jsi záhadný a nebezpečný. Tři z nejvýznamnějších mužů v Londýně máš pod palcem. Už je máš všechny, vid’? Northcote, Canonbury, Peppington a Faringdon. Hraješ si s každým z nich na kočku a myš.“

„Je to hra, kterou jsem se na Východě dobře naučil.“

Araminta se delikátně otřásla. „Přísámbůh, jsem velmi ráda, že jsem na tvé straně, Simone. Občas mi z tebe tuhne krev v žilách. Ale myslím, že tvá dáma skřítek nechápe, že je jen pěšákem v tvém velkolepém plánu. Ještě pořád mluví v tom smyslu, že se svým novopečeným manželem vytvoří čirý a ušlechtilý metafyzický vztah.“

Simon se zaškaredil. „Emily je velmi inteligentní ženská, ale často jí zastře uvažování nějaký romantický nesmysl. Brzy se naučí hrát svou řádnou roli jako manželka.“

Emily se s gustem vrhla do nádhery, vzrušení a rafinovanosti svého prvního velkého městského plesu. Třpytivé lustry, nával lidí oděných podle poslední módy, tanec a vtipná konverzace, z toho všeho byla zadýchaná a uchvácená. Připadalo jí, že všichni z *haute ton* byli určitě pozváni na markýzINU velkolepou společenskou sešlost.

Oděna ve smaragdově zelené hedvábné toaletě, vystřižené daleko hlouběji než cokoli, co si kdy v životě oblékla, připadala si Emily skvěle moderní. Měla zelené saténové střevíčky vyšíváné malými zlatými draky, které se jí hodily k toaletě, a nově učesané vlasy jí zdobili malí zlatí draci. Oči draků byly z maličkých rubínů. Dva stejní draci se jí houpali v uších.

Kadeřník lady Merryweatherové stáhl Emilyny rudé kučery dozadu do umělecké kaskády, která jí spadala z temene k zátylku. Několik

umně naaranžovaných pramínků se jí kadeřilo ze stran podél lící. Celé to bylo doplněno elegantním vějířem s pozoruhodně ručně namalovaným drakem, který se jí houpal na zlaté šňůrce na zápěstí, a lorňonem. Lady Merryweatherová odmítla i jen uvažovat o možnosti vzít si na oficiální ples brýle.

Simon čekal v hale, když Emily sestupovala po schodech. Prohlédl si manželku od hlavy k patě a zdálo se, že je nadměrně spokojen tím, co vidí.

„Přijdeš za námi později, Simone?“ otázala se Araminta, když nastupovala do kočáru.

„Zajedu asi tak na hodinu do svého klubu, ale obě vás později vyhledám a doprovodím domů.“ Pohlédl na Emily, když jí pomáhal do vozidla. „Bav se dobře, skřítku. Dnes večer jsi rozhodně prvořádní diamant. A rozhodně nejnezvyklejší stvoření, které společnost za celé věky uvidí. Urozená společnost na tebe bude civět s otevřenou pusou.“

Emily zazářila. „Děkuji, Simone.“

Rty mu zacukaly, když zavíral dveře kočáru. „Hled', ať se nedostaneš do nějakých nesnází.“

Emily se usadila v kočáře a vyrazili. „Nevím, proč se cítí povinen říkat pořád takovéhle věci. Do jakých nesnází bych se mohla dostat na plesu u Northcotů?“

Araminta se usmála. „Někdy mám dojem, že Blade vždycky neví, co přesně má od vás očekávat, Emily. Myslím, že je to celkem vzato dobře. Potřebuje, aby s ním tu a tam někdo trochu zalomcoval.“

„Simonem nic nezalomcuje,“ řekla Emily s pýchou. „Je to ten nejklidnější muž, jakého jsem kdy poznala.“

„Ano,“ řekla Araminta a vyhlédla z okna na přeplněnou ulici. „Má takovou pověst. Někteří říkají, že je nejen klidný, ale dokonce chladnokrevný. Někteří lidé se ho dokonce i bojí.“

„To musí být lidé, kteří ho dobře neznají,“ prohlásila Emily sebejistě.

„Ale? A vy ho znáte dobře?“

„Ano, jistě. Jak už jsem vám říkala, my spolu komunikujeme na vyšší úrovni.“ Emily se zamyšleně zamračila. „Někdy. Lidé jsou patrně trochu zaraženi jeho neobvyklým personálem. Ti zaměstnanci jsou poněkud nevábného vzhledu, ačkoliv jsou mimořádně příjemní a nanejvýš zajímaví. To bych ráda věděla, kde je Simon získal.“

Araminta se mírně pousmála. „Uvědomujete si, co dělal Simon pro Východoindickou společnost, vidíte, Emily?“

„Pokud vím, pomáhal jí v některých obchodních záležitostech a společnost mu projevila přiměřený vděk.“

„Vděk, no tohle. Jeho úkolem bylo zahánět piráty, kteří představují neustálou hrozbu lodím společnosti. Simon zvolil k tomu problému nanejvýš neobvyklý přístup.“

Emily se tiše zasmála. „Dovolte, budu hádat. Nezverboval čirou náhodou vysloužilé piráty, aby se vypořádali s piráty dosud provozujícími praxi?“

„Přesně tak to udělal.“

„Brilantní nápad,“ řekla Emily s uspokojením. „A pár se jich s ním vrátilo do Anglie jako sloužící.“

„Pokud se to tak dá nazvat,“ odvětila Araminta suše.

Celeste a její matka byly při uvítání vtělený šarm. Představily Emily všem a lidé stáli ve frontě, aby se s ní seznámili. Araminta jí během jedné krátké prodlevy v představování vysvětlila, že společnost je uchválena zvědavostí, jakouže exotickou ženštinu si to záhadný hrabě z Blade vzal za ženu. Emily se zachichotala za vějířem při představě, že by ji někdo považoval za exotickou.

Rozradostněná nálada vydržela Emily až do okamžiku, kdy zvedla lorňon, aby se letmo rozhlédla kolem sebe a náhodou zahlédla Richarda Ashbrooka, jak se k ní blíží. Na okamžik ztuhla, jak jí vstříc vyvstaly staré vzpomínky.

Ted' je to *lord* Ashbrook, pomyslela si a rychle nechala lorňon na hedvábné šňůrce klesnout k pasu. Ashbrook se stal baronem od té doby, co ho před pěti lety viděla naposled.

Odjakživa byl docela hezký, ale ted' byl dokonalým obrazem romantického básníka, s umně rozcuchanými tmavými kučery, soustředěným, zámčivým pohledem a elegantní postavou. Všimla si, že za posledních několik let dosáhl přes ně toho zvlnění rtů, jež nasvědčuje patřičné směsi otrávené nudy smíšené s cynismem. Emily ten výraz nepřipadal zvláště přitažlivý. Ale koneckonců, uvědomila si náhle, Ashbrook už jí vůbec nepřipadal moc zajímavý.

Vedle draka, který vstoupil do jejího života, byl Ashbrook všeho všudy jen poněkud zábavný pokojový psíček. Emily se v duchu divila, co na něm kdy viděla.

„To je Ashbrook,“ zašeptala Celeste vzrušeně. „Mamá říkala, že ho pozvala, ale já se bála, že nepřijde. Má dveře otevřené do všech

salonů a plesových sálů ve městě a je velmi těžké ho zlákat. Tvrdí, že soíré a plesy ho nudí.“

Emily užuž chtěla odpovědět, ale Ashbrook stál náhle před ní, ústa zkřivena ironickým úsměvem, tmavé oči zastřené napůl přivřenými víčky. Jeho sněhobílý nákrčník byl uvázan v módní uzel.

„Zdravím vás, Emily,“ řekl Ashbrook tiše.

„Richarde.“ Emily mu podala ruku a znovu ji napadlo, proč jí kdysi připadal neodolatelný. Poté co poznala draka, připadal jí Ashbrook dost krotký.

„Dlouho jsme se neviděli.“ Ashbrook galantně sklonil tmavou hlavu nad jejím zápěstím.

„Emily, vy jste mi neřekla, že barona znáte,“ podivila se Celeste.

„Lady Bladeová a já jsme staří přátelé,“ řekl Ashbrook uhlazeně, aniž by od Emily odtrhl oči. „Je to tak, že, Emily?“

„Známi,“ opravila ho Emily nasupeně. „Kdybyste mě teď laskavě omluvil, Richarde –“

„Dozajista nebudete tak krutá, abyste mě propustila, aniž byste mi dopřála tu čest zatančit si s vámi. Lady Northcoteová prý dovolila dnes večer jeden valčík, jak jsem slyšel, a já mám za to, že ho právě začínají hrát.“

„Ale já –“

Už bylo pozdě. Ashbrook už ji vedl na taneční parket. Jeho paže směle sjela kolem jejího pasu a Emily byla stržena rozkošně skandální hudbou valčíku. Byl to tanec dokonale vhodný pro ženu nadměrně vášnivou. Emily jen litovala, že jejím partnerem není Simon.

„Změnila jste se, Emily.“

„Ne tolik, Richarde. Upřímně řečeno, vy mluvíte, jako by se ze mě stalo úplně jiné stvoření.“

„Ano,“ zadumal se. „Opravdu jste metamorfovala v *bytost éterického světla a zářivých paprsků, stvoření, dlící v jiných rovinách*, zdá se.“

„Richarde, necitujete čirou náhodou sám sebe?“

„Jeden či dva verše z *Hrdiny od Marliany*. Četla jste to?“

„Ne,“ řekla Emily stroze. „Nečetla.“

Ashbrook chápavě kývl. „Příliš bolestné pro vás, řekl bych. Myslíte někdy na nás dva, Emily?“

„Jen zřídka.“

Rozmarně se usmál. „Já na vás myslím často, má drahá. A na to, co jsem před pěti lety navždy ztratil.“

„Já taky něco ztratila,“ připomněla mu Emily. „Své srdce?“

„Svou pověst.“

Ashbrook se krátce zatvářil podrážděně. „Ten incident zřejmě nijak neovlivnil vaše sňatkové vyhlídky. Pochodila jste velmi dobře, Emily. Hrabě, nic menšího. A k tomu velmi exotický a dost nebezpečný.“

„Blade není nebezpečný,“ řekla netrpělivě. „Neumím si představit, odkud se v lidech ten dojem bere.“

„Vy zřejmě netrpíte obavami ze svého manžela?“

„Ovšemže ne. Nikdy bych si ho nevzala, kdybych se ho bála,“ odsekla.

„Proč jste si ho vzala, Emily?“

„Jsme spřízněné duše, jež komunikují na vyšší rovině,“ vysvětlovala. „Panuje mezi námi mystické, transcendentální spojení.“

„Mezi vámi a mnou kdysi také existovala taková komunikace,“ připomněl jí Ashbrook významně.

„Ha! Sakra, ani zdaleka. Byla jsem tehdy mnohem mladší a neznala jsem opravdový význam ani povahu metafyzického spojení.“

„A toho si užíváte se svým manželem? Odpusťte mi, ale je mi zatěžko uvěřit, že by byl Blade schopen tak zjemnělého vnímání.“

„Inu, pracujeme na tom,“ zamumlala Emily. „Chvilí trvá, než se vyvine dokonale transcendentální komunikace, víte?“

„U nás to bylo okamžité, jak si vzpomínám. Alespoň z mé strany.“

„Opravdu, mylord?“ Emily hrdě zvedla bradu. „Proč jste se tedy rozhodl na mě tehdy v noci v hostinci zaútočit, prosím, to mi povězte?“

Ashbrook se prudce zastavil na tanečním parketě, uchopil ji za zápěstí a odtáhl ji otevřenými francouzskými dveřmi ven do zahrady. Tam se obrátil proti ní.

„Nezaútočil jsem na vás,“ řekl rázně. „Přišel jsem tehdy v noci za vámi, protože jste ve mně vzbudila přesvědčení, že naše srdce jsou už navždy spojena v nefyzickém svazku. Myslel jsem, že už jste se mnou splynula v metafyzické říši a toužíte splynout se mnou i v říši fyzické. Kdybychom spolu strávili noc, byla byste poznala pravdu opravdového, transcendentálního spojení.“

Emily svařila obočí a drtivě se zamračila ve vzpomínce na svou svatební noc. „Slyšela jsem teorii, že to, co se děje na jedné rovině, ovlivní i to, co se děje v rovině druhé, Richarde. Mohu vám klidně říci, že chovám tajné pochybnosti o platnosti této filozofie.“

„Patrně vaše chápání metafyzické vědy není tak plně vyvinuto, jak by mohlo být,“ opáčil Ashbrook. „Povězte mi, Emily, zabýváte se ještě poezií?“

Zaváhala. „Čirou náhodou momentálně pracuji na jedné poemě.“

Ashbrooka to pobavilo. „Budete mi tedy trochu konkurovat, hm?“

Emily cítila, jak se rdí rozpaky. Aťsi je to, jak chce, Ashbrook je publikovaný básník a ona nikdy nevydala ani jediný veršík. „To sotva,“ zamumlala.

„Jak se jmenuje ten epos?“

„*Záhadná dáma*.“

„To zní slibně,“ podotkl Ashbrook zádumčivě.

Emily rychle vzhledla a zvedla lorňon, aby viděla, jak se tváří. „Vy tomu skutečně věříte?“

„Rozhodně.“ Ashbrook se odmlčel se soustředěným výrazem. „Výtečný titul. Zcela vyhovující pro ten druh lidí, kteří takovéhle věci kupují. Víte, Emily, snad bych se mohl na vaše dílo podívat a zjistit, zda skutečně nevypadá slibně. Pokud ano, s radostí bych vás představil svému vydavateli, Whittenstallovi.“

„Richarde!“ Emily byla přímo omráčena tak velkorysou nabídkou. „To myslíte vážně?“

„Ale ovšem.“ Ashbrook se usmál s nedbalou sebejistotou. „Moje přímluva by určitě pomohla získat Whittenstallovu pozornost, soudím.“

„Richarde, to by od vás bylo velmi laskavé. Nemůžu tomu uvěřit! Okamžitě se vrátím k práci na *Záhadné dámě*. Uvažuju o tom, že bych do příběhu přidala strašidlo a tajnou chodbu. Co myslíte?“

„Strašidla a tajné chodby jsou vždycky velmi populární. Sám už jsem je příležitostně použil.“

„Ještě jsem nikomu jinému nedovolila číst *Záhadnou dámu*. Musí se na ní trochu pracovat, než ji uvidíte.“ Emily si připomněla všechny změny, dodatky a opravy, které chce na poemě udělat. „Ale hned začnu. Richarde, tohle je ale vzrušující! Ani vám nedokážu povědět, jak moc pro mě vaše nabídka znamená. Ujmout se toho, že mě představíte vlastnímu vydavateli! Tomu se nic nevyrovná.“

„Pro starou přítelkyni je to dost málo.“

„Nevím ani, jak vám poděkovat, Richarde.“

Zvedl jedno rameno a ležérně jím pokrčil. „Není třeba mi děkovat. Ale pokud to považujete za nutné, můžete mi projevít své díky tím, že navštívíte jeden malý literární salon, kam chodím každý čtvrtek odpoledne.“

Emily byla nadšena. „Opravdový londýnský literární salon? To by mě náramně těšilo. Přišla jsem o své čtvrteční odpolední schůzky literární společnosti v Little Dippingtonu.“ Projel jí záchvěv nejistoty. „Ale myslíte, že o mě vaši literární přátelé budou stát? Jsou patrně daleko sečtější než já a rovněž mnohem vzdělanější. Asi jim budu připadat velice venkovská.“

„Vůbec ne,“ řekl Ashbrook polohlasem. „Ujišťuji vás, že lady Turnbullová a moji ostatní přátelé vás uvítají. Bezpochyby jim budete připadat zcela... okouzlující.“

Emily radostně vzdychla. „Takřka se to vymyká chápání. Můj první významný ples, uvedení do literárního salonu a možnost, že se na mé psaní podívá nějaký skutečný vydavatel. Městský život je určitě mnohem zajímavější než život na venkově.“

„Ano,“ řekl Ashbrook. „To rozhodně je. A jako vdaná žena,“ dodal tiše, „zjistíte, že máte daleko víc svobody tady v Londýně, než jste kdy měla jako stará panna zakopaná někde v Hampshiru. Jediné pravidlo ve městě, má drahá, je diskrétnost.“

„Ano, ano, ovšem.“ Emily si vůbec nedělala starosti s problémem diskrétnosti prostě proto, že se nechystala k žádné indiskreci, natožpak s tímhle mužem, který ji kdysi tak lehkomyšlně zničil. Žádná žena, která je vdaná za muže jako Blade, nemůže mít zájem o tak mělké stvoření, jako je Ashbrook!

Emily se zamyšleně zamračila. „Richarde, vy skutečně věříte, že je můj titul dobrý? Nejsem proti změně, pokud si myslíte, že by tím bylo moje dílo pro vydavatele zajímavější.“

„To probereme poté, co budu mít příležitost si vaši poemu přečíst,“ řekl Ashbrook a zadíval se přes její hlavu do zářivě osvětleného plesového sálu. „A teď, když už je řeč o té diskrétnosti, mám za to, že bychom se měli vrátit na parket.“

„Máte úplnou pravdu. Celeste se bude zajímat, co se se mnou děje.“

Emily se vesele obrátila, aby prošla francouzským oknem zpět, mysl jí překypovala nápady do *Záhadné dámy*. Zvedla lorřon, aby se

rychle rozhlédla po sále, a málem se srazila se svým manželem, který se jako veliký balvan objevil zdánlivě odnikud.

„Ach, zdravím vás, mylorde.“ Usmála se na něj. „Doufala jsem, že přijedete brzy. Je to všechno náramně zajímavé, že? Báječně se bavím. Zrovna jsem mluvila s...“ Odmlčela se, rozhlédla se lorňonem ze strany na stranu a uvědomila si, že Ashbrook ji zpátky do sálu nenásledoval. „To je jedno. Propáníčka, ty vypadáš pozoruhodně, Simone!“

Blade, oděn ve svůj elegantně strohý večerní oděv, zamyšleně pár vteřin zíral přes její hlavu do zahrady. Pak shlédl na Emily.

„Jsem rád, že se bavíš, má drahá. Prokážeš mi tu čest a zatančíš si se mnou tenhle valčík?“

„To se bude hrát další valčík? Měla jsem dojem, že lady Northcoteová schválila jen jeden valčík za večer.“

„Přesvědčil jsem ji, aby posvětila ještě jeden, abych si s tebou mohl zatančit.“ Simon ji vedl na parket.

„Simone, to je od tebe báječné,“ vydechla Emily, jak se patří tím gestem uchválena.

„Sám jsem měl z toho nápadu docela radost.“ Uchopil ji do náruče k tomu půvabnému tanci. „A lord Northcote, řekněme, spolupracoval.“

Veškeré myšlenky na *Záhadnou dámu* a plány zapojit se do Ashbrookova literárního kroužku se vypařily Emily z hlavy. Tančí valčík se svým milovaným drakem! Nic nemůže být dokonalejší.

Simon klidně klouzal kolem sálu, vědom si, že oči společenské smetánky se upírají na něj a na jeho novomanželku. Zítra ráno už se o Emily bude mluvit po celém městě. On a Emily vytvářeli na tanečním parketu působivý kontrast a Simon to věděl. Takle skutečnost mu vyhovovala.

Co mu však nevyhovovalo, byl záblesk sžíravé žárlivosti, který jím projel, když byl svědkem, jak se Emily vrací ze zahrady a Ashbrook hned v patách za ní.

„Zbožňuju tvůj dům, Simone,“ prohlásila Emily, když se valčíkovým krokem sama otáčela po rudé, zlaté, zelené a černé knihovně. Když vířila kolem drahokamy posázených draků, láskyplně je hladila po divokých hlavách. Tmavozelená sukně toalety se jí vznášela kolem nohou ve střevících.

Ples skončil před hodinou a skoro stejně dlouho trvalo, než si vyzvedli kočár a dorazili přecpanými ulicemi domů, ale Emily jako by nedokázala přestat tančit. Cítila závrat' a blaženost a nadzemskou energii. Pobrukovala si nápěv valčíku, který se Simonem prve tančila. „A zvlášť zbožňuju tuhle místnost,“ pokračovala s rozhodným příkývnutím. „Je úplně dokonalá, přesně taková, jak jsem si ji představovala. Exotická a luxusní a plná zvláštních a záhadných předmětů.“ Pohladila černožlatého draka, jak se valčíkovým krokem vznášela kolem krbu.

„To mě nepřekvapuje. Měl jsem pocit, že se ti to bude líbit.“ Simon nalil dvě sklenky brandy a jednu jí podal.

„To jen dokazuje, jak dobře jsme vyladění jeden na druhého.“ Vzala sklenku z jeho ruky a protančila kolem něj. „Vidíš, Simone? Já ti pořád říkám, že komunikujeme –“

„Na vyšší rovině,“ dokončil za ni. „Ano, má drahá. Slyšel jsem to od tebe už dost často.“ Pozvedl sklenku k malému přípítku. „Na vás, paní choti. Dnes večer jste měla veliký úspěch.“

„Díky lady Merryweatherové,“ zachichotala se Emily a odplula ve valčíku na druhý konec místnosti. „A lady Northcoteové. Byla tuze hodná. Ona a Celeste mě představily úplně každému a protančila jsem skoro všechny tance, Simone. Z toho dva valčíky.“

„Araminta mi říkala, že ten první jsi tančila s Ashbrookem.“

Emily po něm střelila rychlým, kosým pohledem a mrštně se vyhnula jednomu z obrovských saténových polštářů. Uvažovala, jestli Simon ví, že to byl Ashbrook, s kým před pěti lety utekla. A kdyby to věděl, žárlil by? ptala se sama sebe. Sakra, to nejspíš ne. Simon se na to příliš dobře ovládá a je si příliš jist sám sebou, než aby žárlil. Kromě toho ví, že její srdce patří jemu.

„Ano, Ashbrook mě vyzval k tanci při tom prvním valčíku, Simone. Myslím, že bych ti o něm měla něco povědět.“

„Copak to bude?“ Simon ji soustředěně pozoroval přes okraj své sklenky.

Emily se zastavila před jemným čínským obrazem, na němž byli namalováni buclatí koně a cizokrajně odění válečníci. Důkladně jej studovala. „Richard byl tím mužem, o němž jsem si před pěti lety myslela, že ho miluji – ten, s kým jsem utekla.“

„Ale ty jsi před pěti lety s nikým neutekla,“ konstatoval Simon klidně. „Já myslel, že jsem ti to vysvětlil se vším všudy, že žádná nešťastná příhoda v tvé minulosti neexistuje.“

Emily se překvapeně otočila na patě. „Ale Simone... Ach, už vím,“ řekla, náhle pochopila a docenila jeho činy. „Tohle je součást tvého plánu, jak mě úspěšně uvést do společnosti, že? Budeme s problémem toho skandálu zacházet směle. Prostě popřeme, že k němu kdy došlo.“

„Přesně tak.“

„Geniální přístup.“ Zamyšleně se zamračila. „Ale co když o tom něco někde řekne Richard?“

„Myslím, že to neudělá.“

Emily kývla, zauvažovala o té záležitosti. „Patrně máš pravdu. Podle mého by to pro něj bylo trapné.“

Simonová ústa se sarkasticky zvedla v koutcích a ve zlatých očích zasvitlo. „Trochu nemálo trapné, myslím. Po pravdě řečeno, dost nebezpečné.“

„Ano, musí brát ohled na vlastní pověst.“

„Mimo jiné.“

Emily znovu kývla a opět se začala otáčet valčíkovým krokem. Vrhla po Simonovi další přemýšlivý pohled. „Nejspíš čirou náhodou nežárliš na lorda Ashbrooka, že ne?“

„Kvůli té neexistující nešťastné příhodě, anebo protože s tebou dnes v noci tančil?“

„Kvůli obojímu,“ řekla Emily dychtivě. Srdce jí při té představě poskočilo.

„Měl bych žárlit?“ Simonův hlas byl zcela prost všech emocí.

„Ne, ani co by se za nehet vešlo,“ ujišťovala ho Emily velkoryse. „Před pěti lety jsem udělala velmi hloupou chybu. Pravda je, že jsem si skoro okamžitě potom, co jsme odjeli z Little Dippingtonu, uvědomila, že si vlastně Richarda nechci vzít. Bylo to náramně

vzrušující, hnát se tak ke hranicím, a Richard pořád recitoval tuze krásnou poezii. Ale brzy jsem se musela smířit se skutečností, že ho nemiluji. Nedokázala bych se za něj provdat.“

„A ten valčík dnes v noci? Objevilaš vůči němu nějaké nové city, když tě vzal do náruče?“

„Ne.“ Emily naklonila hlavu ke straně a zapřemýšlela o svých reakcích. „Ne, vůbec ne. Bylo to spíš jako potkat starého známého, kterého člověk nějakou dobu neviděl.“

Na místě se rozhodla, že nechce, aby Simon věděl o Ashbrookově velkorysé nabídce, že se podívá na její rukopis. Rozhodně ne prozatím. Koneckonců, nic není jisté. Ashbrook třeba prohlásí *Záhadnou dámu* za zcela nepublikovatelnou. Dost ponižující bude už vědomí, že Ashbrook ví o její nedostatečnosti.

„Aha. Jako setkání se starým známým.“

„Ano. Přesně tak.“ Emily si zanotovala ještě několik taktů valčíku. „Víš, Simone, je to velmi zvláštní, ale jako bych se dnes v noci nedokázala uklidnit. Jsem pořád velice vzrušená.“

„Měla bys být vyčerpaná.“ Simon se opřel zády o černý lakovaný psací stůl. Už si sundal kabát a rozvázal nákrčník. Kus bílého hedvábí mu visel volně kolem hrdla.

„Já vím, ale nejsem ani docela maličko unavená.“ Emily si usrkla brandy. Její pohled sklouzl na nejbližší z velkých polštářů s třásněmi. „Simone, pověz mi, tyhle polštáře máš z nějakého tureckého harému?“

„Ne, čirou náhodou jsem si je dal udělat tady v Londýně.“ Upil brandy. „Líbí se ti?“

„Jsou nádherné.“ Emily postavila sklenku a vrhla se jak široká tak dlouhá na nejbližší zlatý saténový polštář. Spočinula v pozici, již považovala za lenivou a smyslnou, takovou, jakou by mohla zaujmout harémová dáma. „Jak vypadám? Mohla bych se vydávat za vášnivou kurtizánu z Východu?“

Simon zvolna přešel pohledem od špičky jejího smaragdového saténového střevíčku s vyšívaným drakem až ke kaskádě rudých kučer na temeni hlavy. „Možná,“ připustil nakonec.

„Nevypadáš přesvědčeně. Možná to dělají ty brýle.“ Sundala si je a odložila je na nejbližší lakovaný stolek. Pak se znovu opřela do polštáře a vrhla zpod řas vražedně úchvatný pohled. Ze Simona byla jen velká, tmavá šmouha na druhém konci místnosti. „Je to lepší?“

„Vypadá to trochu věrohodněji, řekl bych.“

Emily se natáhla na bok. Sukně toalety jí vyjela po noze, takže odhalila punčochy. Našpulila rty a zkusila se znovu zatvářit jako harémová dáma. „Tak. Jaké to je?“

„Emily, neflirtuješ ty se mnou náhodou?“ otázal se Simon tiše.

„No, pokud jde o to...“ Nijak nepomohlo, že nevidí jasně jeho výraz. Emily cítila, jak jí horko stoupá do lící, když tu otázku pečlivě uvážila. „Ano, nejspíš flirtuju.“ Zadržela dech, čekala na odpověď.

„Ty máš dnes v noci dost divnou náladu, co?“

„Jsem šťastná, Simone,“ řekla a máchnutím jedné ruky zahrnula do svého pocitu celý svět. „Je mi, jako bych se vznášela. Mám za sebou nejnapínavější, nejbáječnější večer celého svého života.“

„A teď do chceš uzavřít tím, že mě přiměješ, abych se s tebou miloval?“

Emily vzdychla a padla na záda, paže natažené vysoko nad hlavou. Pozorovala rozmazaný strop. „Už jsem ti říkala, Simone, že jsem nadmíru vášnivé stvoření. Možná jsou moje smysly příliš stimulované vším tím vzrušením dnešní noci.“

„Možné to je.“

„Simone?“

„Ano, Emily?“

Zhluboka se nadechla. „Říkals mi, když jsme se posledně milovali, že jsem to tak docela nepochytila.“

„Řekl jsem ti, že potřebuješ cvičit, jak si vzpomínám,“ zamumlal.

Převalila se zpátky na bok a opřela o loket. „Ano. Cvičit. Mám za to, že bych dnes v noci velmi ráda cvičila.“

Nastala krátká odmlka. Pak se ozval Simonův hlas, tlumený, temný a hedvábný smyslnou hrozbou. „Řekl jsem ti ještě něco jiného, Emily.“

Emily se posadila na polštáři zpříma, přitáhla kolena k bradě, takže se jí sukně načechrala u nohou. Zašátrala po sklence s brandy. Když ji našla, mohutně si lokla a opatrně postavila sklenici zpátky na stůl. Pak ovinula pažemi zdvižená kolena.

„Řekls mi, že budu muset žadonit, aby ses se mnou miloval,“ řekla nakonec Emily, objímajíc svá kolena velmi pevně.

„Spokojím se s tím, že mě velmi hezky požádáš. Jde o to, má milá, že nechci ráno slyšet žádné výčitky. Nebudeš moci říkat, že jsem tě ošálil.“

„To neřeknu, Simone.“ Čekala v mučivé nedočkavosti smíšené s nejistotou. „Simone?“

„Ano, Emily?“

„Prosím, pomiloval by ses se mnou?“

V temné, exotické místnosti zavládlo zvláštní ticho. Ozvalo se slaboučkě cinknutí a Emily poznala, že Simon právě postavil sklenku s brandy na psací stůl. Dívala se, jak kráčí k ní. Bez brýlí neviděla jeho výraz, ale celé tělo jí mravenčilo tím vědomím. Vycítila těžkou, dusnou auru jeho mužnosti a věděla, že to může být jen tím, že už opravdu komunikují na vyšší úrovni.

Simon se zastavil u okraje obrovského saténového polštáře, nejmocnější drak v místnosti plné tvorů. Beze slova se spustil vedle Emily a vzal ji do náručí.

Pomalou, pečlivě ji skládal naznak na zlatý brokát. Sklonil se nad ni a shlédl jí do tváře. Byl už tak blízko, že Emily viděla roztavené zlato v jeho očích.

„Víš jistě, že chceš právě to?“ Simon hladil jemnou linii její brady palcem.

„Ano,“ zašeptala, takřka neschopna vypravit ze sevřeného hrdla byt' i to jediné slovo. Pocit zvláštní zadýchanosti ji znovu zaplavil, jako vždy, když ji Simon vzal do náručí. „Prosím, Simone.“

„Jak je libo, Emily.“ Sklonil hlavu a vtiskl jí rozpálený polibek na ňadro, které bylo odhaleno hlubokým výstřihem její plesové toalety. „Jen do rána nezapomeň, že tohleto byl tvůj nápad.“

„Ano, Simone.“ Ovinula mu zvolna paže kolem krku. Pak se chvějivě usmála. „Zdaleka to nebylo tak zlé, jak sis to patrně představoval, víš?“

„Co nebylo tak zlé?“ Shrnul jí nabíraný rukávek toalety zvolna dolů z ramene.

„Poprosit tě, aby ses se mnou miloval.“ Její úsměv se změnil v rozjařený krátký smích. „Vůbec to nebylo tak zlé.“

„To jsem rád.“ Simon stáhl živůtek její róby ještě níž a jedno jablíčko prsu se osvobodilo. Obkroužil bradavku ukazováčkem. „Třeba mě zase někdy poprosíš.“

„Nejspíš ano,“ řekla Emily spokojeně. „Pokud se ukáže, že je to tak transcendentální prožitek, jak jsi mi sliboval.“

Simon vydal chraplavý smích, který se změnil ve sten. „Vidím, že to budu muset tentokrát udělat pořádně.“

Emily se zachvěla, když ucítila, jak jeho prst opisuje další kroužek kolem špičky jejího ňadra. Neklidně se zavrtěla, nohy jí sklouzly po brokátovém saténu. Simonová ústa se ocitla na jejích ve stejném

okamžiku, v němž přitiskl stehno na Emilyna stehna tak, že se nemohla hýbat.

Emily pootevřela rty a Simonův jazyk vklouzl do tepla jejích úst. Cítila chuť brandy, kterou pil. Současně jí jeho vůně naplnila hlavu i smysly. Sevřela mu paže kolem krku a instinktivně se pokusila vyklenout boky vstříc jeho tělu.

„Ne,“ zašeptal Simon, přerušiv kontakt s jejími ústy. „Tentokrát budeme dělat všechno velice pomalu.“ Rozepnul živůtek toalety a shrnul jí jemnou látku k pasu.

Emily měla teď oči zavřené, ale cítila na prsou žár jeho pohledu. Spaloval ji, rozohňoval ji, rozechříval jí krev. Velký polštář, na kterém spočívala, byl jako veliký, načechraný, zlatý oblak. Hroužila se do něj hloub a hlouběji, jak na ni Simon přenášel víc své váhy.

„Máš krásnou pleť, Emily. Jemnou a měkkou a stvořenou k dotykům.“ Simon vytvářel šňůru drobných, vlhkých polibků po hrdle dolů a k řadru. Jemně sevřel v zubech bradavku a ruka mu vklouzla pod spuštěný živůtek šatů.

Emily se prudce nadechla. Svíjela se pod jeho rukou, už toužila po důvěrnějším dotyku. „Simone!“

„Ne, ještě ne. Říkal jsem ti, že tentokrát nehodlám nic uspěchat. Tentokrát si ponechám nadvládu já a ty budeš šílet, skřítku.“

Stáhl jí přes hlavu smaragdovou plesovou toaletu a tenkou spodničku, kterou měla vespod. Pak natáhl ruku a pečlivě jí rozvázal podvazky. Jeho ruka klouzala důvěrně po křivkách jejích nohou, když jí stahoval punčochy.

Emily obrátila planoucí tvář do jeho plizované bílé náprsenky, vinouc se k němu. Simon se tiše zasmál, uchopil do dlaní její hýždě a jemně je stiskl.

Emily vnímala dotek zlatého saténu pod svými zády a boky. Byl to báječně pohanský pocit. „Vypadám už jako harémová dáma?“

Simon se pousmál a prohrábl prsty trojúhelník rezavých chloupků v rozsoše jejích stehen. „Jako velmi vzácná a neobvyklá harémová dáma,“ souhlasil. „Vynesla bys dokonce spoustu peněz, kdyby tě postavili na dražební špalek.“

Vzhlédla k němu skrze řasy, připadala si rozkošně hříšně. „Ty bys mě prodal?“

„Nikdy,“ zapřísáhl se, hlas mu náhle potemněl. Jeho prsty se majetnický sevřely v rudých kučerách. Pak se mírně odtáhl.

Emily prudce otevřela oči, když se od ní vzdálil. „Děje se něco?“

„Vůbec nic, má milá. Jen si udělám trochu pohodlí.“ Simon si stáhl košili a uvolněný nákrčník. Pak se dal do rozepínání kalhot. V okamžiku byl nádherně nahý. Světlo z krbu se odrazilo od svalnatých obrysů jeho ramen a stehen, přičemž odhalovalo jeho kompletní vzrušení.

„Pašové se zpravidla svlékají, když se milují s jednou z členek svého harému,“ řekl Simon, když se vrátil vedle Emily.

Emily se zachichotala a cítila, jak ji strká zpátky do podušek. „Musím vás varovat, mylorde, já nebudu trpět žádné další obyvatelky v tomhleto harému. Jen sebe.“

„Takže mám jednočlenný harém?“

„Obávám se, že je tomu tak. Nehodlám se o tebe dělit s žádnou další ženskou.“ Hříšně se usmála. „Ne že bych si myslela, že budeš nějakou další potřebovat.“

„Máš tedy v úmyslu mě dost zaměstnávat?“ Sklouzl jí teplou dlaní po stehně a upěl na ni pohled, pod nímž se začervenala i na hrdle a nadrech.

„Velmi zaměstnávat,“ slíbila Emily chraplavě. Začala mu prsty do chloupků na hrudi, hrozně se jí líbila jejich kučeravá struktura stejně jako pocit síly z mocných svalů pod jeho pokožkou. „Simone, ty jsi tak krásný,“ řekla v úžasu.

„Ne, skřítku, krásná jsi ty. Tvoje ňadra se dokonale hodí do mé ruky.“ Krátce jedno z nich uchopil do dlaně a přejížděl palcem přes bradavku, až se otrásla. „Tvoje ústa dokonale padnou k mým.“ Políbil ji zhluboka, důkladně, opojně, až se svíjela v jeho sevření. „A vnitřní strany tvých stehen jsou měkčí a teplejší než všechno, co jsem kdy poznal.“ Vklouzl jí rukou mezi nohy.

Emily se zajíkla, když ucítila, jak se jí špičky Simonových prstů dotýkají se spalující důvěrností. Chytila se jeho silných ramen a přitiskla se k němu. Hluboký, rozbolavělý pocit touhy se v ní rychle šířil. Celé její tělo začalo toužit po výbušném uvolnění, které už jednou zažila v Simonových rukou.

„Ještě ne,“ zamumlal Simon. Chytil její třepetavé ruce, natáhl jí paže za hlavu a přidržel jí zápěstí. Pak se nad ni sklonil a líbal jí oční víčka. „Přísámbůh, tentokrát mě k šílenství nepřivedeš. Tentokrát budu vládnout já a ty se naučíš tímhle milováním bavit.“

„Mě to baví, Simone. Na mou duši baví.“ Emily zvedla boky, dychtila po jeho teple. Skutečně už po něm toužila.

„Bude to ještě lepší,“ sliboval. Ještě pořád jí držel zápěstí nad hlavou, natáhl se druhou rukou dolů, doširoka jí roztáhl stehna a uvelebil se jí mezi nohama.

Emily instinktivně sevřela nohy a zápolila s ním, aby osvobodila ruce, mohla mu ovinout paže kolem krku a přitisknout ho k sobě.

Simon na ni shlédl a pousmál se. „Teď ti pustím zápěstí, ale nesmíš se hýbat.“

„Neblázni. Nemůžu zůstat nehybná,“ oddychovala prudce Emily.

„Pak ti dám něco, co ti pomůže.“ Simon sebral svůj nákrčník z koberce, kde ležel. Ovinul ten dlouhý kus bílého hedvábí kolem kroucené nohy těžké lenošky, která stála hned za Emilynou hlavou. Pak vložil konce nákrčníku do Emilyných natažených prstů.

„Musíš to držet velmi pevně,“ prohlásil Simon, když se její prsty instinktivně zaťaly do hedvábí.

Zmatena, ale horlivě se snažíc nic nepropást, popadla Emily poslušně do každé ruky kus naškrobeného, bílého hedvábí. „Co teď?“ zeptala se netrpělivě.

„Teď musíš hodně silně zatáhnout za můj nákrčník, kdykoli bude nutkání hýbat se nepřekonatelné. Nedělej si starosti. Tu lenošku nepřevrhneš. Je velmi těžká a nákrčník je z velmi pevného hedvábí.“

Paže natažené za hlavou, zaškaredila se Emily na manžela. „Sakra práce, Simone, já si nechci hrát s tvým nákrčníkem.“

„Dělej, co jsem ti řekl,“ nařizoval s hlubokým smíchem. „Jsi harémová dáma, pamatuješ? Harémové dámy vždycky poslouchají.“

„Ale Simone... Ach.“ Emily zasténala a její prsty se poslušně sevřely na pruhu hedvábí, když ucítila Simonův jazyk v samém středu svého měkkého, proláklého břicha.

„Nezapomínej, jen hodně silně zatáhni za nákrčník, až už to nebudeš moci vydržet.“ Simon se spustil níž, jeho ruce se pevně sevřely kolem Emilyných boků. Držel ji a líbal jí vnitřní stranu stehna.

„Simone!“ Emily ztuhla zděšením.

„Tak je to lepší. Teď se vůbec nehýbeš. Jsi napjatá jako tětíva luku. Krásně vyklenutá a vzepnutá vstříc mému dotyku.“ Jeho ruka se sunula po jejím těle dolů a ona se otrásla. Jeho ústa teď spočívala na vnitřní straně jejího stehna.

„Simone!“

„Tahej silněji za můj nákrčník,“ nařídil tiše. Pak ji znovu políbil, ještě důvěrněji. „Tahej, Emily.“

Přívál pocitů, který hrozil Emily utopit, byl ohromující a matoucí. Bylo jí, jako by klesala pod hladinu teplého moře. Stěží už mohla dýchat, natožpak pokoušet se myslit. Slepě poslouchala Simonovy polohlasné příkazy.

Emily svírala bílé hedvábí divokým stiskem a tahala za ně vsí mocí. Svůjivý, svíravý pocit v dolní polovině těla byl čím dál naléhavější.

„Tahej silněji, Emily. Musíš teď použít všechnu svou sílu. Tahej prostě tak silně, jak můžeš.“ Simonův prst vklouzl do jejího vlhkého vstupu a on něžně sál malou, erotickou pecičku úžasně citlivého ženského těla.

„*Zatracená práce.*“ Emily se ocitla uprostřed bouře pocitů. Reagovala na Simonovy něžné polohlasité rozkazy, divoce rvala hrsti hedvábí. Čím silněji tahala, tím víc měla pocit, jako by se měla každou chvíli vznítit plamenem.

„Jen o trochu víc, Emily. Tahej jen o trochu víc. Už jsi velmi vlhká, velmi sevřená. Velmi připravená. Už to skoro máš. Jen trochu víc za ten nákrčník, myslím. Ano, to je ono.“

Emily se zajíkla, když ucítila, jak Simonův tvrdý úd zkoumá vstup do jejího těla. Pevně svírajíc konce nákrčníku, vzhledla skrze řasy a uviděla ho, jak se nad ní tyčí.

„*Simone.*“

„Nepouštěj to hedvábí, Emily.“ Zasunul se do ní velmi pomalu. „Jsi velmi těsná, skřítku. Ale tentokrát to nebolí, že ne?“

„Ne. Ne, ach, Simone. Asi už to nevydržím,“ zajíkala se. Její prsty drtily bílé hedvábí.

„Ne?“ Začal z ní vyjíždět zpátky.

„Simone, neopouštěj mě.“ Zpanikařila při pomyšlení, že se odtáhne právě ve chvíli, kdy se vznášela na okraji tohoto zázračného, transcendentálního zážitku.

„Nemám v úmyslu tě opustit, skřítku. A ty mě taky nikdy neopustíš, vid’?“ Simon vklouzl zvolna zpátky do ní.

„Ne, nikdy. Nikdy tě neopustím, Simone. *Ach. Zatracena práce.*“

„Silněji za nákrčník, Emily. Jen trošičku silněji.“ Byl hluboko uvnitř, napínal ji, stával se její součástí. Emily už to nemohla vydržet. Celé tělo se jí smrštilo křečí. „*Simone!*“

Ozval se výrazný praskavý zvuk, jak se hedvábný nákrčník přetrhl v půli. Emilyny paže byly náhle volné. Prudce jimi objala Simona,

tiskla se k němu a neuvěřitelné záchvěvy vy vrcholení jí projížděly od hlavy až k patě.

Uslyšela Simonův ochraptělý, nadšený výkřik uspokojení a ucítila, jak divoce do ní pumpuje. Emily ho jako nepřičetná objímala a vlny vášně je oba zanášely pod hladinu teplého moře.

O dlouhou chvíli později Emily ucítila, jak se jí Simon zavrtěl v náruči. Líně otevřela oči, cítila se příliš lenivě, než aby se pohnula.

„Vypadá to, že potřebuju nový nákrčník,“ konstatoval Simon a převálil se na bok. Zazubil se, když zvedal roztrhané pruhy bílého hedvábí, jež kdysi bývalo mimořádně módním kusem oděvu. Zahoupal jeho konci Emily u nosu. „Neznáte vlastní sílu, madam.“

„Zřejmě ne.“ Zasmála se a foukla do jednoho kousku bílého hedvábí. Zatřepetalo se ve vzduchu. „Nebyl to náhodou jeden z tvých nejmilejších nákrčníků?“

„Rozhodně. Jsem tou ztrátou úplně zdrcen.“

Emily se zachichotala. Protáhla se, posadila a založila si paže na hrudi. Opřela se dlaní o paže. „Budu se snažit ti to vynahradit.“

„To bude chtít z tvé strany hodně velkou snahu.“ Simonovy zuby se zaleskly ve zlomyslném úsměvu.

„Víš co, Simone? Myslím, že by z tebe byl velmi dobrý pasa. Občas je na tobě něco úplně barbarského.“

„Já vůbec nejsem barbarský.“ Simon jí položil dlaň na zátylek a stáhl si ji těsně k sobě, aby ji políbil. „Po pravdě řečeno, v některých ohledech jsem dost civilizovaný. Dokonce trošičku nudný.“

„Nikdy.“

„Myslíš, že ne? Tak já ti něco řeknu, má vášnivá choti. Jen jednou bych se s tebou strašně rád miloval v posteli místo na podlaze v knihovně. Není to snad projev usedlosti?“

„V posteli?“ Emily se zamračila. „To zní náramně normálně a postrádá to představivost. Opravuji své mínění. Možná jste přece jen nudný, mylord. To je ale překvapení! Rozhodně jsi mě ošálil.“

„Čarodějko.“ Stáhl ji zpátky do hlubin zlatého saténu a důkladně ji políbil.

Polibek byl míněn jako hravý trest, ale rychle se proměnil v něco mnohem silnějšího. Emily se mu vzdala s radostnou nespoutaností, než Simon konečně polibek přerušil a zadíval se na ni očima, které už nebyly pobavené. Místo toho byly zvláště pozorné.

„No, Emily? Podobalo se to spíš tomu, co jsi očekávala od milování?“ zeptal se tiše.

„Ach ano, Simone. Doopravdy jsem si tentokrát připadala jako vyvržená na nezemský, zlatý břeh lásky.“ Ostýchavě se usmála, vědouc, že se jí patrně odráží srdce v očích. „Bylo to báječné – opravdu metafyzický prožitek. Mimořádně podnětné pro smysly. Nemůžu se dočkat, až to budeme dělat zase.“

Simon zasténal a pak se smíchem padl naznak. „Mohlo mě napadnout, že tak nadmíru vášnivá žena, jako jsi ty, bude naprosto neukojitelná.“ Posadil se zpříma, vstal a sáhl po košili. „Pojď, ženo. Půjdem nahoru a budeme se pro jednu chovat jako civilizovaný manželský pár.“

„To je výtečný nápad, mylord.“ Emily sáhla po svých brýlích a nasadila si je na nos. „Jen si to představ! Nahoře v ložnici máš plnou zásuvku nákrčníků.“

„Svatá pravda.“ Simon pohlédl na svou manželku, která na sobě neměla nic kromě brýlí, a znovu se zazubil. „Madam, ručím za to, že budete rozhodně žasnout nad mnohostranností dobře vyrobených kravat.“

Už skoro svítalo, ale Simon měl k spánku daleko. Emilyno štíhlé, teplé tělo se tulilo těsně k němu a on cítil, jak se její vůně mísí s oděrem jejich nedávného milování. Kus bílého hedvábí se jí houpal v prstech, které mu ležely na hrudi.

Tentokrát si poradil mnohem lépe, soudil Simon. Dodržel svou přísahu, že přiměje Emily, aby za ním přišla sama. Udělala to, vzdala se velmi mile, s ženským půvabem, který ho okouznil. A co bylo ještě důležitější, měl navrch až do okamžiku, kdy sám sobě dovolil dojít uspokojení.

Jeho vztah k novopečené nevěstě už byl mnohem spíš takový, jak by měl být, usuzoval Simon ve snaze posuzovat situaci s chladnou hlavou a objektivně. Emily se poučila, že jí dokáže poskytnout rozkoš, když se s ní miluje, a také se poučila, že je zcela schopen neotřesitelného sebeovládání.

Musela uznat, že jeho vůle je v tomto svazku ta silnější. Dal si načas a stálo to za to. Čekáním, dokud se ona nepodvolí vlastní nevyhnutelné zvědavosti a klíčicímu pocitu vášně, dosáhl svého. Od nynějška bude velet on a Emily to bude vědět.

Je nutné, aby manželka respektovala sílu manželovy vůle. Zvlášť když tou manželkou je bývalá Faringdonová. „Simone?“ Emilyn hlas byl malátný. „Já myslel, že spíš, skřítku.“

„Spala jsem. Ale zrovna jsem si vzpomněla na něco, co jsem ti chtěla říct už prve. Dnes večer jsem vedla rozhovor s lady Northcoteovou.“ Emily zívla.

Simon byl ihned ve střehu. „Ano, skutečně? A o čem jste debatovaly?“

„No, děkovala jsem jí, že mě pozvala na svůj ples, a ona mě ujistila, že to bylo to nejmenší, protože jsem zachránila Celeste před Nevilem. Taky si zřejmě myslela, že je mi tou laskavostí povinována kvůli něčemu, k čemu došlo v minulosti mezi Northcoteovým a tvým otcem.“

„Tak to řekla?“

„Bylo to všechno velmi neurčité, ale přirozeně jsem ji ujistila, že už si s tím nemusí dělat starosti.“

Simon znehybněl. „Co jsi jí přesně řekla, Emily?“

„Jenom to, že ať existovaly v minulosti jakékoli závazky, byly víc než hojně splaceny její laskavostí, s níž mě uvedla do společnosti. Byla ke mně tuze milá, Simone. Nemohla jsem snést pomyšlení, že by si vůči mně připadala seabeměně zavázaná. A rozhodně nechci, aby se její přátelství zakládalo na pocitu zavázanosti.“

„Takže jsi jí řekla, že ten dluh je plně splacen?“

„Ano. Přesně tak. A musím říct, že se jí velmi ulevilo.“

„Zatracená práce,“ zamumlal Simon. „To věřím. A to není nic v porovnání s tím, jak se bezpochyby cítí Northcote.“

„No, to rozhodně doufám. Takový milý pár!“

Tak to by bylo s tím ovládním situace.

A, inu, konejšil Simon sám sebe. Northcote byl z těch čtyř tím nejmenším. Koneckonců to byl Northcoteův otec, ne současný markýz, kdo ignoroval list, který mu Simon napsal před tříadvaceti lety.

A Simon byl nucen připustit, že lady Northcoteová se skvěle povedlo odstartovat Emilyn vstup do společnosti. Možná byl Northcoteův dluh skutečně plně splacen.

„Emily,“ řekl co nejpřísněji, „v budoucnu nebudeš činit žádné sliby ani závazky mým jménem, aniž by ses se mnou předem poradila. Je to jasné?“

„Naprosto, Simone. Ale v tomhle případě jsem věděla, že by ti to ani v nejmenším nevadilo. Všechno to bylo očividně nějaké staré nedorozumění.“

„To se mýlíš, skřítku. Northcote a já si navzájem velmi dobře rozumíme.“

„Nu, Blade?“ zeptal se tiše markýz z Northcote. „Má žena tvrdí, že podle vaší ženy je ten starý dluh splacen. Je to pravda?“

Simon zvolna spustil noviny a pozoroval Northcotea chladným pohledem. Znamé, tlumené zvuky mužského hovoru, šustění novin a jemné cinkání lahví za jeho zády nasvědčovaly tomu, že v klubu je dnes odpoledne rušno. On a Northcote však měli tenhle kout místnosti pro sebe.

„Má žena se včera v noci velice dobře bavila,“ řekl Simon bezpřízvučně. „Lady Merryweatherová mě ujišťuje, že Emily dobře odstartovala svůj vstup do společnosti. Prosím, vyjádřete své paní mou vděčnost.“

Northcote se spustil do křesla vedle Simona a sáhl po lahvi portského, která stála na příručním stolku. Nalil si sklenku. „Nemluvím o našich manželkách a vy to víte. Ptám se, zda nyní považujete záležitosti mezi námi za vyrovnané.“

Simon pokrčil rameny. „Vypadá to tak. Manžel musí ctít sliby a závazky své ženy a Emily se zřejmě rozhodla, že vás pustí z udice.“ Vrátil se k letmému prohlížení novin.

„Zatraceně, Blade, nehrajte se mnou žádnou z těch svých složitých her. Jen mi rovnou řekněte, zda považujete ten dluh za splacený.“

„Máte na to mé slovo.“ Simon nevzhledl od svého přehledu nejnovějších zpráv z kontinentu. Vycítil však, jak se Northcote po jeho boku uvolnil.

„Děkuji vám, Blade. Je známo, že jste tvrdý jako skála, ale vaše slovo je stejně solidní. Má žena dostala tehdy v noci v hostinci hysterický záchvat. Byla přesvědčena, že ten zatracený hochštapler zničil Celeste budoucnost.“

„Předpokládám, že o toho zatraceného Nevila jste se postaral?“

„V blízké budoucnosti se do Londýna nevrátí,“ potvrdil Northcote, nikoli bez uspokojení.

„Pak je všechno v pořádku.“ Simon obrátil stránku.

Z druhého křesla se dlouhou chvíli nic neozývalo, Northcote usrkával své portské. Pak řekl tlumeně: „Možná tomu nevěříte, ale já

lituju toho, co se tehdy před lety stalo, Blade. Omlouvám se za chování svého otce.“

Simon spustil noviny a pohlédl do Northcoteových očí, které před ním neuhnuly. Ještě chvíličky mlčel a pak krátce kývl, překvapen tou omluvou. „Považujte tu záležitost za vyřízenou.“

Northcote si protáhl nohy a zadíval se do své sklenky s portským. „Já byl poslední, že? Nakonec se vám podařilo dostat nás do pastí všechny. Mě, Canonburyho a Peppingtona. A samozřejmě Faringdona. Bylo to od vás ďábelsky mazané, Blade. Lituju, že se můj otec nedožil toho, aby mohl ocenit vaši genialitu.“

„Sdílím vaši lítost,“ řekl Simon s posměšnou vážností.

„Trvalo vám dost dlouho, než jste si našel způsob, jak na mě přitlačit. Měl jste štěstí, že jste tehdy v noci našel v tom hostinci mou dceru.“

„Hodilo se to,“ souhlasil Simon a nalil si sklenku portského. „Ale dřív nebo později by se něco našlo. Vždycky se najde, když člověk dovede čekat.“

„A vy umíte velmi dobře čekat na příležitost. Dobře vím, že jsem z toho vyvázl lehce. Velice se mi ulevilo, že jste ode mě nechtěl nic víc než společenské kontakty mé ženy. Kdyby byl můj otec ještě naživu, nejspíš byste požadoval mnohem vyšší splátku za to, co vám udělal.“

„Ano.“

Northcote vzdychl. „Jestli je to pro vás nějaká útěcha, než před dvěma roky zemřel, řekl mi, abych si na vás dal pozor. Prý se jednoho krásného dne vrátíte a pak budete nebezpečný. Kdy si vyberete platbu od Canonburyho a Peppingtona?“

„Raději je nechám ještě nějakou dobu v nejistotě.“

„Zít ve finanční nejistotě, to je jejich opravdový trest, že?“

Simon upil svého portského. „Pomsta chutná nejlépe za studena. Nesmí se hltat.“

„Pomalé, vytrvalé mučení.“ Northcote se chmurně usmál. „Velmi východní druh pomsty, soudím. A zase, mohu být jen rád, že vaše manželka je tak impulzivně velkorysá.“

„V budoucnosti si dám lepší pozor na její impulzivní gesta,“ ujistil ho Simon suše.

Northcote se zazubil. „Lady Bladeová žbluňkla do společenského světa nanejvýš rozkošně.“

„To jsem slyšel.“

„Musím vám říct, Blade, že moje manželka i dcera si vaši paní upřímně zamilovaly, navzdory skutečnosti, že je provdána za vás. Jak to zapadá do vaší pomsty?“

„Jí se to netýká,“ řekl Simon bezvýrazně.

„Ale je Faringdonová,“ podotkl Northcote se zvědavým pohledem.

„Už ne,“ opáčil Simon.

„Neuniklo mé pozornosti, že teď patří vám, stejně jako St. Clair Hall.“ Northcote zaváhal. „Můj otec, Canonbury a Peppington vám byli zavázáni, protože se po smrti vašeho otce obrátili k vaší rodině zády. Ale rozmarní Faringdonové vám dluží ze všech nejvíc. Byl to Faringdon, kdo způsobil, že si váš otec sám vzal život. Byl to Faringdon, kdo vás připravil o domov a komu se podařilo zničit vaši rodinu. A vy nakonec Brodericka Faringdona a jeho klan rozdrtíte, že?“

„Je to logický závěr,“ souhlasil Simon neutrálním tónem. „Ale moje žena už není členkou toho klanu.“

„Víte, Blade, jsem nadmíru rád, že prohrěšek mého otce byl relativně malý a že považujete ten dluh za splacený,“ řekl Northcote s trochou humoru. „Nechtěl bych být v téhle chvíli Faringdonem.“

Emily se vynořila z Asburyho knihkupectví s pocitem nesmírného veselí. Její služka Lizzie a George, lokaj s ostře řezanou tvář, se vlekli za ní, náručí dovysoka navršené sbírkou nejposlednějších románek a poezie, které si Emily právě v krámě vybrala.

Malý průvod se vydal k místu, kde u obrubníku čekal černý a zlatý kočár. George spěchal své paní otevřít dveře, když z nedalekého vozidla vyskočil povědomý plavovlasý Adonis a spěchal k ní.

„Zdravím tě, Em. To je senzace, že tě tady potkávám!“

„Devline!“ Emily se radostně usmála na svého hezkého bratra. „To je skvělé, že tě vidím. Kde je Charles?“

Devlin vrhl nejistý pohled na lokaje a služku, pak uchopil sestru za rameno a odvedl ji kousek stranou. Ztlumil hlas. „Právě kvůli Charlesovi čekám na příležitost promluvit s tebou, Emily. Stalo se něco strašného.“

„Dobrý bože!“ Emily vyvalila oči náhlou hrůzou. Svitlo jí, že ještě nikdy neviděla Devlina tvářit se zachmuřeně. „Je raněný nebo nemocný? Deve, řekni mi, není... není mrtvý?“

„Ještě ne,“ řekl Devlin drsně. „Ale nejspíš dost brzy bude.“

„Tak je tedy nemocný. Dobrotivé nebe, musím ihned jet za ním. Honem, nastup do kočáru, Deve. Poslals pro doktora? Jaké jsou

příznaky?“ Už už se chtěla obrátit, ale zastavila se, když ji bratr znovu popadl za rameno.

„Počkej, Em. Tak to není. Totiž, Charles není tak docela nemocný.“ Devlin se zamračil na čekající služku, lokaje a kočího. Všichni tři se na oplátku také zamračili. Devlin ztlumil hlas o dalších pár čárek. „Měla bys znát plnou pravdu, Em. Za dva dny se bude bít v souboji.“

Emily zvedla ruku v rukavičce k ústům. „Zatracená práce.“

„Nevypadá to dobře, Em. Charles a já máme trochu zkušeností z Mantonovy galerie, samozřejmě, ale bůh ví, že ani jeden z nás není žádný ostrostřelec.“ Devlin potřásl hlavou. „Funguju jako jeden z jeho sekundantů. Hledáme druhého.“

„Já tomu nevěřím.“ Emily byla otřesena. „Kdo ho vyzval?“

„No, vyzyvatelem byl Charles,“ připustil Devlin. „Musel, víš? Otázka cti.“

„Dobrý bože. Ale koho vyzval?“ otázala se Emily.

„Jednoho budižkničemu jménem Grayley. Ten člověk prý už vybojoval dva souboje a v obou zvítězil. Pokaždé vážně zranil své protivníky, ale oba přežili, takže nedošlo k žádnému skandálu. Jde o to, Em, že neexistuje záruka, že Grayley Charlese nezabije. Prý to bylo jen štěstí, že ti druzí dva přežili. Ten člověk je chladnokrevný střelec.“

„Já tomu nevěřím,“ zašeptala Emily.

Devlin na ni shlížel. „Podívej, Em, já vím, že se teď nemáš stýkat s naší rodinou, když jsi provdaná za Bladea. Ale jsi naše sestra, krucinál. A tak mě napadlo, jestli se nechceš s Charlesem rozloučit.“

Emily napřímila ramena. „Hodlám udělat daleko víc než se s ním jen rozloučit. Hodlám tuhle pitomost zarazit. Okamžitě mě k němu odvez, Deve.“ Otočila se na patě a zamířila do kočáru.

„Hrome, Em, ta věc se nedá zarazit.“ Dev spěchal za ní. „Otázka cti, jak jsem řekl.“

„Nesmysl. To je otázka slabomyslnosti.“ Emily nastoupila do kočáru, následována Lizzii a svým bratrem. Věděla, že její služka i divoce vyhlížející George pozorují Devlina nesouhlasně, ale ignorovala je. „Řekni kočímu, jak se dostane k vašemu příbytku, Devline,“ řekla rázně.

Devlin zvedl padací dvířka v kočárové střeše a rychle vydal pokyny. Pak klesl na sedadlo naproti Emily a Lizzii. „Zatraceně, aby do toho hrom. Doufejme, že dělám dobře.“

„Ovšemže děláš,“ zamračila se Emily. „Kde je papá?“

„Jel jsem hned ráno do jeho příbytku, ale není tam. Dům je prý na týden zamčený. Sedlačí s přáteli někde na venkově. Měl trošku smůlu v herně. Nebyl čas ho najít a přivést nazpátek.“ Devlin zasmušile vzdychl. „Nebylo by k ničemu dobré, ani kdybychom ho našli.“

Emily otevřela ústa, aby položila další otázku, ale spatřila varovný pohled v Devlinových očích a zarazila se. Uvědomila si, že ji bratr mlčky varuje, aby nedala Lizzii na srozuměnou, co se děje. Emily se opřela a čekala s rostoucí netrpělivostí, až kočár dorazí k bytu, který si Charles a Devlin najali.

Dveře se otevřely, jen co vozidlo zastavilo. George se tvářil nespokojeněji než kdy dřív. „Prosím za prominutí, madam, ale víte jistě, že chcete vysadit zrovna tady?“

Emily se ohlédla přes rameno. „Je to správná adresa, Deve?“

„Ano.“ Popadl vycházkovou hůl a seskočil za ní. Pak hůlkou klepl na kozlík. „Můžete na svou paní počkat tady venku. Nepotrvá to dlouho.“

„Rozkaz, pane.“ Kočí však vypadal stejně pochybovačně jako George.

Emily nevěnovala pozornost žádným nespokojeným pohledům, jichž se jí dostávalo od personálu, a vykročila do schodů, zavěšena do svého bratra.

O chvílku později už vstoupila do komnat, o něž se spolu dvojčata dělila. Zvědavě se rozhlédla po pohodlně mužném prostředí. Uvědomovala si, že její bratři žijí ve městě životem bezstarostných starých mládenců, ale jejich byt nikdy doopravdy neviděla.

Z arkýřového okna byla příjemná vyhlídka do parku, dva psací stoly dovysoka navršené všemožnými papíry, stůl s lihovinami a dva velké kožené ušáky.

Charles Faringdon byl roztažený v jednom z křesel. Vytrvale se propracovával lahví, která stála na stolku vedle něj. Modré oči se mu přimhouřily úžasem, když do dveří vstoupili jeho sestra a bratr.

„Co tu k čertu děláš, Deve?“ praštil Charles sklenicí o stůl.

„To je ale pitomá otázka, Charlesi.“ Emily usedla do druhého křesla a pohlédla úzkostlivě na svého hezkého bratra. „Musela jsem přijít.“

„Dev tě sem vůbec neměl vodit.“ Charles prudce vstal a začal neklidně přecházet pokojíkem. „Tohle není tvoje věc.“

„Musel jsem pro ni dojet.“ Devlin přešel místnost, aby si také nalil. Vypil sklenku jedním douškem. „Má právo se s tebou rozloučit.“

„K čertu s tím vším, kdo říká, že pozítří natáhnu bačkory? Možná je natáhne Grayley.“ Charles se zamračil nejprve na bratra a potom na Emily. „Neměla jsi sem chodit, Em. Víím, že si myslíš, že mi to dokážeš rozmluvit, ale neexistuje způsob, jak by se ti to mohlo povést.“

„Proč jsi propána vyzval toho Grayleyho na souboj?“ otázala se Emily tiše. „Bylo to kvůli kartám?“

„To sakra nejspíš ne,“ zamumlal Devlin a nalil si znovu. Dramaticky se odmlčel. „Šlo o ženskou.“

Emily nemohla uvěřit vlastním uším. Probodla Charlese ohromeným pohledem. „Ty vyzýváš na souboj kvůli ženě? Kvůli jaké ženě?“

„Její jméno není důležité,“ prohlásil Charles vážným tónem. „Stačí říct, že je nevinná a čistá jako novorozené jehňátko a že byla hrubě uražena. Nemám jinou možnost než požadovat zadostiučinění.“

„Ach propána,“ zamumlala Emily a klesla ještě hlouběji do křesla. Nutila se k přemýšlení. „Ty jsi do té ženské zamilovaný?“

„Jsem. A jestli ten souboj přežiju, mám v úmyslu požádat o její ruku.“

„Nebude ti to moc platné,“ řekl Devlin ze svého místa u okna. „Už se povídá, že naše dny jsou sečteny. Všichni říkají, že Blade přitáhl kohout a ty, já a otec budeme brzy na suchu.“

„Maryann si mě vezme, i když budu na mizině. Miluje mě.“

„No, její mamá a papá tě nemilují,“ řekl Devlin neomaleně.

Charles střelil po bratrovi hněvivým pohledem. „S tím si budu dělat starosti později. Emily se neobráť ke své rodině zády navždycky, že ne, Em? Otec říká, že se o ty zatracené obchodní záležitosti dřív nebo později postaráš. Když se to tak vezme kolem a kolem, jsi pořád jedna z nás. Jsi Faringdonová, přísámbůh.“

„Vaše finanční situace je momentálně z tvých starostí ta nejmenší,“ řekla Emily hbitě. „Musíme najít způsob, jak tomu souboji zabránit. Prostě s tím Grayleym nemůžeš bojovat, Charlesi.“

„Nemám na vybranou,“ prohlásil Charles s velikou rozhodností. Sáhl po láhvi. „Jde koneckonců o čest dámy.“

„Ale Charlesi, ten děsný člověk tě může klidně zastřelit.“ Emily začínala pociťovat zoufalství, když si uvědomila, jak umanutě se její

bratr drží svého nebezpečného postupu. „Na každý pád, souboj je protizákonný.“

„To každý ví, Em,“ řekl Devlin podrážděně. „To je vedlejší. Čest pána je víc než zákon.“

Emily pohlédla z jednoho bratra na druhého a srdce jí pokleslo. „Ty máš v úmyslu to dovést až do konce, vid', Charlesi?“

„Nemám na vybranou.“

„Přestaň s tím,“ odsekla Emily. „Máš na vybranou. Určitě se tomu Grayleymu můžeš omluvit nebo tak něco.“

„Dobrý bože! O omluvě se ani nezmiňuj.“ Charles vypadal upřímně zděšeně. „Muž musí udělat, co se patří, když jde o čest dámy.“

„Zatracená práce,“ řekla Emily znechuceně. Vstala a zamířila ke dveřím. „Vidím, že nemá smysl ti to rozmlouvat.“

„Emily, počkej,“ vyrazil Devlin za ní. „Kam jdeš?“

„Domů.“

„Sbohem, Em,“ řekl za jejími zády tichounce Charles.

Zastavila se a obrátila se zpátky k němu. „Charlesi, tohle neříkej. Všechno se vyřeší.“

Charles ji obdařil nezbedným, okouzlujícím faringdonským úsměvem. „Ano, ale jen pro případ, že by se to nevyřešilo, chci, abys věděla, že jsem tě měl vždycky rád, sestřičko. A doufám, že budeš šťastná.“

„Ach Charlesi, děkuju ti.“ Emily pálily v očích slzy. Strhla si brýle a setřela vláhu hřbetem rukavičky. Pak přešla místnost a lehce políbila bratra na tvář. „Všechno dobře dopadne. Uvidíš.“

Otočila se a spěchala ke dveřím, mysl překypující úvahami nad problémem, co dál. Odpověď je nasnadě, říkala si, když jí George pomáhal do kočáru. Situace je dost zoufalá. Půjde rovnou za Simonem a požádá ho o pomoc. Jistě to pochopí.

Její drak si poradí se vším.

Nakonec musela Emily víc než hodinu čekat, až se Simon vrátí domů. Když jí Lizzie konečně přišla nahoru sdělit, že je Blade v knihovně, Emily vyskočila a doslova letěla dolů ze schodů. Harry, lokaj s chybějící rukou, přiskočil, aby jí otevřel dveře.

„Simone, díky nebesům, že jsi tady,“ zvolala Emily, když vtrhla do místnosti. „Musím s tebou ihned mluvit.“

Simon na ni poněkud pobaveně pohlédl a zdvořile vstal. „To jsem pochopil. Greaves říkal, že už hodinu se po mně zhruba každých deset minut ptáš. Co kdybyste si sedla, madam, vydýchala se a pověděla mi, o co tady vůbec jde?“

„Děkuju.“ Emily klesla s nesmírnou úlevou do nejbližšího křesla. „Jde o Charlese. Došlo ke katastrofě, Simone.“

Pobavená shovívavost ze Simonových očí zmizela. Usedl do křesla, opřel se a zabubnoval prsty o černý lakovaný povrch svého psacího stolu. „Mluvíme o Charlesi Faringdonovi?“

„Ovšem. O jakém jiném Charlesovi bych debatovala?“

„Zajímavá otázka, vzhledem ke skutečnosti, že jsem ti zcela jasně sdělil, že se nemáš vídat s nikým ze své rodiny, pokud u toho nejsem přítomen.“

Emily to přešla netrpělivým mávnutím ruky. „Ach, to sem teď nepatří. Tohle je velmi vážné, jak pochopíš, jakmile si to celé poslechněš.“

„Už se nemůžu dočkat.“

„Ano, inu, narazila jsem na ulici před Asburyovým knihkupectvím na Devlina a ten mě odvezl rovnou za Charlesem. Prý už ho možná nikdy neuvidím živého.“

„Koho? Charlese?“

„Ano. Simone, došlo k tuze strašlivé věci. Charles se připravuje k souboji s nějakým Grayleym. Můj bratr pravděpodobně zahyne. Přinejmenším bude těžce raněn. Devlin říká, že ten Grayley už svedl dva souboje a pokaždé svého protivníka postřelil. Musíš to zarazit.“

Simon ji pozoroval zpod přivřených víček. „Říkal jsem ti, že se nemáš scházet se svými bratry o samotě.“

„Já vím, Simone, ale tohle je záležitost života a smrti. Uvědomuju si, že je nemáš zvlášť rád, ale určitě přece chápeš, že budeš muset nechat stranou své osobní pocity a něco s tou pohromou udělat.“

„Proč?“

Emily na něj užasle zírala. „Proč? Simone, Charles je můj bratr. A o soubojích neví takřka nic.“

„Nejspíš se brzy poučí.“

„Zešlél jsi? Tohle není vtip. Musíš ho zachránit od té pošetlosti. Mohl by zahynout.“

„To pochybuju. Grayley se patrně spokojí tím, že ho zraní. Je dost dobrý střelec, aby tvého bratra nezabil. Nemá to smysl. Kdyby zabil

svého protivníka, musel by Grayley opustit zemi, a po tom on nijak netouží.“

Emily zůstala na okamžik neschopna slova. Když se jí hlas konečně vrátil, byl slabý. „Simone, prosím tě, takhle mě neškádli. Musíš mi slíbit, že Charlese zachráníš.“

„Zřejmě jste tady nepochopila jednu velmi podstatnou věc, madam.“

„Jakoupak?“ zeptala se Emily přihloupě.

„Kašlu na to, co se stane s Charlesem nebo s nějakým jiným Faringdonem. Vypadá to, že tvůj bratr bude první z toho klanu, kdo si vydělá cestu do pekel, a já nemám v úmyslu mu v tom překážet.“

Emily zběhly klouby na rukou, jak svírala opěradlo svého křesla. „To nemůžeš myslet vážně.“

„Do puntíku, má drahá. Tobě to mělo být jasné od začátku, že nemám zájem Faringdony zachraňovat. Jestli ti to jasné nebylo, pak to může znamenat jen tolik, žeš nedávala pozor.“

„Ale Simone, já si byla jistá, že mi ho pomůžeš zachránit.“

„Ano, má drahá? Myslíš sis snad, že když teď se mnou spíš jako řádná manželka, můžeš mě tudíž zmanipulovat? Ty věříš, že jsem tak uhranutý tvými kouzly v posteli, že dovolím, abys mě ovládala mimo ni? Pokud ano, tak se toho musíš o svém manželovi ještě hodně učit.“

Mrazivá mírnost té otázky a výčitky, která se v ní nesla, zavála na Emily jako studený vítr. Nejisté vstala z křesla. „Já si byla tak jistá, že mi pomůžeš,“ opakovala, neschopna uvěřit odmítnutí.

„Starala ses o ty své ničemné bratry dost dlouho, Emily.“ Simon na ni vrhl dotčený pohled. „Je na čase, aby se naučili postarat o sebe sami.“

„Ale jsou to mí bratři.“

„Nic jim nedlužíš.“ Simon za stolem vstal, jeho pohled byl studenější než kdy jindy. „Míň než nic. Ten souboj, který měli vybojovat, se měl konat před pěti lety. Skutečnost, že se nekonal, ve mně nebudí vůbec žádné nutkání zarazit tenhle.“

„Nechápu, o čem to mluvíš.“ Emily kráčela slepě ke dveřím. „A je mi to jedno. Nemůžu uvěřit, že mi nepomůžeš zachránit Charlese. Abych řekla pravdu, já tomu prostě neuvěřím. Byla jsem si tak jistá...“

„Emily!“ Bladeův hlas byl jako prásknutí bičem napříč místností plnou draků.

Emily se zastavila, ruku na klíce. Zaplál v ní ohníček naděje. „Ano, mylord?“

„Už jsem ti to říkal dřív, ale zdá se, že to musím opakovat. Je nejvyšší čas, abys pochopila, že už nejsi Faringdonová. Když sis mě vzala, přerušilas veškeré spojení se svou rodinou. Náležíš teď mně a budeš poslouchat.“

Emily se nepokoušela najít odpověď na ta zarážející slova. Vyšla ze dveří mlčky.

Kráčela jako duchem nepřítomná po schodech nahoru do své ložnice a usedla do křesla k oknu. Zadívala se ven do zahrady a oddala se na několik dlouhých minut seblítosti a slzám, jež ji doprovázely.

Když přestala plakat, přistoupila ke stolu, na kterém stál džbán vody, vyšpláchla jí trochu do umyvadla a umyla si obličej. Pak se na sebe podívala do zrcadla.

Něco se musí ihned udělat.

Emily, už s očima suchýma, usedla ke svému malému sekretáři a zvedla brko. Zvolna naostříla špičku perořízkem a uvažovala o možných řešeních nesmírného problému, s nímž se tu střetla.

Po několika minutách jí to bylo jasné. Musí najít způsob, jak zajistit, aby Charles na svou schůzku za svítání nedorazil. Musí se ujmout úkolu vymyslet plán, který by tomu zabránil, stejně jako kdyby se věnovala vymýšlení zápletek romantických a dobrodružných příběhů.

Nápady začaly ihned plynout a Emily se během velmi krátké doby rozhodla pro jeden zvlášť geniální plán. Udělalo se jí mnohem líp, když se celá věc začala rýsovat v obrysech.

Simonovi připadalo, že hodiny v knihovně tikají mnohem hlasitěji než obvykle. Po pravdě řečeno, ticho v místnosti bylo čím dál tísnivější. Když teď o té záležitosti uvažoval, celý dům jako by byl nezvykle tichý.

Bylo to zvláštní, jak poslední dobou Emilyny nálady ovlivňovaly personál. Zatvrděl muži, kteří se kdysi brodili v krvi po kotníky, teď chodili po domě a hvízdali si nebo se tvářili zasmušile, to podle toho, zda se jejich paní usmívala nebo vypadala usouzené. Bylo to směšné.

Simon vstal od psacího stolu a šel si stoupnout k oknu. Je nevyhnutelné, soudil, aby se dřív nebo později skřítek dozvěděl, že

jeho shovívavost má určité meze. Emily trpí rozčilujícím sklonem kráčet slepě životem a aplikovat své pošetilé romantické představy na všechno a na všechny. Je od přírody optimistka, vždycky hledá šťastný konec.

Taky má nepěkný zvyk věřit, že ho dokáže přemluvit, aby udělal to, co ona chce. Tohle přesvědčení očividně značně zesílilo od včerejší vášnivé noci tady v knihovně.

Simon krátce zalétl pohledem ke zlatému saténovému polštáři, kde mu Emily ležela v náruči a její prsty zoufale svíraly hrsti bílého hedvábí. Tělo mu začalo při té vzpomínce tuhnout. Nikdy v životě nepoznal tak vzrušující stvoření, jako je ten uhrančivý zelenooký skřítek.

„Mylorde?“

Simon zamžikal, zahnal tu představu a znovu se ovládl. Otočil hlavu a přes rameno pohlédl na majordoma, který stál ve dveřích.

„Copak je, Greavesi?“

„Promiňte, že vás obtěžuju, pane. Klepal jsem, ale vy jste mě zřejmě neslyšel.“

„Zamyslel jsem se,“ opáčil Simon netrpělivě. „Co jste chtěl?“

Greaves diskretně zakašlal, jeho zjizvená tvář byla ještě odpudivější než obvykle. „Mám za to, že byste měl něco vědět, pane. Lady Bladeová, hm, předala jistě instrukce lokaji Georgeovi.“

„Jaké instrukce?“ Simon přešel zpět ke svému psacímu stolu.

„Požádala George, aby našel nějakého kriminálního, který se vyzná v řemesle únosce.“

Simon hbitě vzhlédl a zadíval se na svého majordoma omráčen úžasem. „Únosce! Víte to jistě?“

„Zcela jistě, pane. George byl zděšen, jak si jistě dovedete představit. Šel rovnou za mnou a já šel rovnou za vámi. Zdá se, že mylady chce pohovořit s nějakým úspěšným zločincem, který shání krátkodobé zaměstnání. Možná sbírá materiál pro svou epickou poemu, pane?“

„A možná se rozhodla vzít jistou záležitost do svých rukou,“ zamumlal Simon. Usedl k psacímu stolu a sáhl po papíru a peru. Hbitě načrtl dopis.

Madam!

Mám zájem o práci, kterou jste nabídla. Sejdeme se na Dark Walk ve Vauxhallu dnes o půlnoci. Vezměte si bílý vějíř. Najdu vás a probereme podmínky.

Váš X

P. S. Použijte manželův kočár a vezměte si s sebou služku.

Simon přelétl list pohledem, pečlivě ho složil a podal Greavesovi. „Postarejte se, aby to lady Bladeová obdržela zhruba za hodinu. A nepanikařte, Greavesi. Situace je pod kontrolou.“

„Ano, mylord.“ Greavesovi se zřejmě poněkud ulevilo.

Simon počkal, až majordom opustí místnost, pak vstal a nalil si sklenku klaretu.

Takhle to dopadá, když člověk ženské rozmazluje. Všechno už zašlo dost daleko. Je na čase, aby Emily dostala velmi důležitou lekci.

Ohňostroje, které osvětlovaly oblohu nad Vauxhallskými zahradami, byly nebezpečným rozptýlením nejen pro Lizzii, ale také pro Emily. Nikdy neviděla takovou podívanou a navzdory svým obavám se pořád zastavovala, aby se podívala na každý barevný záblesk. Kaskády světel pršely z nebes dolů, hlasité syčivé exploze částečně přehlušovaly crescendo energického orchestru a jásot davů.

Byla to vzrušující podívaná a Emily by jí byla jaksepatří zaujata, kdyby neměla na krku daleko důležitější záležitosti.

„Potěš pánbůh, madam, v Little Dippingtonu jsem nikdy nic takového neviděla.“ Lizzie civěla se zbožným obdivem na další ukázkou ohně a světla na noční obloze.

„Ano, já vím, Lizzie. Je to úplná nádhera, ale nesmíme otálet. Musíme najít Dark Walk.“

„To je o kus dál, na druhém konci pozemku, madam,“ řekla Lizzie promptně. „Je to taky hodně tmavá a úzká pěšina, ne jako ta, na které jsme teď. Podle ní jsou stromy a keře. Ví se, že z té pěšiny už unesli několik mladých dam, rovnou do lesa, a tam je zneuctili.“

Emily střelila po své služce podezřívavým pohledem. „Jak pak ty víš o Dark Walk, Lizzie?“

„Lokaj George mě tam vzal ten večer, co jste jeli na ples k Northcoteům,“ svěřovala se Lizzie s veselým úsměvem. „Koupil mi zmrzlinu.“

„Aha.“ Emily si přitáhla šál újeji k ramenům a snažila se vypadat přísně, ale nedokázala se ubránit pocitu mírné závesti vůči služce. Představa, že by jedla zmrzlinu a procházela se se Simonem po Dark Walk, stačila k oživení všech jejích při rozených romantických impulzů. „Pak mi budeš moci ukázat, jak tu pěšinu najdu.“

„Tudy, madam.“

Lizzie vklouzla do stínu. Emily ji následovala a nejisté se rozhlížela. Čím víc se se služkou vzdalovala od hlavních promenád, tím méně luceren jim svítilo na cestu. Chichotání, drobná ženská vyjeknutí a mužský smích se ozývaly z lesíků, které lemovaly pěšiny.

Nakonec Emily a Lizzie dorazily na úzkou, stromy lemovanou Dark Walk. Tu a tam se procházely dvojice, ztracené ve vlastním světě. Jeden mladík na pěšině před Emily sklonil hlavu a říkal cosi své dívce do ouška. Zachichotala se, rozhlédla se po pěšině sem a tam a pak následovala svůj doprovod do podrostu. Dvojice rázem zmizela.

„Přesně jak jsem vám říkala, madam. Zpusťlíci se potloukají všude, číhají na nevinné mladé ženské,“ zašeptala Lizzie rozčileným hlasem.

„Drž se blízko u mě, Lizzie. Nechceme přece, aby tě někdo unesl. Kde bych našla druhou tak šikovnou služku, jako jsi ty?“

„To je nejspíš pravda.“

Nikdo jiný teď nebyl na dohled. Emily se rozhlédla a viděla jen háj, zahalený nocí. Mimoděk se přisunula blíž ke své služce.

„Nezapomeňte ukázat vějíř, madam,“ řekla Lizzie, teď trochu tlumeněji, když se ocitly samy na Dark Walk. „George zvlášť připomínal, že si ho máte vzít. Prý vás podle něj ten řemeslný zločinec pozná.“

„No ano. Ten vějíř.“ Emily kvapně rozevřela bílý vějíř s elegantním motivem draka. Nápadně jím zamávala. „Doufám, že George věděl, co dělá, když najímal tu osobu ze zločineckých kruhů.“

„Bez urážky, madam, ale já doufám, že vy víte, co děláte. Tohle je podivná záležitost, co tu podnikáme, raději promítnout.“

„Nebud' impertinentní, Lizzie.“ Ale pravda byla taková, že s ní Emily začínala souhlasit. Plán se zdál dokonalý, když si ho rýsovala v bezpečí své ložnice, ale teď si připouštěla, že má pár chybiček. Skutečně se zase tak moc nevyzná v jednání s řemeslnými zločinci. Náhlý pohyb na pěšině před nimi ji polekal.

„Zatracená práce.“ Emily potlačila vyjeknutí, když nějaký malý uličník náhle vyrazil z lesa a zastavil přímo před ní. Lizzie zaječela leknutím a chytila se Emily za paži.

„Vy ste ta dáma s bílým vějířem?“ otázal se mládenec.

„Ano,“ řekla Emily a snažila se zklidnit si tep. „Kdo jsi ty?“

„To je fuk. Máte jít rovnou do toho křoví. Sama.“ Chlapec pohlédl významně na Lizzii.

„A co já?“ zeptala se Lizzie ustrašeně.

„Vy máte zůstat tady a počkat, až se vaše pani vrátí,“ odušil chlapec rázně. Pak se otočil na patě a odpelášil. Za pár vteřin zmizel zpátky v lese.

Lizzie pohlédla truchlivě na Emily. „Já tady nechci zůstat úplně sama, madam.“

„Uklidni se, Lizzie. Vůbec nic se ti nestane. Stůj přímo tady uprostřed pěšiny.“

„Ale madam...“

„Musíš být statečná, Lizzie.“ Emily konejšivě poplácala služku po rameni a napřímila se. Litovala, že není nablízku nikdo, kdo by uklidňoval ji.

Vyžadovalo to odvahu, sestoupit z pěšiny do temného lesa. Tma okamžitě zhoustla, když se za ní zavřely svěšené větve. Emily držela vějíř před sebou, jako by to byl talisman, a ostře zkoumala pohledem hustý podrost. Nedokázala se ubránit vzpomínkám na to, co jí prve povídala služka o těch zpusťcích, kteří číhají v tomhle lese.

Když se zpoza velkého stromu po její pravici tiše ozval hluboký, chraplavý mužský hlas, Emily povyskočila o několik palců.

„Vy ste ta dáma, co si chce najmout únosce?“

Emily polkla a uvědomila si, že jí náhle zvlhly dlaně. „Je to tak. Vy jste, předpokládám, hm, řemeslný zločinec, který hledá zaměstnání?“

„To přídě na to, co přesně vodě mě chcete.“

„Nic strašně těžkého,“ ujišťovala Emily ten chraplavý hlas. „Jeden menší únos, jak vám můj lokaj bezpochyby sdělil. Existuje jeden pán, kterého bych ráda na pár dní odstranila z města. Nechci mu ublížit, rozumíte, ale jen ho držet někde na bezpečném místě, řekněme, tak pět dní. Dokážete to?“

„To vám přídě pěkně draho.“

Emily se trochu uklidnila. Tohle už byla známá půda. Obchodní jednání ve světě zločinu se zřejmě podobají těm, která probíhají mezi společenskou smetánkou. „To chápu. Jsem přirozeně ochotna vám zaplatit rozumnou sumu. Ale než mi řeknete svou cenu, objasňeme si, že tato práce skutečně nepředstavuje žádné nebezpečí. Je to vážně velmi jednoduchá záležitost.“

„Proč pět dní?“

„Prosím?“ Emily se zamračila.

„Proč chcete, aby ten nóbl fešák zmiznul akorát na pět dní?“ opakoval chraplavý hlas, a znělo to netrpělivě.

„Do toho vám nic není,“ odtušila Emily stroze, „ale přibližně tak dlouho podle mého názoru potrvá, než se objasní jeden problém tady ve městě. Až se všechno vyřídí tady, bude pro Charlese – totiž pro toho nóbl fešáka – bezpečné vrátit se do svého bytu.“

„Vy ste než ženská. Jak to tady chcete za toho fešáka vyřídit? Anebo mě na to chcete taky najmout?“

„Kdepak, k vyřízení toho hlavního problému vaše služby potřebovat nebudu,“ vysvětlovala Emily bezstarostně. „Toho se brzy ujme můj manžel. On se postará o detailní vyřizování celé věci. Až to bude hotovo, můžete propustit mého bra... toho nóbl fešáka.“

Na druhé straně stromu nastala výrazná odmlka. Když chraplavý hlas znovu promluvil, zněl poněkud užasle. „Váš manžel to všechno vyřídí?“

„Samozřejmě.“

„Když je to tak, proč ste tady u všech d'asů dneska v noci vy? Proč ten únos nevyřizuje von?“

Emily si odkašlala. „Inu, pokud jde o to, momentálně je na mě trošičku rozzlobený. Nesouhlasí tak docela s mou snahou zachránit zrovna tohoto nóbl fešáka, víte? Ale brzy přijde k rozumu. Potřebuje si to jen trochu rozmyslet.“

„Zatraceně, dámo! Pročpak si myslíte, že von si to rozmyslí?“ otázal se chraplavý hlas dopáleně. „Vy si myslíte, že ho máte na špagátku, nebo co? Vy si myslíte, že je do vás tak paf, že akorát prstíčkem zakejváte, aby šel s váma do postele, a už vám udělá, co vám na vočích uvidí?“

Emily se hrdě napřímila. „To nemá nic společného s tím, co ke mně cítí. Můj manžel je spravedlivý a čestný muž a udělá to, co je správné. Jen si to nejdřív potřebuje trochu rozmyslet. A já náhodou nemám moc času.“

„Může bejt, že mu zachraňování toho nóbl fešáka nepřipadá zrovna správný,“ odsekl hlas.

„No, ale je to správné a on to brzy sám pochopí. Ten nóbl fešák je nevinný mladík, který se náhodou ocitl ve zrádných vodách a s největší pravděpodobností zahyne dřív, než z nich vyplave. To můj manžel nedovolí.“

„Zatraceně hergotsakra,“ zamumlal hlas. „Já slyšel něco jinýho. Já slyšel, že váš starej je tvrdej chlap. Ne z těch, co se nechaj dirigovat od ženský. Já bych řek, že nejenže nechá toho nóbl fešáka riskovat po libosti, ale ještě vám dá taky jaksepatří lekci.“

„Nesmysl,“ odvětila Emily stroze. „Vy o mém manželovi nic nevíte. Je to opravdový gentleman. Občas se mu sice malinko zamží uvažování, ale to podle mého platí u většiny mužů. Tak tedy, vraťme se k naší dohodě. Jakou cenu požadujete?“

„Vo hodně víc, než se vám bude chtít zaplatit, to se vsadím,“ zaskřípal hlas.

„Kolik?“

„Co kdybych řekl, že cena za mý služby je jedno zadovádění na seníku?“ Hlas zněl náhle divoce.

Emily ztuhla, poprvé za ten večer byla doopravdy vyděšená. O krůček ucouvla. „Jestli se ještě znova opovázíte mi něco takového říct, povím to svému manželovi a ten vám zlomí ten váš zatracený hnusný krk.“

„Vopravdu?“ dobíral si ji hlas hrubě.

„S největší určitostí,“ prohlásila Emily divoce. „Můj manžel si ochraňuje, co mu patří. Kdybyste se mě i jen dotknul, ručím vám za to, že nebude mít klid, dokud vás nevystopuje. Pochybuj, že byste žil déle než jeden den.“

„Kristepane. Už se celej třesu, dámo,“ protáhl hlas posměšně.

„To děláte dobře.“ Emily zvedla bradu. „Bud'te si vědom, že pokud uvažujete o něčem zrádném, měl byste vědět, že jsem doma ve své ložnici nechala list. V něm sděluji svému manželovi přesně, co hodlám dnes v noci udělat. V případě, že bych došla nějaké úhony, bude vědět, že má jít za Georgem, za tím mužem, který vás najal. Od George se dozví o vaší totožnosti. Nebudete mít šanci uniknout hněvu jeho lordstva. Rozumíte mi?“

„Ne,“ řekl Simon lítostivě a vystoupil zpoza stromu. „Ale už začínám věřit, že je mým osudem zůstat navěky neschopen pochopit všechny tvé prapodivné nápady.“

„Simone!“ Emily zírala v úžasu na vysokou, temnou postavu zahalenou širokým pláštěm. „Co tu propána děláš?“

„To bych taky rád věděl. Nejspíš jsem měl nějakou mlhavou představu, že tě pořádně postraším, a tím ti dám tu lekci, kterou tolik potřebuješ. Ale je překvapivě těžké něco takového udělat, když mi pořád vyhrožuješ mnou samým.“

„Ach Simone, já věděla, že mi pomůžeš Charlese zachránit!“ Emily se mu vrhla do náruče. „Já věděla, že potřebuješ jen trochu času, aby sis to rozmyslel. Nedokázal bys přece dopustit, aby můj ubohý bratr svedl souboj.“

Simon ji k sobě na okamžik přitiskl, div ji nerozmačkal. „Měl bych tě pořádně ztlouci a zamknout na měsíc do pokoje za to, že jsi zosnovala tohle šílené spiknutí. To přece víš, ne? Dobrý bože, ženská, co tě to napadlo, najmout si řemeslného zločince? Máš vůbec představu, do čeho ses zapletla? Zrovna únos!“

„Já vím, že jste na mě dopálený, mylordo,“ řekla Emily, hlas tlumený tlustou vlněnou látkou jeho pláště. „Ale určitě chápeš, že čas hraje zásadní roli. Věděla jsem, že nakonec přijdeš k rozumu, ale musela jsem udělat něco, čím bych Charlese zachránila okamžitě. Jen jsem se snažila získat trochu času, než ti to dojde a uvědomíš si, že mi musíš pomoci bratra zachránit.“

„A teď jsi nejspíš přesvědčena, že přesně to udělám?“ zeptal se Simon chladně.

Emily zvedla hlavu a pohlédla do jeho tváře, zastřené stínem. „Nevěřím, že bys ho mohl nechat riskovat smrt, Simone. Dozajista k němu necítíš nenávist. Nemá nic společného s tím, co se stalo tehdy před léty. Byl ještě kluk.“

„Hříchy otců,“ citoval Simon tiše.

„Nesmysl. Kdyby to mělo platit, pak to platí na mě stejně jako na Devlina a Charlese. A ty mě přece nepovažuješ za viníka toho, co postihlo tvou rodinu před tříadvaceti lety, že ne?“

Simon těžce vydechl a jemně ji postrčil zpátky k pěšině. „To probereme později.“

Emily se ohlédla přes rameno, když ji následoval z lesa ven. „Co budeme dělat teď, Simone?“

„Zdá se, že nezbývá než se zamyslet nad tím, jak bych mohl zachránit toho tvého budižkničemu bratra. Jinak zřejmě nebudu mít klid.“

„Děkuju ti, Simone.“

„Bylo by dobře, kdyby sis zapamatovala, skřítku, že to je první a poslední laskavost, kterou kdy hodlám nějakému Faringdonovi prokázat.“

„Rozumím,“ řekla Emily tiše. „A budu ti navěky vděčná.“

„Já o tvou vděčnost nijak zvlášť nestojím,“ prohlásil Simon.

„Tak co chceš?“

„Ujištění, že už se nikdy nezapleteš do takovéhle šlamastyky. Mohla jsi být dnes v noci oloupena, znásilněna nebo zavražděna, Emily. Poslat George najmout nějakého zločince, to byl monumentálně pitomý nápad.“

Sevěřela pevněji svůj šál, když vstoupili zpátky na pěšinu. „Ano, mylordé.“

„A co víc, do budoucna nebudeš –“ Simon se s kletbou zarazil, když Lizzie při pohledu na ně vykřikla a vyřítila se vstříc své paní.

„Tady jste, madam! Zaplaťpánbůh. Já se tolik bála! Bála jsem se, že vás unesli a zneuctili, a já jsem vůbec netušila, co řeknu jeho lordstvu, až se po vás bude ptát, a bylo by těžké zabránit, aby se nedozvěděl, že jste pryč. Dřív nebo později by si toho určitě všimnul a –“ Lizzie se prudce zarazila, když si uvědomila, kdo to stojí vedle Emily.

„Máte úplnou pravdu,“ řekl Simon chladně. „Dřív nebo později bych si určitě všiml, že Její Milost unesli.“

„Ach pane.“ Lizzie udělala trhané pukrlátko a zděšeně na Simona zírala. „To jste vy, pane.“

„Velmi bystrý postřeh. A jestli se nechcete ocitnout na dlažbě a hledat si nové zaměstnání bez doporučení, postaráte se, aby se v budoucnosti Její Milost už nikdy neprocházela sama po Dark Walk.“

„Ano, pane.“ Lizzie už vypadala úplně zděšeně.

Emily vrhla na manžela káravý pohled. „Simone, přestaň to ubohé děvče strašit. A ty, Lizzie, přestaň popotahovat a seber se. Všechno dobře dopadlo. Jeho lordstvo vědělo o mém plánu od samého začátku. Nebylo to od něj geniální?“

„Ano, madam.“ Lizzie vrhla nejistý pohled na Simonovu nasupenou tvář. „Geniální.“

„A teď,“ řekla Emily vesele, „pojedeš kočárem rovnou domů, Lizzie. Jeho lordstvo a já musíme vyrazit. Musíme dnes v noci ještě vyřídit nějakou záležitost. Nečekej na mě.“

„Okamžik, madam, když dovolíte,“ protáhl Simon. „Zdá se, že tady došlo k jakémusi nedorozumění. Vy pojedete rovnou domů se svou služkou.“

„Ale Simone, tohle byl všechno můj nápad a já to chci dotáhnout až do konce.“

„Teď jsi do toho zatáhla mě, a když se na nějakém plánu podílím já, dávám přednost tomu, abych mu sám velel. Ty pojeděš domů. Vyprovodím tě z parku a osobně posadím do kočáru.“

„Ale Simone, budeš mě potřebovat.“

„Tohle je chlapecká záležitost.“

„Jde o mého bratra,“ řekla zoufale.

„Předalas ten problém k rozřešení mně.“

Emily ho ignorovala a vrhla se do podrobného vysvětlování, proč ho prostě musí doprovodit, má-li se vydat zachraňovat Charlese, ale stejně dobře mohla mluvit do cihlové zdi. Simon byl neobměkčitelný a neochvějný.

O několik minut později už seděla zachumlaná v kočáře spolu s Lizzii. Simon zavřel dveře a vydal kočímu přísné pokyny, aby jel rovnou domů. Pak se otočil a bez ohlednutí odkráčel do noci.

„Zatracená práce.“ Emily poposedala, dopáleně sklapla vějíř a pak se s povzdechem vzdala nevyhnutelnému.

Po chvíli se s úlevou usmála. Teď všechno dobře dopadne. Drak se toho ujal.

Simon vystupoval po schodech k bytu obývanému Faringdonovými dvojčaty se smíšenými pocity. Zabubnoval na dveře. Takřka ihned je otevřelo jedno z dvojčat a zadívalo se na něj zmateně.

„Mám za to, že jste Devlin. Je to tak?“ zeptal se Simon lakonicky.

Devlin se vzpamatoval. „Ano, mylord. Co tu k čertu děláte, Blade?“

„Výtečná otázka. Sám si ji dosud kladu, abych řekl pravdu. Mohu dál?“

„No ano, nejspíš ano.“ Devlin neochotně ustoupil ze dveří.

„Děkuji,“ odpověděl Simon suše. Vstoupil do místnosti a hodil klobouk, plášť a rukavice sluhovi.

Charles Faringdon si opožděně uvědomil, kdo přišel na návštěvu, a napůl vstal z křesla u krbu.

„Blade. Co vás sem ve jménu božím vede v tuhle hodinu?“

„Emily říká, že se máte bít v souboji s Grayleym.“ Simon si šel ohřát ruce k ohni.

Charles střelil sžíravým pohledem po svém dvojčeti. „Já ti říkal, že ji sem vůbec nemáš vozit. Teď to celé vysypala zrovna *jemu*.“

„Musel jsem jí dát příležitost rozloučit se s tebou,“ protestoval Devlin. „Neměl jsem na vybranou.“

„Neměls říkat, kruci, vůbec nic. Tohle je soukromá záležitost.“ Charles se sesul zpátky do křesla.

„Souhlasím, že daleko příhodnější by bylo, kdybyste se prostě dal zabít,“ prohlásil Simon. „Ale když už jste do toho zapletli Emily, nemám jinou možnost než se tím zabývat taky.“

„Nic vám do toho není,“ zamumlal Charles, zíraje zasmušile do plamenů.

„Ale je. Polekali jste Emily a velice ji rozrušili. To nemohu dopustit; tudíž s tou situací musím něco dělat.“ Simon ochromil Charlese chmurným pohledem. „Co kdybyste mi to teď celé vypověděl, abych mohl rozhodnout, co se musí udělat?“

„To je věc cti,“ zamručel Charles a úkosem pohlédl na Simona. „Cti ženy.“

„Odkdy si děláte přehnané starosti s ochranou cti nějaké ženy?“

Nastalo mrtvé ticho, než Charles zvolna řekl: „Devlin a já jsme trochu přemýšleli od toho dne, co jste nás zmlátil u vás v knihovně.“

„Opravdu?“ Simon zíral do plamenů.

„Má pravdu, pane,“ řekl Devlin tiše. „Obšrně jsme tu záležitost probírali. Měl jste pravdu. Měli jsme vyzvat Ashbrooka na souboj, poté co utekl s naší sestrou.“

Simon o tom zauvažoval. „Přísně vzato, byl to úkol pro vašeho otce.“

„Ano, inu, ať je to, jak chce, nepřipadalo nám tenkrát správné nedělat s tím nic, ale otec řekl –“ Devlin se prudce zarazil a pokrčil rameny.

„Otec řekl, že škoda už byla natropena a nemá smysl nechat se kvůli té záležitosti zabít,“ dokončil Charles tiše. „A Emily souhlasila. Tvrdila, že to byla od začátku všechno jen její vina.“

„Což patrně byla, jak znám Emily,“ Devlin zvedl svou sklenku brandy. „Jenže Charles a já jsme usoudili, že to je vedlejší. To nejmenší, co jsme mohli udělat, bylo, že jsme měli Ashbrooka pořádně zpráskat.“

„Ano.“ Simon pozoroval zlaté plameny. Začínal chápat celý problém. Za tuhle šlamastyku patrně může jenom on. „Takže přišla příležitost, díky níž se alespoň jeden z vás vykoupí ve vlastních očích, a vy jste se jí chopil. Kdo je ta dáma?“

„To vám nemohu říct, pane,“ odvětil Charles škrobeně.

„Chápu vaši zdráhavost, ale obávám se, že musím trvat na svém. Nikdy nic nepodniknu, dokud nemám veškeré informace, které je možno získat. A nezdá se mi, že by v téhle chvíli nějak moc záleželo na tom, kolik mi toho řeknete. Koneckonců, Grayley to zřejmě ví, a to je hlavní potíž.“

„Má pravdu, Charlesi,“ řekl Devlin zasmušile. „Pověz mu to.“

„Maryann Matthewsová,“ řekl Charles.

Simon kývl. „Docela příjemná děvčenka. Ta rodina pochází z Yorkshiru, pokud vím.“

„Přesně tak, pane. Mám v úmyslu se s ní oženit,“ řekl Charles poněkud vzdorovitě.

Simon pokrčil rameny. „To je vaše věc. Jak to přijde, že byla ta dívka uražena?“

Charles se zamračil. „Neudělala nic nepatřičného. Je to nevinátka s okouzujícími způsoby a milou povahou. Grayley za mnou prostě včera večer přišel v mém klubu a pronesl naprosto neslýchanou urážku jejího charakteru.“

Devlin pohlédl na Simona. „Grayley řekl, že je to jen venkovská rozhodňočka, která patrně spala už se všemi sedláky z Yorkshiru.“

Simon zvedl obočí. „Trochu přehnané.“

„Byla to zatraceně úmyslná provokace,“ prohlásil Charles a praštil pěstí do opěradla křesla.

„Ano, to byla. Grayley zřejmě hledá čerstvou krev.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Devlin.

„Grayley je jeden z těch vzácných jedinců, které skutečně těší vzrušení z toho, když při souboji svého protivníka jaksepatří vyděsí.“ Simonovi ztvrdla ústa. „Je výtečný střelec a celý proces mu působí jistě vzrušení. Vždycky si pečlivě vybírá oběti, o nichž ví, že nejsou dobří střelci. Ale jeho pověst už se rozšířila a poslední dobou je pro něj těžké najít někoho dost hloupého, aby se mu postavil. Když se mu podaří vynutit si vyzvání na souboj, většina mužů je dost moudrých, aby vyslali své sekundanty s pokornou omluvou.“

„Já se neomluvím,“ zapřísahal se Charles. „Radši bych zemřel na poli cti, než abych dovolil potřísnit Maryanninu čest.“

Simon na něj vrhl uvážlivý pohled. „Mám dojem, že to myslíte vážně.“

„Nesnažte se mi to setkání rozmluvit, pane. Přísahal jsem.“

„Aha.“ Simon zabubnoval přemýšlivě prsty o krbovou římsu. „Tak tedy jak je libo, Devlin a já budeme vystupovat jako vaši sekundanti. Pojd'te, Deve.“

Devlin na něj pohlédl. „Kam jdeme?“

„Přece za Grayleym, samozřejmě. Existují všelijaké drobné detaily, na kterých se musí zapracovat.“

„Ale my už víme, kdy a kde se má setkání konat,“ řekl Devlin.

Simon potřásl hlavou, připadal si o sto let starší než tahle koťata. Broderick Faringdon se má zač zodpovídat, napadlo ho. „Musíte se ještě hodně učit a naneštěstí to vypadá, že to budu já, kdo vám bude muset dávat pokyny.“

Simon a Devlin seděli potmě v kočáře a pozorovali hlavní dveře klubu, až se konečně otevřely a vyšel z nich Grayley. S očima upřenýma na svou kořist zabubnoval Simon vycházkovou holí na střechu kočáru. Podle předchozích pokynů zajel kočí s najatým vozidlem přímo před Grayleyho.

Grayley, muž s upjatou tváří, tenkými rty a neklidným, dravčím očima, naskočil dovnitř. Vrhel se na sedadlo dřív, než si všiml, že kočár už je obsazen.

„Dobrá večer, Grayley.“ Simon ťukl ještě jednou na střechu a kočí uvedl vozidlo do pohybu.

„O co tady krucinál jde?“ otázal se Grayley a zaškaredil se nejprve na Devlina a potom na Simona.

„Faringdon a já budeme fungovat jako sekundanti Charlese Faringdona,“ vysvětloval Simon. „Přišli jsme dojednat pár drobných bodů.“

„Měli byste promluvit s mými sekundanty, Bartonem a Evinglym.“

„Myslím, že o tyhle podrobnosti budete mít osobní zájem.“ Simon se bez humoru usmál. „A já mám za to, že nebudete chtít, aby o nich věděli Barton a Evingly.“

Grayley se ušklíbl. „Přišel jste se omluvit za Faringdona?“

„Ovšemže ne. Pokud vím, hrubě jste dotyčnou dámu urazil,“ řekl Simon. „To vy se musíte omluvit.“

Grayley přimhouřil oči. „Pročpak bych to dělal, to mi prosím povězte.“

„Protože když to neuděláte,“ vysvětloval Simon přívětivě, „pak budeme tuhle Faringdon a já nuceni postarat se o to, aby vaše obchodní investice záhy zaznamenaly velmi vážný propad a vy nebudete moci dostát svým značným finančním závazkům, natožpak splatit dluhy ze hry.“

Grayley znehybněl. „Zatracený Blade, vy mi vyhrožujete?“

„Ano, mám za to, že vyhrožuji. Pokud vím, investoval jste dost peněz do jistého obchodu, na němž se rovněž podílím.“

„No a co? Očekávám, že vydělám celé jmění.“

„To bude vysoce nepravděpodobné, pokud usoudím, že to riziko nestojí za fajfku tabáku a rozhodnu se prodat zítra všechny své podíly. Do oběda se rozkřikne po celém městě, že to vypadá špatně. Když se od toho odtáhnou, budou chtít všichni ostatní okamžitě taky pryč. Zájem o akcie zmizí a vy, spolu s ostatními investory, přijdete o všechno, co jste do toho projektu vložil.“

Grayley na něj jen zíral, „dobrý Bože. Vy byste mě i ostatní zničil.“

„S velkou pravděpodobností.“

„Kvůli Faringdonovi?“ zeptal se Grayley nevěřicně. „Slyšel jsem, že nikoho z toho rodu nemáte v lásce.“

„Právě proto jste považoval za bezpečné vyzvat jednoho z nich na souboj, soudím. Ale tu to máme. Osud provádí občas podivné přemety. Mám vyřídit vaši omluvu Charlesi Faringdonovi a vysvětlit, že šlo o nedorozumění?“

Grayley dlouhou chvíli mlčel. „Ti, kdo vás nazývají chladnokrevným parchantem, mají pravdu, Blade.“

Simon pokrčil rameny a lenivě vyhlédl z kočáru. Hodina byla pozdní, ale ulice byla plná kočárů, které vozily elegantní příslušníky společenské smetánky sem a tam po jejich nekonečném okruhu večírků. „Inu, Grayley? Určitě si někde najdete snazší kořist?“

„Čert vás vem, Blade.“

„Ale jděte, člověče,“ řekl Simon tiše. „Nepotřebujete si dokazovat své střelecké umění zrovna na tom Faringdonovic klukovi. Najděte si jinou oběť.“

„Jednoho krásného dne zajdete příliš daleko, Blade.“

„To je možné.“

Grayleyho ústa se pevně stiskla. Zabubnoval na střechu na znamení, aby kočí zastavil. Když se kočár zarazil, otevřel dveře a slezl dolů. „Tlumočte svému bratrovi mou omluvu,“ řekl stroze Devlinovi. „Žádné setkání za úsvitu nebude.“

Grayley odstoupil a zabouchl dveře. Kočár rachotil ulicí dál. Devlin hleděl na Bladea a v očích měl cosi, co se blížilo uctívání hrdiny.

„Jářku, to bylo úžasné. Vy jste opravdu Grayleyho přiměl, aby to celé odvolal. Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel.“

„Předpokládám, že už nikdy v budoucnosti nebudu stát před takovým úkolem,“ řekl Simon bez okolků. „Je to jasné?“

„Ano, pane. Úplně jasné.“ Devlin překypoval rozjařením. „Ale bylo to od vás nádherně mazané. Ten člověk ustoupil od souboje prostě proto, že jste mu naznačil, jak by utrpěly jeho investice.“

Simon potřásl hlavou nad takovou naivitou. „Faringdone, je na čase, abyste se vy a váš bratr poučili, že skutečná moc se zakládá na penězích a informacích. Vyzbrojen těmito dvěma věcmi může

člověk dosáhnout mnohem víc než pomocí soubojové pistole nebo balíčku karet.“

„A když člověk nemá prachy?“ zeptal se Devlin zvědavě.

„Pak se musí soustředit na to, aby získával informace. S dostatečným množstvím tohoto zdroje najde záhy i ten druhý.“

„To si budu pamatovat,“ řekl Devlin tiše. Chvilku mlčel a pak se mu nálada zase zlepšila. „Mimochodem, Charles a já jsme uvažovali, jestli byste nám neukázal tu úžasnou bojovou techniku, co jste na nás použil tuhle ve své knihovně. Nežádám mnoho?“

„Nejspíš bych vám to mohl předvést. Jde o to, že docela nechápu,“ řekl Simon zamyšleně, „jak jsem se vůbec v téhle situaci ocitl.“

Devlin se zazubil šarmantním faringdonským úsměvem. „Chcete říct, že jste zachránil Charlese a ukázal nám jeden nebo dva triky, jak to chodí ve světě? Nejspíš to všechno zavinila Emily.“

„Máte pravdu, samozřejmě. Všechno je to její vina.“

„Ona je jediný člověk na světě, který si nemyslí, že jste chladnokrevný ďábel, víte?“ řekl Devlin.

„Emilyn sklon k romantice je občas trapný.“

„Já vím,“ řekl Devlin, nikoli bez soucitu. „Člověk jí vždycky hrozně nerad bere iluze.“

Emily přestala přecházet po své ložnici, když uslyšela zvenčí z ulice kočárová kola. Vrhla se k oknu, když si uvědomila, že se povoz zastavil před domem. Odhrnula těžké draperie právě včas, aby uviděla Simona vystupovat. Plášť s kápí se mu vlnil kolem holínek, když vystupoval do schodů. Kvapně otevřela okno a vyhlédla ven.

„Simone,“ zavolala tiše. „Nestalo se ti nic? Je všechno vyřízeno?“

Simon vzhlédl a řekl rozhodně podrážděným hlasem: „Proboha, ženská, vrať se zpátky dovnitř a zavři to okno. Co si pomyslí sousedé?“ Pokračoval nahoru do schodů.

Všechno se určitě rozumně vyřídlilo, usoudila Emily vesele a zavřela okno. Vůbec to nemůže být tak špatné, když si Simon dělá starosti se sousedy.

Začíná docela dobře chápat jeho nálady, říkala si Emily radostně. Poklepávala nohama v trepkách o koberec a čekala, až uslyší kroky nahoře v hale. Její komunikace s manželem v metafyzické říši rozhodně den ze dne sílí. Bezpochyby přímý důsledek jejich vylepšené komunikace na fyzické rovině.

Uslyšela jeho kroky na chodbě a spěchala ke spojovacím dveřím. Právě když je však začala otevírat, uslyšela Higsonův hlas a uvědomila si, že věrný buldok komorník čekal na svého pána.

Rozladěna tím zdržením, zavřela Emily tichounce dveře a začala znovu přecházet sem a tam, dokud neuslyšela, že je Higson na noc propuštěn.

Řítíla se rovnou zpátky ke spojovacím dveřím a rozrazila je.

Simon seděl ve stínu u okna, sklenku brandy v ruce. Měl na sobě svůj černý saténový župan. Na stolku u postele hořela jediná svíce. Tmavé vlasy měl rozčuchané a ve slabé záři plamene jeho tvář vypadala, jako by byla vytesaná do kamene. Vzhlédl, když Emily vstoupila do místnosti, zlaté oči se mu podivně leskly.

„Á, má zbrklá, impulzivní, nezdárná ženuška. Nejspíš se třeseš zvědavostí.“

„Ach ano, Simone. Čekám na tebe v agónii už několik hodin.“ Emily klesla do křesla naproti němu a bedlivě si ho prohlížela. „Dopadlo všechno dobře?“

„Záležitost je vyřízena, pokud máš na mysli tohle,“ řekl Simon klidně. „Žádný souboj nebude.“ Znovu si lokl brandy a zadíval se na sklenku. „Ale nejsem si jistý, jestli všechno dopadlo dobře.“

Emily zachvátila čerstvá nejistota, jak vycítila, že jeho nálada je každým okamžikem podivnější. „Co se děje, mylorde?“

„Děje?“ Obracel sklenku s brandy mezi dlaněmi a hlavu si opřel o opěradlo křesla. „To se těžko vysvětluje, má drahá.“

Podívala se na něj skrz brýle důkladněji. „Simone, ty jsi raněný, vid’?“ otázala se poněkud polekaně.

„Nebyla prolita ani kapka krve.“

„Díky bohu.“ Emily se náhle zazubila. „Ne, to tobě musím vzdát díky, žeš tu záležitost napravil, ne bohu, a dobře to vím. Jsem ti moc vděčná, žeš tu situaci rozřešil, Simone.“

„Vážně?“ Znovu si srkl brandy.

Emily se kousla do rtu. „Máte dost divnou náladu, mylorde.“

„Pročpak to asi bude,“ dumal. „Byl to přece úplně normální večer, že? Nedošlo k ničemu nečekanému ani neobvyklému. Prostě jen rutina. Manželku jsem našel, jak se o půlnoci promenuje po Dark Walk ve Vauxhallu, kam přišla na schůzku s příslušníkem zločineckých kruhů. Dal jsem se přemluvit, abych zachránil jednoho zatraceného Faringdona před vlastní pitomostí. Musím ohrožit potenciálně výnosnou investici, abych vystrašil jednoho z nejdarebnějších mladých lumpů z řad smetánky. A když přijdu domů, zjistím, že moje paní choť visí z okna a volá na mě dolů jako uličnice.“

Emily vzdychla. „Malá dobrodružství mého života jaksí vždycky vyzní daleko hůř, když je popisuješ ty.“

„Toho jsem si všiml.“

Emily se rozveselila. „Ale stejně ti musím říct, že ta tvoje lest, abys mě vylákal do Vauxhallu, je podle mého báječný nápad. To bylo od tebe moc chytré, Simone. Víš, mě vůbec nenapadlo žádné podezření, když jsem dostala tvůj dopis. Ted’ si uvědomuju, že příslušník podsvětí by s největší pravděpodobností neuměl číst ani psát.“

„Tvá chvála mě hřeje u srdce, to tě ujišťuju. Ale při zpětném pohledu docházím k závěru, že jsem musel na přechodnou dobu zešlést, když jsem vymyslel takovou intriku.“

„Ne, ne, chtěls mi přece dát lekci, ne?“

„Měl jsem takovou neurčitou představu, že to udělám, ano.“ Simon si znovu srkl brandy.

„A přišels na opravdu geniální plán.“

„Vážně? Nevšiml jsem si, že bys vypadala patřičně zkroušeně. Stálas tam a vyjednávala jako trhovkyně s chlapem, kterého jsi považovala za hrdlořeza, a když se tě pokusil zastrašit tím, že se dožadoval tvé přízně výměnou za své služby, promptně jsi mu pohrozila hněvem svého manžela.“

Emily svitlo, že Simon upřímně zuří. „Ale Simone, já nechápu, proč se na mě tak zlobíš. To ty jsi dojednal tu schůzku ve Vauxhallu.“

„Jak už jsem řekl, musel jsem zešítet.“ Zakroužil zbývající brandy ve sklenici a vyprázdnil ji jediným douškem.

„Abych řekla pravdu, myslím, že to byl hluboce romantický prvek v tvé povaze, který tě ponoukal vykonstruovat tak báječnou zápletku,“ usoudila Emily. „Bylo to přesně jako příhoda z romantického a dobrodružného vyprávění a tys věděl, že na to zareaguju. Nejspíš právě proto jsme jeden na druhé ho tak dobře vyladění na vyšší rovině.“

„Kristepane, Emily, kdy přestaneš mlít o té metafyzice a vyšších úrovních? Přísámboh, jestli ještě nejsem šílený, *tak brzo budu*.“

Simon bez varování prudce vstal a mrštil prázdnou sklenici od brandy do krbu jediným hbitým, divokým pohybem ruky.

Ozval se ostrý, nervy deroucí výbušný zvuk, který zazvučel celou ložnicí. Třpytivé střepy dopadly do studeného popela.

Emily se zajíkla a seděla docela nehybně ve svém křesle, zatímco zbytky sklenice kaskádovitě spadaly po kamenné zdi ohniště. Zírala do krbu a pak zvolna otočila hlavu, aby pohlédla na Simona.

Strnulý výraz v jeho tváři a divoký třpyt v očích jí okamžitě sdělily, že je sám daleko víc otřesen vlastní ztrátou sebeovládání než ona. Koneckonců, věděla o něm, že je vášnivý. Ale nesmiřoval se vždycky s pravdou o sobě.

„Zatraceně.“ Simon stál a upřeně hleděl do ohně. Nastalo veliké ticho.

Emily sevřela ruce v klíně. „Nechtěla jsem se vás dotknout, mylorde,“ řekla tiše.

„To je nepřírozené, uvědomuješ si to?“ Otočil se na patě tváří k ní, obličej démonický v mžikavém světle svíčky. „Zatraceně nepřírozené.“

„Copak, mylorde?“

„Ten popletený způsob, jímž si o mně vytrvale myslíš, že jsem nějaký hrdina. Jednou provždy, paní choti, já nejsem postava z epické básně. Nečiním rozhodnutí, ani nepřistupuji k činům jen proto, abych hověl tvým frivolním romantickým rozmarům a fantaziím. Nejsem vášnivé stvoření jako ty. Všechno, co dělám, je pečlivě promyšleno. Všechno se dělá proto, abych dosáhl svého. *Rozumíš tomu?*“

Emily se zhluboka nadechla. „Ty se na mě zlobíš, protože jsi dnes v noci musel zachránit mého bratra.“

„Zlobit se na vás, madam? To ani zdaleka nevystihuje současný stav mého ducha. Nechal jsem se od tebe zmanipulovat a přemluvit k něčemu, co jsem se zapřísáhl nikdy neudělat.“

„Myslíš pomoci Faringdonovi?“ Odvážila se vzhlednout k němu skrze řasy.

„Ano, zatraceně. Ano, přesně to myslím. Nevím, co to do mě dneska vjelo.“

„Mně vaše činy nepřipadají tak podivné, mylorde,“ řekla Emily jemně. „Jednal jste jako ušlechtilý, čestný muž, jímž, jak vím, jste. V srdci dobře víte, že moji bratři nezavinili ztráty vašeho otce před tříadvaceti lety.“

„Jsou to Faringdonové. Jsou obrazem svého otce, přísambůh.“

„Ne, mylorde. Můj otec by nikdy nesouhlasil s tím, že svede souboj pro čest nějaké dámy. Charles a Devlin nejsou jako on. On je vychoval a oni kráčeli v jeho šlépějích jen proto, že neměli jiný model, jímž by se řídili. Ale jsou jiní, na to přísahám. A ty to někde v hloubi duše také chápeš, jinak bys byl dneska Charlesovi nepomohl.“

„Nechci už slyšet ani slovo o tom, proč jsem udělal, co jsem udělal, Emily. Nemůžeš mít zdání, proč jsem jednal, jak jsem jednal. Ani já si nejsem docela jistý.“ Simon zaťal jednu ruku v pěst a udeřil do krbové římsy. „Odpřísáhl jsem před tříadvaceti lety pomstu celému Faringdonovu klanu. Přísahal jsem sám sobě, že celou rodinu zničím.“

„Tak proč sis jednu z nich vzal?“ otázala se Emily s náhlou prudkostí.

Simon přimhouřil oči. „Protože mě to bavilo. Protože to posloužilo cíli odloučit tvého otce a bratry od zdroje jejich příjmu. Protože jsi žadonila, abych si tě vzal, a protože mě docela bavilo, když se přede mnou faringdonská ženská plazila.“

To bolelo. „Já se neplazila, mylorde. Předložila jsem vám celou záležitost ve smyslu obchodního ujednání, jak si jistě vzpomenete.“

Nevšímal si toho. „A konečně, v neposlední řadě, protože jsem shledal tvé nadměrné vášně, jak to označuješ, jako docela zábavnou věc v posteli. Tak. Teď víš, proč jsem si tě vzal. Nebylo to proto, že by se naše duše setkaly a proluly nad čajem na vyšší úrovni, krucinál.“

Emily se zachvěla. Drak dnes vydechoval oheň. Bylo to poprvé, co ho viděla v takové náladě, a nebylo pochyb, že z toho jde nesmírná hrůza. „Prosím, Simone, už nic neříkej.“

„Proč ne, to mi prosím řekni. Protože by ti to zlomilo to tvé romantické srdíčko?“

„Ano, mylorde.“

„Musíš se smířit s realitou, ty husičko.“ Simon se otočil na patě a začal přecházet po místnosti. „Ne že by se mi prozatím dařilo tě k tomu přimět, zdá se.“

To už bylo moc. Emily vyskočila. „Zatracená práce, Simone.“

„Přestaň říkat *zatracená práce*“ nařídil. „Takový jazyk se pro hraběnkou z Blade nehodí.“

„Mně je jedno, co sluší hraběnce z Blade,“ odpálila ho vášnivě. „Zacházíš moc daleko, když mi říkáš, že se musím smířit s realitou. Ty nevíš, kolikeré realitě já jsem celý život musela čelit. Nemáš představu, s kolikerou realitou se musela střetnout moje ubohá maminka. Buď klidný, byly chvíle, kdy jsem nenáviděla svého otce stejně, jako jsi ty asi nenáviděl svého.“

Simon prudce otočil hlavu a zaškaredil se na ni. „O čem to teď k čertu mluvíš? Já jsem k svému otci nikdy nepociťoval nenávist.“

Emily na něj pohlédla. „Jak by ses na něj dokázal nezlobit po tom, co ti udělal?“

„Tys asi zešílela. Proč bych ho měl nenávidět, proboha?“

„Protože si přiložil pistoli k hlavě a zabil se a nechal tě tu s plnou odpovědností za maminku. Protože si zvolil rychlou cestu ven z katastrofy, kterou vytvořil, a nechal ji na krku tobě. Protože ti bylo teprve dvanáct let, byl jsi moc malý, než abys dokázal odčinit tu velkou škodu, která vznikla. Dobrý bože, Simone, jak bys k němu mohl necítit nenávist?“

Simon stál, nohy rozkročené, a zíral na ni, jako by se náhle proměnila v příšeru s hlavou hydry. „Ty blouzníš.“

Emily se k němu obrátila zády. „Jestli je to nějaká útěcha, já byla v hodně podobné situaci.“

„V jakém smyslu?“

„Peníze došly ten rok, co mi bylo sedmnáct. Jenže tou dobou můj otec objevil, že mám hlavu na ekonomiku a finanční otázky. Byl nadšený. Bylo jasné, že se ode mě očekává, že se stanu spásou rodiny. A mně nevadilo studovat investice a činit rozhodnutí. Dokonce to bylo zábavné, svým způsobem. Ale nikdy jsem ani na okamžik nemohla zapomenout, že důvod, proč jsem se musela stát takovou odbornicí, je to, že můj otec je nezodpovědný marnotratník. Ještě si pamatuju, jak maminka plakala.“ Emily si setřela slzu z koutku oka hřbetem ruky.

„Prosím, nezačínej fňukat, Emily.“

Vysmrkala se do kapesníku, který našla v kapse svého volného županu. „Plakala často, víš? Ale skoro nikdy před tatínkem. Milovala ho, víš, přestože byl takový. Vždycky mi říkala, že nemá smysl mu vyčítat jeho přehnané hraní. Má to v krvi, říkála.“

„Emily, tvoje emoce jsou přepjaté. Měla bys jít do postele.“

„Ach, přestaňte být tak zatraceně opovržlivý, mylordé.“ Emily popotáhla poslední slzy a nactala si kapesník do kapsy. „Když si maminka a bratři uvědomili, že dokážu udržet rodinu finančně nad vodou, řekli mi, že je to má povinnost. Nikdy nezapomenu, jak mě ještě na smrtelném loži maminka vzala za ruku a řekla mi, že se musím postarat o tatínka a bratry. Beze mě by se záhy ocitli bez střechy nad hlavou, říkala, a chudák papá nedokáže žít bez hojnosti peněz.“

„Skutečně o tomhle nesmyslu netoužím slyšet už nic víc, Emily.“

„To není nesmysl. To je realita. Ta realita, které jsem podle tebe nikdy nečelila. No, buďte si jist, že jí čelím celý život, mylordé. A zatraceně se mi to nezamlouvá. Ale nezbavím se toho, takže tomu budu dál čelit, když budu muset.“

„Včetně reality našeho manželství?“ protáhl nebezpečným hlasem.

„Naše manželství je něco úplně jiného. Je to čisté a ušlechtilé spojení duší, i když ty to tak ještě nevidíš.“

„Ne, Emily, není to čisté ani ušlechtilé. Je to zatraceně skutečné. Stejně reálné jako zhýralé způsoby tvého otce a moje pomsta. Možná je na čase, abych tě přiměl smířit se s tou skutečností.“

Zamračila se při podivném tónu jeho posledních slov. „O čem to mluvíte, mylordé?“

„Mluvím o tom, že tě naučím přijmout pravdu o tom, proč jsem si tě vzal. Nejsem žádný hrdina, Emily.“

„Ale ano, mylord, jste. Prostě se bráníte spatřovat sám sebe v tom světle. Patrně proto, že se obáváte, abyste pak sám sobě nebo ostatním nepřipadal slabý.“

„Dobrý bože, ženská, ty jsi neuvěřitelná. Neznám žádnou jinou, která by dokázala spřádat takové fantazie,“ procedil Simon mezi zuby. „Ty skutečně potřebuješ lekci.“ Nastala úmyslná pauza a pak promluvil znovu, hlasem ještě tlumenějším a ochraptělejším. „Pojď sem, Emily.“

Nepohnula se. Ve vlastních pocitech měla zmatek.

„Pojďte sem ke mně, a hned, madam. Nemám náladu hovět dnes v noci žádným vašim romantickým nápadům.“

Obrátila se k němu velmi zvolna. Náhle byla hluboce obezřelá. „Co ode mě chcete, mylord?“

Jeho tvrdá ústa se zvlnila chladným, dráždivým úsměvem. „Co myslíš, že chci, choti? Řekl jsem ti důvody, proč jsem si tě vzal.“

„To jste řekl, mylord. Pokud vím, řekl jste, že vás pobavilo oženit se se mnou. A hodilo se to k vaší představě pomsty.“

„Existoval ještě jeden důvod, pokud si vzpomínáš. Jsi dosud dost necvičená v budoárových rozkoších, ale učíš se rychle. A projevuješ pro ten úkol ohromné nadšení, má drahá. Rád bych, abys projevila trošičku toho nadšení teď, pokud budeš tak laskavá. Pojď sem a věnuj se svým povinnostem manželky.“

Ledovost toho příkazu ji polekala. V Simonově tváři nebyla přívětivost ani vášeň, jen divoce ovládaná zuřivost.

„Ty jsi na mě doopravdy rozhněvaný, protože jsem tě přesvědčila, abys zachránil Charlese,“ zašeptala Emily. „Neuvědomovala jsem si, že vás to tak rozzlobí, mylord. Taková zuřivost může pramenit jen ze skutečnosti, že jsi podle svého názoru projevil velikou slabost, když jsi mě poslechl. Prosím, Simone, nedívej se na to, že jsi zachránil Charlese, v tomhle světle, moc tě prosím.“

„I když mě těší přinutit vás občas žadonit, můžete si to nechat na jindy, madam. Teď se s tebou chci vyspat.“

Simon si svlékl župan a přešel přes ložnici k masivní posteli s nebesy. Byl úplně nahý a světlo svíčky se mihotalo na jeho kůži, zdůrazňovalo hladce tesané svaly na jeho zádech, ploché, napjaté břicho a tuhé hýždě. Měkké světlo také odhalilo jeho vzrušené mužství.

Zatímco ho Emily nejistě pozorovala koutkem oka, jeho úd nabíhal a tvrdl ještě víc. Jednou rukou sevřela klopý svého županu a odvrátila pohled.

„Vidíš, jak na mě působíš?“ zeptal se Simon a vklouzl do postele. „Měla byste být ráda, madam. Je to přece forma moci, ne, když dokážete přimět muže, aby tak okamžitě reagoval na vaše kouzlo?“

„Ne každý uvažuje v termínech, jako je moc a manipulace, mylorde.“

„To se mýlíš, Emily. Stejně jako se mýlíš v tolika jiných věcech. Pojď sem.“

Emily zaváhala a pak velmi zvolna uposlechla. Přiblížila se k posteli s velkou obezřelostí, ještě pořád pevně svírala svůj župan. Náhle si uvědomila, že dnes v noci má co činit s raněným drakem. Byly to staré rány, pravda, ale znovu se otevřely. Ta bolest může způsobit, že i muž tak ušlechtilý a charakterní jako Simon bude chňapat po každé ruce, která se ocitne na dosah.

Ale také věděla, že drak potřebuje dnes v noci teplo a lásku. Potřebuje ji. A i když ji třeba trochu popálí několika zatoulanými plamínky, neublíží jí doopravdy.

Simon by jí nikdy neublížil, ani za milion let. Rozpomněla se na slib, který jí dal za svatební noci: *Přísahám, že tě budu vždycky ochraňovat, Emily. Ať se stane cokoli, věz, že se o tebe vždycky postarám.*

Emily nechala župan sklouznout na podlahu a zastavila se vedle postele. Viděla, jak Simonovy oči sjely k obrysu jejích boků, viditelnému skrz tenké plátno noční košile. Jeho rozpálený pohled cestoval zvolna, pečlivě nahoru až tam, kde se pod jemnou tkaninou rýsovaly její bradavky.

Emily si připadala odhalená. Byla zvyklá vídat v Simonově výrazu ovládanou vášeň, ale ne tenhle lakonický, dráždivý výraz. Rychle vlezla do postele a přitáhla si pokrývku až k bradě. Nervózně čekala, až se jí dotkne. Byla si jistá, že jakmile to udělá, všechno bude dobré.

Simon se nepohnul. Založil si paže za hlavou a pozoroval ji posměšně a pobaveně. „Nu, madam? Jak mě zpod té hromady pokrývek hodláte uchvátit svou nadměrnou vášní?“

Emily zamrkala. „Ty čekáš, až já... až něco udělám?“

„Cekám, až mi ukážeš, čemu ses až dosud jako manželka naučila.“

„Ach.“ Emily rozebírala v duchu, co to značí. *On chce, aby se s ním milovala.* Ten nápad ji velice zaujal. Mohla by si ho prozkoumat, co hrdlo ráčí, kdyby řídila jejich milování. Mohla by si vyhovět, poznat, jaký je na dotek, ukázat mu, jak moc ho miluje.

Emily se obrátila na bok tváří k Simonovi. Bojácně vztáhla ruku a dotkla se jeho ramene. Nepohnul se. Přisunula se pod pokrývkou blíž a políbila jeho nahou hrud'. Jeho vůně jí rozvířila smysly.

Emily jemně zabořila prsty do kučeravých chloupků. Posunula se ještě blíž a políbila jednu plochou, mužnou bradavku. Simon se zhluboka nadechl.

„Zřejmě se učíte rychle, paní choti,“ zamumlal.

Emily si nevšímala jeho ostrého jazyka. „Hrozně ráda se tě dotýkám, Simone. Jsi tak pevný a ztepilý a silný. Jako by ožil jeden z těch tvých krásných draků posázených drahokamy.“

„Ty se nebojíš, že tě roztrhám na kusy?“

Slabě se usmála, sklonila hlavu a dotkla se špičkou jazyka jeho hrudi. „To bys neudělal.“

„Jsi si velmi jistá svou mocí, vid'? Možná až trochu moc jistá.“

„To není otázka moci, Simone. To je otázka lásky.“

Nabývala směrlosti a začala ho zvolna, lenivě hladit. Cítila napětí ve svalech jeho stehů a s překvapením si uvědomila, že se ovládá nesmírnou silou.

„Uvolněte se, mylord.“ Zvolna tiskla napjaté svaly. „Jsi moc napjatý. To je nejspíš důsledek vši té námahy, kterou jsi vynaložil pro mého bratra.“

„Tobě připadám napjatý?“

„Velice. Ukaž, podíváme se, jestli ti nemůžu pomoci zklidnit se.“ Emily odhodila poslední pokrývku a poklekla vedle Simona. Ignorujíc neomaleně čnějící žerď jeho mužství, začala jemně, pevně mačkat a hladit dlouhé svaly jeho stehů a lýtek.

„Co to k čertu děláš?“ otázal se Simon, pohlížeje na ni šterbinami mezi víčky.

„Viděla jsem, jak to tatínek dělá koním po dlouhé, úmorné jízdě. Prý to pomáhá od ztuhlosti.“ Emily vytrvale rytmicky mačkala a hladila. Zvolna se propracovala od stehna ke kotníku, hnětla svaly na Simonově levé noze.

Když skončila, naklonila se a zahájila práci na pravé noze. Jemné záhyby její noční košile se zavlnily nad Simonovým vztyčeným mužstvím. Křeč mu projela celým tělem.

„U všech d'asů,“ zamumlal Simon.

„Není vám nic, mylord?“ Emily ustala ve své péči a pohlédla na něj.

„Mám dojem, že jsem ještě místy trochu napjatý.“

Emily se konejšivě usmála. „Brzy budete celý ukonejšený a uklidněný, mylord.“ Pokračovala po pravé noze dolů a pak ho něžně poplácala. „Otoč se, prosím.“

Zaváhal, zamračil se na ni. Oči měl teď divoké a rozpálené vzrušením. „Otočit se?“

„Abych ti mohla namasírovat záda. Nevšiml sis, jak člověku ztuhnou ramena, když má přepjaté nervy?“

„Emily, ujišťuju tě, že netrpím na omdlávání.“ Nicméně Simon se neochotně obrátil na břicho. Udělal obličej a sáhl pod sebe, aby si udělal pohodlí.

Emily se dala do práce na jeho širokých ramenou, ale pozice to pro ni byla nemotorná, protože nemohla vyvinout patřičný tlak, a posunula se blíž. Když nefungovala ani nová pozice, vykasala si noční košili, směle přehodila jednu nohu přes Simonovy boky a klekla si obkročmo nad něj.

„Přestaň se vrtět,“ zavrčel Simon do polštáře.

„Ano, mylord.“ Emily se náhle prudce nadechla, předklonila se a začala hníst svaly na jeho zádech. Rozhodně je to pro tak vášnivé stvoření, jako je ona, velice podnětné, uvědomovala si. Cítila Simonová tvrdá stehna mezi koleny a ten pocit se hodně podobal tomu, když seděla na hřbetě plnokrevného hřebce. *Nebo draka.*

„Emily, ty se směješ?“

„Ne, mylord.“ Pracovala soustředěněji, třela, hladila, masírovala a sondovala. Uplynulo několik minut a z hlubin polštáře se nic neozývalo. „Už si připadáte klidnější, mylord?“ zeptala se konečně Emily.

„Ne.“

Emily to rozladilo. „Víš to docela jistě?“

„Docela jistě. Už můžeš slézt.“

„Prosím?“

„Slyšelas mě.“ Simon se zavrtil a začal se obracet. Emily rychle sešplhala z jeho zad a znovu poklekla mezi lůžkoviny. „Simone?“

Lehl si naznak do podušek a natáhl se po ní. „Pojď sem, skřítku,“ zamumlal a přitáhl si ji znovu obkročmo na sebe. Vyhrnul jí lem

noční košile nad stehna. „Jestli na mně chceš jezdit, tak musíš pořádně.“

„Simone!“ Emily se ostře zajíkla, když sáhl dolů a navedl širokou špičku svého tepajícího mužství k vlhkému místu mezi jejími stehny.

Popadl ji za boky a přidržel nehybně, zatímco vyrazil vzhůru, překonal přirozený odpor u vstupu do jejího těla a pronikl do vlhké, přilnavé chodbičky. Jediným dlouhým pohybem ji úplně naplnil. Emily potlačila drobný, polekaný výkřik a roztáhla prsty na jeho hrudi.

„Ted' můžete jet, madam.“ Sevřel prsty na jejích stehnech. „*Pořádně.*“

S očima zavřenýma a dechem vycházejícím z hrudi v tichých zajíknutích vzrušení uposlechla Emily jeho povelu a rychle se přizpůsobila tempu a rytmu, které Simon nasadil.

„Ano. Rychleji. Víc.“ Simonův hlas byl už chraplavý. Jeho ruce se na ní sevřely. „Kruci, to je příjemné, skřítku. Ztraceně příjemné. Ukaž, jak moc mě chceš. Řekni, že mi patříš. *Řekni to.*“

„Chci tě, Simone. Celý život jsem na tebe čekala. Nikdy nemůže být nikdo jiný.“ Ta slova z Emily trhaně vycházela v drobných, zajímavých výkřicích. Chvěla se vlastní náruživostí, kluzká touhou. Nehty zarývala do Simonovy hrudi a zanechávala mu jimi na pokožce drobné, divoké stopy.

„To je ono, drahoušku,“ mumlal. „Dej se mi.“

„Miluju tě,“ šeptala Emily. „Miluju tě z celého srdce.“ A pak ji překonalo rozkošné vzrušení. Ztuhla a současně do ní Simon naposled prudce a hluboko vnikl.

„Emily. Ach bože, Emily.“ Simonova slova byla nezřetelná vášní a uvolněním. Stáhl si Emily na hrud' a jeho ruce ji divoce objaly. Mačkal ji k sobě, jako by do ní nekonečně vplýval.

Emilyna poslední souvislá myšlenka byla, že zvládla umění jízdy na drakovi. Těšila se, že to v blízké budoucnosti zase brzy zkusí.

Hodiny v knihovně odbíjely jedenáct. Simon spočíval ve svém křesle a pozoroval Emily. Zabýval se touto činností už dvacet minut, cvičil se v trpělivosti, zatímco čas odtíkal a venku lilo.

Pozorování Emily nebylo nepříjemné zaměstnání. Dnes ráno vypadala nadmíru lákavě v zeleně a zlatě proužkované róbě lemované volány. Podél lemu bylo několik krásně vyšitých draků. Lesklé kučery měla stažené dozadu v umělecky naaranžovaném účesu, který působil dojmem, jako by jí po šíji splývala sprška plamenů.

Seděla na protější straně černého lakovaného stolu, hlavu úzkostlivě skloněnou nad seznamem jmen. Bylo jasné, že se trápí nad úkolem, před kterým se ocitla, to jest vybrat ty, kdo dostanou pozvánku na její první soirée.

„Není třeba, aby ses nad tím udřela,“ řekl konečně Simon nabručeně. „Jen udělej znamínko ke jménu každého, koho chceš pozvat. Zbytek obstará můj tajemník.“

Emily prudce vzhlédla, zelené oči přimhouřené za čóčkami brýlí. „Není to tak jednoduché jako vybírat investice, víš? Musím tady činit závažná rozhodnutí. Nechci nikoho urazit. Odrazilo by se to přímo na tobě, Simone.“

Simon vzdychl a upadl znovu do zádumčivého mlčení. Pociťoval neklid a nejistotu a měl tušení, že i provinilost.

Provinilost byla pro něj nový a rozčilující pocit a on o ni nestál. V jeho jasně zaostřeném životě pro ni nebylo místo. Ani zdaleka ji nechápal. Až do nynějška byl jeho svět tvořen prostými, přímočarými pojmy jako pomsta, spravedlnost, čest a povinnost.

Simonův pohled sklouzl ke sladké křivce Emilyna poprsí. Uvědomil si, že k seznamu pocitů se právě přidala vášeň.

O tom nebylo pochyb. Byl v podivné a nedefinovatelné náladě.

Byl v tomto prapodivném stavu už od chvíle, kdy se časně ráno probudil a vzpomínky na noc mu dosud kypěly v mozku. Jednu chvíli uvažoval o vlastní slabosti, s níž se odhodlal zachránit Faringdonovo dvojče. Vzápětí shledal, že tuhle touhou, když se rozpomněl na Emilynu sladkou, velkorysou vášeň.

Ještě pořád cítil její něžné ruce na ramenou a teplo jejích stehen, jak na něj směle obkročmo usedla, jak ho okouzila a očarovala, až si myslel, že zešílí, jak se snažil uchovat si sebekontrolu.

Ale především se Simon přistihoval při vzpomínce na ta rozčilující slova: *Byly chvíle, kdy jsem nenáviděla svého otce stejně, jako jsi ty asi nenáviděl toho svého.*

„Jde o to, Simone,“ vysvětlovala Emily se soustředěným výrazem na podmračeném čílkou, „že tvůj tajemník připravil velmi dlouhý seznam jmen, ze kterých mám vybírat. Neznám mnoho z těch lidí a nechci udělat žádnou chybu. Tvoje teta mi vysvětlila, jak zásadní význam má pozvat na mé první soirée samé správné lidi.“

„Můžeš být klidná, že na tom seznamu žádní nesprávní lidé nejsou,“ zabručel Simon. „Můj tajemník ví, že nepatřičná jména tam připsat nesmí. A co víc, absolutně neexistuje žádné riziko, že bys lidi urazila, když je nepozveš. Jenom tím zdůrazňuješ a posiluješ svou moc hostitelky.“

Užasle na něj pohlédla. „Takhle jsem na to vůbec nemyslela. Ale nechci nikoho urazit, mylord.“

Tak jako já jsem asi urazil tebe včera v noci? uvažoval Simon mlčky. „Jestli ti to pomůže, pošli pozvánky všem ze seznamu.“

Emily vyvalila oči úžasem. „Ale do tohotole domu se nám všichni nemůžou vejít.“

„Už jsi byla na dostatečném počtu plesů a večírků, abys chápala, že se nepovažují za úspěšné, pokud dům není nacpaný k prasknutí. Kočáry musí zabírat místo před domem přes několik bloků doprava i doleva. Hosté v saloně musí být tak nacpaní, že mezi nimi jablko nepropadne. Při troše štěstí jedna či dvě dámy omdlí nedostatkem vzduchu. Všechno musí vyjadřovat, že na té společenské události je děsná mačkanice a ohromný nával. Pozvi je všechny, Emily.“

Kousala se do dolního rtu. „Já nevím, Simone. Zní to tuze nepohodlně. Bylo by daleko snazší konverzovat a podávat občerstvení, když tu bude méně lidí.“

„Čert vem inteligentní konverzaci a patřičnou obsluhu, má drahá. Tady na ně není čas ani místo. U celé téhle věci jde o to, jak ti má teta bezpochyby vysvětlit, postarat se, aby sis odbyla řádný debut jako hostitelka. Aby se to povedlo, musí potom lidé o tom večírku mluvit. Aby lidé mluvili, musí to být nadmíru velká a hlučná společenská akce. Pozvi všechny na tom seznamu, Emily.“

„A co Canonbury, Peppington, Adley a Renton? Vlastně nikoho z nich neznám a –“

„Především Canonburyho a Peppingtona,“ řekl Simon tiše. „Dáme si zvlášť záležet, aby oba dostali pozvánky.“

Emily spustila ruku s listem papíru a pohlédla na něj, hlavu zamyšleně nakloněnou ke straně. „Když to říkáš, Simone.“ Pak se znovu zamračila s náhlou obavou. „A co když nikdo nezareaguje na ty pozvánky, které rozešleme?“

Simon potlačil spokojené pousmání. „Věř mi, má drahá, že pozvání přijmou.“ Naklonil se přes stůl a netrpělivě jí vyškubl seznam z prstů. „Postarám se, aby se toho ujal můj tajemník a rozeslal pozvánky. A teď, Emily, s tebou chci mluvit.“

„Ano, mylord?“ Čekala s výrazem pozorného očekávání.

„Kraci. Musíš se na mě vždycky dívat takhle, skřítku? Ty ze mě uděláš úplného blázna tou bezbožnou kombinací naivity a uličnictví. Skoro zapomínám, že ještě včera ses ze všech sil snažila přijmout do svých služeb jednoho hrdlořeza.“

„Je mi líto, mylord,“ řekla Emily, přičemž nevypadala ani za mák kajicně. „Hodláš mi dát další lekci v tomhle směru?“

„Ne.“ Simon vstal a přistoupil k oknu, obrátil se k ní zády. Pozoroval promáčenou zahradu za domem a dával si dohromady myšlenky. „Mám před sebou těžký úkol, Emily.“

„Jakýpak, mylord?“

„Chci se ti omluvit,“ řekl tiše.

Nastala krátká odmlka, než Emily řekla opatrně: „Za copak?“

„Za své nekavalírské chování včera v noci,“ zamumlal Simon. „Nezacházel jsem s tebou dobře, skřítku. Choval jsem se tuze nezpůsobně, ne jako gentleman.“

„Myslíš to všechno s tím, jak jsi mi nařídil jít do tvé postele? Láry fáry. Prosím, nemyslete na to, mylord,“ řekla Emily lehce. „Když jsem tam byla, výtečně jsem si užila.“

Simon v úžasu potřásl hlavou. „Ty jsi úžasná, Emily.“

„No, ne že bys byl nelaskavý nebo krutý, Simone. Měl jsi prostě vztek a mělš dobrý důvod být podrážděný, vzhledem k tomu, žeš byl právě nucen porušit třiadvacet let starý slib pomsty. Kdybych byla doopravdy polekaná, byla bych utekla do svého pokoje a zamkla dveře. Nepoděsil jsi mě ani v nejmenším.“

„Zřejmě ne.“ Dlouhou chvíli mlčel. „Ještě za něco se musím omluvit.“

„Teď mě začínáš děsit, Blade,“ řekla, v hlase smích. „Jakýpak je ten druhý těžký hřích?“

„Podcenil jsem tě, má drahá. Jevila ses jako naivní optimistka, tak odhodlaná vidět na všem a na každém jen tu lepší stránku, tak zatraceně jistá, že jsem jakýsi hrdina, i když náramně dobře vím, že nejsem – až mě vůbec nenapadlo, že bys věnovala skutečnou pozornost své rodinné situaci. Mohlo mě napadnout, že člověk, který je tak mazaný, pokud jde o peníze a investice jako ty, nemůže být tak docela slepý vůči lidské přirozenosti. Skutečnější v minulosti občas nenáviděla svého otce?“

„Ano.“ Emilyn hlas už nezněl lehkovážně.

„Mělas pravdu, když jsi říkala, že jsem asi nenáviděl toho svého za to, že mě nechal po sobě paběrkovat, když si prohnal tu zatracenou kuli hlavou.“ Simon zvolna zatřal ruku a pak se přiměl uvolnit jeden prst po druhém. „Ani jsem si neuvědomoval, jak moc ho nenávidím, dokud ses o tom v noci nezmínila.“

„Mně to připadá jako úplně přirozená reakce, mylord,“ řekla Emily jemně. „Oba jsme dostali povinnosti dospělých ve velmi mladém věku a očekávalo se od nás, že podáme výkon dospělého. Museli jsme se starat o blaho ostatních v době, kdy se správně měl někdo starat o naše vlastní blaho.“

„Ano. Takhle jsem o tom neuvažoval.“ Simon se zadíval ven do šedé mlhy. „Tu noc, kdy jsem ho našel, přšelo. Vrátil se z Londýna dvě hodiny předtím. Slyšel jsem, jak se ho maminka ptá, co se děje. Nepromluvil na ni. Šel do knihovny a ohlásil, že ho nemá nikdo za žádných okolností rušit. Mamá šla nahoru a plakala. Za chvíli jsme uslyšeli výstřel.“

„Dobrý bože, Simone.“

„Dorazil jsem do knihovny první a otevřel dveře. Ležel tváří dolů na psacím stole. Všude byla krev. A já viděl, že nechal dopis. Pro mě. *Ať se jeho duše smaží v pekle!* Nerozloučil se, ani nevysvětlil, proč se musel zabít, ani mi neřekl, jak ve jménu božím mám zvládnout ten chaos, který vytvořil. Jenom nechal ten zatracený dopis, kde stálo, že se mám postarat o maminku.“

„Simone. Můj milý Simone.“

Neslyšel ji vstávat z křesla, ale Emily stála náhle za ním a její paže se mu ovinuly kolem pasu. Objímala ho s ochrannou prudkostí, jako by jaks dokázala navždy vymazat pohled na otcův mozek, rozstříknutý na zdi za psacím stolem.

Dlouhou chvíli se Simon nepohnul. Prostě se nechával od Emily objímat. Cítil její teplo a měkkost a uvědomoval si, že něco podobného prožíval, když se s ní miloval, ale trošičku jinak. Nebyla to vášeň, co pociťoval, nýbrž jiný druh blízkosti, takový, jaký ještě nikdy s žádnou ženou nepoznal.

Po chvíli Simonovi svítló, že si připadá klidnější, smířenější sám se sebou. Neklid, který ho ráno probudil, zmizel.

V knihovně bylo ticho, dokud Greaves nezaklepal na dveře, aby ohlásil příchod Simonová tajemníka.

Emily vjela do parku svižným klusem, následována štolbou. Klisna, na které jela, byla krásně šedá s jemnými, citlivými ušima, delikátními nozdrami a pozoruhodným výcvikem. Ten kůň byl dárek od Simona, kterým ji překvapil před dvěma dny, po jejich rozhovoru v knihovně. Emily a její služka promptně usoudily, že ten zbrusu nový, velmi fešný jezdecký úbor *á la militaire* se ke zvířeti dokonale hodí.

„A, tady jsi, Emily,“ řekla lady Merryweatherová a přiblížila se k ní na štíhlém ryzákovi. „Vypadáš v tom černém úboru pozoruhodně.“ Prohlédla si rudé a zlaté lemování límce a manžet kritickým okem. „Připouštím, že jsem měla pochybnosti, když jsme ho objednávaly, ale velmi mě těší, jak zdůrazňuje tvou světlou pleť a rudé vlasy. Přimo dramaticky.“

Emily se zazubila. „Děkuji, Araminto.“

„Vážně by sis ale měla sundat ty brýle,“ kárala ji Araminta. „Nijak tomu úboru nesvědčí.“

„Araminto, nemůžu jezdit na koni, když nevidím, co dělám a kam jedu.“

„Musí se to dát nějak zařídit. Na tomhle problému musíme zapracovat.“ Araminta se zařadila se svým koněm po bok Emily a obě vyrazily po pěšině. Štolbové je následovali v diskrétní vzdálenosti.

„Simonovi moje brýle zřejmě nevaří,“ podotkla Emily.

„Simon má dost zvláštní smysl pro humor. Rozličné tvoje výstřednosti mu připadají nadmíru zábavné. A musím připustit, že zřejmě nijak neškodí tvému společenskému úspěchu. Společenská smetánka je do tebe poslední dobou celá pryč. Tvůj ubohý manžel měl co dělat, aby s tebou včera na plese u lady Crestwoodové uchvátil jediný tanec.“

Emily se zarděla. „Mohl mít tanců, kolik chtěl, a on to dobře ví.“

„Ano, nejspíš je to pravda,“ potvrdila Araminta s vědoucím pohledem. „Určitě je si dobře vědom, že bys klidně přelezla celou horu svých ubohých, věrných obdivovatelů, aby ses k němu dostala, kdyby na tebe i jen prstem zakýval z protějšího konce tanečního parketu. Všichni ostatní ve společnosti jsou si té skutečnosti zaručeně také vědomi.“

„Vážně, Araminto, ty mluvíš, jako bych byla ohař, který se přizene pánovi k noze, kdykoli je zavolán.“

„No, zpravidla dáváš dost jasně najevo, jak dáváš manželovi přednost přede všemi. To není docela módní, má drahá. A abych byla docela upřímná, vůbec si nejsem jistá, zdaje to moudré. Přece nechceš, aby tě Blade začal brát jako samozřejmost!“

„Blade nebere nic jako samozřejmost,“ prohlásila Emily. „Má opravdové pochopení pro všechno, co se rozhodne získat, a plně chápe cenu všeho, co dělá.“

Araminta se uchechtla. „Vidím, že je beznadějně přednášet ti o výhodách toho, když nedáváš svému manželovi najevo své opravdové pocity. Tak tedy, má drahá, musíš mi říct, jak pokračují přípravy na tvoje první soirée. Rozeslala jsi už pozvánky?“

„Včera. Pozvala jsem všechny ze seznamu, který připravil Simonův tajemník, Araminto. Doufám, že jsem udělala dobře. Bude to strašlivá tlačence.“

„Přesně to potřebuješ. Věř mi, má drahá. Musíš se postarat, aby bylo v domě tak plno, že lidem potrvá půl hodiny, jenom než projdou dveřmi.“

Emily udělala obličej. „To říkal Simon taky, ale stejně mi to připadá nepohodlné.“

„To není otázka pohodlí, jde o to, upevnit si postavení hostitelky mezi *haute monde*.“

„Ano, já vím. Nesmím Simona v žádném směru ztrapnit,“ řekla Emily vážně. „Věř mi, Araminto, jsem si vědoma, jak důležité je tohle soirée pro mého manžela. Je mou povinností jakožto Bladeovy ženy, aby ta společenská událost měla veliký úspěch. Společenský svět bude dávat dobrý pozor, jakou hostitelku si vzal hrabě z Blade za ženu, a já jsem se rozhodla Simona v žádném ohledu neponížit.“

Araminta se zamračila. „Myslím, že to docela nechápeš, Emily. Tohle je tvůj debut hostitelky. Je to *tvoje* soirée.“

„A všechno, co udělám, se odrazí na Simonovi,“ uzavřela Emily rázně. „Soirée musí být dokonalé do posledního detailu. Strávila jsem

už nad přípravami celé hodiny. Velmi vyčerpávající, když už musíš znát pravdu.“

Araminta to vzdala a pokynula dámě, kterou k nim přivázeli v hnědém landauru. „Usmívej se,“ přikázala Emily tlumeným hlasem. „To je lady Peppingtonová. Představím tě.“

Emily se vesele usmála na elegantně oděnou ženu středních let, zatímco je Araminta navzájem představovala. Lady Peppingtonová sklonila hlavu ve škrobené úkloně a pak odvrátila pohled. Landaur svižně odjel po pěšině.

Emily se zmocnila panika. „Zatracená práce.“

Araminta zvedla obočí. „Co se zas propána děje, Emily?“

„Říkalas, že to je lady Peppingtonová,“ zasyčela Emily.

„No a?“

„Mám ji na seznamu hostů a je zřejmé, že se jí nijak zvlášť nezamlouvám. Co když na moje soirée nepřijde? Simon bude zuřit. Výslovně mi řekl, že chce, aby přišli Canonburyovi a Peppingtonovi. Araminto, co mám dělat?“

„Vůbec nic. Můžeš si být jistá, že Canonburyovi a Peppingtonovi na tvou společenskou akci přijdou, spolu se všemi ostatními, kteří dostanou pozvání.“

Emily střelila po své společnici zádumčivým pohledem. „Jak si tím můžete být ty a Simon tak jisti?“

„Simon ti nepověděl o Canonburym a Peppingtonovi, že ne?“

Emily se rozpomněla na manželův chmurný výraz, když jí sděloval, že Canonbury a Peppington se soirée zúčastní. „Araminto, existuje něco, co bych o těch lidech měla vědět?“

„Není na mně, abych ti to říkala,“ odpověděla Araminta se zamyšleným výrazem, „ale nejspíš to udělám. Je to v tvém zájmu, vědět, do čeho se tady dostáváš, a myslím, že Simon nebude nijak spěchat, aby tě o tom informoval. Trpí silným sklonem nechávat si svá tajemství pro sebe.“

„Araminto, nechod' kolem horké kaše. Copak je, pro spásu nebes?“

„Northcoteův otec, Canonbury a Peppington byli všichni blízcí přátelé a obchodní partneři Simonova otce.“

„Ano?“

„Simonovi bylo teprve dvanáct v době, kdy se jeho otec zastřelil, ale věděl – protože slyšel, jak o tom rodiče mluví – že Northcote, Canonbury a Peppington všichni investovali spolu se Simonovým otcem do podnikání jihomořské obchodní společnosti. Tu noc, co se

zastřelil, nechal hrabě Simonovi dopis, kde mu mimo jiné sděloval, že až zaplatí jeho dluhy ze hry, zbývá pro syna a manželku jako jediné finanční prostředky to, co se realizuje z tohoto obchodního podnikání.“

„Ach propána,“ řekla Emily a začínala tušit, co přijde.

„Simon si sedl a v útlém věku dvanácti let napsal všem třem mužům žádost, aby poskytli jeho matce trochu peněz jako zálohu na zisk, očekávaný z otcova podílu.“

„A oni odmítli?“

„Ani se neobtěžovali odpovědět. Místo toho využili klauzule v kontraktu obchodní společnosti a odprodali Bladeův podíl jinému investorovi. Simon a jeho matka byli z partnerství úplně vyloučeni. Nedostali ani halíř.“

„Zatracená práce.“

„Na tom, co Northcote, Canonbury a Peppington udělali, nebylo nic protizákonného, chápej. Prostě obchodní záležitost.“

„Ale Simon a jeho matka byli doslova zbaveni posledního zdroje příjmu.“

„Ano. Simon jim to nikdy neodpustí a nezapomene.“

Emily se zamračila. „Překvapuje mě, že se jim všem nepomstil spolu s mým otcem.“

„Ach, pomstil, Emily.“ Araminta pokynula další známé. „Ovšemže pomstil. Velmi rafinovaně se jim pomstil. Postaral se, aby mu každý z nich byl nějak vydán na milost a nemilost. Už před půlrokem měl Canonburyho a Peppingtona pod palcem. Ty, má drahá, jsi zřejmě udělala něco, co mu naservírovalo i Northcotea na stříbrném talíři.“

Emily pootevřela rty leknutím, když se rozpomněla na záchranu Celeste a na chladnou obezřelost, jež byla později zřejmá mezi Simonem a markýzem. „Zatracená práce. Ale současný markýz je synem muže, který zradil Simona a jeho matku, ne tím, kdo prodal Bladeův podíl.“ Hlas jí selhal, když se rozpomněla na manželův přísný kodex.

„Přesně tak,“ zamumlala Araminta. „Simon žil dlouhou dobu na Východě. V jeho očích hříchy otců padají na děti a dokonce na celou rodinu.“

„Žádný div, že se Simon choval tak zvláštně, když jsem mu sdělila, že jsem řekla lady Northcoteové, že všechny závazky mezi našimi rodinami jsou vyrovnány.“

„Ano. Mám za to, že to Bladea poněkud ohromilo.“ Aramintina ústa se pobaveně uculila. „Povídá se však, že skutečně dostal té tvé poznámce o odpuštění starého dluhu.“

„Můj otec jednou říkal něco o tom, že Simon má Canonburyho a Peppingtona pod kontrolou. Tehdy jsem to nechápala. Jen jsem si myslela, že tím míní, že je Simon mocný muž.“

„To taky je. Dokáže se postarat, aby vždycky znal nejhlubší, nejtemnější tajemství těch, s nimiž jedná. Informace mu dávají moc. A nezaváhají použít.“

„Stejně jako věděl, že slabým místem mého otce jsem já,“ řekla Emily polohlasem. „Můj manžel je nadmíru chytrý muž, že?“

„Je taky velmi nebezpečný. Ty jsi zřejmě jediná v celém Londýně, kdo se ho nebojí. Není pochyb, že to je jedním z důvodů, proč jsi pro společenskou smetánku tak fascinující, má drahá. Slepě tančíš tam, kde se i andělé bojí kráčet po špičkách. Víš docela jistě, že bys nemohla jet na tom koni bez brýlí, Emily?“

„Sjela bych rovnou z pěšiny mezi stromy,“ ujistila ji Emily. Posadila si ty zavrhané brýle na nos pevněji. „Pojed'me, Araminto. Vidím vpředu Celeste a nemůžu se dočkat, až ji ukážu svou novou klisnu.“

„Okamžik, prosím, Emily. Vůbec se ti nepodobá měnit takhle rychle téma. Co máš v plánu? Poznám, že máš něco za lubem.“

„Nic významného, Araminto. Mám však za to, že co nejdříve pozvu lady Canonburyovou a paní Peppingtonovou na čaj. Přidáš se k nám?“

„Dobrý bože.“ Araminta se na Emily upřeně zadívala. „Dozajista přidám. To by mohl být zajímavý zážitek.“

Salon konaný v domě lady Turnbullové následujícího odpoledne vůbec nesplnil Emilyna očekávání. Nemohla se dočkat od chvíle, kdy obdržela pozvání, protože věděla, že se setká a seznámí s některými nejvdělanějšími literárními intelektuály Londýna.

Celé hodiny si vybírala tu pravou toaletu a správný účes. Nakonec se rozhodla pro klidné, klasické vzezření, na základě předpokladu, že shromáždění zaujaté romantickou poezií a dalšími intelektuálními záležitostmi bude takovému stylu dávat přednost.

K lady Turnbullové dorazila ve strohé, skromně střižené toaletě s vysokým pasem, zhotovené z jemného zlatého mušelínu lemovaného černými draky. Od Lizzie si nechala učesat vlasy *à la antique*.

Hned poté, co byla uvedena do salonu lady Turnbullové, však Emily shledala, že všechny ostatní dámy mají na sobě róby střižené s módně hlubokými výstřihy a frivolní kloboučky jim sedí furiantsky na hlavách.

Dvě nebo tři ženy se zachichotaly, když vyšla lady Turnbullová Emily vstříc, aby ji uvítala. Když usedla, byla si Emily bolestně vědoma zvědavosti a pobavení svého okolí. Jako by byla najata, aby je bavila svými výstřednostmi, říkala si dotčeně.

Začala uvažovat, zda se nedopustila vážné chyby, když přijala pozvání k účasti ve skupině. V tom okamžiku Ashbrook zavřel s cvaknutím elegantní smaltovanou dózu se šňupavým tabákem a napřímil se od krbové římsy, o níž se opíral s nedbalým půvabem. Postoupil k Emily, aby jí políbil ruku, a tím jí okamžitě zvýšil prestiž. Emily vděčně opětovala jeho úsměv.

Emily však byla ještě víc zklamána, když se rozhovor stočil přímo k nejnovějším klepům namísto k nejnovější romantické literatuře. Naslouchala netrpělivě nejnovějším *on dit* a uvažovala, jak brzy by mohla odejít. Bylo zřejmé, že se přece jen neocitla ve skupině chytrých intelektuálů. Bylo pravda, že všichni v místnosti vyzařovali úžasné módní atmosféru nudy a každické pronesené slovo bylo nabito světem znaveným cynismem, ale žádný zájem o literární záležitosti tu neexistoval. Na druhém konci místnosti zachytil Ashbrook její pohled a spiklenecky mrkl.

„Mimochodem,“ protáhl pán, který jí byl představen jako Crofton, „nedávno jsem měl to potěšení hrát karty s vaším otcem, lady Bladeová.“

Tím si získal Emilynu plnou pozornost. Překvapeně na něj pohlédla. Měla brýle, takže dost jasně viděla Croftonovu krutou a zhýralou tvář. Uhádla, že kdysi býval hezký, se svými smělými, satyrskými rysy. Ale teď vypadal otráveně a důkladně zpustle. Emily se Crofton nelíbil od chvíle, kdy mu byla představena.

„Skutečně?“ Lhostejně usrkla svého čaje.

„Ano, je to pravda. Dost zbrklý karbaník, ten váš otec.“

„Ano.“ Emily se modlila za změnu tématu.

„Poslední dobou je zřejmě trošičku stísněný,“ konstatoval Crofton. „Jeden by řekl, že bude překypovat nadšením nad vaším výtečným sňatkem.“

„Však víte, jací jsou otcové,“ řekla Emily s pocitem zoufalství. „Byla jsem jeho jediná dcera.“

„Byla jste, soudím, pro něj nadmíru důležitá,“ zamumlal Crofton. „Jeden by mohl dokonce říci, že životně důležitá pro jeho blaho.“

Emily pohlédla na Ashbrooka a s nadějí se usmála. „Četl jste poslední pokus paní Fordyceové, mylordé?“

„Paní Fordyceová je pošetilá cuchta, která truchlivě postrádá inteligenci i nadání,“ pronesl Ashbrook přezíravě s výrazem naprosté nudy.

Emily se kousla do rtu. „Mně se její nový román docela líbil. Velmi zvláštní a zajímavý.“

Skupinka se shovívavě zasmála této ukázce venkovského vkusu a vrátila se k debatě o Byronových nejnovějších výstřelcích. Emily se odvážila pohlédnout na hodiny a zalitovala, že ještě není čas odejít. Naslouchala repetění, pokračujícímu kolem ní, a usoudila, že literární společnost v Little Dippingtonu je na svých čtvrtčních odpoledních setkáních daleko výkonnější než tenhle elegantní salon. Jako vždycky, když se nudila nebo byla nešťastná, pustila se v duchu do práce na nových slokách *Záhadné dámy*.

Opravdu to chce strašidlo, přízrak, usoudila. Poema potřebuje víc melodramatu. Třeba by mohla nechat svou hrdinku narazit na přízrak v opuštěném hradě. Nesmí zapomenout Ashbrookovi povědět, že hodlá přidat ducha. Přinesla si dnes odpoledne rukopis s sebou v kabelce, ale uvažovala, zda mu ho má předat tak brzy. Možná bude lépe počkat, až přidá ten přízrak. Rozhovor v salonu se ocitl na nové koleji. „Když už mluvíme o vhodných investicích,“ řekl jeden švihácký pán nabubřele, „klidně vám povím o jednom novém podniku, kterým se momentálně zabývám. Akcie kanálů, které se mají budovat v Hampshiru.“

Emily neochotně nechala svou pozornost přepnout zpátky do přítomnosti. Zvedla zvědavé oči k pánovi, který právě promluvil. „Nejde o projekt Kingsleyského kanálu, pane?“

Pán k ní ihned sjel pohledem. „Ale ano, jde. Můj správce mě na něj nedávno upozornil.“

„Já bych s tím podnikem na vašem místě nechtěla mít nic společného, pane,“ řekla Emily. „Vím něco o předchozích finančních podnicích, které uspořádali pánové stojící za projektem Kingsleyského kanálu, a je to samý neúspěch a ztráta.“

Muž teď věnoval Emily svou plnou pozornost. „Je to pravda, lady Bladeová? Tuze rád bych si o tom projektu poslechl něco víc, neboť se do něj už už chystám vložit dost velký obnos.“

„Jestli chcete investovat do kanálů,“ řekla Emily, „navrhovala bych, abyste si nejprve prozkoumal oblasti, kde se těží uhlí. Anebo se podívejte po hrnčířstvích. Shledala jsem, že všude, kde se nalézá nějaký výrobek, který potřebuje nějakou úspornou cestu na trh, je zapotřebí kanálů. Ale člověk musí zkoumat lidi, skryté za podnikáním, stejně pečlivě jako podnikání samo.“

Při tom ledabylém prohlášení se všechny mužské oči v místnosti upřely na Emily a ženy záhy muže napodobily. Emily ostýchavě zamžikala pod tou nečekanou pozorností. Tady ve městě pokračovala ve své investiční činnosti. Koneckonců, dámy z literární společnosti v Little Dippingtonu na ní byly dosud závislé. Jenže Emily nečekala, že se ocitne v diskusi o takových tématech zrovna dneska. Přišla sem hovořit o vyšších záležitostech.

„Jářku,“ začal jeden z mužů a okamžitě odhodil pečlivě vypěstovaný znuděný výraz, „dáváte přednost některému konkrétnímu projektu?“

„Inu,“ řekla Emily zvolna, „mám několik korespondentů ve vnitrozemských hrabstvích a dva mi nedávno napsali stran jednoho nového kanálového projektu. Přiznávám, že jsem poslední dobou nevěnovala mnoho pozornosti finančním otázkám, ale tahle věc mě dost zaujala. S touhle skupinou investorů už jsem v minulosti několikrát slavila úspěchy.“

Veškeré předstírání literární diskuse padlo a Emily se stala ohniskem pozornosti všech přítomných. Shledala, že je zahrnována otázkami a žádostmi o další informace o investičních projektech. Bylo to tuze známé teritorium, byť nezajímavé, a ve snaze zapůsobit příznivým dojmem se na své odpovědi pečlivě soustředila.

Půldruhé hodiny uplynulo, než náhodou pohlédla na hodiny. Trhla sebou, když uviděla, kolik je hodin.

„Doufám, že mi prominete,“ řekla hostitelce, vymrštila se a sebrala kabelku. „Musím vyrazit. Mnohokrát děkuji, že jste mě pozvala.“

„Budeme se těšit, že navštívíte naši malou sešlost i příští týden,“ řekla lady Turnbullová s letmým hodnotícím pohledem na fascinované výrazy ve tvářích přítomných pánů. „Snad byste nám mohla dát další informace o investicích a podobně.“

„Ano, přijďte zase příští týden,“ naléhal jeden z pánů.

„Byl bych vám velmi vděčný za vaše názory na sklizeň obilí letos v létě,“ dodal jiný.

„Děkuji,“ řekla Emily a hbitě se sunula ke dveřím. V duchu si poznamenala, že příští týden musí mít pokud možno jiné závazky. „Kdybyste mě laskavě omluvili.“

„Doprovodím vás ke kočáru,“ řekl Ashbrook s vážnou galantností.

Emily na něj překvapeně pohlédla. „Ach. Děkuji vám.“

Venku na schodech čekala v napjatém mlčení, až se zeptá, zda s sebou přinesla svůj rukopis. Nedokázala by mu ho strčit, pokud o něj nepožádá.

„Jsem rád, že jste dnes přišla,“ řekl Ashbrook tiše, když se přiblížil Bladeův černý a zlatý kočár. „Doufal jsem, že přijdete. Teď zjišťuji, že se už nemůžu dočkat, až se znovu sejdem. Budete zítra večer u Olmsteda?“

„Pokud vím, tak ano.“ Emily svírala kabelku a uvažovala, zda by se neměla o rukopise jen tak jakoby nic zmínit. Třeba by stačilo něco kouzelně náhodného o Whittenstallovi, Ashbrookovu vydavateli. Horečně pátrala v mozku po něčem vhodném.

„Našla jste si čas k práci na své epické básni?“ zeptal se Ashbrook, když uviděl, že kočár zastavuje pod schody.

Emily vydechla úlevou. Přece jen nezapomněl. „Ano, ano, našla. Náhodou ji mám zrovna s sebou.“

„Máte?“ Ashbrook se strojeně usmál. „Mám se na ni tedy podívat, zjistit, zda by se mohla hodit k vydání?“

„Ach Richarde, to je od vás tuze laskavé. Už jsem se bála, že jste zapomněl, a nechtěla jsem se vnucovat.“ Emily prudce otevřela kabelku a vytáhla drahocenný rukopis. „Už jsem se s jistotou rozhodla přidat strašidlo,“ řekla, když mu ho roztřesenými prsty předávala. „Měl byste to mít na mysli, až budete číst.“

„Zajisté.“ Ashbrook převzal rukopis a sametově se usmál. „Prozatím – slíbíte mi, že mi na zítřejší večer vyhradíte jeden tanec?“

„Ano, ovšem,“ řekla Emily radostně, když jí Harry pomáhal do kočáru. „Děkuji vám, Richarde. A prosím, moc vás prosím, buďte naprosto upřímný ve svých názorech na mé dílo.“

Dveře kočáru se zabouchly a Emily odjela dřív, než Ashbrook stihl odpovědět.

O několik minut později kočár zastavil před Bladeovým domem. Emily dychtivě vystoupila a zamířila hned nahoru do své ložnice.

Procházela kolem zavřených dveří starého, nepoužívaného dětského pokoje, když ji na místě zastavilo hlasité bouchnutí, po němž následoval výrazný sten.

„Co to je propána?“ Emily otevřela dveře, nakoukla dovnitř a polekala se, když uviděla Simona a dvojčata, svlečené do pasu. Charles se právě zvedal z koberce. Simon stál nad ním, nohy rozkročené, a Devlin to pozoroval s výrazem hlubokého soustředění.

„Neboucháš pěstí,“ říkal Simon přísně. „Necháš ho, aby šel rovnou po tobě, a pak uhneš mírně doprava. Bude tě instinktivně následovat a přitom ztratí rovnováhu. Rovnováha znamená všechno. Rozumíš?“

„Asi ano.“ Charles si třel nahé rameno. „Počkej, zkusím to znova.“

„Co se to tu děje?“ zeptala se fascinovaná Emily. Všichni tři muži se k ní otočili a na tvářích se jim odrážel jednotný pocit mužského rozhořčení. „*Emily!*“ vyjekl Charles.

Se zděšenými výrazy skočila dvojčata po svých košilích, které visely na nedalekých židlích.

„Zatraceně, Emily,“ řekl Simon vztekle. „Tohle není místo pro ženskou. Okamžitě se klid. A zavři za sebou dveře.“

„Nacvičujete nějakou zvláštní formu boxování, Simone? Je to něco, co ses naučil na Východě? Hrozně ráda bych se dívala. Třeba bych mohla vzít pár lekcí.“ Emily na něj upírala pohled plný naděje.

„Okamžitě opustíte tuhle místnost, madam. A zavřete za sebou dveře,“ zaburácel Simon.

Emily vrhla letmý pohled na zamračené tváře svých bratrů a shledala, že jsou stejně nezlomní. „Ach, tak jak je libo. Ale musím říct, že vy tři jste rozhodně banda nadmíru ustrašených sucharů.“

Emily vycouvala zpátky na chodbu a zavřela za sebou dveře.

„Povězte mi, co jste to dělali v dětském pokoji s Charlesem a Devlinem, mylordé,“ řekla Emily toho večera od druhého konce jídelního stolu. „Jsem tuze zvědavá.“

„Zvědavost není u ženské nijak obdivuhodná vlastnost.“ Simon si prohlížel exoticky okořeněné východoindické curry, které před něj George právě postavil.

Emily se na něj uličnický zaculila. „Stěží jsi mohl očekávat, že si nebudu všimnat toho hlasitého bouchání, když jsem šla kolem dveří dětského pokoje.“

Simon věděl, že ho Emily úmyslně škádlí. Stejně dobře si byl vědom, že Greaves a George naslouchají každému slovu, protože stojí a hledí na stůl s večeří. „V budoucnu, má drahá, budeš laskavě klepat, než vstoupíš do místnosti, ze které uslyšíš hlasité bouchání.“

„Ano, ovšem,“ řekla Emily s povolným přikývnutím. „Totiž, člověk nikdy neví, na koho narazí, když otevře dveře, ze kterých je slyšet nějaké bouchání, že? Mohlo by to být cokoli. Jeden by mohl natrefit dokonce i na tři muže, kteří na sobě nemají košile, nebo na něco podobně přístojného.“

„Tak dost hovoru na tohle téma, paní choti.“ Střelil po Emily přísným pohledem.

Reakcí bylo nepotlačitelné chichotání. „Odmítám ukončit tuhle debatu, dokud nebudu vědět, co jste dělali. Nacvičovali jste nějakou bojovou techniku?“

Simon to vzdal. „Ano, nacvičovali. Nevím jistě, jak se to semlelo, ale tvým bratrům se jaksi podařilo mě přemluvit, abych jim to předvedl. Naučil jsem se to za ta léta na Východě.“

„Naučil bys mě to?“

Simon byl tím návrhem opravdu šokován. Emilyny okouzlující výstřednosti bývaly občas zábavné, ale rozhodně byly chvíle, kdy zacházela příliš daleko. „Rozhodně ne. Není to činnost vhodná pro ženu a rozhodně nepatří mezi ty věci, kterým muž učí svou manželku.“

„Hmm. Já si nejsem tak jistá, že by to byl špatný nápad, naučit mě tomu,“ dumala Emily, nikterak nezastrašena. „Koneckonců, ulice

Londýna nejsou zvlášť bezpečné, ani nemluvě o místech jako Vauxhallské zahrady. Jeden nikdy neví, kdy by mohl na temné pěšině narazit na nebezpečného zločince, například, a musel by se bránit před osudem horším smrti.“

„*Tak dost, madam.*“

George, lokaj, který ten večer obsluhoval u stolu, byl náhle překonán záchvatem hlasitého, prskavého kašle. Odspěchal z místnosti. Venku na chodbě se kašlání změnilo v řev smíchu. Greaves, majordom, se tvářil nesmírně bolestně.

Simon se na Emily zaškaredil. „Nebezpečí v ulicích jsou jedním z důvodů, proč nemáš nikdy chodit do města bez doprovodu, má drahá. A když už je řeč o procházkách, teta říká, že pro tebe dostala pozvánku k Almackům.“

„Zmiňovala se o tom,“ řekla Emily neurčitě a nabrala si čatní. „Ale po pravdě řečeno, Simone, nemám zvláštní zájem chodit k Almackům. Celeste říká, že ta shromáždění jsou děsivě nudná. Člověk tam chodí, jen když si musí hledat manžela, a to já nemám zapotřebí, že?“

„Ne, ale ukázat se u Almacků neuškodí,“ prohlásil Simon pevně. Byl by to další drahokam v koruně Emilyných nedávných společenských úspěchů. „Mám za to, že bys tam měla jít příští středu večer.“

„Radši bych nešla. Simone, tvůj šéfkuchař servíruje pozoruhodné pokrmy. Našel jsi ho na Východě?“

„Kouřák je u mě několik let, ano.“

„Proč se mu říká Kouřák? Protože pálí jídlo?“

„Ne, protože byl nemanželským synem jedné ženy z ostrovů a britského námořníka. Když se narodil, nikdo ho nechtěl, a on přežil jen díky tomu, že se naučil pohybovat a jednat jako kouř. Pořád přítomen, ale zřídka povšimnut.“ Zvlášť užitečné nadání, když se člověk živí tím, že v přístavních městech kradе mužům váčky s penězi, dodal Simon v duchu.

„Jak jsi ho poznal?“

„Mám dojem, že se mě tehdy pokoušel oloupit,“ zamumlal Simon.

Emily se radostně zasmála. „Co tě vedlo k rozhodnutí zaměstnat ho jako svého kuchaře?“

„S největší radostí připravuje ten druh stravy, který jsem si oblíbil na Východě. Když ho mám v kuchyni, nemusím jíst obvyklou

anglickou stravu tvořenou tvrdým skopovým, mastnými klobásami a těžkými pudinky.“

„Všimla jsem si, že jíme hodně pokrmů s nudlemi a rýží,“ konstatovala Emily. „Musím říct, že mi chutnají. To báječné koření velice stimuluje smysly.“

Simon po ní vrhl netrpělivý pohled, dobře si vědom, že se pokouší změnit téma. „K těm Almackům půjdeš, má drahá,“ řekl tiše a zřetelně.

„Půjdu?“ Tvářila se, jako by byla celou tou věcí rozkošně nedotčena. „Promluvím o tom s lady Merryweatherovou. To je studnice moudrosti stran toho, jak se chovat ve společnosti, že? Simone, pomyslím na to, že bych si založila vlastní literární salon. Jednoho jsem se dnes odpoledne zúčastnila a musím říct, že mě dost zklamal. O literárních záležitostech jsme se takřka ani nezmínili. Všichni chtěli mluvit o investicích.“

Této poznámce se podařilo okamžitě odpoutat Simonovu pozornost. „Skutečně chtěli?“ Nabral si další sousto curry a bedlivě pozoroval manželčinu tvář. „Kdo se toho salonu zúčastnil?“

„Konal se v domě lady Turnbullové,“ řekla Emily jakoby nic. „Bylo tam několik lidí. Některá jména už jsem zapomněla, přiznávám.“ Soustředěně se zamračila. „Byl tam ale nějaký pán jménem Crofton. Pamatuju si ho, protože mi nebyl zvlášť milý.“

Jestliže tam byl Crofton, nezůstal Ashbrook daleko za ním, pomyslel si Simon chmurně. Rozhodl se jemně vysondovat další informace. „Mám za to, že jsem se s Croftonem jednou seznámil na ulici před jeho klubem. Taký na mě neudělal zvláštní dojem. Pamatuješ si ještě někoho, kdo byl přítomen v salonu lady Turnbullové?“

„No...“ Emily po něm střelila obezřelým pohledem. „Snad jednoho nebo dva další. Jak už jsem říkala, všechna jména jsem ani nepochytila.“

Takže Ashbrook se skutečně zúčastnil a kdovíproč se Emily snaží tuto informaci zatajit. Simona zastudil náhlý hněv, jediným pohledem poslal Greavese ven z místnosti. Počkal, až osaměl se svou chotí, která nadšeně přezvykovala sousto curry a čatní.

„Rád bych věděl všechno, co se dnes událo v salonu lady Turnbullové, Emily.“

„Jde o to, mylord,“ řekla Emily vážně, „že bych vám to radši neřekla, dokud nebudu s jistotou vědět, jestli to všechno vyjde.“

Simon na ni zíral se zmateným vztekem. *Zatracená práce.* Přípravuje se útěk s Ashbrookem podruhé? Nedokázal takovému nápadu uvěřit, ale současně už v něm začínala hryzat žárlivost. „Co přesně má vyjít, madam?“

„To je tajemství, mylord.“

„Rád bych to věděl.“

„Když vám to řeknu, tak už to nebude tajemství, mylord,“ podotkla Emily rozumně.

„Jsi teď vdaná žena, Emily. Nemáš před svým manželem žádná tajemství.“

„Jde o to, že to pro mě bude strašlivě trapné, jestli ta záležitost nedopadne dobře.“

Simon, který právě zvedl svou sklenku s vínem, ji zase postavil, načež ji nechtě rozdrtil v zaťatých prstech. „Povíš mi, o co tady jde. Bohužel musím trvat na tom, že to chci vědět, madam.“

Emily si povzdychla a vrhla po něm pátravý pohled. „Dáš mi své čestné slovo, že to nepovíš živé duši?“

„Rozhodně nemám v úmyslu šířit klepy o vlastní manželce.“

Emily se mírně uklidnila. Oči jí zazářily a náhle překypovala vzrušením, které v sobě zřejmě tlumila celé odpoledne.

„Ne, to nejspíš nemáš. Inu, mylord, tajemství je to, že Ashbrook slíbil, že si přečte mou epickou báseň a řekne mi, zdaje dost dobrá, aby se dala ukázat jeho vydavateli Whittenstallovi. Jsem tak nedočkavá a vzrušená, že to stěží můžu vydržet.“

Simon cítil, jak se studené napětí v jeho útrobách rozpouští pod vyčkávavým pohledem Emilyných očí. Samozřejmě se nepřipravuje na útěk s Ashbrookem. Musel zešilet, že ho vůbec něco takového napadlo. Přece ji zná dost dobře. Emily je bezmocně zamilovaná do svého manžela-draka.

Jeho reakce na tu nepravděpodobnou hrozbu však byla jasným náznakem toho, jak mocně zapůsobila na jeho sebeovládání. Simon se zamračil.

Teď má ale na krku jiný problém. Emily možná nemá v plánu nechat se svést básníkem, ale v Simonově mysli absolutně neexistovaly pochybnosti, že Ashbrookovy cíle nejsou nevinné. Emily se rychle stává hvězdou společnosti a Ashbrook se považuje za člověka nadmíru držícího krok s módou. Navázat poměr s okouzující, výstřední manželkou hraběte z Blade by bezpochyby

představovalo pro básníka zajímavou výzvu. Patrně uvažuje, o co asi přišel před pěti lety, když Emily potrefila jeho lebku nočnickem.

Ashbrook, ty prevíte. Hned jsi uhádl, že jediná jistá cesta, jak získat Emilynu pozornost, je projevit zájem o její psaní. Simon se rozhodl, že se bude muset o básníka definitivně postarat, ale prozatím nemusí mít obavu, že by se Emily chystala k odchodu.

I když si říkal, že je zbytečné se plašit, musel si Simon uvědomit, jaký význam pro něj Emily teď má. Zápolil s tím nepříjemným pocitem, když Emily znovu promluvila.

„No, Simone? Není to pro mě tuze skvělá příležitost?“

Jeho ústa se lakonicky zkrivila nad nadějným vzrušením v jejích krásných očích. „Je to rozhodně tuze zajímavý vývoj událostí, má drahá.“

Emily spokojeně kývla. „Ano, to je, a teď chápeš, proč nechci, aby někdo něco věděl, dokud mi Richard neřekne svůj názor. Bylo by příliš ponižující, kdyby usoudil, že *Záhadná dáma* není vhodná k vydání. Zjistila jsem, že společenská smetánka si libuje v ponižujících klepech.“

„Máš úplnou pravdu, když tu záležitost držíš v tajnosti,“ zamumlal Simon. „A já myslím, že to byl velmi dobrý nápad založit si vlastní literární salon namísto návštěv salonu lady Turnbullové. Není zrovna proslulá upřímným zájmem o literaturu, obávám se. Její salony jsou prostě jen záminka, aby se jistá společnost scházela a vyměňovala si nejnovější klepy. A jak sis sama všimla, tady ve městě bývají klepy dost kruté.“

„Ano, k tomu závěru jsem taky dospěla.“ Emily se vrátila ke svému curry. „Založím si salon co nejdřív. Nejspíš pozvu Celeste a její matku a lady Merryweatherovou, samozřejmě. A pak jsou ještě dvě nebo tři další dámy, se kterými jsem se v poslední době seznámila a které se dost zajímají o nejnovější styl v literatuře. Doufám, že se zúčastní.“

„Musíš mi dát seznam jmen těch, které plánuješ pozvat,“ řekl Simon.

Emily rychle vzhlédla, obezřelý výraz v očích. „Ne, mylord, to neudělám.“

Zamžikal nad tím nečekaným vzdorem. „Smím se zeptat, proč ne?“

Vyčítavě na něj namířila vidličku. „Protože jsem se od vaší tety konečně dozvěděla, jak všechno zařizujete, mylord. Zřejmě máte ve zvyku zastrašit lidi tak, aby udělali, co po nich chcete. Abych byla

docela upřímná, nedivila bych se, kdybyste přiměl všechny lidi z mého seznamu navštěvovat můj salon.“

Simona to nejprve polekalo a pak mírně pobavilo.

„Jak je libo, Emily. Pozvi si, koho chceš, a já se budu držet úplně stranou té věci.“

Vrhla na něj podezíravý pohled. „Jsem v tomhle směru naprosto rozhodnutá, mylord.“

„Ano, to vidím. Žádné strachy, Emily. Já tvé hosty nepoděším.“

„Výtečně.“ Pochvalně se usmála, čelo se jí rozjasnilo jako zázrakem. „Pak se do toho projektu hned pustím.“

„Nezapomínej, že ještě musíš dokončit přípravu svého soirée.“

Emilyn výraz se okamžitě změnil v úzkost. „Pracuju na tom ze všech sil, mylord. Přisahám, že dělám všechno, co je v mých silách, abych tomu zajistila úspěch. Ačkoliv ještě pořád nevím, jak se nám všichni vejdou do domu.“

Simon nakonec vystopoval Ashbrooka v jednom z klubů na St. James. Básník vězel v křesle u krbu s lahví portského, zřejmě si odpočíval od hracích stolů.

„Inu, Ashbrooku, to je ale příhodná situace.“ Simon usedl do křesla naproti básníkovi a zvedl láhev portského. Nalil si sklenku temně rudého vína. „Hledám vás už asi hodinu. Kde je váš přítel Crofton?“

„Sejdu se s ním později.“ Ashbrook otevřel tabatěrku nedbale elegantním gestem, které bezpochyby nacvičoval celé hodiny. „Máme v plánu zábavný okruh po několika zajímavějších bordelech.“

„Dobře že tu není.“ Simon ochutnal portské. Bylo na jeho vkus poněkud sladké. „Chtěl jsem s vámi mluvit o samotě.“

Ashbrookovy prsty sevřely sklenici. „Nechápu proč. Dodržel jsem naši malou dohodu. Ani slovem jsem se nezmínil o tom skandálu z Emilyny minulosti.“

Simon se nebezpečně usmál. „Nemám zdání, o čem to mluvíte. V minulosti mé ženy žádný skandál neexistuje. Naznačujete snad, že by nějaký mohl být?“

„Dobrý bože, ne, nenaznačuju nic takového.“ Ashbrook si lokl portského. „Co ode mě k čertu chcete, Blade?“

„Pokud vím, máte něco, co náleží mé choti. Rád bych, abyste to okamžitě poslal zpátky.“

Na okamžik osvětlil Ashbrookův pohled úžas, který hbitě vystřídal drzý pohled. „Mluvíme o její epické básni, soudím?“

„Mluvíme.“ Simon se nevesele usmál. „Ashbrook, nehrajte si se mnou. Oba víme, proč jste se nabídl, že si tu její poemu přečtete. Nedokázal jste odolat, abyste se ji přece jen nepokusil svést, že? Bezpochyby teď působí daleko zajímavěji než před pěti lety. Čím je člověk blazeovanější, tím silnější je kouzlo naivity a nevinnosti, hmm? A vy si myslíte, že si ji získáte chválou jejího psaní.“

Ashbrook zvedl jedno obočí. „Mluvíte, jako byste tu techniku dobře znal. Takhle jste ji přesvědčil, aby si vás vzala, Blade? Tím, že jste jí chválil poezii místo krásných očí?“

„Jak jsem ji přiměl, aby si mě vzala, do toho vám nic není. Stačí jen, abyste nezapomínal, že je provdaná za mě. Upozorňuju vás, že pokud se pokusíte ji zlákat do svého lože, postarám se, aby vaše vzkvétající kariéra autora byla zdušena v zárodku.“

„Vyhrožujete, že mě vyzvete na souboj, Blade?“

„Jen pokud to bude absolutně nezbytné. Dávám přednost rafinovanějším přesvědčovacíím metodám. Ve vašem případě by patrně mým prvním tahem byla návštěva u vašeho vydavatele Whittenstalla, kterého bych přesvědčil, že se vám přece jen nedostává talentu.“

Ashbrook otevřel ústa. „Vy byste mu zaplatil, aby mě nevydával?“

„Postaral bych se, aby každý uznávaný knihkupec a vydavatel v tomhle městě považoval za ztrátu času vás vydávat. Vyjadřuji se jasně, pane?“

Ashbrook zavřel ústa a opřel se. Jeho počáteční výraz šoku se změnil v neochotný obdiv. „Vy jste úplně neuvěřitelný, Blade. Slyšel jsem ledacos o tom, jak dosahujete toho, co chcete, ale přiznávám, že jsem tomu tak docela nevěřil. Udělal jste na mě dojem.“

„Není nutné, abych na vás dělal dojem. Důležité jen je, abyste se nepokoušel dráždit mou ženu tím, že před ní budete houpat lákadlem v podobě slibu, že zařídíte vydání její básně.“

„Vy nepovažujete její dílo za dost dobré, aby se dalo vydat?“ zeptal se Ashbrook zvědavě.

„Dospěl jsem k závěru, že značně různorodá nadání mé choti leží mimo svět literatury. Nevadí mi, jestliže se baví tím, že fušuje do poezie a podobně. Ale nedovolím, abyste vy nebo kdokoli jiný využíval jejího zájmu o literaturu jako prostředku k tomu, abyste si k ní dovoloval.“

„Vy myslíte, že by se tak snadno dala od vás odlákat?“ Ashbrookova ústa se zvlnila posměchem.

Simon dopil portské. „Má manželka není schopna nevěry. Prostě to nemá v povaze. Ale dalo by se jí ublížit sliby pronesenými lidmi, kteří nemají v úmyslu je splnit. Trpí sklonem věřit u lidí jen v to nejlepší.“

„Vy myslíte, že nehodlám *Záhadnou dámu* důkladně pročíst?“

„Myslím,“ řekl Simon a vstal. „Nevěřím tomu ani za mák. Očekávám, že rukopis bude vrácen zítra ráno.“

„U všech hromů, Blade, počkat. Jak to mám podle vás vysvětlit Emily?“

„Řekněte jí, že se domníváte, že byste to nedokázal nestranně posoudit,“ navrhl Simon. „Není to nic než pravda, koneckonců. Jak by člověk mohl čestně posoudit rukopis někoho jiného, když ví, že jeho vlastní spisovatelská kariéra visí na nitce?“

„Parchantě.“ Ashbrookův hlas však zněl spíš rezignovaně než vzdorovitě. „Dávejte si pozor, Blade. Vypěstoval jste si všelijaké nepřátele. Jednoho krásného dne se třeba jeden z nich rozhodne zkusit štěstí a dostat se přes tu bandu zločinců a tělesných strážců, které tak láskyplně nazýváte domácím personálem.“

Simon se usmál. „To sotva. Víte, Ashbrook, nemám tolik nepřátel, jak si zřejmě myslíte. To proto, že celkově prokazují víc laskavosti než hrozeb. Mohu být občas užitečný. Račte to mít na paměti.“

Ashbrook kývl, pohled měl zamyšlený. „Už chápu, jak fungujete. Skutečně jste tak chytrý i záhadný, jak o vás říkají, Blade. Užitečné služby poskytnuté výměnou za spolupráci, jistá odvěta, když se vám někdo postaví. Je to zajímavá technika.“

Simon pokrčil rameny a odešel, aniž by se obtěžoval zareagovat. Pro dnešní večer svou práci dokončil. Je na čase vyhledat Emily. Měla se zúčastnit plesu u Lintonů, rozpomněl se. Těšil se na další valčík se svou chotí.

O dvacet minut později vystoupil z kočáru a vyšel po schodech velkého sídla. Lokajové v modrých livrejích přispěchali, odebrali mu plášť a klobouk a uvedli ho do haly a pak nahoru do plesového sálu.

Tóny venkovského tance bylo slyšet přes lomoz smíchu a hovorů. Simon se zastavil ve dveřích, rozhlédl se a zapátral po Emily pohledem v přeplněném sále. Poslední dobou nebylo nijak těžké ji nalézt. Člověk prostě hledal velký shluk lidí shromážděných kolem zrzavého skřítky.

Shluk tvořili rozliční Emilyni noví přátelé a obdivovatelé. Mezi muži bylo několik stárnoucích pánů, kteří si chtěli pohovořit o akcích a investicích, skupina nadějných básníků s pocuchanými kadeřemi a planoucímá očima, kteří toužili diskutovat o romantické poezii, a houf mladých šviháků, prahnoucích po tom, aby byli spatřeni v rozhovoru s opravdovým originálem.

A v hejnu obklopujícím Emily bude také mnoho žen, jak Simon věděl, ještě než zahlédl svou kořist a vyrazil k ní. Budou tam dámy, které jsou stejně uchváceny nejnovější romantickou literaturou jako Emily, a rozličné ženy, jako lady Northcoteová a její dcera Celeste, které považují Emily za okouzlující přítelkyni.

Skupina bude čítat také ženy, které jejich manželé podněcují k tomu, aby si pěstovaly přátelství s novopečenou hraběnkou z Blade. Budou zde dívky nedávno vyšlé ze školních škamen, jejichž maminky usoudily, že známost s novou hraběnkou umožní jejich dcerám přijít do kontaktu s různými žádoucími pány na ženění. A konečně tu bude sbírka modrých punčoch, kterým Emily připadá inteligentní a rozkošně výstřední.

Simon právě dorazil k okraji hloučku obklopujícího Emily, když vycítila jeho přítomnost. Mezi houfem Emilyných obdivovatelů se ozval ševal, jak ustupovali stranou, aby nechali jejího manžela projít.

„Blade!“ Emily zvedla lorřon, aby se rychle podívala, a pak ho nechala klesnout. Široce se usmála na uvítanou, oči jí zářily radostí. „Doufala jsem, že si najdeš čas, aby ses tu zastavil.“

„Přišel jsem tě poprosit o tanec, má drahá,“ řekl Simon a sklonil hlavu nad její rukou. „Nemáš pro mě náhodou jeden nazbyt?“

„Nebud' hloupý. Ovšemže mám.“ Vrhla omluvný pohled k mladíkovi, jehož plavé vlasy byly pracně nakulmovány. „Nebudete se zlobit, jestliže odložíme náš tanec, vid'te, Armistead?“

„Vůbec ne, lady Bladeová,“ řekl Armistead a obdařil Simona uctivým pohledem.

Emily se rozesmátá a dychtivá obrátila k svému manželovi. „Tak, vidíš, Blade? Můžu s tebou beze všeho jít tančit.“

„Děkuji ti, má drahá.“ Simon prožíval příval majetnického uspokojení, když vedl Emily na parket. Když se mu Emily ocitla v náručí, oči rozzářené, chladně si uvědomoval, že celý sál ví to, co věděl on.

Emily je jeho.

Smetánka také věděla, že on si bude ochraňovat to, co mu náleží.

O dva dny později přijel Simon domů uprostřed odpoledne a užasl, když mu majordom sdělil, že jeho paní hostí v saloně tři dámy.

„Lady Merryweatherovou, lady Canonburyovou a paní Peppingtonovou,“ pravil Greaves beze stopy jakéhokoli výrazu.

„Zatracená práce,“ zamumlal Simon, když kráčel směrem ke dveřím salonu. „Co má k ďasu za lubem teď?“

„Madam nařídila podávat nejlepší čaj Lap Seng,“ dodal Greaves tlumeným hlasem, když svému pánu otevíral dveře. „Kouřáka požádala, aby připravil výběr sladkostí. Ještě teď si stěžuje.“

Simon vrhl po majordomovi zamračený pohled a vstoupil do salonu. Ihned se zastavil, když spatřil svou ženu, zabranou jakoby nic do rozhovoru s manželkami jeho dvou starých nepřátel. Emily vzhledla a usmála se na něj.

„Ach, zdravím tě, Blade. Přidáš se k nám? Právě jsem chtěla zazvonit, aby přinesli další čaj. Znáš lady Canonburyovou a paní Peppingtonovou, pokud vím?“

„Setkali jsme se.“ Simon kývl oběma ženám s mrazivou zdvořilostí. Ty zas na oplátku vypadaly rozpačité a nejisté.

„Po pravdě řečeno, bohužel skutečně musíme už jít,“ řekla lady Canonburyová, vstávajíc majestátně z lenošky.

„Ano, mám dnes odpoledne ještě několik dalších povinností,“ přidala se rychle paní Peppingtonová.

„Chápu.“ Emily střelila po manželovi zamračeným pohledem, zatímco obě ženy spěchaly ven do haly.

Když se za nimi dveře zavřely, klidně nalila Simonovi šálek čaje a podala mu ho, jen co usedl. „Nebylo třeba je vyděsit, Simone.“

Araminta Merryweatherová se uchechtla. „Tyhle věci Simonovi jdou dobře.“

Simon si nevšímal tety a upřel na svou nevinně vyhlížející choť svůj nejděsivější pohled. „Zajímalo by mě, jaké společné téma k hovoru jste našla právě s těmito dvěma dámami, madam.“

„Hmm, ano, to věřím, že by tě to zajímalo.“ Emily se podmanivě usmála. „Inu, mylord, pravda je taková, že jsme debatovaly o podnikání.“

„Skutečně, ano?“ Koutkem oka Simon zahlédl, jak sebou jeho teta škubla nad chladem, který čísel z jeho hlasu, ale Emily si toho zřejmě nevšimla. „O jakém podnikání?“

„O důlním podnikání,“ řekla Emily. „Jak lord Canonbury, tak pan Peppington zřejmě vložili značné částky do důlního podnikání. Teď

stojí před nutností dopravit rudu na trh a učinili překvapující objev, že kanál, který měli v plánu používat, má soukromého vlastníka. Ten vlastník jim nechce dát jednoznačný souhlas k využívání služeb kanálu. Napínaje už kolik měsíců.“

„Aha.“

„Ten kanál patří vám, mylordé,“ řekla Emily důrazně. „Na tom kanálu se nic ani nehne bez vašeho svolení. Je ve vaší moci změnit celý ten důlní projekt pro Canonburyho a Peppingtona ve finanční katastrofu. Oba jsou z té záležitosti nesmírně vyděšení. Taková ztráta by je mohla zničit. Hodně do svého důlního projektu investovali.“

Simon pokrčil rameny, ani se neobtěžoval skrývat své zadostiučinění. „Tak?“

„Takže jsem právě říkala lady Canonburyové a paní Peppingtonové, že se bezpochyby rozhodneš odprodat ten kanál jejich manželům.“

Simonův čaj divoce vyšplouchl z jemného porcelánového šálku. Několik kapek se vylilo na jeho neposkvrněné jelenicové nohavice. „*Zatracená práce.*“

Emily pozorovala starostlivě skvrnky od čaje. „Mám zazvonit na Greavese?“

„Ne, nebudeš zvonit na Greavese ani na nikoho jiného.“ Simon bouchl šálkem i talířkem na nejbližší stůl. „Co si to k čertu dovoluješ, dávat takové sliby lady Canonburyové a paní Peppingtonové? Jak je sakra hodláš splnit?“

„Od ní se neočekává, že by plnila nějaké sliby, protože vlastně žádné neučinila,“ řekla Araminta jemně, ale v očích jí jiskřilo. „Emily očekává, že je splníš ty, Simone.“

Simon střelil po své tetě zuřivým pohledem, než znovu upřel rozhněvané oči zpět na Emily. Všiml si, že jeho manželka byla zřejmě klidná a sebejistá. Očividně k ní byl poslední dobou přespříliš shovívavý. „Inu, madam? Čekám vysvětlení.“

Emily si delikátně odkašlala. „Jsem si dobře vědoma, proč se chceš pomstít Canonburymu a Peppingtonovi, Simone. Tvoje tetička mi tu záležitost vysvětlila a ty máš naprosté právo chtít je potrestat.“

„Jsem rád, že to uznáváš.“

„Jde o to, mylordé,“ pokračovala jemně, „že když jsem mluvila s lady Canonburyovou a paní Peppingtonovou, uvědomila jsem si, že už hodně trpěli a skutečně není třeba jejich soužení ještě zvětšovat.“

„Je to tak? Jak přesně trpěli?“ otázal se Simon skrz zaťaté zuby.

„Lord Canonbury má, zdá se, potíže se srdcem. Lékaři ho varovali, že se nemusí dožít konce roku. Také ho v posledních letech potkaly těžké finanční ztráty. Jeho jedinou radostí v životě je jeho vnučka. Pamatuješ se na ni? Ta, co omdlela a zhroutila se, když jsi vstoupil do toho plesového sálu.“

„Pamatuju se na ni.“

„Chudinka děvenka se děsně bála, že Blade požádá o její ruku, aby se pomstil jejímu dědečkovi,“ zamumlala Araminta.

„Nesmysl,“ řekla Emily. „Jak už jsem řekla Celeste, Blade by si nikdy nevzal mladou dámu, která má sklon k omdlávání. Jak jsem tedy říkala, jeho vnučka je největší radostí v Canonburyho životě. Přeje si použít výnos z toho důlního projektu, aby jí poskytl patřičné věno. Zůstane bez halěře, pokud ho zničíš, Simone. Věděla jsem, že bys nechtěl, aby ta chudinka byla nucena hledat si ženicha bez slušného věna.“

„Dobrý bože,“ zamumlal Simon.

„A pokud jde o Peppingtona, hluboce mě rozesmutnilo, když jsem se dozvěděla, že ztratil před třemi lety jediného syna při jezdecké nehodě. Jeho manželka říká, že od té doby už to není on. Při životě ho zřejmě udržuje už jen vědomí, že z jeho vnuka vyrostl skvělý, inteligentní mladík, který projevuje veliký zájem o nákup pozemků. Peppington nechce nic víc než zanechat tomu chlapci slušné dědictví.“

„Nechápu, proč bych měl mít sebemenší zájem o budoucnost Canonburyho vnučky nebo Peppingtonová vnuka,“ řekl Simon.

Emily se teskně usmála. „Já vím, mylorde. Zpočátku mě to taky nijak zvlášť nezajímalo, ale pak jsem začala uvažovat o významu dětí a vnuků všeobecně, jestli víte, co tím myslím.“

Simon ji probodl nehybným pohledem. „Ne, nevím, co tím myslíš. O čem to u všech d'asů zase mluvíš?“

„O našich dětech, mylorde.“ Emily cudně usrkla čaje.

Simon zůstal chvilku neschopen slova. „O našich dětech?“ vypravil ze sebe konečně. Pak jím projel tuze podivný záblesk radostného vzrušení. „*Chcete mi říct, že se čekáte, madam?*“

„No, pokud jde o to, nemůžu říct. Asi ne. Aspoň ne v téhle chvíli. Ale soudím, že brzo budu, ne? Dřív nebo později k tomu musí dojít, při našem tempu.“ Emily zrůžověla, ale stále ještě se usmívala.

Araminta vyprskla a zakuckala se douškem čaje. „Prosím za prominutí,“ řekla slabě, lapajíc po vzduchu.

Simon nevěnoval své tetě pozornost. Dokázal momentálně myslet jen na možnost, že se Emily bude kulatit jeho děťátkem. Zarazilo ho, že až do téhle chvíle vlastně moc nemyslel na budoucnost. Všechny intriky a plány a myšlenky se soustředily na minulost. A teď tady Emily mluví o dětech. *O jeho dětech.*

„Zatraceně, u všech čertů,“ zamumlal.

„Ano, já vím, jak to myslíte, mylord. Je to poněkud šokující, uvažovat takhle, že? Ale musíme, samozřejmě. A já přiznávám, že právě při myšlence na to, jak velice budeme milovat a hýčkat své vlastní děti, jsem si uvědomila, že byste nechtěl ublížit vnučce lorda Canonburyho ani Peppingtonovu vnukovi. Nemáte krutost v povaze, mylord. Jste srdcem ušlechtilý a velkorysý muž, jak dobře vím.“

Simon jen seděl a hleděl na Emily. Věděl, že by jí měl udělat přednášku na téma, aby nestrkala prsty do jeho obchodních záležitostí, ale jako by se nedokázal odtrhnout od představy syna ve své náruči.

„Myslíš, že náš syn bude mít tvoje oči?“ zeptala se Emily zamyšleně, jako by mu právě nakoukla do myšlenek. „Dovedu si představit, jak tady běhá po domě. Plný energie a nezbedností. Můžeš ho naučit těm bojovým technikám, kterým učíš mé bratry. Chlapci tyhle věci milují.“

„Mám dojem, že už skutečně musím vyrazit,“ řekla Araminta tiše a vstala. „Omluvíte mě?“

Simon si stěží uvědomil, že se jeho teta odporoučela. Když se za ní dveře tiše zavřely, uvědomil si, že stále ještě civí na Emily a představuje si ji s tmavovlasým, zlatookým nemluvnětem u prsu. Anebo snad s nějakou zelenookou, zrzavou holčičkou.

„Simone?“ Emily na něj tázavě zamžikala.

„Kdybys mě omluvila, mám za to, že musím do knihovny, zařídit jednu nebo dvě záležitosti,“ řekl Simon nepřítomně a vstal.

Lpěl jsem na minulosti třiatdvacet let, říkal si Simon. Dalo mi to sílu a vůli a vytrvalost. Ale teď mu konečně došlo, že toho dne, kdy se oženil s Emily, zachytil se drápkem budoucnosti, ať už chtěl nebo ne.

Simon zápolil s představou Emily obklopené jeho dětmi, ještě pořád zmatený a podivně nejistý vlastními úmysly, když toho večera vstoupil do jednoho ze svých klubů.

Jako by tomu osud chtěl, první dva muži, které tam uviděl, byli Canonbury a Peppington.

Představa Canonburyho pošetilé vnučky, jak omdlévá v plesovém sálu, a Peppingtonová seriózního mladého vnuka, studujícího řízení v zemědělství, se mu vynořila v mysli. S hlubokým povzdechem přešel místností ke svým dvěma starým nepřítelům.

Simon učinil Canonburymu a Peppingtonovi nabídku na odprodej kanálu dřív, než si to stihl rozmyslet. Ohromené zděšení ve tvářích obou starých pánů bylo nadmíru uspokojivé.

Canonbury vstal, pomalu a bolestivě. „Jsem vám velmi vděčný, pane. Dobře vím, že ještě před nedávnem jste měl jiné úmysly. Úmysly, které by byly zničily jak Peppingtona, tak mě. Mohu se zeptat, co změnilo váš názor?“

„Tohle je nějaká nová lest, že, Blade?“ zeptal se Peppington podezíravě. „Už šest měsíců nás necháváte balancovat na pokraji zkázy. Proč byste nás teď měl propustit?“

„Má žena říká, že mám ušlechtilou a velkorysou povahu,“ řekl Simon s chladným úsměvem.

Canonbury prudce usedl a sáhl po svém portském. „Aha.“

Peppington se už dostatečně vzpamatoval z úžasu, aby vrhl na Simona pochvalný pohled. „Manželky jsou mimořádně podivná stvoření, vidíte, pane?“

„Rozhodně trpí sklonem komplikovat mužům život,“ souhlasil Simon.

Peppington kývl a zatvářil se zamyšleně. „Děkuji vám za vaši velkorysost, pane. Canonbury a já jsme si dobře vědomi, že si ji nezasloužíme. To, co se stalo před tříadvaceti lety, bylo... od nás obou nedobré.“

„Jsme vaši dlužníci, Blade,“ zamumlal Canonbury.

„Ne,“ řekl Simon. „Jste dlužníci mé ženy. Hled'te, abyste na to nezapomněli.“ Otočil se na patě a odešel od těch dvou starců, které tříadvacet let nenáviděl.

Když vyšel ven do noci, neurčitě si uvědomil, že cosi uvnitř v něm se cítí volnější, svobodnější, méně omezené. Jako by právě odemkl starý, zrezivělý řetěz a propustil tu část sebe, která byla velmi dlouho zamčená.

Zpanikařený vzkaz od Brodericka Faringdona přišel o den později. Emily byla právě uprostřed porady se Simonovým kuchařem. Porada se zvrhla v dost hlasitou diskusi.

„Nevadí mi mít na bufetovém stole některé ty vaše skvělé exotické speciality z Východní Indie,“ říkala Emily pevně podivnému

mužikovi, který měl v jednom uchu zlatou náušnici. „Ale musíme mít na paměti, že většina hostů takové cizokrajné delikatesy nezná. Angličané nejsou nijak velcí dobrodruzi, pokud jde o jejich stravovací návyky.“

Kouřák se hrdě napřímil. „Jeho lordstvo si na mou kuchyni nikdy nestěžovalo.“

„No samozřejmě že si nikdy nestěžovalo,“ pravila Emily konejšivě. „Vaše kuchyně je skvělá, Kouřáku. Ale obávám se, že jazyk jeho lordstva je značně kultivovanější a zjemnělejší než jazyky mnoha z těch, pro které budete vařit na soíree. Mluvíme o tom druhu lidí, kteří nepovažují jídlo za kompletní, pokud nemají spoustu vařených brambor a velký špalek hovězíny.“

„Madam má úplnou pravdu, Kouřáku,“ vmísila se hospodyně. „Musíme podávat třeba kambalu v aspiku. A klobásy a možná kousek jazyka.“

„Klobásy! Jazyk!“ Kouřák byl rozhořčen. „Nedopustím, aby se v tomhle domě servírovaly nějaké masné klobásy nebo jazyk.“

„No, pak tedy docela postačí trochu studené šunky,“ řekla Emily s nadějí.

Spor přerušilo hlasité, naléhavé zaklepání na kuchyňské dveře. Lokaj Harry šel ke dveřím a po krátkém rozhovoru s tím, kdo stál venku, přistoupil ke své paní.

„Prosím za prominutí, madam. Prej je tady vzkaz pro vás.“ Emily se odvrátila od té hašteřenice s pocitem úlevy. „Pro mě? Kde?“

„Nějakej mládeneček u dveří, madam. Prej ten vzkaz může doručit akorát vám.“ Harry zvedl hák, který měl místo ruky. „Mám mu říct, ať vypadne?“

„Ne, ne, promluví s ním.“

Emily prošla kuchyní ke dveřím a uviděla, že tam na ni čeká malý, umouněný klučina. „Tak, mládenče, copak je?“

Chlapec zíral na Emilyny jasně rudé vlasy a brýle a pak si pro sebe kývl, jako by byl spokojen, že našel tu pravou osobu. „Mám vám říct, že váš táta vás chce hnedka vidět, madam. Dal mi pro vás tudleten dopis.“ Proužek papíru, dost pošpiněný od umolousané pěstičky, byl předán nové majitelce.

„Výborně.“ Emily vložila klukovi do dlaně minci a zaplavil ji silně nepříjemný pocit, když pohlédla na papír, který dostala. „Děkuju.“

Chlapec si důkladně prohlédl minci, vyzkoušel ji v zubech a pak se široce zazubil. „Rádo se stalo, madam.“

Harry postoupil kupředu, aby zavřel kuchyňské dveře. Chlapec chvíli civěl s úžasem a obdivem na hák a potom se otočil a utekl.

„Budeme muset dokončit přípravu bufetového jídelníčku později,“ řekla Emily Kouřákovi a hospodyni, když spěchala pryč z kuchyně.

Vyřítla se nahoru, dopis ji pátil v dlani. Obávala se nejhoršího. Když dorazila do soukromí své ložnice, zavřela a zamkla dveře.

Roztřesená hrůzou usedla, aby si přečetla list od otce.

Má nejdražší, poslušná dcero!

Nastala pohroma. Štěstěna se ke mně už několik týdnů obrací zády. Prohrál jsem dost velký obnos v kartách a nyní musím prodat svých několik zbývajících akcií a dluhopisů, abych měl hotovost k zaplacení svých nejnovějších dluhů. Naneštěstí se tím nepokryje celá částka. Musíš mi pomoci, má nejdražší dcero. Prosím, abys v této chvíli měla na paměti, že pouta krve a lásky nás pojí navždy. Víš, že Tvá drahá mamá by chtěla, abys mi přispěchala na pomoc. Velmi záhy se Ti ozvu.

Tvůj milující otec

P. S. Za daných okolností se nesmíš o tomto drobném rodinném problému zmiňovat svému manželovi. Víš dobře, že ke mně chová hlubokou, nepřirozenou nenávist.

Emily se udělalo nanic, když zvolna skládala dopis. Uvědomovala si, že dřív nebo později k něčemu takovému nutně muselo dojít. Snažila se namlouvat si, že otec projeví při hazardních hrách trochu rozumu, ale v hloubi duše věděla, že jeho vášeň ke kartám a hazardu je příliš silná. Maminka jí často říkávala, že se nikdy nezmění.

A teď volá svou dceru na pomoc, i když ví, že ji tím nutí volit mezi loajalitou k manželovi a povinnostmi dcery.

Bylo toho na ni moc. Realita se znovu vetřela do jejího světa, servala romantický závěs, který se snažila udržovat kolem sebe.

Emily si položila hlavu na složené paže a rozplakala se.

Emily se toho večera oblékala do divadla, když Simon vstoupil spojovacími dveřmi do její ložnice. Trochu sebou trhla, když ho uviděla, a pak se zmohla na chabý úsměv. „Děkuju ti, Lizzie. To bude prozatím všechno.“

„Ano, madam.“ Lizzie udělala pukrle a odešla. Emily pohlédla lorňonem do Simonových očí. Pak uhnula pohledem. Byl ve svém strohém večerním oděvu tak mohutný a svůdný! „Vy někam odcházíte, mylord?“

„Povečeřím dnes v klubu, zatímco budeš v divadle s lady Northcoteovou a její dcerou.“ Simonův pohled byl pozorný. „Ale později za tebou přijdu k Bridgetonům.“

Emily rychle kývla a péra ve vlasech jí zatančila. Byla nervózní a věděla, že musí být opatrná, jinak by si Simon všiml, že něco není v pořádku. „Tak se tedy uvidíme tam. Neukázala jsem ti to nové operní kukátko, co jsem si koupila včera.“ Sáhla po kabelce a začala se v ní horlivě přehrabovat. Cokoli, jen aby se nemusela setkat s tím přepozorným pohledem.

„Moc hezké.“ Simon pochvalně kývl nad jemně zpracovaným kukátkem.

„Je jím báječně vidět. Pozorovala jsem jím prve jednoho ptáčka za oknem a viděla jsem i ty nejdrobnější detaily na jeho křídlech,“ řekla Emily, chrabře se snažíc ze všech sil vyzářovat atmosféru nadšení.

„Jsem si jist, že je to výtečně zhotovené divadelní kukátko, má drahá.“

Emily se nezamlouvala ta nová zahloubanost v Simonových očích. „Celeste a její matka říkaly, že to nastudování *Othella*, na které dnes večer jdeme, je jedno z nejlepších, jaká kdy byla předvedena.“

„To bude náramně zajímavé.“

„Ano, to určitě bude. Říkala jsem ti, že jsem si dneska dlouze povídala s Kouřákem o jídelníčku na bufet při soirée?“

„Ne, nezmínila ses o tom. Emily, stalo se něco?“

„Ne, ne, ovšemže ne, mylord.“ Nasadila zářivý úsměv a podařilo se jí krátce lorňonem nalézt jeho oči. „Jen jsem celá vzrušená, že jdu do divadla.“

„Emily –“

„Jak jsem už říkala, Kouřákovi se vůbec nechce připravovat pro hosty standardní stravu. Ty prý dáváš přednost jeho východní kuchyni, která, jak dobře vím, je velmi chutná, ale obávám se, že našim hostům bude připadat divná.“

„Kouřák připraví, co mu řekneš, jinak si bude hledat nové zaměstnání,“ řekl Simon jakoby nic. Postoupil kupředu, položil své silné ruce na Emilyna ramena a jakoby ji vůlí nutil, aby mu znova pohlédla do očí. „Nepanikař kvůli bufetovému menu, má drahá. Pověz mi, proč trpíš dnes večer takovou úzkostí.“

Seděla docela nehybně a zírala do lorňonu s ustaraným výrazem. „Simone, já ti to nemůžu povědět.“

Simonová ústa se mírně zvlnila. „Bohužel, musím na tom trvat. Komunikujeme na vyšší rovině, takže už vím, že se něco stalo, má drahá. Jestli mi neřekneš pravdu, bude mě to trápit celý večer. Ty chceš, abych tak trpěl?“

Emily pocítila bodnutí viny. „Ovšemže ne, mylord. Jenomže to je... osobní problém a já vás s tím nechci obtěžovat.“ Vzdychla a dodala: „Na žádný pád se nedá nic dělat. Osud vynesl poslední kartu.“

Ale už při těch tragických slovech se jí v očích zračila jiskra naděje a ona věděla, že ji Simon zahlédl. Jeho prsty se krátce sevřely na jejích ramenou.

„To vypadá, že je řeč o karetní partii,“ řekl Simon jemně. „Je to tak?“

„O několika karetních partiích, obávám se,“ svěřovala se Emily. „A ta poslední byla katastrofální. Ach Simone, je to úplná hrůza a já nevím, co dělat. Víím, že v téhle záležitosti tě nemohu žádat o pomoc.“

Simonovi zacukalo obočí. „Nejsi náhodou na mizině, skřítku? Víím, že dámy občas mezi sebou hrají trošku moc vysoko, ale nikdy jsem si nepředstavoval, že by se z tebe stal karbaník.“

„Já na mizině nejsem,“ vyhrkla Emily, „ale tatínek. Ach Simone, on mi dneska poslal dopis, kde stojí, že přišel o všechno a ještě o víc.“

Simon se nepohnul, ale v lorňonu jeho oči náhle zaplanuly. Jeho velké ruce se sevřely kolem Emilyných nahých ramen. „Přišel, skutečně? Ano, ovšem. To jsem mohl tušit. Byla to přirozeně jen otázka času, ale přece jen jsem čekal, že vydrží trochu déle.“

Emily viděla divoké zadostiučinění v jeho tváři a cosi v jejím těle se smrštilo a odumřelo. V té chvíli pochopila, že jakousi částí své mysli doufala přes všechnu nepravděpodobnost, že až dojde k nevyhnutelnému, Simon se vůči jejímu otci obměkčí, stejně jako se obměkčil vůči dvojčatům, Northcoteovi, Canonburymu a Peppingtonovi.

„Simone?“ zašeptala bezmocně.

„Máš úplnou pravdu, má drahá,“ zamumlal. „Tentokrát nemůžeš žádat, abych ti pomohl. Na tuhle chvíli jsem čekal příliš dlouho.“ Ruce mu klesly z jejích ramen. Pohlédl dolů a zamračil se nad rudými stopami, které zanechaly na její jemné, bílé pokožce. Dotkl se jemně jednoho otisku a pak se obrátil ke dveřím. „Uvidíme se později u Bridgetonů.“ Krátce se zastavil, ruku na klice. „Emily?“

„Ano, mylord?“

„Nezapomínej, že už nejsi Faringdonová.“ Dveře se za ním tiše zavřely.

Emily seděla s rukama složenýma v klíně a říkala si, že nesmí znovu podlehnout slzám.

Pravda však byla taková, že naposled si takhle bezmocná a v pasti připadala toho dne, kdy jí zemřela maminka a ona musela převzít plnou finanční odpovědnost za otce a bratry.

Covent Garden byla plná bujarých návštěvníků divadla z několika společenských vrstev. Společenská smetánka se třeptala v lóžích a promenovala ve vestibulu. Níže postavení smrtelníci zaplnili galerie a parter. Všichni překypovali nadšením a byli připraveni dát účinkujícím na srozuměnou, co si o představení myslí. Mnozí si přinesli slupky ze zeleniny, zvonce a rozličná rámusidla, aby jim pomohla tlumočit jejich názory.

„Máte s sebou to nové kukátko?“ zeptala se Celeste, když se malá společnost ubírala přeplněnou halou. Lady Northcoteová se na chvíli zastavila, aby promluvila s nějakou přítelkyní.

„Ano, mám ho s sebou.“ Emily se slepě rozhlédla, protože brýle schovala do kabelky. Viděla jen rozmazané barvy a pohyb.

Do ní a do Celeste někdo vrazil a Emily si užuž chtěla nasadit brýle, aby se mohla lépe bránit, když ucítila na rameni mužskou ruku.

„Co propána...?“ Emily se otočila na patě a spatřila neurčitou svatozář šedivějících plavých vlasů. Srdce jí pokleslo. Uvědomovala si Celesteinu zvědavost. „Papá! Co tu děláš?“

„Náhodou jsem zašel na představení a zahlédl jsem tě vycházet do haly,“ řekl Broderick Faringdon s falešnou žoviálností. „Jak se vede, má drahá?“

„Mám se dobře, papá. Dovol, abych ti představila svou přítelkyni.“ Emily v rychlosti provedla představování a v duchu se modlila, aby se lady Northcoteová vrátila a zahнала je do lóže.

Broderick absolvoval představování s obvyklým faringdonským šarmem. Pak se rázně zavěsil do Emily. „Jestli ti to nevadí, rád bych s tebou promluvil pár slov mezi čtyřma očima, má drahá. Už jsem tě věky neviděl.“

„Nemohu nechat Celeste o samotě,“ řekla Emily zoufale.

„O mě se nebojte, Emily,“ řekla Celeste udatně. „Půjdu za matkou. Váš otec vás může doprovodit do lóže.“

„Ano, ovšem,“ řekla Emily s vědomím, že není úniku. Vzchopila se a Celeste zmizela v davu. „Ano, papá?“

„Dostalas můj dopis?“ zeptal se Broderick neomaleně, okamžitě zanechav veškeré předstírané zdvořilosti. Bylo zřejmé, že žije v nesmírném napětí.

„Ano. Je mi líto, papá. Víš, že nemohu nic udělat. Ach papá, jak jsi mohl být tak pošetilý?“

„To nebyla žádná pošetilost. Jen smůla. To se stává.“ Otec se naklonil blíž, aby jí pošeptal do ucha: „Poslouchej, Em, já vím, že od tebe můžu počítat s malou finanční výpomocí.“

„Možná časem Blade v téhle věci změkne. Ale je moc brzo na to, aby se od něj dalo cokoli očekávat. To přece určitě víš, papá.“

„Zatraceně, hrom do toho uhoď, Em, já nemám čas. Musím vyrovnat dluhy.“

„Dopravdy jsi prodal všechno?“

„Všechno,“ potvrdil Broderick vážně. „Jde o to, Em, že to nestačí.“

Emily byla šokována proti své vůli, i když znala otcovu zbrkllost. „Papá, jak jsi mohl přijít o celou tu sumu? Já jsem léta pracovala na tom, abych zajistila tebe i dvojčata. Tohle je strašné. Naprosto strašné. Co budeme dělat?“

„Netřeba panikařit, má drahá. Především musíš přimět Bladea, aby pokryl mé dluhy, Em.“

Emily vzhledla a snažila se rozeznat jeho výraz. „Ale papá, vždyť víš, že to nikdy neudělá.“

„Musíš, Em. Copak nechápeš? Tohle je naléhavá situace. Emily, má drahá, musím ti říct, že jsem udělal jednu děsivou chybu. Tuhle

večer jsem si trochu víc přihnul. Víš, jak to chodí, když má člověk v hlavě. Trošku jsem si pustil jazyk na špacír, obávám se.“

„O čem? Před kým?“ Emily už panikařila, snažila se pochopit napjatou notu v otcově hlase. Tohle znělo hůř než jen jako nějaká děsivá prohra v kartách.

Za Broderickem Faringdonem se vztyčil temný stín. „Váš papá udělal tu chybu, že mluvil se mnou, lady Bladeová,“ řekl známý sardonický hlas.

„Pan Crofton?“ Emily obrátila zamžené oči k tomu temnému stínu. Pocit hrůzy ji už svíral a ona se zuřivě snažila vzpamatovat. „Obávám se, že nerozumím. Co se to tu děje?“

Crofton přistoupil blíž, jeho hlas poklesl do slizkého, důvěrného tónu. „Váš otec a já jsme se poslední dobou stali blízkými přáteli. Byl tuze stísněný po své porážce v herně, lady Bladeová. Jsem si jist, že chápete, jak mu asi bylo, když uvažoval, jak zaplatí svůj čestný dluh, a že s ním soucítíte. Zdolal několik lahví, obávám se, a nakonec mu vyklouzla zpráva o tom dosti zarážejícím skandálu z vaší minulosti.“

Emily vyschlo v ústech. Zadívala se na otce. „Papá?“

„Je to pravda, děvče,“ řekl Faringdon zasmušile. „Bůh mi pomáhej, ale řekl jsem mu o té nešťastné příhodě. Byl jsem opilý, jak zákon káže, víš? A trošičku mě vzaly ty prohry. Víím, že to pochopíš. Ale jde o to, že to rozšíří po celém městě, jestli nezaplatím.“

„Obávám se, že ten nechutný klep o minulosti jeho ženy bude mít ten dosti nepříjemný efekt, že Bladea společensky zničí,“ zamumlal Crofton. „Doslova všichni se od něj odvrátí a bezpochyby bude nucen opustit město a uchýlit se na venkov. A myslím, že vám za to nepoděkuje, má drahá.“

„Spíš vás za to zničí, pane Croftone,“ řekla Emily divoce.

„Ale škoda bude nadělána. Bude se o tom mluvit. Představte si, jaký skandál bude následovat, skvrna na Bladeově titulu, ponížení, jež bude nucen snášet. Váš manžel si těžce vybojoval moc a postavení, které v současnosti zastává, madam. Ale nadělal si cestou nepřátele. Jsou tací, kteří ho nenávidí a nezaváhají použít ten skandál z vaší minulosti, aby ho zlikvidovali. A bude to jen a jen vaše vina, lady Bladeová.“

Emily se udělalo nanic, ale snažila se tvářit co možná bezvýrazně, když hleděla na temnou, vznášející se šmouhu, jež byla Croftonovou

tváří. „Vy si sám sebe moc neceníte, že, pane Croftone?“ otázala se chladně.

„Nevyhrožujte mi hněvem svého manžela, madam. Je to léčka. Myslím, že nedovolíte, aby věci zašly až tak daleko. To by znamenalo nechat všechno plynout a pak by už škoda vznikla, že?“

„Pane Croftone...“

„Postarejte se, aby otcovy dluhy byly zaplacený do haléře, lady Bladeová. Celý svět ví, jak moc zbožňujete svého manžela. Abych to přemrštěně nezjemňoval, máte dost šarmantní zvyk dělat ze sebe úplnou venkovskou husu, pokud jde o Bladea. Mám za to, že uděláte, co je zapotřebí, abyste ho ochránila před skandálem.“

Emily se zhluboka nadechla. „A jakpak mám podle vašich představ zaplatit otcovy dluhy? Dostávám čtvrtletní apanáž, ale to patrně ani zdaleka nepokryje tatínkovy prohry.“

Crofton se uchechtl. „Blade je prý vůči vám nadmíru shovívavý, má drahá. Bůhvíproč, ale je to tak. Je to veřejné tajemství. Zřejmě mu připadáte zábavná. Myslím, že nebude těžké, abyste ty prohry prohlásila za své a roztomile ho přemluvila, aby je zaplatil za vás. Můžete říci, že jste prohrála s lady Malcolmovou nebo Bridgetonovou ženou. Ty jsou obě známé tím, že hrají o vysoké sázky.“

„Zešlél jste?“ vydechla Emily. „Takovou lež by snadno prokoukl.“

„Jestli nejste nadšena představou, že byste vylákala potřebnou hotovost z manžela tímto způsobem, zkuste ženštější přístup. Blade, jak už jsem se zmínil, vás prý hýčká. Možná budete úspěšnější, když z něj vylákáte diamantový náhrdelník nebo šňůru perel. Můžete je nechat okopírovat a originál poslat nějakému diskrétnímu klenotníkovi.“

„To by nikdy nevyšlo. Blade by poznal kopii na první pohled. Má na takové věci výtečné oko.“

„Pak musíte být tvořivější, madam, jestliže chcete zachránit svého manžela před ponížením a skandálem. Počkejte. Možná bude nejlepší prostě maličká zlodějna.“

„Krádež?“

„Ano, proč ne? Slyšel jsem vyprávět o pohádkové sbírce draků posázených drahokamy, které si Blade údajně přivezl s sebou z Východní Indie. Prý má sošky těch bestií rozestavěné nazdařbůh po knihovně a každá z nich má cenu celého jmění. Kdo by si všiml, že

jeden chybí? A i kdyby ho pohřešoval, bylo by dost snadné shodit vinu na někoho ze sloužících.“

„Dobrý bože. Papá, zaraz ho.“ Emily se zoufale obrátila ke svému otci, ale věděla, že odtud se pomoci nedočká.

„Je mi to zatraceně líto, Em,“ řekl Faringdon, očividně nešťastný z tohoto zvratu událostí, ale zřejmě ochotný setřást ze sebe odpovědnost za ně, stejně jako to dělal vždycky v minulosti. „K ničemu z toho by nedošlo, kdybys netrvala na tom, že dáš své srdce Bladeovi. Já tě varoval, ale ty ses za toho člověka musela provdat za každou cenu.“

„Smutné, ale pravdivé,“ souhlasil Crofton. „Tak tedy, lady Bladeová, mám nápad, jak byste mohla úspěšně provést tu krádež, aniž by hrozilo, že budete odhalena a obviněna. Počkáte do večera, kdy se koná vaše soirée, a tehdy zařídíte zmizení jednoho z draků. Bude tam celé město. Dům bude přečpaný lidmi a sloužícími najatými navíc. Až se nakonec zjistí, že drak zmizel, je možné obvinít z toho některého z těch nových sloužících.“

„Ale něco tak exotického jako jeden z Bladeových draků se nedá donést do zastavárny,“ řekla Emily rychle. „Každý klenotník by nad tím pojal podezření.“

„Není třeba prodávat nebo zastavit celou sošku. Prostě vyndám kameny, které jsou v ní zasazeny, a prodám je jeden po druhém.“ Crofton se uchechl. „Ano, výtečný plán, nesouhlasíte snad?“

„Zatracená práce,“ zašeptala Emily a cítila, jak za ní zapadly dveře klece.

„Tak barvitý jazyk, má drahá,“ řekl Crofton posměšně. „Žádný div, že Bladeovi připadáte zábavná. Jeho vkus vždycky tíhl k neobvyklému.“ Ironicky se uklonil Emily a jejímu otci. „Tak tedy, kdybyste mě vy dva laskavě omluvili, musím vyrazit do své lóže. *Othello* je tuze zajímavá hra, že? Jak ten rozzuřený manžel na konci uškrtní nevinnou ženu, to je moje oblíbená scéna. Samozřejmě že ve vašem případě, lady Bladeová, je situace poněkud jiná. Koneckonců, vy tak nevinná nejste.“

Emily sledovala, kypíc bezmocí, jak se temný stín vzdaluje davem. Když Crofton zmizel, otočila se k otci. „Jak se opovažuješ, papá? Jak se opovažuješ udělat tohle mému manželovi?“

„Ale jdi, děvče, mně to vyčítat nemůžeš.“ Broderick Faringdon byl spravedlivě rozhořčen nad takovým obviněním. „To Blade způsobil tuhle situaci, když tě odvlékł z lůna tvé rodiny.“

„On mě neodvlekl, papá, a ty to víš.“

„To ty tvoje ztracené romantické nápady tě přiměly myslet si, že jsi do toho člověka zamilovaná. Žádná rozumná ženská by ze sebe nemohla udělat takového blázna. Celá tahle situace je veskrze tvoje vina, Em. Já věděl, že nedokáže udržet tvou poskvřenou minulost v tajnosti. On to měl taky tušit. Se vši upřímností, musím říct, že tahle šlamastyka je do stejné míry jeho vina jako tvoje. Měl by za to zaplatit, přísámbůh.“

„Ztracená práce.“ Emily se otočila na patě svých nových zelených kozinkových lodiček a slepě odkráčela od svého otce.

O pár hodin později ležela Emily sama ve své posteli a zírala vzhůru na vyšívaná nebesa. Nemohla vůbec usnout od té chvíle, kdy se od Bridgetonů vrátila domů.

Slyšela před hodinou, jak se Simon pohybuje po své ložnici, a napjatě čekala, až za ní přijde, jak to činil skoro každou noc. Ale on spojovací dveře neotevřel. V druhé komnatě teď bylo úplně тихо. Simon šel asi do postele sám.

Emily se otočila na bok a zabušila pěstí do polštáře zoufalstvím a hněvem. V hlavě měla zmatek. Ještě pořád nevěděla, jak se jí podařilo přestát představení *Othella*, aniž by na sobě dala před lady Northcoteovou a Celeste znát, že se stalo něco hrozného. Jednu chvíli Celeste musela Emily připomenout, aby použila své nové divadelní kukátko.

Když přišla ta strašná scéna, v níž se Othello mstí své nevinné ženě, pozorovala ji Emily s ledovou hrůzou. Croftonova slova jí žhnula v mysli. *Vy nejste tak nevinná.*

Jenže to není otázka neviny. Je to otázka skandálu. Blade se s ní oženil za předpokladu, že ten děsný skandál ji z Little Dippingtonu nebude pronásledovat.

A přesně to teď hrozí.

Emily se posadila zpříma a znovu bouchla do polštáře. Pak odhodila pokrývky a vstala z postele. Musí najít způsob, jak zachránit Simona před ponížením a zneuctěním, jež by se snesly na jeho bedra, pokud by společenský svět odhalil její minulost.

Tatínek měl pravdu. Celá tahle šlamastyka je její vina. Emily začala přecházet po místnosti. To ona přemluvila Simona, aby požádal o její ruku. Udělala to tak, že mu řekla, jak výtečnou trefu s ní jako s manželkou udělá. Nepropustná hráz proti finanční pohromě.

Emily bylo do pláče. Simon nepotřeboval pojistku proti poklesu svého jmění. Potřeboval pojistku proti hrozbě skandálu z její minulosti.

Emily se zamračila a zastavila se, jak ji něco napadlo. Pojistka je přesně to, co je tady zapotřebí. Pojistka, aby Crofton zůstal zticha.

Emily začala znovu chodit po pokoji a její mysl se chopila první racionální, užitečné myšlenky, kterou za celý večer měla. Čím víc o problému uvažovala, tím bylo řešení zřejmější.

Jestliže má ochránit Simona před skandálem, bude si muset zajistit Croftonovo mlčení. Je zapotřebí naplánovat, jak se zbavit Croftona. Natrvalo.

Emily prudce usedla do křesla u okna. *Natrvalo* znělo náramně trvale. Najít nějaký způsob, jak splatit otcovy dluhy, tím se problém nevyřeší. Crofton tu bude vždycky, bude hrozit, že zničí moc a postavení, na jehož vybudování se Simon tolik nadřel.

Emily uvažovala o té záležitosti velmi dlouho a dospěla k závěru, že vlastně existují jen dvě možnosti, které jsou jí dostupné, má-li ochránit Simona před svou minulostí.

První byla zařídit, aby zmizela navždy ze Simonova života a ponechala všechny v přesvědčení, že tragicky zemřela. Problém byl v tom, že znala Simona dost dobře, aby věděla, že by po ní pátral tak dlouho, dokud by nenašel ji nebo její mrtvolu.

Druhá možnost byla zařídit, aby navždy zmizel Crofton.

Ta poslední myšlenka vzala na okamžik Emily dech. *Nechat zmizet Croftona.*

Když Emily zase mohla dýchat, začala uvažovat logicky a jasně. Nakonec pochopila, co musí udělat.

Po dlouhé chvíli vstala a přistoupila ke spojovacím dveřím. Otevřela je rozechvělými prsty.

Simonův pokoj byl zahalen temnotou. Stěží rozeznala bez brýlí postel. Okamžik stála a upírala pohled do místnosti, přičemž se v ní vzdouval prudce ochranný pocit a stejně silná touha a láska.

„Ochráním tě, draku,“ zašeptala.

„Emily?“ Simonův hlas zazněl ze tmy jako ochraptělé zamručení.

Emily nadskočila. „Promiňte, mylord. Nechtěla jsem vás probudit.“ Nepromluvila s ním od té doby, co se nakrátko objevil u Bridgetonů. Nepožádal ji o tanec – dokonce s ní sotva promluvil. Pozdravil ji a pak zmizel.

„Přišla jsi mě prosit, skřítku?“ zeptal se Simon necitelně. „Protože pokud ano, měla bys vědět, že bys plýtvala časem. Nezachráním tvého otce, tak jak jsem zachránil bratra. Ani ho nepustím z udice, tak jak jsem to udělal s Northcotem, Canonburym a Peppingtonem. Tohle je úplně něco jiného.“

Emily uslyšela nesmiřitelný chlad z jeho hlasu a věděla, že mluví pravdu. „Nepožádám tě, abys zaplatil tatínkovy dluhy, Simone. Víím, že bych žádala příliš.“

„Stejně dobře bys mohla žádat modré z nebe. Čekal jsem na svou pomstu příliš dlouho.“

„Toho jsem si vědoma, mylorde.“

V posteli bylo ticho. Za okamžik promluvil Simon znovu, hlasem ještě chraplavějším. „No? Budeš stát celou noc ve dveřích? Vypadáš v té noční košili jako rozmrzelé strašidýlko.“

Emily se instinktivně podívala na jemný, světlý mušelín, který jí splýval podél těla. „Vážně si to myslíte, mylorde? Já jsem nikdy opravdového ducha neviděla.“

„Já ano,“ řekl Simon bezvýrazně. „Otcova. Přisahám, že ten zatracený přízrak mě strašil od mých dvanácti let. Ale konečně bude zaplašen. Jdi do postele, Emily.“

„Ano, mylorde.“ Poslušně ustoupila do své ložnice a začala zavírat dveře.

„Počkej,“ řekl Simon s nečekanou naléhavostí.

„Copak je, mylorde?“

„Proč jsi přišla do mého pokoje, když jsi mě nechtěla prosit?“

„Nevím, jestli se to dá vysvětlit,“ řekla Emily tiše. „Jen jsem pocítila... touhu podívat se na tebe.“

„Víš docela jistě, že jsi nepřišla žadonit, abych upustil od své pomsty?“

„Vím, že by to nebylo k ničemu, mylorde. Máte právo na svou pomstu. Jen doufám, že vám přinese klid, po kterém prahnete.“

„Zatraceně, ženská. Momentálně jsi největší hrozbou pro klid mé mysli ty. Celý večer.“ Ve stínu postele došlo k prudkému pohybu, Simon odhodil pokrývky a vstal. Vyrázil k ní.

„Simone?“ Emily ve zmatku ucouvla o další krok. „Ty se na mě zlobíš?“

„Ne, nezlobím se.“ Dorazil k ní a zvedl ji do náruče, než stihla ustoupit ještě dál. Pak se otočil a zamířil zpět k masivnímu lůžku.

„Nevím, co momentálně cítím, a je mi to jedno. Jsi tady v mé ložnici a já zjišťuji, že tě chci ve své posteli. To prozatím stačí, paní choti.“

Emily se nehádala. Když ji něžně uložil doprostřed lůžka a vrhl se na ni s náhlou spalující vášní, rozevřela náruč a přitáhla ho k sobě.

Simonova ústa se přitiskla k jejím, neúnavná a hltavá. Emily se k němu tiskla a on se jí zmocňoval a ona se v duchu zapřísahala, že udělá cokoli, aby ho ochránila.

O dlouhou dobu později se Emily probudila a shledala, že je odnášena zpátky do vlastní postele. Lehce se zavrtěla v Simonově náruči, těšíc se z jeho moci a síly.

„Zůstaneš u mě?“ zeptala se ospale, když ji položil do zmuchlaných prostěradel jejího vlastního lože.

„Ne.“ Simon se napřímil vedle postele a zůstal stát a shlížel na ni zadumanýma očima. „To bych se asi neodvážil, skřítku. Dneska ne. Začínám uvažovat, jestli to od Faringdonů nebyl poslední žertík, když mě přesvědčili, abych se oženil se svou největší slabostí.“

„Já nejsem vaše největší slabost, mylordé,“ řekla Emily tiše. „Vy žádnou velikou slabost nemáte.“

„Ne? Jen doufám, že máš pravdu. Na každý pád hodlám být opatrný. Nedopustím, abys zničila všechno, co jsem připravoval a nač jsem čekal třiaadvacet let.“

„To neudělám, Simone.“

„Bude zajímavé, jestli budeš ještě přicházet do mého lůžka tak ochotně jako dneska v noci i poté, co tvůj otec bude nucen beze cti opustit město. Dobrou noc, paní choti.“

Simon se vrátil do své ložnice a pečlivě za sebou zavřel dveře.

Emily ležela a bděla, oči suché a mysl jasnou, až do svítání. Podrobnosti jejího plánu se jí začaly rýsovat v hlavě. Večer, kdy se bude konat soirée, bude naprosto dokonalý pro to, co musí udělat.

Prvním úkolem bylo získat vhodnou pistoli, něco malého, co by se dalo skrýt do kabelky nebo pod plášť. Možná by bylo moudré opatřit si pro každý případ dvě.

A pak tu byl problém, co s mrtvolou.

Emily se náhle zmocnil nezvladatelný třes. Dlaně měla lepkavé, vlhké a studené, a srdce jí bilo jako šílené. Pociťovala závrať při představě toho, co má v plánu.

Hrdinka *Záhadné dámy* by nebyla tak slabá, říkala si srdnatě. A nepovažovala snad odjakživa sama sebe za statečnou ženštinu, která

se rozhodla zachránit svého milovaného? Zastřelit Croftona nebude o moc horší než střetnout se s opravdovým strašidlem či příšerou.

Emily se modlila, aby měla ten večer, až se bude konat soíré, pevnější nervy. Věděla, že pokud její plán nevyjde, druhou příležitost už mít nebude.

Kdyby jeho manželku zatkli, byl by to pro Simona stejně velký skandál, jako kdyby se prozradila nešťastná příhoda z její minulosti.

Simon čekal, až se Emily objeví v knihovně. Poslal pro ni před chvilkou. Říkal si, že by bylo zajímavé zjistit, zda zareaguje na zdvořilou výzvu se svou obvyklou horlivostí. Za normálních okolností by se vrátila do dveří knihovny pár vteřin poté, co jí někdo z personálu sdělí, že si ji hrabě přeje vidět.

Emily se ještě nenaučila umění nechávat manžela čekat.

Ale dnes ráno si Simon nebyl jist tím, co má očekávat. Poté co včera v noci odnesl Emily zpátky do její ložnice, ležel a bděl celé hodiny ve snaze vypáčit trochu zadostiučinění ze svého vítězství nad jejím otcem. Dokázal však myslet jen na to, jak studené a prázdné je to velké lůžko, když nemá po boku Emily.

Ozvalo se rychlé zaklepání na dveře knihovny a o okamžik později vtrhla do místnosti Emily, oděná v ranní toaletě lemované zlatými a černými draky. Vypadala zadýchaně a mírně pocuchané. Na nose měla šmouhu a nadýchaný mušelínový čepček jí na rudých kučerách seděl mírně křivě.

„Poslal jste pro mě, mylorde?“ Zastavila se u psacího stolu, posunula si brýle ke kořeni nosu a vrhla na něj tázavý pohled.

„Nechtěl jsem tě rušit, jestli ses něčím zabývala.“ Simon, který zdvořile povstal, když vstoupila do místnosti, znovu usedl a pokynul jí, aby si sedla do křesla.

„Dohlížela jsem na úklid salonu,“ vysvětlovala Emily. „Do soirée zbývají koneckonců už jen dva dny. Ještě se musí udělat tolik věcí na poslední chvíli!“

„Ach ano. Další přípravy na to ztracené soirée. To jsem mohl tušit.“

„Chci, aby bylo všechno dokonalé, mylorde,“ řekla Emily tiše. „Jsem si dobře vědoma, že všechno, co dělám, včetně mého vystupování coby hostitelky, se odráží na vás.“

„Nepanikař kolem toho tolik, má drahá. Mé postavení ve společnosti je dost bytelné, aby uneslo objevení několika skvrn na koberci v saloně nebo kaňku na závěsech.“ K jeho překvapení Emily zbledla a náhle jako by zapadla do křesla.

„Některé skvrny a kaňky se zvlášť těžko skrývají, mylord. Někdy člověk musí přistoupit k drastickým prostředkům.“

Zamračil se nad podivným tónem jejího hlasu. „Emily, nepřeháňáš to s prací kvůli tomu večírku? Zaměstnávám slušně velký personál a očekávám, že všechny jeho členy využiješ. Jestli někdo neplní svou povinnost, rád bych to ihned věděl. Greaves ten problém vyřeší.“

Rychle se vzpamatovala při náznaku, že by někdo z personálu snad nepodával patričný výkon. „Tvůj personál je báječně ochotný, jak jistě víš, Simone. Všichni pracují velmi pilně.“

Kývl, ne zcela uspokojen odpovědí. Emily je něčím rozrušena a on věděl, že se musí něco udělat. Má starosti o toho parchanta, svého otce. „Výtečně. To rád slyším. Tak tedy – chtěl jsem s tebou mluvit, abych ti mohl vrátit tvůj rukopis.“

„Můj rukopis?“ Poprvé pohlédla Emily na balíček, ležící na rohu psacího stolu. Její oči zalétly zpátky k jeho. „To nechápu, mylord. Proč vy máte můj rukopis? Vrátil ho Richard?“

„Požádal jsem ho, aby ho poslal nazpátek. Řeknu to docela bez okolků, Emily. Ještě neměl příležitost ho přečíst a já nepovažoval za správné, aby to udělal. Nechci, abys vyhledávala jeho názor.“

„Ale on je vydávaný autor, mylord. Myslela jsem, že dokáže posoudit, zda existuje nějaká naděje, že by byl můj rukopis upraven do podoby vhodné k publikování.“

„Mám za to, že jeho úsudek by nebyl nepředpojatý,“ řekl Simon bezvýrazně. „Uvidíš, že už se mnou souhlasí.“

Emily po něm vrhla letmý pohled plný naděje. „Ty na něj přece jen žárlíš, Simone? Už jednou jsem ti říkala, že to absolutně není nutné. Můj vztah k Richardovi je přísně profesionální, o tom tě ujišťuju.“

„Nežárlím na Ashbrooka.“ Simon velmi pečlivě odděloval jednotlivá slova. „A očekávám, že budeš mít dost rozumu, aby ses nesnažila mě přimět k žárlivosti.“

„Ano, mylord. Totiž ne. To bych neudělala.“ Emily se kousala do dolního rtu a pár vteřin pozorovala rukopis. Pak vyskočila a popadla balíček. „Jestli jsi nic jiného nechtěl, měla bych se vrátit zpátky do práce. Až bude salon uklizený jaksepatří, mám v plánu ještě jednou, naposled, projít s Kouřákem bufetové menu. Pak chci s Greavesem překontrolovat spíž, abych měla jistotu, že dorazily všechny zásoby.“

„Okamžik, prosím, madam.“

V půli cesty ke dveřím se Emily otočila na patě tváří k němu, tisknouc rukopis na prsou. „Ano, mylord?“

„Kdybyste mi laskavě *Záhadnou dámu* nechala, mohl bych zařídit, aby byla doručena Whittenstallovi nebo Poundovi nebo některému z ostatních vydavatelů,“ řekl Simon tiše.

Emily zablesklo v očích cosi, co mohlo být pobaveným úsměvem. „Ani by mě nenapadlo ti dovolit, abys odnesl můj rukopis nějakému vydavateli, Simone.“

„Ty věříš Ashbrookovi víc než mně?“ zeptal se hedvábným tónem.

Uchechtla se. „O to nejde. Pravda je taková, že tě moc dobře znám. Patrně bys Whittenstalla nebo Pounda zastrašil, aby přijali můj rukopis k vydání, anebo bys některému z nich zaplatil, aby ho vydal. Ať tak nebo tak, nevěděla bych s jistotou, zda může být můj rukopis přijat na základě vlastních kvalit. Daleko milejší by mi bylo zkoušet to jako každý druhý začínající autor.“

Simon zabubnoval zlehka prsty o desku stolu. „Aha.“

„Na každý pád, i když bys možná dokázal nechat *Záhadnou dámu* vydat, nemohl bys zaručit, že se bude prodávat. Existují jisté meze, a má je i vaše značná moc ve městě, mylorde. Ale děkuju ti za tu nabídku.“ Emily se otočila na patě a vyřítla se z místnosti.

Simon pozoroval dveře, které se za ní zavřely, a pak zhluboka vydechl. „Zatracená práce.“

Má pravdu, samozřejmě. Vydat tu věc by nebyla nijak strašná dřina. Whittenstall nebo Pound by to ochotně udělali, ať už za peníze, nebo pod tíhou výhružek. Ale přimět veřejnost, aby Emilynu epickou romanci kupovala, to by byl další problém.

Dumal nad tou záležitostí, když se dveře znovu otevřely a do knihovny byla uvedena Araminta Merryweatherová. Simon vstal.

„Dobré jitro, teto. Předpokládám, žeš přišla nabídnout pomoc a radu začínající hostitelce?“

„Slíbila jsem, že provedu analýzu bitevního plánu na poslední chvíli.“ Araminta se usmála, půvabně si svlékla rukavičky a usedla do křesla, jež nedávno uprázdnila Emily. „Tvá paní se rozhodla, že soirée proběhne bezvadně, abys nebyl ponížen před *beau monde*.“

Simon zasténal. „Já vím. Já jí už říkal, aby nedělala takové cavyky.“

„Sotva tě poslechne. Ta ubohá děvenka je do tebe tak po uši zamilovaná, že by pro tebe udělala cokoli, Blade. A pocituje nesmírný tlak, aby tě veřejně neztrapnila. Neseš tady vážnou odpovědnost. Určitě si to uvědomuješ.“

Simon po ní vrhl ostrý pohled. „Ujišťuju tě, že jsem si plně vědom své odpovědnosti vůči své choti.“

„Hmm. Ano. Ona tomu taky věří. Myslí si, že nemůžeš udělat chybu.“

„Její názor v tomhle směru se možná během posledních čtyřiaadvaceti hodin změnil,“ řekl Simon zachmuřeně. „Ten její marnotratný otec už se zruinoval. O několik měsíců dřív, než jsem plánoval, mohu dodat. Měl tu drzost, že ji šel žádat o pomoc.“

Araminta zvedla obočí. „Aha. A ona se obrátila na tebe?“

„Řekla, že ví, že patrně nemá smysl žádat mě, abych ho zachránil, a já jí řekl, že má pravdu.“ Simon udeřil plochou dlaní o desku stolu a zadíval se do otevřené tlamy draka, posázeného drahokamy, který dřepěl na rohu knihovny. „Neudělám to, Araminto. Čekal jsem na tuhle chvíli moc dlouho. Zachránit jejího bratra před tím pitomým soubojem a pustit z udice Northcotea, Canonburyho a Peppingtona, to byla jedna věc. Zachránit Brodericka Faringdona je něco jiného. Emily to věděla od začátku.“

„Ano, ale Emily je příliš oddána romantickým nápadům a šťastným koncům. A až do nynějška jsi ji celkově hýčkal.“

„Jestli chovala nějaké falešné naděje, je to její problém. Nemá pro ně žádný důvod.“

„Máš samozřejmě úplnou pravdu. Nemá pro ně vůbec žádný důvod, ledaže tě považuje za neuvěřitelného hrdinu a nejskvělejšího manžela, jakého kdy země nosila.“

Simon přimhouřil oči. „Tobě to připadá zábavné?“

„Naivní mi to připadá,“ řekla Araminta bez okolků. „Ale nejspíš ji nakonec připravíš o iluze. Emily je příliš inteligentní, než aby zůstala naivní navěky.“

Simon potlačil poryv hněvu, který jím projel. „Nedráždí mě, teto. Do tohohle ti nic není.“

„Možná ne.“ Araminta o tom krátce zauvažovala a pokrčila rameny. „Zlobí se na tebe Emily?“

Simon vstal a přistoupil k čajovému stolku. Zvedl zlatě a zeleně smaltovanou čajovou konvici a nalil dva šálky Lap Sengu. „Abych byl docela upřímný, nepoznám, co dnes Emily pociťuje. Je v prapodivné náladě.“

„Jak to?“

Simon podal šálek s talířkem Aramintě a pak zůstal stát a uskrával jemnou tekutinu. „Duchem nepřítomná. Nervózní. Běhá po domě,

jako by měla na mysli daleko víc závažných otázek, než má ve skutečnosti, že její otec bude zruinován. Ale rozněvaná se mi nezdá.“

„No, nejspíš se dost brzy dozvíš, jestli má na tebe vztek.“

„Jakým způsobem tak fascinující informaci zjistím?“ zamumlal Simon.

„Podle její reakce v posteli, přirozeně.“ Araminta se vědoucně usmála přes okraj svého šálku. „Začala ti odpírat svou přízeň?“

Simona polekalo zjištění, že hloupě rudne. „Zatraceně, Araminto, nehodlám s tebou diskutovat o svých soukromých záležitostech.“

„Ovšemže ne.“

Zpražil ji pohledem. „Emily neví, jak používat sex, aby získala, co chce, anebo mě potrestala.“

„To máš patrně pravdu.“ Araminta potřásla hlavou. „Tvá hraběnka je skutečně příliš naivní, než aby používala tak běžné ženské zbraně.“

„Přestala bys laskavě s těmi řečmi?“ řekl Simon zuřivě. „Skutečnost, že Emily nemá ten obvyklý pytel ženských triků, z ní ještě nedělá naivku, krucinál.“

„A co skutečnost, že tě považuje za výlupek všech ctností mezi manželi? To z ní naivku nedělá?“

„Zatraceně, u všech ďasů.“ Simon chtěl pokračovat, ale v té chvíli se dveře knihovny znovu otevřely a do místnosti vplula Emily.

„Omluvte mě, mylorde. Araminto, díky nebesům, že jsi tady,“ zajíkla se Emily. „Právě jsem se dozvěděla, že hudebníci by chtěli seznam skladeb, které by měli na soirée hrát. Pokouším se dát to dohromady. Nemáš nějaké nápady?“

„Drž se Mozarta, má drahá,“ řekla Araminta, postavila šálek a vstala. „S Mozartem člověk nemůže nikdy šlápnout vedle. Takový rafinovaný skladatel!“

„Ano, ano, máš úplnou pravdu,“ souhlasila Emily okamžitě. „Rozhodně chci, aby ty hudební skladby zněly rafinovaně. Koneckonců, každý ví, že Blade je světák. Budou očekávat, že mu hudba neudělá hanbu.“

„Rozhodně bychom nechtěli, aby jeho podoba před světem utrpěla, že?“ Araminta se vesele usmála na Simona a následovala Emily z místnosti.

Simon zůstal stát o samotě v prázdné knihovně a znovu uvažoval, proč nepociťuje ten opojný příval triumfu a zadostiučinění, který by měl dneska prožívat.

Jednat s vyděračem a současně připravovat soíree, to je na jednu ženu skutečně moc, usoudila Emily chmurně následujícího dne, když zdráhavě odcházela na literární salon lady Turnbullové.

Když se kočár kodrcal a houpal ulicemi, horečně naposled pátrala v mozku po nějaké alternativě ke svému plánu, jak se vypořádat s Croftonem. Věděla však v hloubi duše, že existuje jediná jistá cesta, jak se zbavit vyděrače, jen jediná jistá cesta, jak ochránit Bladea. V okamžiku, kdy byla uvedena do přeplněného salonu a setkala se s Croftonovými zlomyslnými, posměšnými očima, rozhodla se Emily jednou provždy. Jestli nedokáže Croftona přesvědčit, aby se svého plánu vzdal, bude muset podniknout drastické kroky. Najde způsob, jak ho zastrašit tak, aby se už nikdy nevrátil.

Emily těžce polkla a opětovala Croftonův pohled co nejklidněji. Počkal, až se rozhovor rozproudí živěji, než si ji vzal stranou. Šli si stoupnout k oknu. Nikdo tomu nevěnoval žádnou pozornost.

„Bud’te zítří o půlnoci na druhé straně Bladeovy zahradní zdi, pane Croftone. Přinesu vám toho draka.“

„Ulička je trochu uzavřená a ulice budou přeplněné kočáry vašich hostů,“ zamumlal Crofton.

Emily zvedla bradu. „Skutečnost, že dům a okolní ulice budou přeplněny, by měla pracovat ve váš prospěch. Nikdo si nevšimne, že se kolem pohybuje jeden člověk navíc. Všechno jsem zařídila, pane Croftone, a hodlám se toho držet. Chci mít tuhle věc jednou provždy za sebou.“

Crofton pokrčil rameny. „Jak je libo, madam. Tak tedy v té uličce. Nijak zvlášť nesejde na tom, kde se setkáme. Budu to sledovat z bezpečného místa. Pokud se pokusíte někoho s sebou přivést – jednoho z vašich bratrů, řekněme – neobjevím se. A příště budou mé požadavky značně vyšší.“

„Budu sama. Ale chci, abyste mi odpřisáhl, že tím ta záležitost skončí. Nechci vás už nikdy vidět, pane Croftone. Je to jasné?“

„Ovšem. Jeden z Bladeových draků postačí víc než dost na pokrytí nezaplacené části dluhů vašeho otce. Zmizím z vašeho života, má drahá.“

Emily pohlédla přímo do jeho strašlivých očí a pochopila, že lže. Crofton má v úmyslu se vracet zas a znova. Má v úmyslu jí vysát všechnu krev a hrozba Simonovi se jí bude věčně vznášet nad hlavou. Blade nikdy nebude v bezpečí.

„Uvidíme se později, madam.“ Crofton sklonil hlavu s dráždivou galantností a vrátil se na druhý konec místnosti k Ashbrookovi a hrstce dalších hostů.

Emily zůstala stát minutu či dvě u okna a zhluboka dýchala, aby se vzpamatovala. Pak, bradu odhodlaně zvednutou, přešla místností k jedné z malých skupinek, která si vyměňovala klípky o Byronovi.

Krátce po jedenácté toho večera na sebe Simon ještě stále zuřil pro svou nevysvětlitelnou slabost, když vystopoval Brodericka Faringdona v jednom z hráčských doupat poblíž St. James. Nedokázal uvěřit, že k tomu rozhodnutí dospěl, nedokázal pochopit to, k čemu se chystal.

Když ho to odpoledne poprvé napadlo, říkal si, že Emily nějak ovlivnila jeho mozek, změkčila ho svými pošetilými iluzemi a naivní vírou v jeho neexistující hrdinské vlastnosti.

Už několik minut se hádal sám se sebou, pochyboval o svém zdravém rozumu i o své inteligenci. Všechno, co kdy chtěl, má na dosah. Faringdon se užuž sám zničí. Teď není čas na slabost.

Ale přesto zeslábl.

Simon našel Brodericka u stolu v koutě přecpané, hlučné místnosti. Byl sám, očividně právě dopil láhev klaretu a dokončil partii karet. Nepotlačitelný faringdonský úsměv ožil, když vzhlédl a spatřil před sebou stát svou Nemesis.

„Trošičku moc brzo na radost, Blade. V tom starém koni je ještě trošku života.“

Simon pohlédl na svého nepřítele a mimoděk užasl. Podle všeho měl být ten člověk touhle dobou už zoufalý. „Gratuluji vám, Faringdone. Rozhodně nevypadáte jako pán, který nedokáže dostát svým čestným dluhům.“

„Mám rozhodně v úmyslu svým závazkům dostát, pane. Žádný strach.“

Simon zvolna usedl a uvažoval, jak u všech d'asů může být ten člověk tak sebejistý, když je jasné, že ho čeká pohroma. „Mám za to, že víte, že od své dcery nemůžete očekávat pomoc.“

„Emily je dobrá dcera. Vždycky na ni bylo spolehnutí.“ Faringdon zvedl své portské a zhluboka si lokl. „Tentokrát ne, Faringdone.“

„Uvidíme.“ Broderick přelétl pohledem místnost, jako by hledal další hráče, kteří by byli ochotni ke hře.

Simon ho pozoroval. „Znamená to, že byste neměl zájem o dohodu, Faringdone?“ zeptal se tiše.

Broderick hbitě otočil hlavu, v modrých očích dychtivost. „O čem je řeč?“

„Jsem ochoten zaplatit vaše dluhy pod jistou podmínkou.“

Broderick měl výraz loveckého psa na stopě králíka. „Dobrý bože. Tak vás tedy dostala? Přemluvila vás, abyste udělal, co se sluší? Já věděl, že to dokáže. Je to hodná holka, to zas je, já to říkal odjakživa. Je opravdu milá, že? Celá maminka.“

„Tohle nemá s Emily nic společného. Tohle je mezi vámi a mnou, Faringdone. Máte zájem?“

Broderick se zazubil. „Jistěže mám. O finanční nabídku mám zájem vždycky. Co nabízíte, Blade?“

„Zaplatit vaše dluhy v plném rozsahu výměnou za váš slib, že přijmete místo správce na mém panství v Yorkshiru.“

„Yorkshire.“ Broderick se zakuckal posledním douškem vína.

„Chovám tam koně a napadlo mě, že vaší jedinou nepopiratelnou schopností je dobré oko pro prvotřídní plnokrevníky. Musel byste mi dát své slovo, že se nevrátíte do Londýna, ani ke svým hráčským návykům. Bylo by to zaměstnání, Faringdone, a očekávám od vás, že budete pracovat se stejnou pílí, s níž jste se odjakživa věnoval karbanu.“

„Vy jste sakra musel přijít o rozum,“ vyprskl Broderick. „Poslat mě do Yorkshiru vést nějakou zatracenou koňskou farmu? Ani za život, Blade. Já jsem světák, ne sedlák. Vypadněte odtud. Nepotřebuju od vás žádné zatracené *zaměstnání*. O své dluhy se dokážu postarat sám.“

„Bez pomoci své dcery?“

„Kdo říká, že mi moje dcera nepomůže?“

„Já.“ Simon vstal, znechucen sám sebou, že tu nabídku vůbec pronesl. „To se nezmění, Faringdone. Nikdy. Už nikdy vám nedovolím Emily zneužívat.“

„Parchantě. Uvidíme.“

Simon pokrčil rameny, sebral klobouk a kráčel ke dveřím.

Nechápal, proč je někdo zvlášť přitahován k občasnému nevysvětlitelnému popudu odpouštět. Bylo zřejmé, že svět si takových naivních vlastností necení, a jedná-li člověk podle nich, nakonec si připadá jako idiot.

Stejně byl však Simon docela rád, že tu bláznivou nabídku Broderickovi učinil. V duchu si poznamenal, aby se nezapomněl o svém velkorysém činu zmínit po soirée před Emily. Bude na něj hledět se svým obvyklým obdivem a řekne mu, jak celou dobu věděla, že bude ve svém vítězství velkorysý a hrdinský. Skutečnost, že její otec nepřijal yorkshirskou nabídku, bude Broderickův problém, ne Simonův.

Simon už nebude pociťovat provinilost, kdykoli pohlédne Emily do očí.

Ano, usoudil, když vycházel z hráčského doupěte, už teď je mu mnohem líp. Rád by pověděl Emily o svém dobrém činu už dnes večer, ale bude dokončovat horečné přípravy na soirée. Nebyla by přiměřeně vděčná a obdivná. Mnohem lépe bude počkat, až se do domácnosti vrátí jakýs takýs klid.

„Emily může být klidná,“ pošeptala Araminta Simonovi nazítří večer. „Její soirée má geniální úspěch. Dům je nabitý hosty, ulice ucpaná kočáry, bufet je dokonalá kombinace exotiky i poctivé anglické stravy, a hudba je výtečná. Zítra ráno to všichni budou nazývat vyvrcholením sezony.“

Simon klidně přikývl a rozhlédl se po přeplněných místnostech. Smích, hudba a hovor hučely celým domem. Emilyno soirée mělo skutečně omračující úspěch. „Vidělas v poslední době Emily?“

„Všimla jsem si před chvilkou, že mluví s lady Lintonovou.“ Araminta přelétla pohledem dav. „Ted’ ji nevidím. Patrně šla za Greavesem, aby zjistila, zda personál všechno zvládá. Dělal náramné okolky kolem každického detailu dnešního večera. Je to div, že se nezhroutila čirým vyčerpáním.“

Simon se zamračil, vědom si neurčitého pocitu nejistoty. Začalo to před několika málo minutami a rychle to sílilo. „Pokud mě omluvíš, asi se pokusím ji vyhledat.“

„Hodně štěstí. Mohl by ses poptat u svého majordoma. Ten má oči všude.“

„To udělám.“ Simon se vydal mezi hloučky elegantně oděných lidí, tu a tam se zastavil, aby si vyměnil pár zdvořilostí a poděkoval za chválu Emily coby hostitelky.

Nakonec dorazil do haly, která byla stejně přeplněná lidmi jako salon. Rychle nalezl Greavese.

„Viděl jste v poslední době lady Bladeovou?“ zeptal se Simon.

„Před pár minutami, mylord.“ Greaves se rozhlédl. „Teď ji nevidím. Mám poslat některého lokaje, aby ji vyhledal?“

Pocit nejistoty se zhoršoval. „Ano,“ řekl Simon. „Ihned. Podívám se do kuchyně.“

„Pochybuj, že tam bude, pane.“ Greaves se nesouhlasně zamračil. „Doporučil jsem jí, aby raději zůstala u svých hostů a nechala personál, ať se stará o doplňování občerstvení.“

„Možná si šla krátce odpočinout do knihovny. Zkusím to nejprve tam.“

Nejistota se změnila v silně naléhavý pocit. Simon vstoupil do knihovny, kam se hosté nepouštěli, a zavřel za sebou dveře.

Byla to poněkud úleva, ocitnout se v té tiché svatyni. Simon však ihned spatřil, že Emily není nikde na dohled, a naléhavost vykrytalizovala v opravdu neblahý pocit.

Přistoupil k oknu a vyhlédl do zahrady. Z domu proudilo právě tolik světla, aby v něm bylo vidět mihnutí stínu poblíž jednoho z živých plotů.

Simon ztuhl, když poznal vířící lem známého tmavého pláště.

Říkal si, že to je bezpochyby nějaký host, který si vyšel ven, aby se nadýchal čerstvého vzduchu, ale i když se snažil sám sebe ukonejšit, věděl, že se něco děje.

Simon instinktivně otevřel okno, přehodil jednu nohu přes římsu a zlehka seskočil na mokrou trávu.

O chvílku později už nehlučně vklouzl do stínu nejvyššího živého plotu. Zakrátko poté zahlédl svou kořist.

Je to Emily, uvědomil si chmurně. O tom není pochyb. Má na sobě svůj černý sametový plášť.

Před Simonovýmá očima odemkla branku a obezřele vyšla do temné uličky. Simon vyrazil kupředu, žaludek studený hrůzou. Zarazil se, když ze tmy na druhé straně zdi zazněl známý mužský hlas.

„Inu, inu, inu,“ protahoval Crofton opovržlivě. „Tak se vám povedlo to štipnout, že? Doufám, že jste měla tolik rozumu, abyste mi přinesla pod pláštěm skrytý jeden z Bladeových lepších exemplářů, má drahá. Nerad bych vás hned posílal zpátky pro další.“

„Žádný další nebude, pane Croftone,“ řekla Emily divoce.

„Ach, já myslím, že bude, lady Bladeová. Bohatství vašeho manžela je předmětem mnohých dohadů, ale bezpochyby je značné. Myslím, že nebude postrádat jednu či dvě další z těch svých podivných sošek.“

„Vy jste ale parchant, pane Croftone.“

Crofton se zle uchechtl. „Nezapomínejte, co se stane, jestliže nebudete spolupracovat, má drahá. Manžel, kterého tak očividně zbožňujete, bude veřejně zesměšněn kvůli tomu skandálu z vaší minulosti. Bude kvůli vám navždy ponížen. Ale my oba víme, že uděláte cokoli, abyste Bladea ochránila, že? Tak milující žena!“

Simon našel špičkou boty výčnělek a nehlučně se vyhoupl na vrcholek široké kamenné zdi. Přikrčený na jejím drsném povrchu pohlédl dolů a spatřil dvě postavy, spoře osvětlené slabým měsíčním svitem. Ruka se mu zaťala v pěst, jak ho zaplavovala zuřivost.

Emily měla kápi pláště staženou přes obličej, ruce zabořené v záhybech sametu. Crofton stanul krok či dva od ní, zahalen v plášti, klobouk stažený do očí, takže mu skrýval tvář.

„Jste si docela jistý, že se toho děsného plánu nevzdáte?“ zeptala se Emily tiše. „Není naděje, že by se dalo apelovat na vaši lepší stránku?“

„Vůbec žádná, má drahá. Vůbec žádná. Víte, jsem nesmírně zvědavý. Mám za to, že bude zajímavé zjistit, pročpak Bladeovi připadáte tak zábavná. Myslím, že si velmi brzy domluvíme další schůzku, madam. Někde v soukromí, řekl bych, kde byste mi mohla ukázat, jak chytrá a zábavně výstřední jste – v posteli.“

„Vy jste ale příšera, Croftone.“

„Ale, ale, má drahá. Jen nezapomínejte, co se stane, jestliže se mnou nebudete spolupracovat. Víím, že jste patrně příliš výstřední, než aby vám záleželo na vlastní pověsti, ale uděláte, co bude třeba, abyste ochránila Bladea před ponížením, že? A já se tak pobavím, až se s vámi vyspím, madam! Určitě to bude něco docela nového. Naučil vás nějakým zajímavým východním trikům, jak potěšit muže?“

„V jedné věci máte pravdu, Croftone. Udělám cokoli, abych ochránila svého manžela.“

Emilyna ruka se vynořila zpod pláště. Simon uviděl, jak se měsíční světlo odrazilo od malé pistole, kterou třímala, a zděšeně si uvědomil, co se chystá udělat.

Emily se chystá prohnat Croftonovi tělem kulku, aby ho ochránila před skandálem ze své minulosti.

Crofton otevřel ústa dokořán při pohledu na zbraň. Oči se mu rozšířily strnulým úžasem. „Zatraceně, ženská, zbláznila jste se? Dejte pryč tu pistoli.“

„Dala jsem vám příležitost, pane Croftone. A přese všechno jsem doufala, že nebudu muset zajít do takových extrémů, abych vás přiměla zmizet. Ale vy byste neodešel. Existuje jen jeden způsob, jak před vámi ochránit mého manžela.“ Zamířila, zaťala zuby a začala natahovat kohoutek.

„Zatracená práce,“ zamumlal Simon. Bylo to dojemné gesto, samozřejmě, a člověk si je bude chovat v srdci jako poklad až do smrti, ale skutečně nemůže dovolit, aby Emily zastřelila Croftona.

Simon skočil přímo dolů ze zdi a srazil se s Emily okamžik předtím, než vystřelila.

Emily měla pocit, jako by na ni spadla samotná zahradní zeď.

„To jsem já, krucinál,“ zavrčel jí Simon do ucha, když ji náraz jeho těla srazil jak širokou tak dlouhou na vlhké dlažební kameny. „Nestřílej.“

„Simone! Co propána...?“ Pistole vypadla Emily při nárazu z ruky. Uslyšela, jak zarachotila napříč úzkou uličkou. Široké záhyby objemného pláště ji uchránily před špínou a kamínky na chodníku, ale také ji oslepily. Okamžik nic neviděla.

„Blade! Tak ta mrcha vám to řekla, co? Já ji varoval, aby nic neříkala,“ zařval Crofton. „Byla blázen. Zabiju vás oba, přísámboh.“

Simonova váha z ní náhle zmizela, jak vyskočil na nohy. Emily se rychle posadila a strhla si černý samet z tváře. Osvobodila se od pláště, načež si uvědomila, že nevidí nic než rozmazané obrysy obou mužů. Brýle jí při potyčce spadly. Šátrala horečně kolem sebe a její prsty se sevřely na jemných kovových obroučkách. Nerozbily se, uvědomila si s úlevou.

Emily si nasadila brýle zpátky na nos právě včas, aby viděla, jak Crofton vytahuje z kapsy kabátu pistoli. Namířil ji přímo na Simona.

„Ne,“ zajíkla se Emily a s námahou se zvedala.

V tom okamžiku však Simon vyrazil nohou a zasáhl Croftonovu ruku s takovou silou, že něco prasklo a pistole odlétla.

Croftonovy oči se rozšířily upřímnou hrůzou, když se na něj Simon vrhl. Couval, ale neměl čas utéct. Popadl kámen ležící na chodníku a mrštíł jím po Simonově hlavě, ale minul a zasáhl zeď uličky. Pak se Crofton vrhl po pistoli, kterou Emily upustila.

Simon překlenul tu krátkou vzdálenost mezi sebou a drahým mužem během okamžiku. Švihl po Croftonově šiji hranou ruky, právě když ten popadl pistoli.

Crofton se sesul na chodník a zůstal nehybně ležet.

Emily shlédla na padlého muže a pak zvedla oči k Simonově divoké tváři, v níž se nicméně zračilo sebeovládání. Opětoval její pohled, zlaté oči v bledém měsíčním světle žhnuly.

„Řekla jsem mu, že s sebou přinesu draka,“ zašeptala Emily.

„Vrat' se do domu,“ řekl Simon tiše. „Najdi Greavese. Řekni mu, ať sem ihned pošle buď George nebo Harryho. Pak se vrat' ke svým hostům.“

Emily setřásla podivné ochromení, které jako by ji postihlo. „Simone, počkej, měla jsem moc chytrý plán.“

„Ano?“ Simon k ní přistoupil, oči se mu podivně třpytily.

Emily instinktivně o krok ucouvla. „Ano, mylord. Chtěla jsem, aby to vypadalo, jako by ho tady v uličce přepadl nějaký lapka. Hodně času jsem věnovala práci na detailech.“

„O detaily se postarám.“

„Je mrtvý?“

„Ne. Myslím, že nebude nutné ho zabít. Existují jiné způsoby, jak se takových individuí zbavit.“ Simonova ruka se sevřela na její paži a postrčil ji k zahradní brance. „Vrátíš se ihned zpátky do domu a uděláš přesně to, co jsem ti nařídil. Je to jasné, madam?“

„Ano, Simone.“

Emily se jednou ohlédla přes rameno a mráz jí přešel po zádech při pohledu na Croftona, ležícího na vlhkém chodníku. Pak se vrátila do bezpečí zahrady a spěchala k teplým světlům a zvuku smíchu, proudícím z domu.

Poslední hosté odešli až skoro za svítání. Těsně předtím, než nasedla do svého kočáru, vzala si lady Merryweatherová Emily stranou a ujistila ji, že celá společenská událost měla obrovský úspěch a že nejpozději v poledne bude o *soirée* mluvit celé město.

*Jen kdyby věděla, jak zajímavé to *soirée* bylo ve skutečnosti,* říkala si Emily, když zívající Lizzie konečně připravila svou paní na lůžko a opustila ložnici.

Zvuk otevíraných a zavíraných dveří Simonovy ložnice jí sdělil, že Higson už rovněž dokončil své úkoly. Emily vyskočila z postele, popadla župan a hnala se přes koberec ke spojovacím dveřím. Překypovala netrpělivostí od té chvíle, co se Simon klidně vrátil na večírek a znovu se připojil k hostům.

Po zbytek večera se choval, jako by nedošlo k ničemu nepatřičnému, a Emily se přirozeně musela chovat stejně. Společně hráli role hostitele a hostitelky ještě po několik dalších trýznivě dlouhých hodin. Teď si konečně mohou promluvit.

Emily rozrazila dveře a uviděla, že Simon stojí u malého stolku v koutě. Měl na sobě župan a právě si naléval sklenku brandy z karafy. Ohlédl se přes rameno, když Emily vtrhla do ložnice.

„Jen pojd'te dál, madam,“ řekl Simon bez okolků. „Už vás očekávám.“

„Simone, já šílím. Je všechno v pořádku? Zbavil ses Croftona? Co jsi s ním udělal?“

„Laskavě tlumte hlas, madam. Nechceme přece polekat služebnictvo.“

„Ano, ovšem.“ Emily kajícně usedla na pelest postele. „Simone, prosím,“ naléhala hlasitým šepotem. „Musíš mi všechno povědět.“

„Ne, Emily, já myslím, že vysvětlovat bys měla ty.“ Simon přešel místnost a složil se na druhou stranu postele. Opřel se do podušek a natáhl si nohy. Jeho oči se setkaly s jejíma. Zavířil brandy ve své sklence. „Od začátku, když budeš tak laskavá.“

Emily se otočila a úzkostlivě na něj pohlédla. Těžce vzdychla. „To se dost těžko vysvětluje.“

„Zkus to.“

„Ano, inu, pamatuješ, jak jsem ti říkala, že tatínek je na mizině?“

„Velmi dobře,“ souhlasil Simon. „Crofton byl nejspíš ten karbaník, kterému byl tvůj otec dlužen?“

„Ano. Narazila jsem na Croftona s papá tuhle večer v divadle.“

„Kde na tebe bezpochyby číhali.“

„S největší pravděpodobností,“ připustila Emily. „Na každý pád papá říkal, že byl úplně zdrcený, když si uvědomil, že přišel o poslední zbytky svého jmění. Zřejmě jednou večer moc pil. Když byl pod parou, mluvil s Croftonem a řekl mu o té nešťastné příhodě z mé minulosti.“

„Mluvíš o tom neexistujícím incidentu, předpokládám?“

Emily se zamračila. „No ano, ale Crofton věděl, že je to pravda, víš?“

„Zparchantělý vyděrač.“ Simon usrkl brandy.

„Crofton říkal, že pokud nepomohu papá zaplatit jeho dluhy ze hry, rozšíří klep o té příhodě po celé společnosti.“

„Aha.“

„Mně osobně to vyhrožování samozřejmě nevadilo. Už dávno jsem se naučila žít s kaňkou na své reputaci. A v Little Dippingtonu jako by to stejně nikomu nevadilo. Ale kdyby se pravda vynesla tady ve městě, vznikl by děsný skandál. Mělo by to za následek strašlivou skvrnu na tvém titulu. Byl bys ponížen a všechno by to bylo moje vina, a to bych nesnesla, Simone. Víím, že sis mě vzal v domnění, že dokážeš udržet ten skandál pod pokličkou.“

„Takže sis naplánovala, že Croftona zastřelíš?“

„No ano. Žádná jiná alternativa mě nenapadala, víš? Slyšel o tvých krásných dracích. Řekl, že pouhý jeden z nich by bezpochyby pokryl tatínkovy dluhy ze hry. Tak jsem mu řekla, že mu dneska jednu tu sošku přinesu. Lhala jsem. Měla jsem v plánu ho velmi těžce ranit. Chtěla jsem ho zastrašit, víš?“

„Tys ho chtěla *zabít*, abys mě ochránila před ponížením.“ Simon nevěřicně potřásl hlavou. „Bože na nebesích! Vy mě nikdy nepřestanete přivádět v úžas, madam.“

Záchvěv strachu jí projel, když zaznamenala podivný tón jeho slov. Emily se mírně odtáhla, složila ruce v klín. Bedlivě ho pozorovala. „Konečně jsem tě šokovala, Simone?“ zašeptala.

„Ano, Emily, šokovala.“

Emily si konečně začínala uvědomovat, jak celá ta příhoda asi vypadá v Bladeových očích. Žádný div, že se chová podivně. Bezpochyby je mu z ní nanic, je mu odporná. Všechny zničila. Emily zvolna vstala a do očí jí vhrkly slzy. „Je mi líto, mylord. Přiznávám, že až do nynějška jsem o té věci neuvažovala z vašeho hlediska. Chápu, jak jste asi znechucen, když zjišťujete, že jste si vzal ženu, která je schopná někoho zastřelit.“

„Ne že by na tom nějak moc záleželo, ale ty jsi dneska nikoho nezastřelila, Emily.“

„Ne že bych se nesnažila.“

Ústa se mu mírně zvlnila. „Ne, ne že by ses nesnažila. Jsi tygřice, když se rozhodneš chránit, co ti patří, vid', má drahá?“

Emily na něj nechápavě zírala. „Nemohla jsem dopustit, aby tě ponížil, Simone.“

„Ne, ovšemže ne. Miluješ mě. Zbožňuješ mě. Myslíš si o mně, že jsem ušlechtilý, velkorysý a statečný, výlupek ctností mezi manželi.“ Simon usrl brandy. „Udělal bys pro mě cokoli.“

„Simone?“ Emilyn hlas byl nejistý.

„Musíš mi odpustit, že jsem momentálně trochu omráčený. Abych řekl pravdu, jsem v tom stavu už několik hodin. Nikdo za celý můj život se mě nepokoušel ochraňovat, skřítku.“

Emily na něj dál upřeně zírala, neschopna promluvit.

„Musel jsem se o sebe postarat, co pamatuju, vždycky sám.“ pokračoval Simon. „A když jsem poznal tebe, uvědomil jsem si, že se chci starat i o tebe. Ale představa, že je někdo ochotný riskovat

pro mě svůj život – představa někoho, kdo je ochoten zastřelit člověka, aby mě ochraňoval, to mě dočasně připravilo o rozum.“

„Simone, snažíš se mi říct, že tě mé činy přece jen neodpuzejí?“

„Snažím se ti říct, že si tě patrně nezasloužím, skřítku, ale že zabiju každého, kdo se pokusí mi tě vzít.“ Jeho zlaté oči ve světle svíček zaplály. „V tomhle směru jsme nejspíš asi stejní.“

„Ach, Simone.“

„Kdysi dávno jsem napsal tři dopisy se žádostí o pomoc.“

„Napsals je Northcoteovi, Canonburymu a Peppingtonovi. Ano, já vím,“ řekla Emily něžně.

„Když byla ta pomoc odmítnuta, zapřísáhl jsem se, že už nikdy nebudu nic žádat od nikoho na tomhle ani na onom světě. Ale teď zjišťuji, že tu přísahu musím porušit. Prosím, nepřestávej mě nikdy milovat, skřítku. Ztratit tvou lásku by mě zničilo.“

„Ach *Simone*.“ Emilyny prsty se propletly do záhybů jejího županu, jak v ní štěstí hrozilo explodovat.

„Miluju tě, Emily,“ řekl Simon tiše, nespouštěje oči z jejích.

„Petrně od samého začátku. Bůh ví, že ničemu jinému se moje chování z poslední doby nedá přičítat. Ale když jsem uviděl, jak se chystáš zastřelit Croftona, abys mě ochránila, pochopil jsem to najisto. Taky jsem pochopil, že ti to musím říct.“

„*Simone!*“ Emily to už nevydržela. Vrhla se přes postel svému muži do náručí.

Přitiskl ji k sobě. Prázdna sklenka od brandy spadla na koberec a Simon objímal svou ženu, div jí nerozdrtil kosti, a zabořil rty do jejích vlasů. Objímal ji tak těsně, že Emily nemohla dýchat, ale ani v nejmenším jí to nevadilo.

„Řekni, že mi dáš, co žádám,“ zašeptal. „Řekni, že mě budeš navždy milovat, skřítku.“ Simon jí zvedl bradu, aby jí mohl hledět do očí.

„Navěky, Simone.“

„To je dobře. A teď je tu ještě jedna věc, kterou bych dneska rád odbyl.“

„Ano?“ vzhledla k němu vyčkávavě.

„Dáš mi své slovo, že už se nikdy nepokusíš o nic tak nebezpečného, jako byla ta schůzka s Croftonem,“ řekl Simon hrubě.

„Ale Simone, já neměla na vybranou. Ten skandál –“

Položil jí špičky prstů na ústa. „Ten skandál neexistuje, Emily. Kolikrát ti to musím říkat?“

„Ale Crofton o něm věděl. Byl by to všem řekl.“

„Ne, má sladká, neodvážil by se to nikomu povědět. Věděl by, že za takový klep by zaplatil životem. A nebyl by důvod takhle riskovat. Byl by pochopil, že bych takový klep rozdrtil v zárodku stejně snadno, jako bych rozdrtil jeho.“

„Simone, jsi opravdu tak mocný?“

„Ano, Emily, jsem. Croftonova jediná naděje, jak tu informaci využít, byla vyhrožovat jí tobě. A přesně to udělal.“

„Ach. A já mu na ten trik skočila.“

„Protože mě miluješ. Ale v budoucnu mi taky budeš důvěřovat dost na to, abys šla rovnou za mnou, kdybys ještě někdy stanula před takovým problémem. Platí?“

„Ano, Simone.“ Rozechvěle se usmála.

Pečlivě jí sundal brýle a pak přitiskl ústa na její s takovou dychtivostí, až se Emily zachvěla.

Zasténala mu do úst a radostně se vzdala objetí. S naprostou nespoutaností a nesmírnou vášní se přivinula k svému manželovi.

„Ach bože, skřítku, já tě tolik potřebuju,“ mumlal Simon na jejím hrdle. „Miluj mě. *Miluj mě.*“

„Nedokázala bych nic jiného než tě milovat, Simone.“

Jemně položil Emily na záda. Zatímco ji svlékal, měl Simon ruce všude, pohyboval jimi s něžnou, majetnickou naléhavostí po jejích prsou a po vnitřních stranách jejích stehen. Divoká touha v něm roznítila i její plamennou tužbu. Emily se znovu zachvěla v sevření draka.

Když se uvelebil mezi jejíma nohama a vstoupil do ní jediným dlouhým, mocným pohybem, Emily vykřikla a začala nehty do jeho zad. Simon svíral její boky a tiskl ji k sobě, zatímco do ní vnikal.

A pak se ztratili v zázračném světě, který si sami vytvořili.

O dlouhou dobu později se Emily ospale zavrtěla v Simonově náručí. „No, mylorde?“

Simon obrovsky zívá. Vypadal jako líný, nadmíru nasycený drak. „No co?“

„Souhlasíš konečně s tím, že existuje jen jeden způsob, jak popsat vyvrcholení našeho milování?“

„Mám za to, že máš na mysli ten nesmrtelný verš ze své epické básně. Jsme skutečně *vyvrženi na nezemský zlatý lásky břeh.*“

„Po pravdě řečeno,“ řekla Emily zádušně, přejíždějíc prsty nohou sem a tam po délce Simonovy nohy, „myslím, že naše

milování je dokonce ještě lepší. Nevěřím, že ten verš plně zachycuje veškerou velkolepost té události.“

„Máš úplnou pravdu. Nezachycuje.“

„Budu muset zapracovat na několika nových verších své poemy.“

„Snad bys měla rozšířit ještě trošičku rejstřík svých smyslných zkušeností, madam básnířko.“ Simonovy prsty jí příjemně přejížděly po stehně.

Emily se k němu obrátila. Už už ho chtěla políbit, když ji něco napadlo. „Simone?“

„Hmm?“ Byl zaměstnán tím, že ji šťouchal nosem do hrdla.

„Jak ses dozvěděl, že probíhá ta hrozná scéna s Croftonem dneska v noci v té uličce?“

Simonova nahá ramena se pohnula, jak jimi nedbale pokrčil. Jedním silným stehnem jí přidržel nohu. „Měl jsem jen tušení, že se něco děje. Pátral jsem po tobě v davu a nemohl jsem tě najít, tak jsem se tě vydal hledat.“

„Ha. Já to věděla!“

„Věděla co?“ Simon jí přejel špičkou jazyka po bradavce.

„Komunikujeme na metafyzické úrovni, Simone,“ řekla Emily vzrušeně. „Události dnešního večera ti dokazují. Jak jinak bys věděl, že jsem se dnes v noci zapletla do něčeho strašlivého, pokud bys neobdržel nějaký záhadný vzkaz na transcendentální úrovni?“

Simon zvedl hlavu a zadíval se na ni. Zprvu vypadal dost užasle. A pak mu tvrdá ústa zvlnil pomalý, hříšně smyslný úsměv. „Máš úplnou pravdu, má lásko. Ale v budoucnosti bych byl raději, kdybys nespolehala na metafyzickou komunikaci. Až budeš příště osnovat nějaké dobrodružství, chci mít tvé slovo na to, že to se mnou probereš verbálně, nejen v metafyzické říši. Platí?“

„Jak si přeješ, Simone. Víš, rozmýšlím si to s tou epickou básní.“

„Opravdu?“

„Ano. Uvažuji, že bych změnila titul ze *Záhadné dámy* na *Záhadný hrabě*.“ Simon zaúpěl.

„Jen si to představ, Simone. Otevírají se tím všechny možné nové možnosti pro vzrušující dobrodružství a napínavé scény.“

„Pojď sem a vzrušuj mě, Emily,“ nařídil Simon a přitáhl si ji blíž k sobě.

„Zajisté, mylordě.“

Simon seděl za svým černým lakovaným psacím stolem a pozoroval knihovnu plnou Faringdonů. Broderick Faringdon obsadil

křeslo nejbližší ke karafě s brandy. Devlin a Charles vyčkávavě postávali po obou stranách krbové římsy, docela jako hezký pár pozlacených svícňů.

Emily, oděna v toaletě lemované draky, seděla skromně v rudém sametovém křesle u psacího stolu. Simon si byl dobře vědom významu toho, že si vybrala místo po jeho boku.

„Povolal jsem dneska vás tři sem, protože přišel čas vyřídit jisté záležitosti,“ řekl Simon zvolna.

„Inu, inu, inu.“ Broderick Faringdon souhlasně pokýval. „Musím říct, že je na čase, abyste se ujal svých povinností zetě. Mohu vám dát okamžitě souhrn svých ztrát z poslední doby a sdělit, kolik peněz v hotovosti navíc budu potřebovat, dokud Emily zase nedá do pořádku naše finance.“

Simon zabubnoval prsty o desku stolu s vědomím, že si Emily zase kouše dolní ret. „Nejprve probereme budoucnost Devlina a Charlese.“ Simon pohlédl na oba mladíky. „Oba souhlasíte s mou nabídkou?“

„Celí žhaví, to je přesnější,“ řekl Devlin vesele.

„Nemůžeme se dočkat, až budeme v Indii,“ souhlasil Charles. „Dobře že jsem se nedostal k tomu, abych požádal o ruku Maryann Mathewsovou. Mnohem radši pojedu do zahraničí a nadělám tam jmění. Indie je země plná příležitostí a dobrodružství a tak dále. Určitě se vrátíme bohatí.“

„Výtečně,“ zamumlal Simon, pobaven překvapením v Emilyně tváři. „Promluvil jsem se svým správcem a ten vám oběma opatřil vhodné zaměstnání v Bombaji. Cestu máte zajištěnou na lodi, z níž mi náleží rozhodující podíl. Odplouvá zítra za ranního přílivu. Kapitán Adams vás očekává na palubě.“

„Už máme zabaleno a jsme připraveni, pane,“ ujist'oval ho Devlin radostně.

Broderick Faringdon se zaškaredil nejprve na své syny a pak na Simona. „O co tady k d'asu jde? Dev a Charles mají namířeno do Indie?“

„Rozhodli se hledat své štěstí na vlastní pěst, aniž by spoléhali na svou sestru,“ řekl Simon uhlazeně. „A vy, jako jejich otec, si jistě budete přát učinit totéž. Víte, jak důležité je jít dobrým příkladem.“

Broderick vyprskl zděšeně a rozhořčeně. „Podívejte, jestli je tohle další nabídka, která mě má zlákat k nějakému umrněnému

zaměstnání na vaší koňské farmě v Yorkshiru, tak s tím sakra klidně jděte do pekel.“

„Co to bylo za nabídku?“ přerušila ho Emily dotazem.

„Tvůj lakomý manžel za mnou tuhle přišel s takovým šíleným nápadem, že zaplatí mé dluhy, jestliže slíbím, že pojedu do Yorkshiru řídit nějakou zatracenou koňskou farmu,“ řekl Broderick rozzuřeným tónem. „Věřila bys tomu? Já? Pracovat na koňské farmě?“

Emily zamžikala a obrátila se k Simonovi. „Tys mu nabídl, že to pro něj uděláš? Simone, to bylo od tebe báječně velkorysé! Neměla jsem zdání, žeš něco takového udělal.“

Simon pokrčil rameny. „Má nabídka byla na místě odmítnuta.“

„To tedy, zatraceně, byla.“ Broderick překypoval spravedlivým rozhořčením. „Nemůžete očekávat od světáka, že se zahrabe v Yorkshiru.“

„Mně to připadá jako výtečný návrh,“ konstatoval Devlin. „Odkáživa jsi měl oko pro dobré koně, otče.“

„Řekl bych, že jsi po tom měl skočit,“ souhlasil Charles. „Dokonalé řešení tvého problému.“

„Tak podívejte,“ vyjel Broderick, šokován zrádnými slovy svých synů. „Nic takového!“

„Váš otec měl na mysli jiné řešení,“ řekl Simon tiše. „Ale čirou náhodou to nevyšlo.“ Z jakéhosi podivného důvodu se mu nechtělo říkat Charlesovi a Devlinovi, jaký prevít je jejich otec. Emily měla pravdu. Dvojčata jsou jiná než jejich rodič. Žila zahálčivým způsobem jen z nedostatku řádných příkladů, ale byla docela ochotná dospět, když jim člověk ukázal cestu.

„Nevyšlo?“ Broderick střelil polekaným pohledem na svou dceru a pak se zaškaredil na Simona. „O čem to mluvíte?“

„Něco jsem za vás zařídil,“ řekl Simon.

Broderick kývl, vypadal poněkud uklidněně. „Já si říkal, že to půjde. Říkal jsem Emily, že vás dokáže přemluvit. Neříkal jsem ti to, děvče?“

„Ano, papá. To jsi říkal,“ zamumlala Emily.

„Celý svět ví, že tě Blade hýčká překvapivou měrou. A samozřejmě nestojí o žádný další skandál.“ Broderick se spokojeně usmál. „Tak tedy, Blade! K té záležitosti s obnovou mého kapitálu.“

„Ano, ovšem.“ Simon složil ruce na desce stolu a pohlédl do Broderickových vyčkávavých očí. „Budete chtít začít co nejrychleji,

neboť jste zřejmě momentálně takřka úplně bez finančních prostředků.“

„Zcela správně.“

„Dovolil jsem si tudíž rezervovat vám plavbu na jiné z mých lodí. Není to zpáteční plavba. Nesměruje však do Indie, neboť mám pocit, že vaši synové by měli být odkázáni sami na sebe. Místo toho odplujete na jeden malý ostrov ve Východní Indii, kde mám jisté obchodní investice.“

Broderick na něj upřeně zíral. „Vy jste zešílel, pane.“

Simon si ho nevšímal. „Na ostrově vás očekává zaměstnání v jednom z mých podniků. Jakmile se tam ocitnete, můžete se rozhodnout, zda to místo přijmete nebo odmítnete. Mně je to celkem jedno. Ale ať tak nebo tak, odjedete na ten ostrov a nebudete se moci vrátit zpátky do Anglie, pokud se vám nepodaří vydělat si na cestu. Je dost drahá.“

„Tak podívejte,“ rozzuřil se Broderick a prudce vstal, „já nepojedu ani do Yorkshiru, natožpak na nějaký zatracený ostrov ve Východní Indii.“

„Máte pravdu, nepojedete do Yorkshiru. Tahle nabídka už se nebude opakovat. Chci, abyste úplně opustil Anglii, a mějte na paměti má slova, zítra ráno budete na palubě *Mořského démona*, až vypluje. Máte jen dvě možnosti. Buď půjdete dobrovolně, nebo vás nechám svázat a odnést na palubu. Vyberte si.“

„To nemůžete udělat, krucinál,“ vrčel Broderick.

„Jsem majitelem *Mořského démona* a všech mužů na jeho palubě, včetně kapitána,“ řekl Simon tiše. „Řekl jsem kapitánu Conwayovi, že s ním odplujete do Východní Indie. Dva z jeho mužů teď čekají venku na ulici. Doprovodí vás zpátky do vašeho příbytku a pomohou vám zabalit věci. Noc strávíte na palubě, abychom nemuseli mít obavy, že snad upláchnete na venkov.“

Broderickův zoufalý pohled zalétl přímo k Emily. „Nemůžeš mu dovolit, aby mi tohle udělal, Emily.“

Emily se napřímila a obrátila čelem k otci. „Můj manžel byl, jako obvykle, vzhledem k situaci nesmírně velkorysý. Ale koneckonců, on trpí od přírody sklonem dělat ušlechtilé věci. Má to v povaze. Přeju ti šťastnou plavbu, papá. Určitě napiš, až dorazíš.“

„Emily!“

„Potřebuju dobrého korespondenta z tamté části světa. Odjakživa jsem měla pocit, že se mi nedostává dostatečných informací z

Východní Indie pro moje rozličná investiční rozhodování v téhle oblasti. Můžeš mi být ohromně ku prospěchu, papá.“

„Dobrý bože,“ řekl Broderick, očividně ohromen. „Má vlastní dcera se obrátila proti svému milujícímu papá! Já tomu nemůžu uvěřit.“

„Já sám jsem nemohl uvěřit opatřením, která jste dopustil, abyste zaplatil vaše hráčské dluhy,“ řekl Simon a znovu se mu celým tělem rozlil ten pocit ohrožení, který prožíval při pohledu na scénu v zadní uličce.

„Vy... o tom víte?“ zeptal se Broderick nejistě.

„Vím všechno. Emily a já využíváme tuze neobvyklou formu komunikace,“ vysvětloval Simon.

„Dobrý bože. Já jsem nechtěl... nikdy mě opravdu nenapadlo, že to dojde tak daleko. Myslel jsem, že vás Emily dokáže přemluvit, abyste ty dluhy zaplatil. To Crofton chtěl přitlačit, víte? Říkal, že Emily možná bude potřebovat trochu zmáčknot.“

„Já bych na vašem místě už nic neříkal,“ upozornil ho Simon tiše. „Možná by vás však zajímalo, že nepoplujete na Východ sám. Váš dobrý přítel Crofton bude s vámi. Dokonce už je na palubě a očekává váš příchod.“

Broderick otevřel ústa a pak je zase zavřel, když konečně zaznamenal Simonovu chladnou zuřivost. Očividně to bylo poprvé, co si uvědomil, že jeho protivník ví všechno. Ať nyní spatřil v Simonově pohledu cokoli, určitě ho to přesvědčilo, že už není žádná naděje. Broderick se prosebnýma očima obrátil k Emily. Opětovala jeho pohled bezvýrazně.

„Sbohem, papá.“

„Vypuzen do Východní Indie! Takový nespravedlivý osud! Kéž by tady byla tvoje mamá. Ta by si věděla rady.“ Broderick vstal, zvolna odkráčel ke dveřím a vyšel na chodbu.

V knihovně zavládlo dlouhé mlčení. Devlin pohlédl na své dvojče. Oba se narovnali od krbové římsy a vypadali náhle mnohem starší a daleko dospělejší než před několika málo týdny.

„Je čas vyrazit,“ řekl Charles řízně. „Máme spoustu práce, než zítra odjedeme.“ Sklonil se, aby dal Emily láskyplný polibek na tvář. „Přijdeš nás do přístavu vyprovodit, Em?“

„Samozřejmě.“ Usmála se na něj.

„Napíšeme ti, Em.“ Devlin rovněž políbil sestru na tvář a zazubil se na ni. „A všechny své zisky ti budeme posílat, abys je investovala.“

„Dávejte na sebe pozor, oba.“ Emily vyskočila, aby dvojčata objala.

„Budeme.“ Charles ji obdařil okouzlejícím faringdonským úsměvem. „A až nás příště uvidíš, budou z nás obou bohatí nabobové.“ Obrátil se k Simonovi. „Sbohem, pane. A děkuju vám za všechno.“

„Ano,“ řekl Devlin a zpříma na Simona pohlédl. „Děkujeme. Víme, že necháváme sestru v dobrých rukou. Starejte se o ni.“

„Budu,“ slíbil Simon.

Počkal, až se za dvojčaty zavřou dveře, pak vstal a přistoupil ke karafě s brandy. Nalil dvě sklenky a jednu donesl Emily. „Přípitek, paní choti.“

Usmála se očima, když pozvedala sklenku. „Na co připijíme, mylorde?“

„Na Anglii osvobozenou od nezodpovědných, lehkomyšlných Faringdonů.“ Simon si důkladně lokl brandy.

„A co já?“

„Ty,“ řekl Simon a postavil sklenku, „nejsi Faringdonová.“ Přešel místnost a zavřel dveře knihovny. „Nejsi Faringdonová už od toho dne, kdy jsem si tě vzal.“

„Aha.“ Pozorovala každický jeho pohyb rozzářenýma očima. „Simone, musím ti poděkovat za všechno, co jsi udělal pro mou rodinu. Jsi nesmírně velkorysý. Nikdy jsem neviděla, že by Charles a Devlin vypadali nad něčím tak nadšeně jako nad tím, že jedou do Indie. A pokud jde o tatínka...“

„Co je s ním?“

„Jak už jsem řekla, byls k němu nanejvýš velkorysý. Nezasloužil si to.“

„Ne, nezasloužil.“

„Ty jsi tak hodný, Simone,“ řekla impulzivně. „Tak velkorysý a ušlechtilý a –“

Zvedl dlaň, aby ji umlčel. „Co jsem udělal, to jsem udělal proto, abych se zbavil Faringdonů. Bylo to z mé strany naprosto sobecké.“

„Ne, to, cos udělal, jsi udělal kvůli mně,“ řekla vědoucně. Pak se na něj očima zasmála. „Celý svět ví, že mě nestydatě hýčkáš.“

„A celý svět ví, že jsi do mě bezmocně zamilovaná, úplně bez sebe a zcela mi vydaná na milost a nemilost.“ Rozvázal uzel na svém bílém nákrčníku a vydal se přes místnost zpátky k ní.

„Mně to připadá jako docela spravedlivé uspořádání.“

„Celý svět bezpochyby dost brzy zjistí,“ řekl Simon a stáhl si pruh bílého hedvábí z krku, „že jsem do tebe stejně zamilovaný jako ty do mě.“

„Dělá vám ta možnost starosti, mylorde?“

Zastavil se před ní, bílá hedvábná vázanka se mu houpala v prstech. „Ani v nejmenším.“

„Simone? Co chceš dělat s tím nákrčníkem?“ zeptala se Emily.

Smyslně jí ho zavěsil kolem hrdla. „Totéž, jako když jsme se naposled milovali tady v knihovně.“

„Vážně?“ Vyvalila oči. „Vždyť je poledne, mylorde.“

„Nikdy není moc brzy na to, abychom se dali *vyvrhnout na nezemský zlatý lásky břeh*, má milá.“ Zvedl ji do náručí a odnášel k jednomu z obrovských saténových polštářů.

Uložil ji na zlatou podušku a ulehl vedle ní. Usmál se na ni, láskavě plála v krásných očích.

A když už na sobě neměla nic než ten pruh bílého hedvábí, vstoupila mu do náručí tak jako vždycky – s radostnou, milující vášní, jež byla dost silná, aby vydržela na celý život.

Koutkem oka Simon spatřil, jak se na něj zubí jeden z jeho draků, posázených drahokamy. Hrabě se zasmál a ten smích se stal dračí hudbou a ta hudba naplnila celý dům.